

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tam g tme e karar verdiğiniz zaman,
size en çok ihtiyaç duyduğu zamansa?

Mandalina ve Umut.

KATIE MARSH

‐Etkileyici derecede güzel, i inizi ısıtacak kadar harika,
kalbinizi kıracak kadar gerçek ve son derece umut dolu.‑

Miranda Dickinson

1

Hannah suratına bir parça kızarmış ekmek yapışmış hâlde uyandı.

Gözlerini güçlükle açtı ve ışıkların açık olduğunu fark etti. Tamamıyla giyinikti. Dişleri fırçalanmamıştı. Bedeninin her hücresinden bitkinlik akıyordu. Duvardaki saate baktı ve gözlerini yine çaresizlik içinde kapattı. Saat sabahın ikisiydi. Onca gün arasında o günün öyle başlamaması gerekiyordu. Farklı olmalıydı. Bir şeylerin başlayacağı gündü.

Ağrıyan boynunu ovuştururken, yanağındaki kızarmış ekmek parçasını alıp tabağa koydu. Cep telefonunda, şarkı listesinin diğerlerinden daha yüz kızartan parçaları çalıyordu. Telaşla durdur düğmesine bastı. Bedeni âdeta bir suç mahalindeki, etrafı tebeşirle çizilmiş bir ceset gibiydi. Dirseklerinin üstünde doğruldu ve mutfak masasının üstüne serilmiş sınav kâğıtlarına baktı.

“Kahretsin.” Uyurken şarap kadehini devirmeyi başarmıştı ve artık *Macbeth* ile ilgili 10. sınıf kompozisyonlarının her yeri kanla kaplıymış gibi gözüküyordu. Oyuna renk katmak için kasten yaptığını söylese bunu yutarlar mı diye düşündü. Öğrencilerinin şüpheli ifadelerini düşününce, buna pek ihtimal vermedi. Ergen aptemleri sürekli olarak bir skandal ayındaydı

ve okuldaki dedikodu kazanının daha hafta sona ermeden onu Manastır'a yollayacağını düşünüyordu.

Bir mesaj geldiğini duydu. Steph de bir sınav kâğıdı okuma maratonuna girmişti.

Eve geldi mi? Ona söyledin mi? X

Hannah yanıt verdi. ***Hayır ve hayır.***

Steph hemen geri yazdı. ***Söyleyeceksin ama değil mi? Söz mü?***

Hannah tuttuğu nefesini dışarı bıraktı. ***Evet. Yoksa beni öldüreceksin. Hem Skandal'ın bir sonraki serilerini görmeyi de çok istiyorum.***

İyi şanslar. Bunu yapabilirsin. X

Hannah sandalyesini geri iterken, bir kitapçıdan hiçbir şey satın almadan geçip gitme girişiminin başarılı olmadığını gösteren kanıtlara çarptı. Eğilip kitapların onu rahatlatan pürüzsüz kapaklarını okşadı ve içinden bütün gece bir başkasının öyküsünde kaybolmayı geçirdi. Sonra, o gün ne yapacağını düşündü ve tereddütle ayağa kalkıp her nefes alıp verişiyile birlikte onu geren sinirlerini rahatlatmak için nefesini ağır ağır dışarı verdi.

Tom. Seni terk ediyorum. Bu sözleri yüksek sesle söylediğini düşününce içini bir korku kapladı. Ağzını açtığını ve ona son bir kez saldırmaya hazırlanırken gözlerini kıstığını hayal etti. Bu, Tom'un becerilerinden biriydi. E-posta. Sesli mesaj. Eski tarz bağırıp çağırma. İnsanın canını nasıl acıtacağını her zaman biliyordu.

Tabağı bulaşıkla dolu olan lavaboya götürdü, boş bir fasulye konservesi tenekesinin ve içinde yeni bir hayat üretmeye başlamış kirli bir tavanın yanına sıkıştırdı.

Son Ücretli E-Kitap Ağacı - <https://fantasy.org> - ve

merdivenden yukarı çıkarken gri renkli elbisesinin düğmelerini açmaya koyuldu. Kocasının nefes alıp veriş sesini duyunca, şaşkınlıkla yatak odasının kapısında durdu. Hâlâ ofiste olduğunu sanıyordu. Bir başka anlaşma için. Bir gece daha ondan ayrı kalmak için.

Sessizce yatak örtüsünün altına girdi.

“Neden geldiğinde beni uyandırmadın?”

Tom’dan yanıt olarak bir tek horlama sesi geldi.

Cırt.

Hannah yastığı başının üstüne çekti.

Cırt.

Sesi hâlâ duyabiliyordu. Başını yastığın altından uzatıp sate baktı. 04:30’dur. Uykusuzluktan gerilmişti.

Sesi yine duydu.

Diğer tarafa döndü. “Tom, sessiz olur musun?” Sesi çatlak çıkmıştı. “Uyumaya çalışıyorum.” Tom onu gerçekten dinleseydi iyi olurdu.

Hiç şansı yoktu. Tom bir şeyler mırıldanmaya başladı. Sesi zor çıkıyordu ve peltek peltek konuşuyordu.

“Şı-şı-şıkıştım.”

Hannah tereddütle yatağının diğer tarafına uzandı. Karanlıkta yere bakınca bir şey gördü. Harika. Belli ki Tom kendisini işlerle değil viskiyle meşgul etmişti yine. Uzanıp onu dürtükledi; ama yanıt olarak bir inleme geldi.

“Tanrı aşkına.” Sızlayan gözlerini ovuşturdu.

“Sıkıştım. İmdat!” Hannah bıkkınlıkla uzanıp şifonyerindeki lambayı açtı. Aniden odayı kaplayan ışıktaki gözlerini kırıştırarak ona baktı.

Bir terslik vardı. Çok büyük bir terslik.

Tom yerde kıvrılmıştı, gözleri irileşmişti ve Hannah'ya yalvarır gibi bakıyordu. Suratı kireç gibiydi ve çarpılmıştı; çarpık ağzından Hannah'nın anlamadığı sözcükler çıkıyordu. Hannah onun sağ elini güçsüzce yatağın ahşap ayağına itişini dehşet içinde izledi. *Cırt*. Sol eli altında tuhaf bir açıda kıvrılmıştı ve parmakları şekilsiz bir kuş gagası gibi yukarı gerilmişti.

Korkunç bir şey olmuştu. Hannah'nın nabızı hızlandı ve yataktan apar topar kalkıp içgüdüsel bir hareketle onu kaldırmak için eğildi. Bedenindeki tüm kasları zorladı; ama Tom külçe gibiydi ve tekrar halıya düşmüştü. Tom'un inlediğini duyunca irkildi ve durumu daha da kötüleştirdiğini düşündü. Ağzı kupkuru kesilmiş, boğazına kadar bir panik yükselmişti. Yardıma ihtiyaçları vardı.

“Merak etme, Tom.” 999'u aramak için telefonunu alırken parmakları titriyordu. “Merak etme. Her şey yoluna girecek. İyileşeceksin.”

Bunu yeteri kadar söylerse inanabilirdi.

Çağrısına derhâl yanıt geldi. Titrek bir sesle ambulans çağırdı. Bunu yüksek sesle söylemesi, durumu şaşılacak derecede gerçek kılıyordu. Tom'un gözlerine saf bir korku çökmüştü. Hannah onun kahverengi saçlarını okşamak için eğildi. Bebek saçları gibi yumuşacıktı. Çok uzun süredir saçlarını ellememişti.

Bir erkek operatör ona sadece televizyonda duyduğu soruları sordu. Neler olduğunu, ne zaman ve nerede olduğunu. Hannah yanıt verirken sesinin titrememesine gayret etti ve adam ona ambulansın kısa bir süre sonra geleceğini söyledi. Operatör kim acaba diye düşündüğünü fark etti. Neye benziyordu? Gelecekte neler olabileceğini ona söyleyebilir miydi?

Belki de bilmemek daha iyiydi. Telefonu kapattı ve bir an için donakaldı. Ta ki Tom'un Hannah ismine benzer bir şey mırıldandığını duyana dek. Yere çöktü ve Tom'un başını kucağına yasladı; geleceği düşünmeyi kesip onu elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı. Tom'un sağ elini tuttu ve Tom onun parmaklarını sıktı. Birlikte olacakları beklemeye koyuldular.

Tom'un eli soğuktu. Ağırdı. Tıpkı sorumluluk gibi.

İki sağlık görevlisi birkaç dakika sonra geldiler... Hannah'nın isimlerini anında unuttuğu ama suratlarını sonsuza dek hatırlayacağı bir adamla kadın gelmişti. Yeşil üniformalarıyla yukarı kata çıkışlarını ve yatak odasına girişlerini izledi.

“Sorun nedir? Ona ne oldu?” Hannah titremeye başlayınca, kendisini rahatlatmak için kollarını sıkıca etrafına doladı.

Kadının kestane renkli atkuyruğu biçiminde bağlanmış saçları, Tom'un yanına çömeldiğinde arkasında sallandı. İçki alabilecek yaşta bile değilmiş gibi gözüküyordu; ama Tom'un nabzını ölçerken pür dikkat işini yapışı Hannah'yı biraz sakinleştirdi. “Henüz emin değilim. Şimdi muayene edeceğim.” Tom'un suratına baktı. “Merhaba, Tom. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Şı-şı-şıkıştım.”

“Tamam.” Kız, Tom sanki normal konuşuyormuş gibi tamam anlamında başını salladı. “Seni biraz rahatlatabilmek için birkaç test yapacağım. Kollarını kaldırabilir misin lütfen?”

Hannah nefesini tuttu. *Haydi, Tom.*

Tom sağ kolunu kaldırdı, ama sol kolu yerde kaldı.

Hannah içinden kolunu kaldırmasını diledi.

Ama ümitsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hannah paniğe kapılınca adama döndü. “İyileşecek mi?”

Adam ona pek de iyi bir haber vermeyecekmiş gibi baktı. “Suratı sarkıyor. Konuşma ve hareket sorunu da olduğu için bir felç geçirmiş olabilir. Bunu teyit etmek için daha fazla test yapmamız gerekiyor.”

“Bir felç mi? Tanrım.” Hannah çocukken ona bakan kadının, hastane koğuşunda bir şeyler gevelerkenki hâlini, onu göz yaşlarına boğan anısını düşünmemeye çalıştı.

“Tom’u büyük bir hızla hastaneye götüreceğiz.” Adam sakin konuşuyordu. İnsanları teskin eden bir ses tonu vardı.

“Tamam.” Hannah odaklanmaya çalıştı. Zihni FELÇ diye bas bas bağıırıyordu ve kesik kesik nefes alıyordu. Gözyaşlarına boğulmamak için tırnaklarını avucuna batırdı. “Ben de gelebilir miyim?”

“Tabii ki.” Adam bakışlarını nazik bir biçimde yere çevirdi. “Ama önce bir şeyler giymek isteyebilirsiniz.”

Hannah üstündeki minik pembe renkli tişörte baktı. Evet. Giyinmek iyi fikirdi. Gardırobundaki ilk bulduğu giysileri kapı ve giyinmek için banyoya gitti.

Blucinini iliklemeye çalışırken dışarı çıktığında, Tom portatif bir sandalyedeydi ve sağlık görevlileri onu merdivenden aşağı taşıyorlardı. Kısa saçları ter içinde kalmıştı. Gözlerinde boş bir ifade vardı ve kireç gibi olmuş suratı sağa kaymış, duvarlardaki evlilik fotoğraflarındaki adamın enerjisiyle ve mutluluğuyla büyük bir tezat oluşturuyor, çöküşünü vurguluyordu. Hannah onu çaresiz görünce gözleri doldu. Öylesine ölümlü gözüküyordu ki...

Ona yardım etmeliydi. Elinden nasıl geliyorsa. Montunu giydi ve kapıdan çıkmadan önce çantasını asılı olduğu yerden

aldı. Kapıyı kapatırken oturma odasının karanlık penceresinde birisinin aksini gördü. Ambulansın yanıp sönen mavi ışıkları dağılmış dalgali saçlarını aydınlatıyordu. Bembeyaz suratını... Dehşet içindeki gözlerini...

Kadının kendisi olduğunu anlaması için aradan birkaç saniye geçti.

Ambulans Güney Londra sokaklarında acı acı öterek ilerledi ve on dakika sonra hastaneye ulaştılar. Her saniyenin değeri olduğu belliydi.

Tom tehlikede idi.

Ölebilirdi.

O sırada bunu düşünemezdi. Kapı açılırken, Hannah asfalt yola indi, kendisini buz gibi ocak rüzgârından korumaya çalıştı. Sağlık görevlileri hızla Tom'un sandalyesini karanlıkta uğursuz bir biçimde parıldayan kırmızı renkli Kaza ve Acil Durum tabelasına doğru götürdüler. Hannah uzanıp Tom'un elini tutarken, kocaman *Sigara İçilmez* tabelasının önünde duran sıska bir adamın yanından geçtiler. Adam meydan okur gibi sigara içiyordu, Hannah yanından geçerken ona göz kırptı. Adamın bu davranışı öylesine uygunsuzdu ki, Hannah ona tokat atmamak için kendisini zor tuttu.

Vakit yoktu.

Sağlık görevlileri Tom'u hastaneye soktular ve en az gözünün altındaki halkalar kadar koyu renkli, kirli sakalı olan uzun boylu bir adam yanlarına geldi. Kravatını gömleğinin içine yerleştiriyordu. Hannah adamın gülümsemesinin ardında ne kadar yorgun olduğunu fark etti.

"Merhaba, ben Doktor Malik, nöbetçi felç uzmanı. Siz..."

"Hannah." Adam, Tom'un sandalyesini koridorda iten

sağlık görevlileriyle çoktan konuşmaya başlamıştı. Sözcükler bir ileri bir geri gidiyordu. Serebral arter. Olası bir iç kanama. Bunların her biri Hannah'yı daha da korkutuyordu.

Tom fırtınanın sessiz gözüydü. Hannah onun parmaklarını sıkı; ama Tom artık buna bile tepki vermiyordu. Gözleri kapalıydı. Hannah onun gözlerinin önünde çöktüğünü görebiliyordu. Buna izin vermeyecekti. Onun ihtiyaç duyduğunu bildiği gücü topladı ve ağzını Tom'un kulağına yaklaştıran dek eğildi.

"Dayan, asker." Bu, eski zamanlarda ona söylediği bir şeydi. Tom'un göz kapakları buna yanıt olarak aralandı. Bir an için gözleri birleşti ve Hannah bir parça umutlandı. Sonra, Tom'un gözleri kapandı.

"Tom?"

Yanıt gelmedi.

"Tom?"

Hayır. Buna izin vermeyecekti. Sağlık görevlilerine baktı, ama Tom'u çoktan Resüsitasyon Odası isimli yerin krem rengi çift kapılarından içeri sokuyorlardı. Peşlerinden gitmek istedi; ama Doktor Malik onu durdurdu. Kapılar kapanırken, Hannah parlak ışıkları şöyle bir gördü ve burnuna metalik kan kokusu geldi. Ağzına safra yükseldiğini hissetti. Dr. Malik ona doğru bir adım atarken içine derin bir nefes çekti.

"Kocanızı daha fazla test yapmak için aldık. Sonra, geri gelip size durumu anlatacağım." Gri renkli plastik sandalyeleri işaret etti. "Lütfen, burada bekleyin. İsterseniz birisini çağırabilirsiniz."

"Ben..." Ama doktor gitmişti.

Hannah yalnızdı.

Dehşet verici bir durumdu.

Sandalyeye oturdu; fakat bel fıtığına yol açacak biçimde tasarlandığını fark edip tekrar kalktı. Karşısındaki duvarın çatlak boyasına baktı. Duvarın rengi kötü bir kebab yedikten sonraki sabah Tom'un suratının rengini andırıyordu.

Orada yattığını düşündü. Çaresiz bir hâlde yatıyordu.

Yumruklarını sıktı. *Haydi, Tom.*

“İyi misin, canım?”

Dışarıda gördüğü sigara içen adam kendisini iki sandalyenin üstüne bırakırken Hannah ona doğru döndü. Adam eğilince, leş gibi bayat bir içki kokusu hissetti.

“Hayır. İyi değilim.” Ondan uzaklaştı ve yalnız kalmak o kadar da kötü bir fikir gibi gelmedi.

Adam öksürünce, göğsünden bir hırıltı yükseldi.

“İçerideki kocan mı?” Adam başıyla krem rengi kapıları işaret etti ve bacaklarını iki yana açarak geriye yaslandı. Hannah bakışlarını adamın blucindeki talihsiz yırtıktan ayırdı.

“Evet.” Sesi tiz ve sıkıntılı çıkıyordu.

“Uzun süredir mi evlisiniz?”

Hannah çift kapılara baktı ve çaresizlik içinde keşke neler olup bittiğini biliyor olsaydı diye düşündü. “Beş buçuk sendir.”

Adam başını salladı. “Ben o kadarını başaramadım.”

Hannah buna şaşırdığını söyleyemezdi.

Dr. Malik kapılardan dışarı çıkınca, Hannah irkildi. Doktorun suratında Hannah'nın anlamak istemediği son derece ciddi bir ifade vardı.

“İçeri gelin, Hannah. Şimdi sizinle konuşmaya hazırız.”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

“Bol şanslar.” Adam ona başparmağını kaldırdı. “İyileşecek.”

“Umarım.”

Olmayacak duaya âmin demek böyle bir şeydi herhâlde.

İçine derin bir nefes çekti ve Dr. Malik’in peşinden resüstasyon odasına girdi.

Soho’daki Coco’s Restoranı’ndan bir bardakaltı

2006 yazı

Onunla karşılaştığında, maltlı bir milkshake içiyordu. Hannah inanılmaz derecede kısa bir etek giymiş, siyah, dalgalı saçları; pembe renkli beyzbol kasketinin altında güçlükle toplanmış bir garson kızdı. İçinden bir tek elini uzatıp saçlarını serbest bırakmak geçti.

Hannah son derece hayat doluydu. Sürekli olarak kıkırdayıp konuşuyordu. Ondan çok farklıydı.

Etrafına bakındı ve restorandaki birçok adamın ona âşık olduğunu düşündü... Buna hemcinslerinden hoşlananlar da dâhildi. Kendisi sadece köşede oturan sessiz bir öğrenciydi. Hannah ona ne servis ederse etsin, kendisini hukuk kitaplarının ardına gizlenirken buluyor, tüm cesareti ter içinde bir şeyler mırıldanırken ve sözcük oyunları yapmak için büyük bir istek duyarken silinip gidiyordu.

Ama acele etmedi. O kadar çok pahalı milkshake içti ki, barda fazladan çalışmak zorunda kaldı. Bir de kemerinde yeni bir delik açmalıydı. Derken, bir gün sabırlı davranmanın karşılığını aldı. Hannah, sigara molasına çıktığı bir anda restorana girmek üzereydi. “Merhaba” dedi ve Union Jack cakağını

çıkardı. Onu etkilemek için eline bir fırsat geçmişti. Bir bağ kurabilmek için. En sonunda.

Ama çakmak yanmadı.

Tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı. Paniğe kapılmaya başladığını hissetti. Sonra, Hannah minik elini çakmağı düz tutabilmek için onun elinin etrafına götürdü ve çakmak yandı. Hannah ona baktı. Ama gerçekten baktı. İri kahverengi gözleriyle suratını inceledi. Kırmızı dudakları kıvrıldı ve gülümsedi. Ona o kadar yakın duruyordu ki düzgün düşünemediğini hissetti. Havada Marlboro Red kokusu vardı. Ya şimdi ya hiç diye düşündü.

Ağzı kımıldıyordu. Belli ki sözcükler oluşturunuyordu. “Hayatımda hiç beyzbol kasketli bir kızıdan hoşlanmamıştım.”

En nazik saatinde değildi. Aralarında uzunca bir duraksama oldu; bu arada on yaş yaşlandığını hissetti. Bakışlarını yere eğdi. Kahretsin. Mahvetmişti. Derken...

“Ben de sigara yakamayan bir erkekten hoşlanmamıştım.” Sesi öylesine sakindi ki başını kaldırıp yine suratına baktı. İnceledi. Hannah sigarasının dumanını beklendiği gibi kusursuzca dışarı bırakırken, kahverengi gözlerinde muzip bir ifade gördü. “Seninle sohbet edebilmek için buraya daha kaç kere gelmem gerekiyor diye düşünüyordum.” Gülümsedi. “Uzun bir sefer oldu, asker.”

Nefesini en sonunda dışarı bırakmaya cesaret etti. “Şey, doğru zaman olmasını istedim.” Yanlarından ciddi bir Soho yaramazlığı yapmaya kararlı cıvı cıvı bir grup kız geçti. Sırttı. “Anlarsın ya, sırf ikimiz olalım istemiştim.” Tepelerinde bir güvercin kanat çırpı ve altında ılık bir ıslaklık hissetti. Eliyle

buna dokunup inledi. “Tabii, güvercin pislîğî planın bir parçası değildi.”

Hannah kıkırdamaya başladı ve başını tutamadığı kahkahâlârıyla geriye attı. Hannah’ya baktı, ardından ona eşlik etti; bu harika kızı elde etmek için her şeyi yapacağına içinden yemin etti. Her şeyi.

2

Resüsitasyon odasında yürürken, Hannah'nın boğazına antiseptik kokusu doldu. Gözlerini neon ışıklara alışsın diye kırıştırdı. Dr. Malik'in ona döndüğünü ve giderek daha da dağınık bir hâl alan saçlarını düzelttiğini gördü.

"Semptomları ilk olarak ne zaman gördüğünü teyit edebilir misin, Hannah?"

Hannah verecek bir yanıt aradı; ama aklından bir tek Tom'un yerdeki bedeni geçiyordu. Gözleri kapanıyordu. Sol kolu yan tarafına yapışmıştı.

Bunu aklından atmak için başını salladı. Hatırlamalıydı. Yardımcı olmalıydı.

"Bilmiyorum. Sanırım, bir saat önce."

"Ne zaman başladığını biliyor musun?"

"Hayır." Bir sınavdan geçtiğini ve başarısız olduğunu hissetti. "Çok özür dilerim. Ben saat ikide yattığımda, kendisi derin bir uykudaydı." Pembe renkli perdenin ardında, her nefesi son nefesiymiş gibi, oksijen maskesi takılmış, hırıltılı sesler çıkaran bir adamı gördü.

"Genel olarak sağlıklı ve iyi olduğunu söyleyebilir miydin?"

“Öyle, sanırım. Futbol oynar, bazen de koşar. Daha doğru-
su, eskiden koşardı.” Sıkıldığını hissetti. Daha fazlasını bili-
yor olmalıydı. Daha fazlasını söyleyebilmeliydi. İşin aslı, son
birkaç haftadır kocasından ziyade gazete büfesindeki adamlarla
konuşmuştu. “Tom sigara içer mi?”

“Evet. Ama eskisi kadar değil.” Tüplerle ve iğnelerle dolu
rafların yanından geçtiler. “Son birkaç aydır daha fazla içiyor-
du.”

“Yakın tarihte tekrarlayan semptomlar oldu mu?”

Hannah düşünmeye çalıştı. “Ne gibi?”

“Baş ağrıları? Sakarlıklar? Unutkanlık?”

Hannah düşündü. “Akşamdan kalma olduğundan başı sık
sık ağrır.”

“Ne sıklıkta?”

“Son zamanlarda neredeyse her gün.”

“İçki içtiğine emin misin? Baş ağrılarından önce yani.”

“Evet.” Başını salladı; ama içine bir tereddüt çöktü. Artık
ona bunu hiç sormuyordu. “Neden?”

Dr. Malik yanıt vermedi. Hannah peşinden en sondaki
bölmeye gitti, yatakta pembe hastane gecelikli birisini gördü.
Göğsüne karmakarışık kablolar bağlanmıştı ve siyah renkli bir
monitörde hayati belirtileri yanıp sönüyordu. Lacivert ünifor-
malı bir hemşire suratına oksijen maskesi takıyor, kayışı başı-
nın arkasından çekerken ona alçak sesle bir şeyler söylüyordu.

Hannah tam yanma gidecekken, Dr. Malik’in durduğunu
ve hastanın yatağının metalik kenarlarını çektiğini gördü.

Tekrar adama baktı. Kahverengi saçlıydı ve bir alyansı var-
dı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tom'du.

Boğazından bir hıçkırık yükselirken eliyle ağzını kapattı. Tom artık insan değildi. Kablolardan, damarlardan ve uzuvlardan ibaretti. Onu kapı eşiğinden kucığında geçiren adam o olamazdı. Nişan partilerinde bir kokteyl karıştırıcısında açık mor renkli 'Hantiniler' hazırlayan da o olamazdı. Geceleri eski bir Ford Escort'la ona 'ilk öğretmenlik gününde' bir kek sepeti, Stilton ve Amaretto getiren de o olamazdı.

Birden aklından sadece güzel anılar geçmeye başladı.

"Gidelim." Dr. Malik Tom'un yatağını koridora itmeye başladı. Sakallı bir hastane görevlisi yatağı ondan devraldı; böylece, Dr. Malik hastasına odaklanabilecekti. Onu boş el arabalarından, karton kutulardan ve içi kâğıt dolu kocaman metal kafeslerden oluşan bir eğitim alanından geçirirlerken, hemşire Tom'un başında kaldı.

Hannah onlara yetişmek için koştu. "Nereye gidiyoruz?"

Dr. Malik Tom'un sol kolunu kaldırdı; ama kolu geri düştü. "Onu CT taramasına götürüp beyninde neler olup bittiğini anlamaya çalışacağız."

Hannah'nın içini bir korku kapladı. "Tam olarak ne arayacaksınız?"

Asansöre girdiler. Ağır, gri kapılar kapandı ve asansör insanı çileden çıkaran bir yavaşlıkta sallanarak yukarı doğru çıkmaya koyuldu.

Dr. Malik Tom'un nabzını kontrol etti, sonra tekrar Hannah'ya baktı. "Felçler beyne giden kan akışı kesildiğinde meydana gelir; sebebi ya bir atar damarındaki tıkanıklık ya da beyindeki bir kanamadır. Anlıyor musunuz?"

Hannah yutkundu. "Sanırım."

“Güzel.” Doktor başını salladı. “CT taraması bize, Tom’un başına bunlardan hangisinin geldiğini gösterecek.”

Hannah çantasının kayışını öylesine sert bir biçimde çeviriyordu ki avucunu kesiyordu.

Dr. Malik yine Tom’a baktı. “Neler olduğunu gördüğümüzde, onu nasıl tedavi edeceğimizi de anlayacağız.”

“Tamam.” Hannah asansör nihayet doğru kata vardığında Tom’a baktı. Durgun hâli onu dehşete düşürüyordu. Son tartışmalarını düşündü... Onunla ilgili uzun bir kusurlar listesini sayarken, Tom’un nasıl büyük bir öfkeyle volta attığını hatırladı. Naifti. Bencildi. O bildiği listeydi. Onun sedyedeki hareketsiz hâlini görünce, keşke o sırada Tom ona bağırıyor olsaydı diye düşündü. İçinden *bunu yapabilseydi keşke*, dedi.

Dr. Malik sedyenin çıkarılmasına yardımcı oldu. Bir başka köşeyi de döndüler ve radyoloji bölümüne girdiler. Resepsiyon alanı karanlık ve tekinsiz gözüküyordu.

Dr. Malik yürümeye devam etti. “Lütfen burada bekle, Hannah.”

“Hayır.” Yumruklarını sıktı. “Onun yanında olmak istiyorum.”

Doktor başını salladı. “Özür dilerim. Buraya giremezsin.”

“Lütfen?”

“Radyasyon seviyeleri çok yüksek. Ne yazık ki dışarıda beklemek zorundasın.” Parmaklarını sabırsızlıkla Tom’un çizelgesinin üstüne vurdu. “Şimdi onu götürmemiz gerekiyor... Her saniye hayati önem taşıyor.”

“Peki.” Tom sedyeyle götürülüp kendisi yine yalnız kalırken, omuzlarını sarkıttı.

Orada ürkütücü bir hava vardı. Su sebiline doğru gitti; ama etrafta plastik bardak yoktu. Midesi gurulduyordu. Telefonundan saati kontrol etti. Beş buçuktu.

Tarama aletinin çalıştırıldığını duyduğunda, çantasında atıştırarak bir şeyler aradı. En sonunda, eski ve kocaman bir Malteser paketi bulup açtı. Çikolatalar ezilip şekilsizleşmişti; ama şeker onu rahatlattı ve ağzına bir tane daha attı. Sonra bir tane daha. Derken, bir tane daha. Bunları ağzına tıktırıyor, dünyasının yıkılmak üzere olduğu hissini içinden atmaya çalışıyordu. Dokuz, on, on bir. Gözlerini yumdu ve dünyası çikolatalardan ve dişlerinin arasında ezilen bal peteklerinden ibaret hâle geldi.

Çok geçmeden, ayak sesleri duydu. Dr. Malik yanına geldi ve oturdu.

“Hannah.”

“Evet.”

“Tarama Tom’un bir felç geçirdiğini doğruluyor.”

Hannah bunu kabullenemedi. “Ama daha otuz iki yaşında.”

Dr. Malik başını salladı. “Ne yazık ki yaşı fark etmez. Kan akışı beyninin, bedeninin sol tarafını kontrol eden bölgesinde tıkanmış ve taramada ufak bir alanın hasar aldığını da görebildik.”

“Tanrım.” Hannah ellerini öylesine sıkı sıkı birbirine kenetledi ki parmaklarını hissetmemeye başladı.

Dr. Malik devam etti. “Semptomların saat kaçta başladığını bilmiyoruz, o yüzden elimizdeki en iyi tedavi seçeneği onu felç ünitesine sevk etmek ve yakından izlemek olacak. Onu bir dakikaya oraya götürüyoruz.”

Ona gergin bir gülümsemeyle baktıktan sonra arkasını dön-

dü ve uzaklaştı. Hannah bakışlarını yere dikmiş hâlde oturdu; son Malteser de yavaş yavaş elinde eriyordu. Gözlerini yumup, nasıl dua edildiğini hatırlamaya çalıştı.

Tom'u tarama odasından çıkardıklarında, Hannah ayağa fırladı ve yine elini tuttu. Tom'un eli buz gibiydi.

Asansör onları aheste aheste yukarı kata çıkardı ve kata vardıklarında Tom yine çift kapıların arasından geçirildi. Hannah başını kaldırıncaya, felç ünitesine girdiklerini gördü.

Dr. Malik geri gelmişti. “Şimdilik, Tom'a burada bakacağız.” Arkasındaki ışıkları sönük koğuştan işaret etti. “Onu yakından gözleyeceğiz; hemşireler de stabil durumda olmasını sağlayacaklar.” Koğuştan nefes sesleri ve gece hışırtıları yükseliyordu. Doktor resepsiyon masasının ardındaki bir hemşireyi çağırdı. Kadın gelip Tom'un sollarında kalan bölüme götürülmesine yardım etti.

Dr. Malik Hannah'ya eğilip alçak sesle devam etti.

“Tom'u bir yatağa yerleştireceğiz, yatıracağız. Lütfen, burada bekleyebilir misiniz?” Sessiz Oda yazan bir kapıyı işaret etti. “Uzun sürmez.”

“Neden?” Hannah birden öfkelenildiğini hissetti. “Yanında olmam gerek.”

“Sadece birkaç dakikaya ihtiyacımız var. Sonra, içeri girebilirsiniz.”

Tom'un etrafı bir kez daha insanlarla sarıldı ve Hannah yalnız kaldı. Pencereye gidip aşağıdaki avludaki ışıklandırılmış heykele baktı. Açması gereken onca telefonu, vermesi gereken kötü haberi düşündü ve içinden başını heykelin sivri metal uçlarından birine vurmaya karar verdi.

Daha kendisi bile neler olduğunu tam olarak idrak edeme-

mişti. Başkalarına bu haberi nasıl vereceğine dair hiçbir fikri yoktu. Tekrar oturup telefonunu çantasından çıkardı. İçine derin bir nefes çekip Julie'yi aradı. Telefon çalarken, Tom'un kız kardeşinin kendisini o hafta hangi adamla çıkıyorsa ondan geri çektiğini hayal etti. Gerçi yanıt vermesini beklemiyordu... Julie'nin öğleye kadar baygın olmak gibi kusursuz bir sicili vardı. Hattın diğer ucunda birisinin tembel tembel "Evet?" dediğini duyunca şaşırıldı.

"Julie. Ben Hannah." Sakin konuşmaya gayret etti. Rahatlatıcı olmaya çalıştı.

İşe yaramadı. Julie felaketlere bayılırdı. En mutlu anlarda bile felaket görebilirdi. "Ne oldu? Sorun ne?"

Hannah sesini biraz daha alçalttı. "Ne yazık ki Tom hastanede. Bir felç geçirdi."

"Ne?" Julie bu habere bir tüberküloz kliniğine yaraşan bir öksürükle yanıt verdi. "Yoksa o... Hâlâ..."

"Evet, Julie. Hâlâ hayatta. Şu anda durumu stabil ve gece boyunca onu gözlemleyecekler."

"Kahretsin." Hannah hışırtılar geldiğini, yanmayan bir çakmağın klik sesini duydu. "KAHRETSİN."

"Julie?"

Hannah bir elin, başkasına şaplak attığını duydu. Bir adam kaba bir sesle bağırdı. Julie'nin yatak arkadaşına daha fazla uyuması için izin yoktu.

Julie her kimle konuşuyorsa, sesi sertti. "Baksana, şu çakmağı yakabilir misin?"

Kalın bir ses geldi. "Saat sabahın altısı, Jules. Uyumana bak."

Hannah gözlerini ovuşturdu ve kaşlarının arasını sıkıştıran gerilim sızısını gidermeye çalıştı. Biraz daha homurdanma sesi duydu. Sonra, yine Julie'nin sesi geldi. "Çok kötü bir haber aldım. İşe yarayıp lanet olasıca çakmağı yakar mısın?"

Hannah iç çekti. "Julie?"

"Evet, bir saniye." Hannah yine art arda klik sesleri duydu. "Lanet şey yanmıyor, şunu hallediver, tamam mı? Ağabeyim az önce bir felç geçirmiş, anladın mı?"

Nedense Hannah bu ilişkinin çok uzun sürmeyeceğini düşündü. İçine derin bir nefes çekti. "Bak, durum kötü, Jules; ama iyi haber onu gözlemleyecekleri ve ihtiyaç duydukları felç ünitesine çoktan götürmüş olmaları."

"İyi olacak mı yani?"

"Bilmiyorum." Hannah yorgunluktan yıkılmak üzereydi. "Şimdi gitmem gerek; ama elinden geldiğince çabuk buraya gel. Lütfen."

"Ama arabam çalışmıyor. Bilemiyorum..."

Hannah lafını kesti. Julie'nin bir kez olsun kendisini toparlaması gerekiyordu. "Trene falan bin o zaman. Herhangi bir şeye atla gel. King's Lane Hastanesi'ndeki felç ünitesindeyiz. Kusura bakma; ama şimdi hemen Tom'un yanına geri dönmemliyim."

"Tamam." Julie'nin sesi birden savunmasız çıktı. "Ona sevgilerimi ilet olur mu?"

"Tamam. Görüşürüz."

Hannah telefonu kapatırken onun ağladığını duydu.

Hannah'nın koğuşa girmesine izin verildiğinde, Tom bir yatağa hapsedilmişti, etrafı biplemlerle ve iğnelerle çevrili-

di. Tepesindeki stanttan şeffaf bir serum torbası sarkıyordu. Hannah yatağın yanındaki sandalyeye çökerken ve elini tutmak için uzanırken, içini bir korku kapladı.

Dr. Malik yatağa yaslanıp ona baktı. Alçak sesle konuştu. "Bundan sonraki yirmi dört saat çok önemli. Komplikasyon olacak mı diye bakacağız, neden felç geçirdiğini anlamaya ve ne kadar rehabilitasyona ihtiyaç duyacağını belirlemeye çalışacağız."

Hannah Tom'un nefes alıp verişini izledi. İçeri, dışarı. Bir an için bile gözlerini ondan ayırırsa, Tom'un artık nefes almayacağını hissediyordu.

Gözyaşlarının akmaya başladığını fark etti.

"Onunla ne kadar burada kalabilirim?"

"Dilediğiniz kadar."

"Teşekkür ederim."

Tom giderken, Hannah Tom'a baktı ve ne kadar genç gördüğüne hayret etti. Yarı karanlık bir Soho restoranı gözlerini ondan alamayan bir adam gibi görünene dek suratındaki o iş adamlarına has kaş çatma çizgilerini silmişti. Mutlu günlerdi... Gözyaşları yanaklarından süzülürken, bakışlarını monitörlerdeki uğursuz çizgilere çevirdi.

Ne kadar çok şey kaybettikleri onu dehşet içinde bıraktı.

Parmaklarında hafif bir baskı hissedince, Tom'un sağ elinin kendi elinin etrafına kapandığını gördü. Tom'un gözleri yaşlıydı. Hannah onu senelerdir ağlarken görmemişti.

Tom. Ah, Tom.

Hannah onun suratını okşadı ve gözleri kapanana dek sessizce bekledi. Tom'un nefes alıp verışı derinleşince, ona o gün

ne demek üzere olduğunu düşündü. Aylardır söylemek için düşündüğü sözcükler.

Başını ellerinin arasına aldı ve koğuşun iç çeken karanlığına yalvardı. Bunu kimse duymadı.

Fatura: 35.75 Sterlin, Rainbow Barı

2006 yazı

İlk randevuları bir gay barında sona erdi.

“Burası pek de hayal ettiğim romantik bir ortam değil.” Leopar derisi taburesinden kaydığını hissedince, dirsekleriyle ufak metal masaya tutunmaya çalıştı.

“Ne demek istediğini anlayamadım.” Hannah deri ceketi ni omuzlarını silkerek çıkardı ve iflah olmaz dalgalı saçlarını eliyle düzeltti. Parıldayan dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tom onun dudaklarını öpmek için ölüp bitiyordu; ama bunu denemek için cesaretini her topladığında Hannah ya içkisinden bir yudum ya da yemeğinden bir lokma alıyordu.

Bu durum Tom’u deli ediyordu.

Hannah zarif bir biçimde taburesinde oturuyordu. “Parlak, pembe bir sürahide toksik margaritalar içmekten daha romantik ne olabilir?”

“Doğru.” Tom evet der gibi başını salladı. “Filmler bu tür sahnelerle dolu.” İçkisini kamışından içine çekti, kendisinden çok daha geniş göğüslü adamların yaslandığı yandaki bara bakmamaya gayret etti. “Aslında, müzikten söz ediyordum.”

“Ne?” Hannah abartılı bir şok ifadesiyle ona baktı. “Ben de DJ’den özellikle bunları çalmasını istediğini sanmıştım.”

A-ha’nın ‘Take on Me’ şarkısı hoparlörlerden bangır bangır
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi 28 <https://rantey.org>

çalmaya başladığında Tom başını salladı. “Ne yazık ki hayır.” Elini Hannah’nın elinin üstüne koydu ve geri çekmediğini görünce kendisini şanslı hissetti.

Hannah’nın parmakları ılıktı. “Tipik hukuk öğrencisi. Büyük bir ihtimalle, bunun gibi güzel ve eski bir pop şarkısını beğenmeyecek kadar ciddiye alıyorsundur kendini.”

Tom gözlerini devirdi. “Sen de benden hiç farklı olmayan uçarı bir İngilizce öğrencisisin.” Mahsustan ciddi bir ifadeye bürünüp başını salladı. “Bu boktan şeyin hayranıysan, ne yazık ki listemden ikinci randevu için adını silmeyi düşünebilirim.”

“Sahi mi?” Hannah öne eğildi ve Tom, onun dekolte, pembe bluzunun manzarasını beğeniyle izlemek için bir fırsat daha elde etti. “Başka kim varmış o listede? Rakiplerim kimler?”

Tom kaşlarını kaldırdı. “Galiba söyleyemeyeceğim kadar çok rakibin var.”

Hannah geri çekildi. “Anlıyorum. Demek geçen hafta görüşemediğimiz, barda çalıştığını söylediğin o gecelerde başka kadınlarla mı çıkmıştın?” Muzip bir ses tonuyla konuşuyordu; ama Tom onun bakışlarını masaya indirmeden önce bir an için endişelenir gibi olduğunu fark etti. “Ne konumda olduğumu bilmek iyi bir şey sanırım.”

Tom Hannah’nın ciddi olup olmadığını anlayamıyordu.

Yine elini tutmak için öne eğildi; ama tabure onu engellemek için elinden geleni yaptı. Dengesini yeniden sağlamadan önce düşecekmiş gibi taburenin ucunda sallandı. Sakin ol, Tom. Sakin ol.

“İnan bana, Hannah, hayatımda öyle sürüyle kadın yok. Annem var. Kız kardeşim var. Bana cumartesileri gazete satan

kadını da çok severim; ama bana ardı arkası kesilmeyen torunlarının fotoğraflarını gösterip durur. Kadınlar bu kadar.”

Hannah bakışlarını kaldırmadı. “Sahi mi?”

“Sahi.”

Hannah bu sefer başını kaldırıp, kamışıyla içkisinden bir yudum aldı. Tom onun gülümsediğini görünce derin bir oh çekti. “Ciddi ciddi endişelenmemiştim.” Başını salladı. “Yani, nereye gitsem etrafımda hayranlarım olduğu belli.”

Tom bunun doğru olabileceğini düşündü. Ama Hannah’nın bunun kesinlikle farkında olmadığını da görebiliyordu. Bu yüzden onu daha da çok sevdi.

Kol kaslarından birini germeye çalıştı. Ama kası ona boyun eğmedi. “Eh, ben de hepsini döverim. Tabii, öyle yaparım.”

Hannah ona eğildi. “Tabii ki.” Gözlerini iri iri açtı. “Gözlerimiz bayram eder.”

“Öyle mi?” Tom hiç ama hiç hissetmediği bir soğukkanlılığa bürünmeye çalıştı.

“Evet.” Hannah kaşını havaya kaldırdı. “Neyse... Ne kaçırdım? Yani, ikinci randevu hakkım olmazsa diyorum.”

Tom parmaklarıyla ağzının fermuarını çekiyormuş gibi yaptı ve başını salladı.

“Ha, anladım.” Disko ışıkları Hannah’nın boynundaki gümüş kolyeyi parıltıdı. “Yine gizemli davranıyorsun.”

“Aynen öyle.” Tom ona eğildi. Dudakları neredeyse onun kilere değmek üzereydi. En sonunda.

“Telefonun mu titreşimde, yoksa sadece beni gördüğüne mi sevindin?”

Tom'un onu henüz öpmediğini fark etmesi birkaç saniye sürdü.

"Aa, evet." Telefonunu çıkardı. "Annemmiş." Telefonu kapatıp tekrar cebine koydu.

"Bu kadar geç saatte mi?" Hannah endişelenmiş gibiydi. "İyi olduğuna emin misin? İstersen onu geri arayabilirsin."

"Annem iyi. Sadece vardiyası bittiğinde merhaba demek ister." Cesaretini toplayıp, Hannah'nın saçlarını okşadı. "Şimdi, şu gizemli dediğin konuya dönelim. Hoşuma gitmişti."

Hannah parmağını Tom'un dudaklarına dayadı. "Sesini kes de öp beni."

Tom onun dediğini yaptı. Hannah'nın tadı mandalina ve umut gibiydi.

Take That çalmaya başladı. Ama Tom bunu fark etmedi bile.

“İyiym.” Julie kararlı bir tavırla başını salladı. “Gerçekten de iyiym.”

Hannah Tom’un boş yatağının yanındaki çöp tenekesine baktı. İçinde kaç tane diyet kola olduğunu saydı.

Dört.

Sabahın dokuzuydu.

Julie iyi falan değildi.

“Emin misin?”

“Evet.” Hannah onu izlerken, Tom’un kız kardeşi cebinden bir çikolata paketi çıkardı. Titreyen elleriyle ve sürekli olarak kafein tüketişiyle Julie, Hannah’ya aslında olduğu gibi yirmi üç yaşındaki genç bir kadını değil, panikleyen bir GCSE öğrencisini hatırlatıyordu. Cebinden her an bir Red Bull çıkarabilir, tabloyu tamamlayabilirdi.

“Biraz su içer miydin, Jules?” Hannah yatağın üstündeki tepside duran plastik sürahiyi işaret etti. “Burası çok sıcak.” Koltuk altlarında ter biriktiğini hissetti ve hırkasını omuzlarını silkere çıkarmak için çay fincanını masaya koydu. Tom’un yatağının yanındaki beyaz masadaki kartların ve hediyelerin arasında zar zor yer buldu. “Geçmiş Olsun” kartları, çikolata-

lara ve çiçeklere karışmıştı. Tom'un şirketi, Labrador büyüklüğünde bir Selfridges meyve sepeti yollayarak kendini aşmıştı. Sepetin en üstünde duruma hiç uymayan parlak turkuaz renkli bir kurdeleye sarılı, değdiğinizde ise hışırdayan gümüşümsü naylon ambalaj katmanları arasında duran bir ananas vardı.

Hannah bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Tom'un meslektaşları durumun ne kadar kötü olduğunun farkında değildi. Tom felç geçirdikten bir hafta sonra hâlâ o kadar bitkindi ki Selfridges'ın hediye departmanının muhteşem çabasıyla boğuşmak bir kenara, yemeklerini bile güçlkle çiğneyebiliyordu.

"Hayır." Julie çikolataya karşı verdiği savaşı kaybetmek üzereydi. "Su istemiyorum." Çikolata paketini sabırsızlıkla dişleriyle açmaya çalıştı. "Kahretsin." Öne eğildi ve başını ellerinin arasına aldı.

"Sakin ol, hayatım." Yan yataktaki adam, sabah kahvaltısı olan mısır gevreğini yemeye çabalarken gür kaşlarını çattı. Sağ eli gevşekçe tuttuğu kaşıkla birlikte aniden yukarı sıçrayınca, mavi çizgili pijamasının ön tarafına sütler aktı. Teninin bal mumunu andıran sarı rengi, felç ünitesinin boğucu pembe duvarlarına ve başından kurtulmak için nafîle yere uğraş veriyormuş gibi gözükten yana yatmış bembeyaz saçlarına karşı büyük bir tezat oluştuyordu.

"Günaydın, John. Nasılsın?" Hannah ona gülümserken, Julie dönüp ona baktı. Korkunç bir an için, Julie oraya geldiğinden beri dördüncü kez fena hâlde patlayacakmış gibi göründü.

"Harika." John gülümsüyordu. Kaşığa karşı verdiği savaşı kaybetti ve turuncu renkli mısır gevrek taneleri gri hastane battaniyesine saçıldı. Başını beceriksizce iki yana salladı ve onlara çevirdiği delici mavi gözleri parıldadı.

“Durum daha da kötü olabilirdi, hayatım.” Boğuk kahkahası bir mahkûma ait gibiydi. “En azından, benim gibi kahvaltımı yemek yerine giymiyorsun.”

Julie dudaklarını gülümsemeye benzer bir ifadeyle birbirine bastırdı. Hannah onun müdahale edilmekten hoşlanmadığını biliyordu. Julie konuşmadan hemen araya girdi. “Ama bunu çok tarz bir biçimde yapıyorsun, John.”

“Değil mi?” Yaşlı adam kucağındaki sütlü yapış yapış şeyi gösterdi. “Tarzımdır doğrusu. Eskiden ben...”

“Evet. Şey... Bana biraz müsaade eder misiniz? Pardon.” Julie ayağa kalktı ve yatakların arasındaki yeşil çizgili perdeyi çekti. John perdenin ardında gözden kaybolurken, Hannah dudaklarını sessizce oynatarak özür diledi.

“Tanrım. Burada mahremiyetten eser yok. Hem de hiç.” Julie bıkkınlıkla dört yataklı odanın diğer hastalarına baktı. Hannah bir an için ‘özür dilerim’ sözcüklerini alnına dövme yaptırmayı düşündü. Ona biraz vakit kazandırabilirdi.

“Yani, bu durumu sindirebilmek için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?” Julie çikolata paketiyle verdiği savaşa geri döndü. Yırtarak açtı ve çikolatadan iki koyu renkli kare kopardı. Hannah’ya ikram etmeden ağzına atıverdi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. “Sadece çok endişeliyim, tamam mı? Tom şeyini yırtabiliyorsa...” Julie bir tutam saçını parmağına doladı, ilham almak için gri tavan panellerine baktı.

Hannah yardım etti. “Şah damarını mı?”

“Evet, evet.” Julie sabırsızlıkla başını salladı. “Ben de onu diyecektim.” Nefesini dışarı verdi. “Bunu yapabiliyorsa ve bir felç geçirebiliyorsa, o zaman...” Gözleri fal taşı gibi açıldı ve omuzları çöktü.

Hannah çaresizlik içinde söyleyecek bir şey düşünmeye çalışırken sesini çıkarmadı. Rahatlatıcı bir şey. Doğru bir şey. Julie'nin aklından ne geçtiğini biliyordu. Neden korktuğunu da.

Aynı durumda olsa, o da korkacağını biliyordu.

Julie ağzına biraz daha çikolata tıktırdı. "O zaman, belki..."

Hannah yine yardımcı olmaya çalıştı. "Senin başına da mı gelebilir?"

Julie evet anlamında başını salladı. "Evet." Sesi cılız çıkmıştı. Hannah onun iri yeşil gözlerinin altındaki koyu renkli gölgeleri gördü. Julie'nin nasıl alt dudağını ısırıldığını fark etti. Korku. İhtiyaç.

Hannah ağzını açtı, ama Julie'nin çikolatanın kâğıdını tor-top edip hışımla çöp tenekesine attığını gördü.

O an geçmişti.

"Neyse. Bundan söz etmenin bir faydası yok." Julie ayağa kalkıp Tom'un yatağının etrafında volta atmaya koyuldu. "Hem de hiç." Hızlı hareket ediyordu. Pencereye gidiyor, geri geliyordu. Perdeye gidiyordu, geri geliyordu.

Hannah günlük baş ağrısının geri gelmeye başladığını hissedince kaşlarını çatı. Ellerini kaldırıp avuçlarını nafîle yere ağrının gelmesini engellemek için alnına bastırdı. İçine derin derin nefes çekince, bayat kahvaltı ve limonlu antiseptik kokusu aldı. İçinden açık bir alanda olmak veya çiçeklerle dolu bir vazonun yanında olmak geçiyordu. Güney Londra'nın en berbat dumanlarıyla kaplı hastane otoparkı bile o anda onu canlandırabilirdi.

Julie'ye baktı. "İyi şeyleri hatırlayalım, tamam mı? Tom'un durumu stabil. Konuşmaya başladı. Kim olduğunu biliyor."

Yutkundu. “Doktorlar sürekli olarak iyiye gittiğini söylüyorlar.”

Julie alaycı bir tavırla güldü ve upuzun boyuyla ayağa dikildi. Hannah’nın en yüksek topuklu ayakkabılarıyla bile Julie’nin köprücük kemiğine ulaşabilmek için bir merdivene çıkması gerekirdi. “Tabii. Annemle ilgili olarak da öyle demişlerdi. Yani, bunun hiçbir anlamı yok.”

Hannah buna bir yanıt veremedi. Yanıt vermek yerine, Tom’un yatağının kırıksık çarşaflarına baktı ve o bitmek bilmez gecenin, kâbusları aratmayan sonunu düşündü. Tom o sırada stabil durumda olsa bile, onu izlemeden edemiyordu. Temkini elden bırakamazdı. Günler gecelere, geceler gündüzlere dönüşürken Tom’un göğsünün inip kalkışını, ağzının sözcükler oluşturmaya çalışmasını, uzuvlarının yeniden hareket etmeye gayret edişini izliyordu. Bir saniye bile bakmazsa, aynı şey tekrarlanabilirdi. Buna izin veremezdi.

Zaten kendisini yeteri kadar suçlu hissediyordu.

Julie hızla dönünce, çizmeleri yerde gıcırdadı. “Bu durumu nasıl anlayabilirsin ki?” Julie pencereye doğru giderken, Hannah iç çekti ve beton duvarın ilham verici manzarasına baktı. Julie’nin öfkesinin kurbanı olmaya alışmıştı. Bunda çok deneyimliydi. “Annem hastayken, zahmet edip gelmedin bile.”

Hannah kendisini savunmak için ağzını açtı. Sonra, kapattı. On seneyi aşkın bir süredir denediği hâlde, öykünün ona ait tarafını Julie’nin görmesini bir türlü sağlayamamıştı. Bir hastane koğuşunun sıcaklığı onu, fikrini değiştirmek için kesinlikle teşvik etmeyecekti.

Julie uzun kahverengi saçlarını savurdu. “Bana bir onluk ödünç verir misin?”

“Bir onluk daha mı?” Hannah kendisini durdurmadan bu sözcükler ağzından çıkmıştı.

“Evet.” Julie kollarını göğsünde kavuşturdu ve yeşil hırkası bedeninin etrafında daha da gerildi. “Biraz daha yemem gerek. Burada kalabilmek için yemeliyim. Benim için pek de kolay bir durum değil, biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.” Hannah da hayatının en güzel zamanını yaşamadığını söylemek üzereydi. Tom’u o hâlde bulduğundan beri uyumamış, onun yere yapışmış hâli gözlerinin önünden bir an olsun gitmemişti. Tom artık stabil durumda olduğundan, ziyaret saatleri dışında yanında olmasına izin vermiyorlardı; bu yüzden, gecelerini evde saate bakarak, tekrar hastaneye gelebileceği zamana dek düzenli bir biçimde içerek geçiriyordu.

Gözlerinin yandığını hissetti ve eliyle suratını sildi. Teni gergin ve kuruydu. Resmen yaşlandığını hissediyordu.

İçine derin bir nefes çekti. “Aşağıdaki bankamatiği kullanamaz mısın?”

Julie ona pislikmiş gibi baktı. “Sadece bir onluk dedim.” Sabırsızlıkla bacağına vurdu. “İkiniz para içinde yüzüyorsunuz, bana bir onluk vermen sorun olmaz herhâlde, değil mi?”

Hannah bir kez daha Julie’ye dehşet verici ev ipotekleri ya da gece yarısı yaptığı Google araştırmasının felç geçiren kişilerin yarısının bir daha asla çalışmadığını gösterdiği konusunda nutuk çekmemek için kendisini zor tuttu.

Farklı bir taktik denedi. “Sana kafeden bir şey alabilirim. Kahvaltı etmek için oraya gidecektim.” Gülümsedi. “Birlikte gidebiliriz.”

Julie bunu bir salise kadar düşündü. “Hayır.” Başını salladı. “İstersen sen git. Ben onun yanından ayrılmak istemiyorum.

Bu durum çok..." Sesi ağlamaklıydı; kendisini toparlamak iş-
termiş gibi elini yatağın üstünde gezdirdi. Gözleri parıladı ve
yutkunarak içine derin bir nefes çekti. Yastığı eliyle düzeltti ve
kendi kendine konuşmuş gibi konuşmaya başladı.

"Çocukken onunla her gün okuldan sonra doktorculuk oy-
nardık. Ne olursa olsun. *Home and Away* dizisine takmışım.
O yüzden, Tom hep sörfçü Avustralyalı bir doktormuş gibi rol
yapardı... Dr. Monk."

Hannah o anı konuşup mahvetmek istemediği için başını
sallamakla yetindi.

Julie yatak örtüsünü düzeltti. Hannah suratındaki şefkatli
ifadeyi görünce, onu hemşire kıyafeti giymiş, sevgili ağabeyi-
nin eve dönmesini kapıda bekleyen küçük bir kız olarak hayal
edebildi.

Tom hep eskiden ne kadar yakın olduklarından söz ederdi.

Julie iç çekti. "Hep içeri dalıyor, oyuncak ayımı veya Bar-
bie bebeğimi kurtarıp hayali sörf tahtasına atlayıp gidiyordu."
Gülümseyince tüm suratı aydınlandı. "Oyuna kendisini epeyi
kaptırırdı. Ya da kaptırdığını söylerdi. Benimle saatlerce oy-
nardı. Futbol antrenmanına gitmesi gerektiğinde ya da görmek
istediği bir kız olduğunda bile." Elinin tersiyle gözlerini sildi.
"Futbola bayılırdı." Sesi çatladı. "Acaba tekrar oynayabilecek
mi?"

"Tabii ki oynayabilecek."

"Bunu bilemezsin."

"Doğru. Ama buna inanıyorum." Hannah elini uzattı ve
temkinle Julie'nin koluna koydu. "Herkesten çok o daha çabuk
iyileşebilir." Julie bir şey demedi. Hannah denemeye devam
etti. "Bak, ne hissettiğini biliyorum; ama..."

Julie hışımla kolunu çekti. “Hayır. Bilmiyorsun.” Surat ifadesi sertleşti. “Hiçbir fikrin yok. Sana bunları neden anlattığımı bile bilmiyorum. Sadece bir onluğa ihtiyacım var, tamam mı?”

Hannah iç çekerek cüzdanını çıkardı ve parayı verdi. “İşte.”

Julie parayı teşekkür etmeden aldı. “Sana geri ödeyeceğim.”

Hannah ödemeyeceğine emindi. “Tabii.”

Julie kaşlarını çatı. “Bana inanmıyor musun?”

Hannah gözlerini tavana dikti. Sabrı hızla tükeniyordu ve orada kalırsa sonradan pişman olacağı bir şey söyleyebilirdi. “Ben gidip kahvaltı edeyim.” Çantasını aldı ve uzaklaştı.

O tiz ses peşini bırakmadı. “Derdin ne, Hannah?”

Kocam bir felç geçirdi. Hem de onu terk edeceğim gün.

Hannah çılgınca bir an için bunları yüksek sesle söylediğini sandı.

Dilinin ucuna kadar gelen sözleri yutkunarak dindirdi ve yürümeye devam etti. John, Hannah yanından geçerken ona göz kırptı; soluk suratı acı kaplıydı. Hannah gülümsemek için elinden geleni yaptı.

“Tam vaktinde geldin, Hannah.”

Hannah Tom’un duş aldığını, kahverengi saçlarının ıslak olduğunu ve arkaya doğru tarandığını görünce, adımlarını hızlandırdı. Julie muhtemelen şekerli bir şeyler bulmak için yine ortadan kaybolmuştu. Ya da nikotin. Ya da her ikisini de.

Sandra üstünde fizyoterapi ekibinin beyaz bluzu ve lacivert pantolonuyla Tom’un yanında durmuş, elini onun tekerlekli sandalyesinin arkasına koymuştu. Tom’un tulumlu bedeni tekerlekli sandalyeye, en az teni kadar bembeyaz yastıklarla

sıkıştırılmıştı ve sol kolu faydasız bir biçimde sandalyenin kolundan sarkıyordu. Tekerlekli sandalyenin gri-siyah kütlesi buharlı tren dönemini anımsatıyordu ve kalın gri renkli tekerlekleri kesinlikle kendi iradelerine sahipti.

“Onu yatağa yatırmama yardım etmeye hazır mısın, Hannah?” Hannah Sandra’nın suratındaki gülümsemeyi silmek için pala kullanmak gerektiğini düşündü.

“Kesinlikle.” Hannah iyi yalan söylemeye başlamıştı.

“Ben.” Tom nefesini içine çekti. “Yapabilirim.” Her heceyi dikkatle söylüyordu. Yorgun olduğunda hâlâ sözcükleri ağzında geveliyordu; ama sözcükler her geçen gün daha belirgin hâle geliyordu. Bir yandan da daha keyifsiz bir ruh hâline bürünüyordu. Bir de öfkeli.

Kaybolmuş.

Hannah onu asla yenilgiye uğramış bir durumda görmemişti. Onun nefret ettiğini bildiği gözyaşlarını durdurmak için dudağını ısırırdı. Gözyaşlarını sonra akıtabilirdi.

“Henüz değil, Tom.” dedi Sandra başını sallayarak. “Yakında tek başına yapabileceksin. Ama şu anda gücünü biraz daha toplamayı sağlamalıyız, tamam mı?”

Tom homurdandı.

“Harika.” Sandra’nın inanılmaz bir olumsuzluk filtresi vardı. Orada buna ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Hannah’ya baktı. “Onu yatağa geçirmeye hazır mısın?” Bir düğmeye bastı ve hastane yatağını tekerlekli sandalyeyle aynı seviyeye gelene dek alçalttı.

“Evet.”

“Sol tarafında dur, lütfen.”

Hannah sola geçerken, Tom'un çıplak ayakları tuhaf bir biçimde savunmasız gözükiyordu. Gri renkli eşofmanın altı çaresizce ayak bileklerinin etrafında sallanıyordu.

"Güzel. Şimdi, o kalkmak için kendisini iterken kollarıyla gövdesini dengede tutmaya hazır ol."

Hannah kollarını gevşekçe Tom'un etrafına doladı.

"Tom. Şimdi, sağ kolunu kullanarak kendini it. Hannah, ihtiyaç olursa onu tut... İşte, oldu!"

Bir terslik var gibiydi. Hannah kan ter içinde kalmıştı ve sağ kolu barda bir içkiden fazlasını taşıması gerektiği zamanlardaki gibi o asabi titremeye seğiriyordu. Tom'un titrediğini hissedebiliyordu. Çaba sarf ediyordu.

Ayaklarını iki yana açıp düşmesini engellemeye çalışarak yanında durdu. Tom hastanede pek bir şey yemiyordu. Hannah hâlâ ona destek olamadığını düşünüyordu. Onları yan bölmeden ayıran perdenin ardından John'ın kustuğunu duydu. Ne hissettiğini biliyordu.

Sandra neşeli ses tonuyla devam etti. "Aferin, Tom. Kalktın. Şimdi, karşıya bak ve sağ elinle yatağı tut. Hannah, Tom'un dizini kendi dizinle bloke etmeye hazır ol."

"Ne?"

Sandra onun şaşırdığını gördü. "Anlarsın ya, Tom'un dizi boşsa giderse, sol dizini kendininkiyle destekle."

"Tamam." Hannah bacağını gerekli yere koydu ve Tom'un bacağına baktı. Kireç gibiydi. Kolları havada güçsüz bir biçimde sallanırken, Hannah göğüslerinin arasından sürekli olarak kan aktığını hissetti. Sağ gözü sulanmaya başladı.

"Ben..."

En sonunda, Tom yatağı tutabildi.

“Aferin, Tom!” Sandra ellerini çırpıttı.

“Şimdi, tüm ağırlığını o kola ver ve poponu sandalyeden yatağa kaydır. Hannah sana destek olacak.”

Hannah ona yardım etme becerisinin ani bir bel incinmesiyle son derece kısıtlı kalacağından korktu. Kalan gücünü toparladı. “Haydi, Tom. Bunu başarabiliriz.”

Tom dönüp sert bir biçimde yatağa otururken, alnında boncuk boncuk terler birikti. Sandra onun sola kaymasını engellemek için yer değiştirdi ve sırtınca ağzındaki inanılmaz beyazlıktaki dişleri gözüktü. “Aferin.” Tom diğer tarafa döndü ve Hannah yanağından ağır ağır bir damla yaş süzüldüğünü gördü.

Sandra’nın sesi hâlâ neşeli çıkıyordu. “İşte, Tom’u yatağa böyle alıyoruz.”

“Harika.” Hannah kollarını kaldırıp gerindi. “Çok kolay.”

“Tuvalete gidip gelişi de var.” Sandra memnuniyetle başını salladı. “Bir dahaki sefere bunu deneriz.”

“Yaşasın.” Hannah bu sözcüğün ağzından istemediği kadar alaycı çıktığını fark etti ve Sandra’nın azar dolu bir bakış fırlattığını gördü.

Fizyoterapi hızla devam etti. “Artık Tom stabil durumda olduğuna göre, fiziksel becerilerini yeniden kazanması için kapsamlı bir terapi programına başlayabiliriz.” Elini salladı. “Tıraş olmak, oturmak, yemek pişirmek gibi... Çok yakında, onu ayağa kaldırmış olacağız. Bir yürüteçle yürüebilir.”

Tom iç çekti. Hannah elini onun omzuna koydu; ama Tom omzunu silkti. Hannah o tanıdık başarısızlık hissine kanıldı. Ona nasıl yardım edeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Tom Sandra'ya baktı. "Ben... Onunla... Konuşmak..." Başıyla Hannah'yı işaret etti.

Sandra sabırsızlıkla saatine baktı. "Tamam." Arkasını dönerken, beyaz hastane ayakkabıları gıcırdadı. "Birazdan dönerim."

Hannah Tom'a baktı.

"Ne oldu, asker?"

Tom tavana bakmaya devam etti. Sözcükler ağzı sanki ona cephe almış gibi düzensiz bir biçimde çıktı. "Yapma. Sakın bana bir daha öyle deme."

"Özür dilerim." Ona yine bardağı uzattı.

Tom sağ eliyle bardağı itti. "Tek başıma içemiyorum bile. Sensiz içemiyorum." Suratında öfkeli bir ifade belirdi.

Hannah suratını buruşturup bardağı yerine koydu.

"Zor olduğunu biliyorum; ama..."

"Zor mu?" Tom hayretle ona baktı. "Zor mu? Hâlîme bak-sana." Gözleri bıkkınlıkla yaşlarla doldu. "Çiş yapamıyorum. Tıraş olamıyorum. Doğrulamıyorum bile." Masadaki kartlara ve hediyelere bakınca, suratı öfkeyle buruştu. "Bir an bir avukatım..." Harcadığı çabadan suratı solmuştu; ama devam etti. "Bir spor arabam vardı; ama şimdi lanet olasıca meyve sepetlerinin yollandığı bir adamım." Elini uzatıp onu öfkeliendiren şeyi yere itmek için elinden geleni yaptı. "Meyve sevmem bile." Sepet bana mısın demedi; ama kartların hepsi aşağı düştü ve yerde renkli, sahte bir umut görüntüsü oluşturdu. Hannah ayağa kalktı, Tom'un acı dolu suratına baktı ve çaresizlik içinde durumu düzeltmek istedi.

"Kahretsin." Tom artık ağlıyordu. "Neden başıma bu geldi?" Hannah cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp sessizce göz-

yaşlarını sildi. “Neden ağlıyorum?” Gözyaşlarını zapt etmek istermiş gibi gözlerini yumdu. “Asla ağlamam.”

Hannah’nın sesi gergindi. “Bilmiyorum.”

“Tabii ki bilmiyorsun.” Hannah onun bakışlarındaki öfkeye artık tuhaf bir biçimde alışmıştı. Aylardır bununla yaşıyordu. Felçten önce, Tom onun yüzünden olduğunu söylerdi. Bencil olması yüzünden. Muhtaç olduğundan. Hatalarından.

Ama bu durum onun hatası olmadığı hâlde, Hannah kendisini daha da kötü hissediyordu.

Tom hâlâ konuşmaya çalışıyordu, sesi giderek daha büyük bir güçlkle çıkıyordu. “Neden bunları söylediğimi bilmiyorum. Sen... Hiçbir şey yapamazsın.”

“Biliyorum, Tom. Ama yapabileceğimiz tek şey seni daha iyi hâle getirmeye çalışmak.”

“Daha iyi mi?” Bunu tükürür gibi söylemişti. “Daha iyi hâle geldiğim yok.” Hannah’ya baktığında gözleri donuktu. “Yüzleş artık. Durum bu. Sakat kaldım.”

“Hayır, Tom.” Hannah çaresizlik içinde doğru sözcükleri aradı. “Sen sakat kalmadın.”

Tom sol elini sağ eliyle kaldırdı. Bıraktı. Yatağa düşüşünü izledi. “Öyleyim.”

“Hayır.” Hannah başını salladı. “Doktorlar...”

“Doktorlar.” Tom bir kere başını sallayıp bu sözcüğü geçirtirdi. “Yapma, Tom.”

Dinlemedi. “Hayır.” Bedeninin sol tarafını gösterdi. “Böyleyim. Çok şanslısın.”

Hannah büyük bir suçluluk hissine kapıldı ve elini tutmaya çalıştı. “Hayır, Tom. Ben...”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Selam, dostum.” Kalın bir ses konuşmalarını böldü. “O berbat eşofman da ne öyle? Grinin sana yakışmadığını bilmiyor musun?”

“Nick.” Hannah onu gördüğüne hiç o kadar sevinmemişti.

“Selam, dostum.” Tom telaşla gözyaşlarını silerken en yakın arkadaşı yatağa yaklaştı.

Nick’in ağzının kenarının hafifçe seğirişi Tom’u o hâlde görüp şok geçirdiğinin tek işaretiydi. Nick lacivert takımı içinde uzun boylu ve iri yapılı gözüküyordu. Koğuştaki hastaların ağarmış saçları ve mırıltıları arasında neredeyse hakarete varacak derecede sağlıklı bir hâli vardı.

“Vay canına, buradaki yaş ortalamasını cidden düşürüyorsun, Tom.” Eğildi ve fısıldadı. “Her zaman bir bunak olduğunu söyledim. Terlikleri getirdin mi?”

Tom neredeyse gülümser gibi oldu.

Nick Hannah’ya döndü. “Nasılsın?” Elini omzuna koydu. “Bu kâbus hastaya çok iyi baktığına eminim.”

Hannah kaşlarını çatı.

“Pek sanmam.”

“Ben eminim.” Nick gözlerinin içine bakmaya devam etti. “Harika bir iş çıkarıyorsun.”

Hannah ağlamamak için dudağını ısırdı. “Bunu bilemem.” Ceketini aldı. “Biraz çıkıp hava alacağım. Sizi baş başa bırakayım.”

“İyi fikir.” Nick yatağın yanındaki sandalyelerden birine oturdu. “Bak, Tom, okunacak şeylere dair üç farklı seçeneğin var. A: Felç hastalarıyla ilgili mucizevi öyküler. B: Son John Grisham romanı. Ya da C: *The Times* spor sayfaları.”

Tom'un suratında hafif bir gülümseme belirdi. "Ne aptalca bir soru. C."

"Tamam." Nick abartılı bir hareketle gazeteyi açtı. "Ama lanet Spurs'le ilgili bir şey okuyacaksan, şu salak ananası uygun bir yere sokmak zorunda kalabilirim."

Hannah uzaklaşırken telefonunu kontrol etti.

Yeni bir mesaj gelmişti.

Seni özledim.

Koğuştan çıktı ve asansörün oradaki duvara yaslanıp mesajı baktı.

Seni düşünmeden edemiyorum.

Bir an için ekrana dokundu, yanıt vermek için parmaklarının kaşındığını hissetti.

Hayır. O sırada olmazdı. Artık olmazdı.

Mesajları sildi ve yürümeye devam etti.

2 penilik bir madeni para

Eylül 2006

"Eee?" Hannah etrafındaki mor yatak örtüsünü açarken ona gülümsedi. Ufacık odasının soğukunda nefesi buharlaştı. "Ne olmak istiyorsun? En çılgınca hayalin nedir?"

Tom elini onun pürüzsüz kalçasında gezdirdi.

"Burada olmak istiyorum." Hannah güldü ve üstünden uzanıp şifonyerindeki sigara paketini aldı."

"Burada olmanın sana pek para kazandıracağını sanmıyorum." Onun göğsüne soğuk ve yuvarlak bir şey koydu. "Sana ancak bu kadar ödeyebilirim."

Tom göğsüne bakınca 2 penilik bir para gördü. "Himm. Zengin olduğumu sanıyordum."

Hannah sırttı. "O kadar da değilim."

Tom iç çekti. "Eh, mezun olduğumda kazanmayı beklediğim maaş tam olarak bu kadar değil. Yiyecek alabilmeyi isterim."

Hannah dudaklarının arasına bir sigara yerleştirirken gülümsedi; sigarayı artık neredeyse onun olmuş Union Jack çakmağıyla yaktı. Dumanı dışarı üfledi. "O hâlde, yarı zamanlı olarak bana çalışman gerek. Sana yardımlarına karşılık ödeme yaparım. Bir kraliçe gibi."

"Bana uyar." Tom tek kolunu onun ılık bedeninin etrafına sardı. "Her zaman asıl bir yanın olduğumu düşünmüşümdür."

Hannah kıkırdadı. "Annem bunu söylediğini duysa, kim bilir ne kadar gülerdi. Hep ne kadar kaba saba olduğumu söyler."

"Öyle mi?" Tom Hannah'nın alnında tanıdık bir çizginin oluşmaya başladığını gördü. Bu, onun 'anne' çizgisiydi.

"Evet." Hannah onun göğsüne sokuldu. "İnsanlara ne kadar sakar olduğumu anlatmaya bayılır."

Tom sesinin üzgün olduğunu fark etti ve onu neşelendirmeye çalıştı. "Nereden bilebilir ki? Belli ki seni ağırlığınca beyaz şarap içtikten sonra bir masada dans ederken hiç görmemiştir. Kraliyet Balesi'ne gayet uygun olurdun ya da ismi her neyse işte."

Hannah yine gülümseyince, Tom buna memnun oldu. "Doğru." Hannah gözlerini iri iri açarak ona baktı. "Cidden. Ne olmak isterdin? Herhangi bir şey olabilseydin yani."

Tom hafifçe onun kolunu okşadı. Bunu hiç düşünmemişti. İngiltere için bir ara futbol oynama hayali kurması haricinde,

hep hukuk okumayı istemişti. On üç yaşındayken, trende o avukatla tanıştığından beri. Adam ona bir kutu bira vermiş ve dünyayı nasıl değiştirdiğinden söz etmişti. Yanlışları düzeltiyordu. Küçükleri koruyordu.

Söz ettiği hayat heyecan vericiydi. Tatminkârdı. Tarlalarda elma sırası içmekten ve her gece pencereden bakıp kocasının gelmesini dileyen bir anneden dünyalar kadar uzaktı.

“Haydi, anlatsana.” dedi Hannah onu dürterek.

Tom onu kendisine çekerken karnını içine çekti. Randevulaşmaya başladıklarından beri, koşu programı arada sırada büfeye koşup sigara veya bira almakla sınırlı kalmıştı. Her sabah koşmaya niyetli bir biçimde uyanıyor; ama onun yanından uzaklaşamıyordu. Hannah’nın lülelerinden birini parmağına doladı. “Ne mi olmak istiyorum? Hayallerimde mi?”

“Evet.”

“Dünyayı dolaşan bir serseri olmayı isterdim. Bir yatım olsun isterdim. Bir de bana ait bir ada.”

“Kulağa heyecanlı geliyor.” Hannah sigarasından bir nefes daha çekti. “Nereye giderdin? Yatınla nerelere uğrardın?”

“Her yere.”

“Vay canına, uzun bir yolculuk olurdu.” Kıkırdadı. “Ben de gelip seninle serserilik yapabilir miyim?”

Tom onun gelecekte o denli rahat konuşmasına gülümse-di. “Tabii ki. Senin için birkaç bikini de alır, lüks kamaramın anahtarını da verirdim.”

“Eminim ki verirdin.” Tom eğilip onu öptü.

Hannah onun için ardı arkası kesilmeyen erkek arkadaşlarından birinin yaptığı şekilsiz kahverengi kül tablasında sigara-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rasını söndürmek için geri çekildi. Kül tablası Tom'a babasının mutfaktaki çöp tenekesindeki artıkları yedikten sonra her yere tuvaletini yapan fino köpeği hatırlatıyordu, ama Hannah onu hiç atmıyordu.

Hannah yastıklara uzandı. "Ya gerçek hayatta? Neden hukuk?" Tom sırttı. "Çünkü tonla para kazanıyorsun."

Hannah suratını ekşitti. "Cidden mi? Bundan daha önemli bir neden yok mu?"

"Tabii ki yok." Tom daha sert bir yanıt vermemek için kendisini tuttu. Hannah'nın arkadaşları üniversiteden sonra ya gönüllü çalışmaya başlayacaklardı ya da müzisyen olacaklardı. Anneyle babanın banka hesabına sürekli bir erişiminiz olduğunda bunu yapmak kolaydı.

Bunu aklından atmaya çalıştı. "Tek neden bu değil. İlginç bir iş. Ayrıca, rekabetçi."

"Sana uygun o zaman." Hannah gözlerini devirdi. "Geçen hafta, Spurs maçı kaybettğinde suratının aldığı hâli gördüm."

Tom bunu hatırlayınca suratını buruşturdu. "Bunu sorun etmemiştim."

"Doğru, etmemiştin. Bir cümle söyleyebilmen için üç pint bira içmen gerekti." Hannah tek dirseğine yaslanıp doğruldu. "O durumda bile herkesten daha acılı, körili yemek sipariş ettin. Sırf kendini ispatlamak için." Tom avucunu açıp öptü. "Ama cidden. Ne tür bir avukat olmak istiyorsun? Atticus Finch gibi mi? İyilerin yanında olmak mı? Yoksa..." Suratını buruşturdu. "Gordon Gekko gibi mi?"

Tom hafifçe başını salladı. "O, bir bankerdi."

Hannah koluna hafifçe vurdu. "Ay, yapma. Ne demek istediğimi biliyorsun. Şu havalı şehirli tiplerinden söz ediyorum."

Tom onu kızdırmaya bayılıyordu. “Gerçekten mi? Ne tür bir avukat olmak istediğimi biliyorum. Sadece o kırmızı pantolon askılarından istiyorum.”

“Kapa çeneni!” Hannah bu sefer ona bir yastıkla vurdu. “Onlardan nefret ederim.”

“Neden? Çok seksi görünürdüm!” Hannah ona tekrar yastık fırlatırken, Tom eğildi. Sonra, onu yakaladı, üstüne çıktı, gülüşmeler kesildi ve onlardan başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Daha sonradan, Hannah’nın başını göğsüne çekti ve Hannah’nın kahverengi bukleleri tenini kapladı. Tom huzurluydu. Kendisini bir bütün gibi hissediyordu.

“Peki, *sen* ne olmak istiyorsun?”

Hannah’nın sesi yatak örtüsü yüzünden boğuk çıktı. “Büyüdüğümde mi?”

“Aynen öyle.”

Hannah elini salladı. “Etrafına bir bak. Sence ne olmak istiyor olabilirim?”

Tom odaya baktı.

Hannah’nın masasında ölmek üzere olan bir kurdele çiçeğini işaret etti. “Umarım bir bahçıvan olmayı düşünmüyorsunuzdur.”

Hannah başını salladı. “Bana para ödese bile istemem. Zaten ödemezsin. Bir sonraki tahminini alayım, lütfen.”

Tom ağır ağır duvarları inceledi. Kâğıt lambalar birçok kişinin hayatı boyunca okuyacağından fazla kitabın ağırlığıyla güçlükte duran bir raftan sarkıyordu. Penguin klasiklerinin koyu renkli sırtları, pratik eleştiri kitaplarının donuk gri ve ye-

şil sırtlarının yanına istiflenmişti. Bir A4 defteri sayfalarında okunaklı olmayan mor renkli yazılarla kaplı bir hâlde çalışma masasında açık duruyordu. Ufak lavabonun yanına kitaplar yığılmıştı. Yerler de kitaplarla kaplıydı.

Parmaklarıyla düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. “Ah, hiçbir fikrim yok. Kitaplarla ilgili bir şey olabilir mi?”

“Vay canına.” Hannah kıkırdadı. “*Mastermind* yarışmasına katılabilirsin.”

“Doğru.” Tom evet der gibi başını salladı. “Uzman olduğum konu: Bariz olanları söylemek.”

Hannah cık cık etti. “Biraz daha düşün.”

“Bir yazar olmak mı istiyorsun?”

Hannah başını salladı. “Çok yalnız bir iş. Bir daha dene.”

“Yayıncı?”

“Düşündüm aslında.” Hannah parmaklarını hafifçe onun göğsünde gezdirdi. “Ama *bilemedin*.”

“Kahretsin.” Tom iç çekti. “Öğretmenlik?”

“Üçüncü seferde şansın yaver gitti.” Tom onun gerildiğini hissetti. “Ama sakın anneme söyleme. Hâlâ bir kişilik transplantı olacağımı ve onun gibi bir muhasebeci olacağımı umuyor.”

Tom kaşını kaldırdı. “Olamaz mısın?”

“Tanrım, hayır.” Hannah yanıt verirken, omuzlarının kasıldığını fark etti. “Bir kere, matematik meselesi var. Bana göre değil. İkincisi, annem çok mutsuz. Söz ettiği tek şey trafik ve vergiler. Neden onun gibi olmak isteyeyim ki?”

“Peki.” Tom bir daha annesinden söz etmemeye karar verdi. “Neden öğretmenlik?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Zor soru.” Tom’un yanağını öptü. “Çünkü söylediğim her şey kocaman bir klişeyi andırıyor. Ama birkaç sene önce bir yaz kampında gönüllü çalışmıştım... Engelli çocuklar için. Buna bayıldım. O çocuklar bir şeyi anladıklarında, âdeta beyinlerinde bir ışık yanıyor.” Hannah’nın suratı aydınlanmıştı. “Harika bir şey.” Kıkırdadı. “Tabii, bir haftada sadece iki kere o anları yaşıyorsun; ama tek bir çocuk için bile bir fark yaratabiliyorsan, bunu yapmaya değer.” Gülümsedi. “Hem kitapları da çok seviyorum...”

“Yapma ya?”

“Dolayısıyla, bütün gün kitaplardan söz etmek bana iyi bir iş gibi geliyor.”

Tom gülümsedi. “Yani, buna karşı bir eğilimin var.”

“Evet.” Hannah sırtıttı. “Öyle sanırım.” Tekrar yastıklara uzandı ve tavana yapıştırılmış dünya haritasına baktı. “Seyahat hobime maddi açıdan destek bulmanın da çok iyi bir yolu. Her şey benim elimde.”

Tom haritaya baktı, birçok ülkenin sarı renkli keçeli kalemle işaretlendiğini gördü. “Bunlar gittiğin yerler mi? Sarı renkli olanlar?” Başını ona çevirdi ve Hannah’nın onu terk etmesini ne kadar istemiyor oluşu onu korkuttu. Şimdiden. Daha birkaç haftadır birlikteydiler.

“Evet.” diye başını salladı Hannah. “Geriye bir tek gezenin diğer yerleri kaldı.” Gülümsedi. “Tanzanya gerçekten de gitmeyi hayal ettiğim bir yer. Babam bana küçüklüğümde Serengeti’yle ilgili bir kitap getirdiğinden beri.” İç çekti. “Ama her yere gidebilirim. Öylesine dolu bir pasaportum olsun istiyorum ki artık damga vurmak için yer kalmasın.”

“Anladım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tom'un pasaportunda sadece birkaç damga vardı.

Hannah tırnağını kemirdi. "Aslında, bu hafta sonu bir yere gidiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Ben ve birkaç arkadaşım."

Tom ona arkadaşları arasında erkekler olup olmadığını sormamak için kendisini zor tuttu. "Nereye gidiyorsun?" Kayıtsızca sormaya çalışmıştı; ama sesi belirgin derecede tiz çıkmıştı.

"İspanya'ya. Bir müzik festivaline." Tom'un ona baktığını hissetti. Gözleri irileşmişti. Büyülenmiş gibiydi. "Keşke gelebilseydin. Bu gece gidiyoruz."

Bunu öylesine söyleyivermişti. Hannah böyleydi. Son dakika insanıydı. İçgüdüleriyle hareket ederdi. Şimdi. Yap.

Canı sıkıldı. "Bilmem..." O hafta sonu annesine gidecekti ve banka hesabı zaten zorlanmaya başlamıştı.

"Telefonun çalıyor." Hannah doğruldu ve bacaklarını yataktan indirdi. "Çiş yapmaya gideyim."

Tom onun nazik davranmaya çalışmamasına bayılıyordu. Tıpkı onun gibi gürültülü bir biçimde burnunu silmesi, gaz çıkarmasından söz etmesi ve bir tavuk budunu bir dakikadan kısa sürede mideye indirmesi gibi. Daha önce birlikte olduğu, safak vakti sessizce yataktan çıkıp o kalkana dek makyajlarını hüsursuzca yapmış olan kızlardan çok daha samimiydi. O kızlar onu dağınık hissettirirdi. Düzensiz hissederdi.

Hannah'ysa onu evinde hissettirirdi.

Telefonuna yanıt verirken Hannah'yı izlemeye devam etti.

"Tommo?"

"Selam, Jules."

Hannah o çok sevdiği siyah beyaz filmlerden birine ait uzun ve ipek bir sabahlık giydi. Odadan çıktı ve Tom tekrar yastıklara uzandı.

“Nasıl gidiyor, Jules? Yine bu hafta da sınıf birincisi misin, küçük kardeşim?”

“Kes sesini.” Julie kendi polo sahası olan bir okulda burs kazanmasını sağladığı hâlde, akademik başarısından utanırdı. “Kesinlikle hayır. Sınıfımdaki herkes çok zeki. Şu anda sınav dönemi olduğu için durum bu sene daha da kötü.”

Tom birden onu korumak istedi ve gururlandığını hissetti. “Evet, şey, anneleriyle babaları rahme düştüklerinden beri onları Jane Austen’la besledikleri için zeki olmaları kolay.”

“Neyse.” Julie iç çekti. “Şey, yarın ne zaman eve gideceğini öğrenmek istemiştım. Annem vardiyalarıyla çıkışacağından korktu ve telefonlarına hiç geri dönmediğini söyledi.”

Tom’un içini suçluluk hissi kapladı. “Evet, kusura bakma.”

“Seni görmek için sabırsızlanıyoruz.” Tiz bir sesle konuşuyordu. Küçük kızlar gibi. Kız kardeşini daha sık görmeliydi. Somerset’e gidip onu dışarı çıkarmalıydı. Yazdığı öykülerden veya arazilerinin hemen arkasındaki Somerset ormanlık alanında yürürken yaşadığı son maceradan söz ettiğini dinlemeyi özlemişti.

Julie’nin sesi coşkuluydu. “O kadar çok şey planladım ki. Bir de bana gerçekten çok yardım etmeni istediğim bir tarih ödevim var.”

Tom onu telefon kablosunu sabırsızlıkla parmaklarının arasına dolarken, üstünde en sevdiği mavi eşofmanıyla ve uzun kahverengi saçları omuzlarını okşarken gözlerinin önüne getirdi.

“Yardıma ihtiyacın olmadığına eminim, Jules.” Yatağın yanındaki bir bardaktan bir yudum su aldı ve votka olduğunu fark edince suratını buruşturdu. “Bensiz de gayet iyi yapacağını düşünüyorum.”

Kız kardeşinin sesi titredi. “Ama buraya geliyorsun, değil mi? Aradan çok uzun süre geçti.”

Hannah’nın telefonu bipledi ve Tom ekrandaki bir mesaj ışığının yandığını gördü. Elinde değildi. Bakması gerekiyordu.

Selam Han, bu geceki yolculuğumuzu dört gözle bekliyorum. Ben arabayı getiririm, sen de eğlenceyi getir. Öpücükler, D.

Damian. Eski erkek arkadaşı. Uzun boylu ve küstah, ego-suna uygun kabarık cüzdanlı bir adamdı. Tom yutkundu, Hannah odaya geri gelirken telefonu öteye itti.

“Tommo?” Kız kardeşinin sesi geri planda kaldı. Tom büyülenmiş gibi Hannah’nın üstündeki sabahlığı çıkarışını izledi. Soluk bir ten. Muhteşem bir popo. Ne kadar güzel olduğunu kesinlikle bilmiyordu.

Sözleri ağzından telaşlı çıktı. “Pardon, Jules. Gelemeyeceğim.”

“Sahi mi?” Julie’nin sesi cılız çıkınca, Tom suçluluk hissetti. “Neden? En sevdiğin lazanyayı da yapmıştım.”

Tom tereddüt eder gibi oldu; ama Hannah’ya tek bir bakış atması yetti.

“Kusura bakma, Jules. Çok çalışmam gerekiyor.”

“Peki.” Julie’nin sesi bir anda boşalan gözyaşlarıyla boğuk çıkmıştı. Burnunu çektiğini duydu; ama bunun hemen ardından Julie devam etti. “Şehirde milyonlar kazandığında, bana mutlaka bir çatı katı al. Anlaştık mı?”

Tom sırttı. Küçük kız kardeşi iyi olacaktı. Her zaman olurdu.

“Anlaştık. Yakında seni görmeye geleceğim. Söz.” Hannah yatağa geri gelirken ona sokuldu. “Seni seviyorum.”

Tom telefonu kapatırken Hannah ona baktı. “Eee, geliyor musun?”

“Sı.” Tom içini kaplayan suçluluk hissinin geri kalanını uzunca bir öpücükte boğdu. O anda evi umurunda değildi. Çalışmadığı dersleri de öyle. Hannah o kadar yakınındayken, ondan başka bir şey umurunda olmuyordu. “Sı, señorita.”

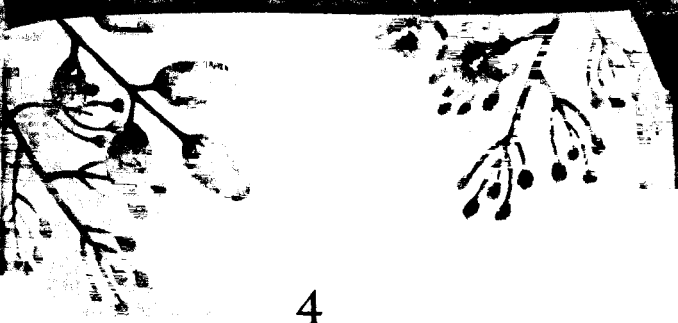
Hannah geri çekildi. “Eh, yanımızda böyle İspanyolca konuşan birisi varken, bizi kimse durduramaz.” Eliyle Tom’un yanağını okşadı. “Geleceğine çok mutlu oldum.” Bir an için ciddi bir ifadeyle gözlerinin içine baktı. Sonra, gülümsedi. “Gelmeseydin seni ciddi ciddi özleyebilirdim.”

Tom içini bir heyecan selinin sardığını hissetti.

“Bunu duyduğuma sevindim.” İki penilik parayı aldı. “Bunu da yanıma alacağım. Gerçekten eğlendiğimizden emin olmak için.”

Hannah sırttı. “Viva España.”

4

“Cidden mi? Ağabeyim bir felç geçirdi ve sen bana bunu mu yapıyorsun?”

Hannah sesi tanıyınca, canı sıkıldı. Asansörden çıktı ve koridorun diğer ucundaki pencerenin orada uzun kahverengi bir atkuyruğu gördü. Sahibi telefonda bas bas bağırırken, atkuyruğu sağdan sola inanılmaz bir hızla sallanıyordu.

Hannah kimseye görünmeden fizyoterapi salonuna gitti, ama Julie'nin söylediklerini istemeden de olsa duydu. İşin aslı, Julie'nin sesi öylesine cırtlak çıkıyordu ki Brighton halkının tamamı istemeden de olsa onu dinliyor olabilirdi.

Julie'nin sesi yükseldi. “Buna inanamıyorum. Senin için gerçekten de çok çaba sarf ettim. Şimdi, beni kovuyor musun?” Havada küfürler uçuştı. Asansöre giren bir kadın bir şey demeden kızının kulaklarını kapattı. Hannah Julie'nin bayılmamak için soluklanmak üzere duraksadığını fark etti. Sonra, yine küfürler savurmaya başladı.

Hannah artık öfkeli Julie'ye yaklaşmamak gerektiğini bildiğinden, salona doğru yürümeye devam etti. Julie altı haftadır Costa Coffee'de bir espresso uzmanı olarak çalışıyordu. Bir senedir girdiği üçüncü işti. Hepsi de Julie kovulana veya karısını

asla terk etme niyeti olmayan evli bir meslektaşıyla yoğun bir ilişki yaşamaya başlayana dek MUHTEŞEMDİ.

Hannah kapıya vardığında iç çekti. Elini cama dayayıp durdu, başını eğdi ve içine derin bir nefes çekti. Tom'u içeride görünce, içinden onu bu hâle getirdiği için dünyayı yumruklamak geçti. Tom yataktayken herkes gibi gözüküyordu... Bütün gibi. İnsan gibi. Ama fizyoterapi salonunda ayrıydı. Savunmasızdı. Hannah bazen onun yürümeye çalışmasını, tepesindeki sert neon ışıklarıyla aydınlanan her dengesiz adımını izlemekte bile zorlanıyordu. Tanrı bilir *Tom* nasıl hissediyordu.

Hannah dişlerini sıkıp kapıyı iterek açtı.

Tom odanın ortasındaydı. Çaba sarf ediyordu. Sendeliyordu. Gri renkli tişörtü ter içinde kalmıştı ve surat ifadesi buz kesmişti. Yeşil, lastik zeminde ona iki yanında destek olan Sandra ve bir o kadar neşeli diğer görevli Amy'yle birlikte adımlar atmaya çalışıyordu.

Tom'un başı aşağı eğikti ve sol bacağına öne atmaya çalışırken suratını buruşturuyordu. Hannah yumruklarını sıktı. Bunu ona yaptırmak son derece zalimce gözüküyordu. Sadece uzanmasına izin vermeliydiler. İyileşmesine. Buna hazır değildi.

Bakışlarını Londra manzarasına bakmak için büyük pencerelere çevirdi. Parlamento binasını nehrin karşısında görebiliyordu. Otobüsler geçiyordu. Siyah renkli bir hız motoru Thames'in azgın gri sularında ilerliyordu. Bunun önünde parlak sarı renkli can yelekleri giymiş turistlerle dolu bir gezi teknesi gördü. O yükseklikten bile onların etrafı işaret ettiğini görebiliyordu. Gülüyorlardı. Hayattaydılar.

Tekrar salona baktı. Tom'un dünyasına baktı. Bir adım. İki adım.

“Çok iyi gidiyorsun, Tom.” Amy sağa kayan Tom’u yakaladı. Elini sıkıca onun omzuna sarmıştı. “Şimdi, şuraya geri dönelim.” Odanın köşesindeki mavi renkli, yüksek platformu işaret etti.

Tom başını sallamak için büyük bir çaba sarf etti. “Yapamam.”

“Bu sözcüğün burada geçerli olmadığını biliyorsun, Tom.” Amy’nin ensesinde topladığı topuzundan kestane renkli bir tutam saç fırlamıştı. Beyaz hastane ayakkabıları zeminde gıcırdıyordu ve ince kollarının damarları Tom’un ağırlığını desteklerken kabarıyordu. “Tom, ne kadar çok hareket edersen, bir o kadar çabuk tek başına yürümeye başlarsın, tamam mı? Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum.”

“Yapamam.”

“Dene.” Amy’nin neşeli ses tonu bir kahvaltı saati radyo programına aitti.

“Tamam, tamam.” Tom tekrar denedi. Minnacık bir adım daha attı. Sandra onu diğer taraftan destekliyor, arkasında sürüdüğü güçsüz sol bacağı her adımını sabote ederken onu dik-katle izliyordu.

Tom Hannah’ya doğru baktı ve Hannah gözlerinde müthiş bir çaresizlik gördü. Sonra, Tom başını eğdi. Başka yöne baktı.

Hannah onun utandığını biliyordu. Tom her zaman zayıflık göstermekten nefret etmişti. Tom’un bisikletten düşüp bileğini kırdığı zamanı hatırladı... Gece boyunca nasıl parasetamol yuttuğunu ve ancak ertesi sabah gidonu tutmayı beceremediğinde acil servise nasıl gittiğini hatırladı.

Bir şey demek istiyordu. Onu daha iyi hissettirecek bir şey. Kendisinin film versiyonu olmak istiyordu... Köşedeki ahşap

basamaklara atlayıp, Tom'un yeniden kendine inanmasını sağlayacak muhteşem ve ilham verici bir konuşma yapmak istiyordu. Ağzını açtı. "Aferin, Tom." Sözleri kulağa çok saçma geliyordu. Anlamsızdı. Sözcükler monoton bir biçimde yapış yapış terli havaya düştü.

Hannah gri yürüteçlerin istiflendiği yerin ve içinde lastik egzersiz toplarının bulunduğu siyah renkli plastik kutunun yanında buklelerle kaplı başını sallayıp eğdi.

Kapı arkasında açılıp kapandı. Hannah öfkeli Julie'nin en sevdiği insan hedefi arıyor olabileceğini düşünüp arkasına bakmadı. Hannah o sırada onunla uğraşamayacaktı. Sadece bir dakika boyunca huzurlu olmak istiyordu. Toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Tom iyiye gidiyor." Hannah başını kaldırıncı Dr. Malik'in yanına geldiğini gördü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Tom'a bakarken gözlerini kısmıştı.

"Sahi mi?" Hannah doğruldu ve ona eğilip sesini alçalttı.

"Evet." diye başını salladı Dr. Malik samimiyetle. "Daha birkaç gündür ayakta; ama çoktan dengesini sağlamaya başladı."

"Ne demek istiyorsunuz?" Hannah Tom'un güçsüz adımlarına baktı ve pek de denge göremedi. Tom hareket ederken sürekli olarak sola kayıyor, sol bacağı ağırlığını taşıyamayınca suratında kasvetli bir yenilgi ifadesi belirliyordu.

Dr. Malik onu işaret etti. "Güç kaybını sağa daha çok dayanarak telafi etmeye başladı. Bakın. Sandra ona ilk başladığından daha az destek veriyor."

"Emin misiniz?" Hannah aradaki farkı görmeye çalıştı. Beceremedi.

“Evet,” Doktor kirli sakalını kaşıdı. “Henüz bebek adımları bile sayılmaz; ama kesinlikle gelişme var.”

Hannah doktorun kendinden emin tavrından güç almaya çalıştı. “Umarım öyledir.” Tom’un nihayet yüksek platforma varışını izledi. Tom sadece on adım atmıştı; ama yere yıkılacak gibi duruyordu.

Sandra onun bir banka oturmasına yardım etti ve yudumlaması için su uzattı. Tom’un göğsü hızla inip kalkıyordu, saçları terden başına yapışmıştı. Hannah onun eskiden nasıl çitlerin üstünden atladığını veya futbol oynarken topa nasıl vurduğunu düşündü ve aradaki fark bir an için nefesini keser gibi oldu.

Sandra suyu yerine koydu. “Tom, şimdi bir süre oturma ve kalkma çalışmaya ne dersin?”

“Sadistler.” Tom’un suratı duygudan yoksundu. Solgundu. Yanağında bir kas seğirdi.

Sandra, Tom sanki bir komedi kulübünde muhteşem bir performans sergilemiş gibi güldü. “Ne demek istediğini anlamadım.” Eliyle onu dürttü. “Haydi, kalk. Ayağa kalkamazsan, eve dönemezsin.”

“Ev mi?” Hannah o anda dünya durmuş gibi hissetti. Hastane yeteri kadar kötüydü. Evde bu durumla nasıl başa çıkabileceklerine dair hiçbir fikri yoktu. Evde merdivenler vardı. Sert köşeler vardı. İnsanı rahatlatan ve ne yapması gerektiğini söyleyen profesyoneller yoktu. Dr. Malik’e döndü ve ne söyleyeceğini düşünmeden sözcükler ağzından çıkıverdi. “Biraz erken değil mi?” Elinde olmadan bunları yüksek sesle söylemişti. Tom’a bakıp duymadığını umdu. Tom su içiyordu ve tepki vermemişti.

“Kesinlikle değil.” dedi Dr. Malik başını sallayarak. “Has-

talar hastaneye yatar yatmaz taburcu olacakları zamanı planlamaya başlarız.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Tom çok geçmeden tek başına hareket etmeye başlayacak. İki, belki üç hafta sürer. Tabii, kendisini sürekli olarak zorlarsa.”

“Üç hafta mı?” Hannah başının döndüğünü hissetti ve dengeğini korumak için sırtını duvara yasladı. “Ama felç geçirdiğinden beri sadece on gün geçti.”

“Biliyorum.” dedi Dr. Malik yine başını sallayarak. “Ama Tom genç ve sağlıklı. İyi bir biçimde iyileşme şansı büyük. Özellikle de evde, etrafında tanıdık şeylerle bir arada olursa. Ayrıca...” Hannah’ya baktı ve Hannah doktorun beklentisinin omuzlarına bindiğini hissetti. “Tanıdık kişilerle birlikte olursa. Sevdiği insanların etrafında olmasına ihtiyaç duyuyor. Yeni durumuna alışması için bu kişilerin ona yardım etmesi gerekiyor.”

Hannah sessizce ayağa kalktı, bağırarak için duyduğu o inanılmaz isteği bastırdı. Tom’a yardım etmek istiyordu. Onun ihtiyaç duyduğu Hannah olmak istiyordu.

Keşke bunu nasıl yapabileceğini bilseydi, diye düşündü.

“Hastanede yatılı olarak rehabilitasyona girmektense eve dönmek istediğini söyledi zaten.” Dr. Malik cebindeki bozuk paraları şangırdattı. “Ama bunu sizinle konuşmuş olmalı.”

Konuşmamıştı. ‘Konuşmak’ Tom’un becerilerinden biri değildi.

Hannah ayaklarına baktı.

Dr. Malik kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyle görünmediğini biliyorum; ama Tom şanslı olan hastalardan biri.”

“Gerçekten mi?” Dr. Malik Hannah’nın gözlerinin içine baktı. “Felç beyninin sağ tarafında gerçekleşti ve bedeninin

sadece sol tarafını etkiledi. Kolunu. Bacağını. Hareketlerini. Fizyoterapi buna gerçekten de yardımcı olabilir.”

“Bu tam olarak ne anlama geliyor? Tamamıyla iyileşebilecek mi?”

“Birtakım gelişmeler olacağını umuyoruz.”

“Anlıyorum.” Hannah nefesini dışarı verdi. *Birtakım gelişmeler*. Yürümek anlamına geliyor olabilirdi. Hayat boyu bir tekerlekli sandalyeye mahkûm da olabilirdi. Hannah kesin bir şeyler duymak istiyordu. Gerçekler. Güvenebileceği şeyler.

Dr. Malik devam etti. “Ama dilsel becerilerinin büyük bir bölümü zarar görmedi. Bu da çok büyük bir avantaj.”

Hannah minnet hissetmesi gerektiğini biliyordu; ama Tom’un ayağa kalkmaya çalışmasını izlerken öyle hissetmek çok zordu. Düşüyordu. Tekrar deniyordu. Düşüyordu. Kayıp çok büyüktü. Fazla görseldi.

“Neler ummamız gerektiği konusunda bana biraz bilgi verir misiniz, Dr. Malik?” Alacağı yanıtı korkuyordu. “Bundan böyle yani.”

Doktor omuzlarını silkti. “Söylemek zor. Bu durum herkesi farklı etkiler.”

“Bir fikriniz var mı?”

“Onu fizyoterapi desteğiyle taburcu edeceğiz.” Hannah’ya baktı. “Evinize onun için rampalar ve tutunma tırabzanları yerleştirilecek... Rahat edebilmesi için adaptasyona faydalı olacak şeyler bunlar.”

“Anlıyorum.” Hannah duvara yaslandığı yerde omuzlarını sarkıttı. Rampalar ilişkilerini yeniden inşa etmelerine yardımcı olmazdı. Birbirlerinin gözünün içine bakmalarına da öyle.

Dr. Malik elini Hannah'nın kolunun üstüne koydu. "Tom kararlı. Ayrıca, genç. Durum olabileceği kadar olumlu gözüküyor."

Hannah tekrar kocasına baktı.

"Haydi, Tom. Şimdi, tek başına dene." Sandra geri çekildi.

"Hayır." Tom'un sesi çatladı ve yanlamasına banka çöktü. "Yapamam."

"Hayır, yapabilirsin." Sandra'nın sesinden itiraz kabul etmediği belliydi. "Bir kere dene. Başarabilirsin, Tom."

Hannah, Tom'un ağır ağır ayağa kalkışını izledi. Tom muhteşem bir an için ayakta durmayı başardı. Sonra, sallandı. Senedeledi. Tutulup yerine oturtuldu.

"Bir kez daha." Sandra bir eğitim çavuşu olarak ikinci bir kariyer yapabiliyordu.

Tom başını salladı, soluklanmaya çalışırken konuştu. "Sen. Çok. Zalimsin."

Sandra gülümsedi. "Herkes öyle der. Ama ne kadar çok çaba sarf edersen, benimle burada bir o kadar az vakit geçirirsin. Evde göreceğin mahalle fizyoterapistleri benden çok daha iyi davranırlar."

Tom kendisini tekrar yukarı itmeye hazırlandı. "Sana inanmıyorum."

Sandra başını salladı. "Ne kadar şüphelisin. Daha şimdiden. Fizyoterapiye yeni başladık. Şimdi..." dedi ona beklentiyle bakarak. "Ayağa kalk."

Hannah kocasına baktı. Tom ayağa kalktı. Sallandı. Düştü. Kendisini yukarı itti. Dengesini kaybetti. Küfür etti. Düştü.

Yine. Sonra, yine ve yine.

Hannah'nın hayatında gördüğü en cesaret içeren olaydı.

**Tottenham Hotspur ve Charlton Athletic karşılaşmasına
bir bilet**

Aralık 2006

“Annem bu sene nereye gidiyormuş gibi yaptı?”

Julie seç ve karıştır ekranına dikkatle bakarken öne eğildi. Plastik bir kapağı açıp turuncu kese kâğıdına birkaç beyaz renkli fare biçimli şekerleme koymadan önce düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı.

Tekrar doğruldu. “İşe gideceğini söyledi. Premier Inn’de ekstra vardiyaya kalacakmış. Senenin bu zamanı hep fazladan temizlikçiye ihtiyaçları olur.”

Tom kendi şekerleme paketine birkaç kırmızı renkli ayak-kabı bağcığı biçimli şeker attı. “Geçen sene de öyle dememiş miydi?”

“Evet.” Julie kola biçimli şekerlemelere bakarken, surat ifadesi bir uzay mekiğinin fırlatılışını izleyen bir NASA bilim adamı gibi dikkatliydi. “Ama her ikimiz de onun gerçekten ne yaptığını biliyoruz tabii.”

Julie yan yan ona baktı ve aralarında sessizce evet der gibi kafa salladılar. O gün, anneleri babalarının vefatının yıl dönümünü ilk randevularına çıktıkları bir barda ağlayarak geçirecekti. Her sene aynı şeyi yapardı. Yarım şişe cin sonrasında sendeleyerek eve gelir, yatağa girer, ertesi sabah da normal hayatına devam ederdi.

Tam kese kâğıdına bir Chomp atarken iç çekti. Anneleri her sene nereye gittiği konusunda yalan söylerdi; kendisi ve Julie de bunu bildikleri konusunda yalan söyler, sessiz sedasız barmen Mick’ten ona göz kulak olmasını isterlerdi.

Bu arada. Tom ve Julie de kendi geleneklerine devam edi-

yorlardı. *Mary Poppins* ve seç ve karıştır şekerlemeleri. Julie limonlu keklerle, çikolatalı ekler arasında karar vermeye alı-şırken, Tom mutfakta büyük bir kavganın başladığını duyar-ken nasıl Noel ışıklarının yanıp söndüğünü izlediğini hatırladı. Sonra, ağlama faslı başlamıştı. Kapı çarpılıp kapandığında, altı yaşındaki kız kardeşinin ağlamasını kesmek için mahalle sine-masına koşmaktan başka bir plan yapmadan evden zorla çıkar-mıştı. *Mary Poppins* oynuyordu. Mükemmeldi.

Kolunu Julie'nin omzundan ayırmamış, gözyaşları dinene dek şekerlemeleri yedirmişti ve babasından tüm benliğiyle nef-ret etmişti. Tom her nasılsa babasının bu sefer geri dönmeyece-ğini biliyordu. Bu sefer, bir daha geri dönmeyecekti.

Artık her sene aynı şeyi yapıyorlardı. Şükürler olsun ki ba-baları Noel tatilinde çekip gitmişti. Mary ve bir kaşık dolusu şeker hep bir yerlerde bulunabiliyordu.

"Selam, Julie." İnanılmaz derecede dar blucinli bir kız yan-larında belirdi. Göz makyajı ağırdı ve kırmızı dudakları gülüm-seme olabilecek bir biçimde gerilmişti.

"Sacha." Julie doğruldu ve üstündeki eşofman üstünü uta-nla çekiştirdi. "Selam."

Sacha, Julie'yi tepeden aşağıya süzdü. Sonra, bakışları aynı şekilde yine onu yukarı doğru taradı. Gördüğü şeyden hoşlan-madığı belliydi. "Hangi filme gidiyorsunuz?"

"Sadece..." Julie Tom'a doğruyu söylememesi için yalva-ran bir ifadeyle baktı. Spor ayakkabısıyla yeri eşeledi. "*Rüya Kızlar*."

"Ha, peki." Sacha kaşım havaya kaldırdı. "Geçen hafta iz-ledim. Fena değildi."

Göğsünü sıkı sıkı saran kırmızı futbol tişörtlü bir genç geldi.

“Selam, Rob.” Tom biraz endişelendi. Julie bu iki kişinin önünde gözle görülür bir biçimde ezilip büzülüyordu. Titreyen parmaklarının arasında saçlarını çeviriyor, boyundan utanıyormuş gibi omuzlarını sarkıtıyordu.

“Selam, Julie.” Rob kolunu Sacha’nın omzuna atmadan önce gözlerine düşen bir tutam sarı saç geriye attı. “Filmimiz başlamak üzere. Görüşürüz.” Arkasını döndü ve yanındaki kızı merdivenin orada biletlere kontrol eden adama doğru yönlendirdi. Tom ağlamak üzereymiş gibi görünen kız kardeşine baktı. “O iki müthiş kişi kimdi?”

Julie yere baktı. “Okuldan birileri işte.”

“Şey, biraz...”

“Kes şunu, Tom.” Kız kardeşinin suratındaki endişe onu şaşırttı. “Onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Bugün olmaz. Tamam mı?”

“Tamam.” diye başını salladı Tom. “Sorun değil.”

“Teşekkür ederim.”

Onu yeniden gülümsetmek istiyordu. “Gidip şu Astor Beltler’den sana kocaman bir dilim almaya ne dersin?”

“Hayır.” Julie’nin bakışları hâlâ Sacha’yla Rob’un az önce durdukları yerdeydi. Eşofmanının fermuarıyla oynuyordu. “Biraz dikkat etsem iyi olacak.”

Tom onun sesindeki o tereddüitten hiç hoşlanmadı.

Seç ve karıştır kuyruğuna girdiklerinde, ne diyebileceğini düşündü. “İngilizce şu sıralar nasıl gidiyor? Başka muhteşem ~~hisa~~ öyküler yazdın mı?”

Julie gülümsedi ve dünya yine güzelleşti. “Hayır. Matematiğe odaklandım.”

“Öyle mi?” Kese kâğıtlarını tartılsın diye uzattı. “Şimdi ne planlıyorsun? Yatırım bankerliği mi? Mühendislik mi?”

“Hayır.” Tom onun ciddiyetine bayılırdı. “Bir doktor olabilirim, diye düşünüyorum.”

Tom ona baktı. “Tanrım, Jules, harika bir doktor olurdun.”

Julie’nin yanakları kızardı. “Becerebilirsem tabii. Çok çalışmak gerek.”

Tom ona tüm kalbiyle inanıyordu. “Yapabilirsin. Okuldaki durumuna baksana. Eğitim almadın. Özel dersler almadın. Doğrudan tam burs kazandın.”

Julie’nin suratı yine asıldı. “Evet. Şey, ne yazık ki ben...”

Tom dikkatle ona baktı. “Ne?”

“Bir şey yok.” Julie söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçti. “Sadece GCSE’lerde çok başarılı olmam gerek.” Tom şekerlemelerin ücretini ödedi, Julie kendi kese kâğıdını aldı ve hemen elini içine daldırıp kola şişesi biçiminde bir şeker çıkardı. Bundan bir ısırık aldı. “Gidip Mary’yi izleyelim mi?”

“Tabii.” Tom onunla birlikte bilet şişesine gitti.

Julie’nin suratı yeniden aydınlanmıştı. “Sonra da fırında fasulye yeriz ve eskiden yaptığımız gibi bana Biggles okuyabilirsin.”

Tom suçluluk duygusuna kapıldı. “Özür dilerim, Jules; ama bu gece Londra’ya dönmem gerek.”

“Öyle mi?” Julie yine hüüzünlenmişti. “Neden? İş için mi?”

Suratındaki ona güvenen ifade Tom’u daha da kötü hissettirdi.

“Hayır. Hannah için. Bize bir Spurs maçına bilet almış. Bu gece.”

“Anladım.” Julie’nin gözleri hüznünlendi. Güvenmişti.

Tom onu daha iyi hissettirmeye çalıştı. “Eve hep birlikte gittiğimizi biliyorum; ama bu sene filmde sonra doğrudan Londra’ya gitmemin bir sakıncası olmayacağını umuyordum.”

Sinemadaki sesler etraflarında dönüp dururken, Julie bir şey demedi. Patlamış mısır hışırtıları. Bir çocuğun cıyaklamaları.

Tom büyük bir suçluluk hissine kapıldı. “Yani, istersen yine de kalabilirim.”

Julie’nin suratu âdeta heykel gibi olmaya başlamıştı. Sonra, başını salladı. “Hayır. Sorun değil. Sen geri dön, Tom. Öyle mutlu olacaksan dön.” Gülümsemeyi bile başardı. “Hannah çok önemli olmalı.”

Tom evet der gibi başını salladı. “Evet. Öyle.”

Julie kahverengi saçlarını gözlerinden geriye attı. “Tamam, o zaman. Mutlu olduğuna sevindim, Tom. Gerçekten de sevindim.”

Julie siyah renkli kalın halının üstünde sinemaya doğru ilerlerken, Tom planlarını değiştirse mi diye düşündü. Cebinden telefonunu çıkardı; ama Hannah’ı düşününce tereddüdünden sıyrıldı.

Julie idare edebilirdi. Her zaman etmişti.

5

“Bir şeyler ye.” Hannah yazmaya devam etti. “Şunu yollamam gerek.”

Dizüstü bilgisayarının ekranının önünde kocaman bir dilim pizza belirdi. “Haydi.” En yakın arkadaşı pizzayı ağzına doğru götürdü. “Yemek istediğini sen de biliyorsun.”

“Bir saniye sonra.” Hannah pizzayı itti. “Şu lanet ders planı taslaklarını yollamam gerek.” Yazdığı yazıyı tamamlayıp yolladı. “Oh be.”

Pizza geri geldi. Bu sefer kabarık peynirli yüzeyinde bir post-it kâğıdı duruyordu. *Ye beni.*

“Bir dakika, Steph. E-postanın gidip gitmediğini kontrol etmek istiyorum.” Hannah giden kutusuna baktı. “Tamam. Gitmiş. Zalim Margaret’in beni yirmi dört saat boyunca taciz edemeyecek.”

Steph başını hızla sallayınca, uzun sarı saçları etrafa savruldu. “Bunun onu durduracağını hiç sanmam.” Pizzanın geri kalanını alıp iki tabağa bölüştürdü. “Oliver’ı özlüyorum. Tam bana göre bir patrondur.”

“Biliyorum.” Hannah Steph’in koltuğundan kalktı. “Beni öğretmenlikte başarılıymışım gibi hissettirirdi.”

“Evet.” Steph bir öbek dergiyi ve kitabı bir kenara itti ve tabakları masaya koydu. “Uzun süredir öyle hissetmedim.”

Hannah kollarını başının üstüne kaldırırken hafif bir çıt sesi duydu. Yaşlandığını hissediyordu. Yıpranmıştı. “Bölüm başı olarak sen çok daha iyi olurdun, Steph. Çok çok daha iyi.”

Steph dolaptan iki tane kocaman kırmızı şarap kadehi çıkardı. “Biliyorum.” Kadehlere yarım şişelik beyaz şarabı bölüştürdü.

“Sana annemin bu konuda ne söylediğini söylemiş miydin?” Hannah uzanıp kadehlerden birini aldı.

“Hayır.”

“O pozisyona benim başvurmam gerektiğini söyledi.” Hannah ilk yudumunu aldı. “Kariyer merdivenimde mükemmel bir adım olacağını söyledi. Beş senelik planıma bunu koymam gerektiğini anlattı.”

“Hangi salak beş senelik plan?”

“Aynen.” Hannah annesinin sert ifadesini düşününce, içinden kendi kafasına sert bir nesneyle vurmak gibi tanıdık bir istek geçti. “Zaten bir bölüm başkanı olmayı planlamıyorum. Tüm o resmî işlerden nefret ederdim.”

“Doğru.” Steph evet anlamında başını salladı. “Eminim ki Margaret büyük bir zevkle yapıyordur.”

“*Bayıldığına* eminim.” Hannah başını iki yana oynatıp omuzlarındaki ağrıyı hafifletmeye çalıştı. “Muhtemelen onu havaya sokuyordur. Eminim ki ideal bir gecesi; yatağa bir 3. Aşama Cevap Anahtarı’yla ve bir kadeh şeriyle girmekten ibarettir.”

“Arka planda çalan ‘Kendi Kendinize Mandarin Öğrenin’ CD’sini de unutma. Sırf eğlence olsun diye.” Steph kadehini

masaya koydu ve birbirine uymayan ahşap sandalyelerden birini çekti. “Bir şeyler yiyelim. Berbat gözüküyorsun.”

“Teşekkürler, Steph. Tam duymak istediğim şeyi söyledin.” Hannah oturdu ve parmağını tabağındaki dilimlerden birinin üstünde gezdirdi. Midesinin kalktığını hissedince, elini hızla geriye çekti. Steph perçemini geriye attı. “Han, son birkaç haftayı emeklilerle ve hastalıklarla çevrili bir hastaneye tıklmış hâlde geçirdin. Bir L’Oreal reklamındaymışsın gibi oradan çıkman mümkün değildi.”

Hannah kaşını kaldırdı. “Sanırım, hiçbir zaman bir L’Oreal reklamına ait olmadığımı söylemek daha doğru olur.”

“Saçmalama.” Steph kocaman bir ısırik aldı. “Sana bayılırlardı. Eski modellik kariyerini engelleyen tek şey boyun. Daha doğrusu, uzun boylu olmaman.”

“Seni gidi.” Hannah şarabını yudumladı. “Boyum kısa değil, ortalama bir kere.”

“Evet, evet.” Steph bunu Hannah’nın hoşuna gitmeyecek kadar komik buldu. “On iki santimlik topuklarla bile kendi kapı ziline zor yetişiyorsun.” Hannah’nın tabağını ona doğru itti ve birden bakışları ciddileşti. “Haydi, lütfen. Bir şeyler ye. İncecik kalmışsın.”

“Tamam.” Hannah bir dilim pizza aldı ve ısırdı. Bir an için bunu yutamayacağını düşündü; ama sonra ağzına domates ve karabiber tadı geldi ve ağzı sulandı. Lokmasını çiğneyip yuttu ve dişleriyle kocaman bir parça daha kopardı. Midesi minnetle guruldadı.

“İşte, böyle.” Steph sandalyesinde geriye yaslandı. “Artık kan şekeri seviyeni normale çekmeye başladığımıza göre, bana nasıl olduğunu anlatabilirsin.”

Hannah nasıl olduğunu anlatmak istemiyordu. Hemen kocaman bir lokma daha ısırdı; böylece, bir tek omuzlarını silke- rek yanıt verdi.

“Bu bana hepinizin cam cehenneme diyor.” Steph şarabını yudumladı.

Hannah lokmasını yuttu. “Eee, ne demem gerekiyor? Hayatımın en güzel zamanını geçirdiğimi mi?”

“Hayır.” Steph başını salladı. “Dünyanın en beceriksiz ya- lan söyleyen kişisi olduğundan, sana inanmazdım zaten.”

Hannah ağzına biraz daha pizza tıktı. Yemek yemek konu- şmaktan daha kolaydı. Gelecekle yüzleşmekten de öyle.

Steph öne eğildi ve daha yumuşak bir sesle “Durumu nasıl? Biraz daha iyi mi?” diye sordu.

Hannah başını salladı. “Hayır. Sol tarafını kullanamıyor. Hem de hiç. Yani giyinemiyor. Tıraş olamıyor. Duş alamıyor.” Durdu. Tom’un yapamadığı şeylerin listesi sonsuza dek devam ediyordu.

Masaya baktı. Sonra, tekrar Steph’e döndü. Sözcüklerin bir faydası yoktu. Bunlar sadece kaybedilenleri vurguluyordu.

“Tanrım, çok üzüldüm, Han.” Steph’in suratında beliren anlayışlı ifade Hannah’ı daha da kötü hissettirdi.

Biraz daha şarap içmesi gerekiyordu.

Steph parmağını kadehinin kenarında dolaştırdı. “Peki, ne yapacaksın?”

“Ne yapabilirim ki?” Hannah iştahını yine kaybettiğini fark etti ve pizzayı tabağına fırlattı. “Yedek odana taşıdığım her şeyi alacağım, eve götürüp açacağım. Sonra, Tom’un daha iyi olabilmesi için ona yardım edeceğim. Ha bir de eğlence ol-

sun diye...” Bu son cümleyi hışımlla ve acı acı söylemişti. “... Aldığım sonuçlar yeteri kadar iyi değil diye canıma okuyan boktan patronlu, boktan işime devam edeceğim. Kadın bana alt sınıfları verdiği, kendisi zorlu işlerden sıyrılıp A artı alacağı zaten belli olan kolay sınıflara ders verdiği hâlde devam edeceğim. Aman ne büyük sürpriz.”

Steph acı acı gülümsedi. “Haksızlık.”

“Biliyorum.” Hannah her an düşmeye hazır öfke dolu göz yaşlarını gözlerini kırıştırarak engelledi. “Ama şu anda bunların hiçbirisi önemli değil.” O gün evden çıktığında Tom’un nasıl olduğunu düşündü. Bir hemşire tarafından tuvalete götürülüyordu. “Tom’u görseydin... O kadar acıklı bir durum ki.”

“Eminim.” Steph elini onun elinin üstüne koydu. “Ama sadece onun için acıklı değil. Sen de çok zor bir durumdasın.”

“Onun için daha zor.”

Steph iç çekti. “Evet, ama...”

“Aması maması yok.” Hannah şarabını bitirdiğini fark etti. Felçten beri her gün akşamdan kalma uyanıyordu. Elinden gelenin en iyisi buydu. “Onun çektiklerini en kötü düşmanıma bile dilemem.”

Steph kaşını kaldırdı. “Margaret’a bile mi?”

“Ona bile.”

Steph buzdolabından bir şişe daha beyaz şarap getirmeye gitti. “Eh, lütfen bana planını iptal etmek gibi aptalca bir şey yapmadığını söyle.”

“Tabii ki iptal ettim.” Yağmur Steph’in penceresine vurmaya başladı ve boş bir Sainsbury torbası cama uçtu. Hannah iç çekti. Tanzania’dan çok uzaktaydı. Artık oraya asla gidemeyeceğini biliyordu. Kadehini yeniden doldursun diye Steph’e

itti. "Doktorlar Tom'un iyileşmesinin ne kadar süre alacağını bilmiyorlar... Bir seneliğine çekip gidemem, değil mi?"

"Ama Han... Bu, hayallerini süsleyen iş." Steph oturdu ve şişenin kapağını açtı. "Bu konuda o kadar heyecanlanmıştın ki beni bile seninle gelmeye ikna ettin."

"Biliyorum." Hannah iç çekti. "Ama bölüm başkanlığı işini alamamanı ikna olmanı kolaylaştırırdı sanırım."

Steph başını salladı. "Beni hiçbir şey ikna edemez."

"Haklısın." Hannah bir dilim pizza aldı. "Eh, bana e-posta atabilir ve her şeyi anlatabilirsin."

Steph Hannah'nın bardağına biraz daha şarap koydu. "Ama daha şubattayız. Her şey değişebilir. Tom mucizevî bir biçimde iyileşebilir."

"Sanmıyorum. Tanrı aşkına, yürüyemiyor bile."

Steph dirseklerine yaslandı. "Çok boktan bir durum. Geçtiğimiz sene onunla yaşadığın o kadar sorundan sonra... Bunların olduğuna inanamıyorum."

Hannah şarabını yudumladı. "Ben de." Dudağını ısırdı ve aklına bir şey geldi. "Aman Tanrım. Bana kızgın değilsin, değil mi? Yani, seninle gelmediğim için."

"Tabii ki hayır. Sadece üzgünüm. Sana üzülüyorum."

"Çünkü benim de gerçekten üzgün olduğumu biliyorsun."

"Han..."

Hannah duramıyordu. "Bu dairenin kirasını sana bir, haydi bilemedin iki ay ödeyebilirim istersen... Artık buraya taşınmayacağıma göre."

"Han." Steph en ciddi ifadesine büründü. "Kes şunu." Omuzlarını silkti. "Senin buraya taşınmaman, bana internetten

son derece çılgın bir ev arkadaşı bulmak için bir fırsat veriyor. Anladın mı? Bütün cinimi içen ve gece geç saatlerde çıplak yerlerini gösteren türden birisi.”

“Tanrım, şimdi kendimi daha da kötü hissediyorum.”

“Dalga geçiyorum.” Steph sırttı, mavi gözleri parıldadı. “Ayrıca, tabii ki kızgın falan değilim. Daha doğrusu, sana değilim. Ama elimde olsa, kaderin suratına bir tokat yapıştırıverirdim.” Parmaklarını bir mutfak havlusuna sildi. “Tanrı’ya şükürler olsun ki ona henüz söylememiştin. Onu terk edeceğini yani. Yoksa neler olurdu düşünebiliyor musun?”

Hannah ürperdi. “Hayır. Düşünemiyorum.”

Steph şarabını yudumladı. “En azından, şükredecek bir şey var.”

“Evet.” Hannah gözlerini devirdi. “Yaşasın.”

Steph evet der gibi başını salladı. “Diğer şeyi biliyor mu?”

Hannah oturduğu yerde kıpırdandı. “Hangi diğer şeyi?”

“Ne olduğunu biliyorsun.” Steph bir pizza diliminin üstünden bir mantar parçası alıp ağzına attı. “Partinden sonra olanları diyorum.”

Hannah yanaklarının kızardığını hissetti. “Ha, şu mesele.”

“Ya, evet o mesele.” Steph gözlerini kıstı. “Daha doğrusu, o. Raj.”

“Hayır.” Hannah içini suçluluk hissinin kapladığını hissetti. “Tom’un ondan haberi yok.”

“Sana hâlâ mesaj atıyor mu?”

“Son birkaç gündür atmıyor.” Hannah nefesini dışarı verdi. “Zaten şu anda Brighton’da... Yine orada yedek öğretmenlik

yapıyor. Sanırım, eski sevgilisiyle bir araya gelmeye çalışıyor. Artık beni aramaz.”

“Sahi mi?” Steph’in gözleri irileşti. “Sana bayılıyordun. Uzun mu uzun. Esmer mi esmer. Hele o elmacık kemikleri? Tanrım.”

Hannah iç çekti. Parti asırlar öncesinde kalmış gibiydi. Bir başka Hannah. Bir başka hayat. “Asıl sen ondan hoşlanmış gibisin.”

“Tipim değil.”

“Öyle mi?”

“Öyle.” Steph ayağa kalkıp tabağını lavaboya koydu. “Beni tanıyorsun. Ben sadece bir ragbi karşılaşmasında ciddi bir zarar verecekmiş gibi görünen erkeklerden hoşlanırım.”

“Haklısın.”

“Hem o Avustralyalı değil ya da ülkeden ayrılmak üzere değil. Bu ikisi benim kriterlerimin başında geliyor gibi.” Steph musluğu açtı.

“Hâlâ bu yüzden bekâr olabilirsiniz.”

“Olabilir.” diye başını salladı Steph. “Ama ben seçici olduğum için bekâr olduğumu düşünmek istiyorum.”

“Kendine öyle demeye devam et.” Hannah kadehini alıp ayağa kalktı. “Yukarı çıkıp kımıldayamayacak kadar sarhoş olmadan önce eşyalarımı toparlasam iyi olacak. Yedide gidip tekrar Tom’a bakacağıma söz verdim. Saat neredeyse altı olmuş.”

“Bir gece gitmesen olmaz mı?”

“Hayır.” Hannah koridora doğru yürümeye koyuldu. “Tuhaf bir şey. Bunca aydır bana bağırıp çağırdıktan veya görmez-

den geldikten sonra, artık orada olmamamdan gerçekten de nefret ediyor gibi. Sürekli olarak nereye gittiğimi soruyor. Ne yaptığımı merak ediyor. Hâlâ sessiz, ama artık ağlıyor. Elini uzatıp elimi tutuyor. Bir tür cankurtaran halatıymış gibi.”

“Belki de öyledir.” Steph ayağa kalktı. “Toparlanmana yardım edeyim.”

“Yok, sorun değil.” Hannah kapıda arkasına döndü. “Sanırım, bunu tek başıma yapmam daha iyi olacak.”

Steph buna itiraz edecek gibiyken, tamam der gibi başını salladı. “Tamam. Ama bana ihtiyacın olursa buradayım. Çikolatam da var. Cinim de.”

Hannah gülümsedi. Gülümsemek ona doğal gelmedi. Ağzı âdeta bunu nasıl yapacağını unutmuştu. “Teşekkürler.”

Dar koridorun sonundaki merdivenlere yürüdü ve bir yandan da bu anın ne kadar farklı olacağını hayal ettiğini düşündü. İki hafta önce, koşa koşa Steph’in yedek odasına gideceğini, nihayet özgür kaldığı için rahatlayacağını sanmıştı. Tom’un onun hatalarını ve başarısızlıklarını bir zehir gibi dile getirmesinden. Kendisini onun gözlerinden görmenin yarattığı acıdan.

Artık tüm umutları geride kalmıştı.

Merdivenlerden çıkıp odanın kapısını açtı. Köşedeki çift kişilik yatağa baktı ve parlak, pembeli mavili, yama işi yatak takımını görünce nefesi kesildi. Öylesine hoş ve rahatlatıcı gözüküyordu ki... Tom’un evde kullanmayı sevdiği gri ve siyah çarşaflardan çok daha davetkârdı. Yatağın kenarına oturdu, Steph’in bunları onun için getirdiği geceyi hatırladı. Bunlara ‘Tom’a Elveda’ çarşaf takımı ismini vermişti ve Hannah nihayet onu terk etmeye karar verdiğinde onu burada bekliyor olacağını söylemişti.

Hannah etrafına bakındı, eski oyuncak ayısını pencerenin önünde gördü; Elmo terlikleri de çekmeceli şifonyerin altında duruyordu. Bakışları yatağın yanında duran Tanzanya *Yalnız Gezegen* kitabına takıldı. Uzanıp bunu aldı ve o büyük macerasını planlarken saatlerce okuduğu sayfaları karıştırdı. Kitabın ortasına koyulmuş bir sürü gazete kupürü buldu... Bunlar yıldızların altında gülümseyen ve kabile şarkıları söyleyen çocuklarla ilgili haberlerdi. Aylardır bunları topluyordu.

Bir keresinde, Tom ona neden o kadar mutlu görüldüğünü sorarken bir pazar gazetesinden bu haberlerden birinin olduğu bir sayfa koparıyordu. Ona söylememiştii. Söylese Tom'un ona güleceğini biliyordu. Ona ne kadar hayalci olduğunu söyleyecekti. Nasıl kendisini toparlaması ve gerçeklere dönmesi gerektiğini söylerdi. *Hayal kurmayı kes, Hannah. Gerçeklere geri dön.*

Kitabı açtı ve Steph'in ona ithafen yazdığı notu gördü.

Sahip olacağı tüm eğlenceyi hak eden muhteşem arkadaşım Hannah'ya. Bu, senin senen, S x.

Hannah bunu okurken, gözyaşları akmaya başladı.

Yarım saat sonra, gözyaşlarını sildi ve kitabı sessizce kapının arkasında asılı duran siyah renkli sırt çantasına koydu. Odada dolandı, dolaptan ayakkabılarını, çekmecelerden giysilerini aldı. Ta ki orada yaşamayı planladığına dair hiçbir iz kalmayana dek.

Çarşaf takımını bıraktı. Artık bunlara ihtiyacı kalmamıştı.

Hannah felç ünitesine vardığında bir alarm çalıyordu. Personel etrafta koşuşturuyordu. Tom'un odasına doğru gidiyorlardı.

İçine adrenalini akın etti. Tom ölüyor olmalıydı. Büyük bir korkuya kapıldı ve ayaklarını hareket ettirdi. İlk başlarda, ağır ağır yürüdü. Sonra, hızlandı. Koşan diğer insanların arasına katıldı ve eli Dr. Malik'in ittiği beyaz sedyeye değdi.

"Geri çekilebilir misiniz, lütfen?" Dr. Malik bunu başını çevirip ona söylemişti. Hannah durdu; ama bakmadan edemedi. Tom'un perdeleri kapalıydı. Boğazına kadar safra yükseldiğini hissetti. Ölemezdi. Bunu yapamazdı. Zihninden birbiri ardına görüntüler geçerken soluklanmaya çalıştı. Tom'un onu öpmek için eğilirken ışıldayan suratı. Futbol sahasında bir golün heyecanıyla bağırırken ağzını ardına kadar açışı. Koyu renkli saçlarının yastığın üzerindeki dağılmış hâli.

Onun Tom'u.

Sonra, ekibin yandaki bölmenin perdelerini açtığını görünce gözlerini kırptırdı. John'dı. Tom değil. İçine derin bir nefes çekti. Yüreği kabardı.

Odadaki herkes neler olup bittiğini duyuyordu. İnce perdeler güleç yüzlü yaşlı adamın kalbinin durduğunu gizleyemiyordu.

"Elektroşok vereceğiz. VERİN."

"Hazırız."

Hannah John'ın iyi yürekli ve esprili hâlini düşünerek sessizce bölmenin yanından geçti. Tom'u görmek için içeri girdi. Hâlâ hayatta olduğuna minnet duydu. Hâlâ oradaydı. Hâlâ bir şansı vardı.

"Hannah." Tom'un alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

"Tom." Hannah düzenli nefes alıp vermeye çalışarak ona baktı.

“Zavalhı adam.” Tom’un gözleri panikle irileşmişti. “Gayet iyiydi, biliyor musun? Kriketten söz ettik. Spurs’den söz ettik.” Hannah’nın elini kavradı. “Ne kadar güzel olduğundan konuştuk.”

Hannah Tom’un yanağını okşadı. “Şışşışşı.”

“VERİN.” Dr. Malik’in sesi gitgide yükseliyordu.

Tom kaşlarını çatı. “Bunu yapma, H.”

“Neyi?”

“Söylediğim şeyi geçiştirme. Çok güzelsin.”

“Ama...”

“H, özür dilerim.”

“Ne?”

“TAMAM.” Elektroşok aletinin bir yere değme sesi duyuldu. Sonra, sessizlik oldu.

“Ben sadece...” Tom gözlerini ona dikmişti ve Hannah ellerinde Tom’un yüreğinin ağırlığını hissedebiliyordu. “Sandra eve geri döneceğimden söz ettiğinde surat ifadeni gördüm. Sen Dr. Malik’le konuşuyordun.”

Hannah yine suçluluk hissetti. “Tom, ben...”

Tom elini kaldırdı. “Bir şey söylemem gerek...” Bakışları Hannah’nın ardındaki masada duran sürüyle karta ve hediyeye kaydı. “İstersen beni terk edebilirsin.” Bakışlarını önüne eğdi. “Yani, bunu yaparsan seni suçlamam.”

Hannah yutkundu. “Tom...”

“Hayır, beni dinle.” Hannah ona baktı. “Hannah, sana bok gibi davrandığımı biliyorum. Seni incittiğimin farkındayım. Artık gülümsemediğini görebiliyordum. Gülmüyordun. Konuşmuyordun. Seni ne kadar üzdüğümü biliyordum.” Yutkundu. “Çok özür dilerim.”

Bunlar Hannah'nın uzun süredir duymayı beklediği sözlerdi. Onca sessiz geçen kahvaltıda söylenmeyen sözler. Yan yana oturduklarında aralarındaki o korkunç uçurumlardan, arabada yanında oturduğu her yalnız araba yolculuğuna kadar. Kusurlarının nasıl her gün Tom'un kullandığı silahlara dönüştüğünü hatırladı. Sanki Tom'un sorunları onun suçuydu. Her zaman onun suçuydu.

Hâlâ öfkeliydi. Hâlâ içi yanıyordu. Felce rağmen. Özür dilemesine rağmen. Bunu aşması gerektiğini biliyordu. Onun için. Kendisi için.

Tom konuşurken dudakları titredi. "Hannah, ne diyeceğimi bilemiyorum. Felç geçirdiğimde, sana bir daha hiçbir şey söyleyemeyeceğimi düşündüm. Asla." Yutkundu, sonra ona baktı. Hannah gözlerinde aşk gördü. Dehşete kapıldı. "Sen gayet iyi davranırken bile ben hâlâ çok öfkeliydim. Felç konusunda yani. Ne büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordum. Öfkemi yöneltebileceğim tek kişi sendin. Anlıyorsun, değil mi?"

Hannah elini onun elinin üstüne koydu. Tom'un yanakları kızarmıştı ve eli titriyordu. Durması gerekiyordu. Dinlenmeliydi.

"Tom..."

Tom, Hannah bir şey dememiş gibi devam etti. "Ama artık bunları sana anlatabilirim. Hem... Artık evlendiğin adam olmadığımı biliyorum. O adam seni kucaklayabilirdi. Sarılabilirdi. Sana bakabilirdi. Sana bir fincan çay yapabilirdi... O böyle değildi..." Kendisini gösterdi. "Böyle." Gözünden akan bir damla yaş sildi ve gözlerindeki çaresizlik Hannah'nın ağlamak istemesine neden oldu.

"Ama uzun süredir aynı adam olmadığımı biliyorum. Sana

o kadar kötü davrandım ki kendimden nefret ediyorum.” İç çekti. “Senin durumunu biliyorum...” Sustu, ama yalvaran gözlerini ondan ayırmadı.

“Neyi biliyorsun?” Suçluluk hissi sesinin sert çıkmasına neden olmuştu. Tom ağzını açtı. Kapattı. “Hiçbir şey. Ama benden usanmana hiç şaşmazdım. Kalmak istemiyorsan seni suçlayamam. Bunu kendim atlatırım.”

Tom dikkatle ona bakınca, Hannah uzun süredir görmediği bir cesaret gördü.

Eğilip yanağını öptü. “Sorun değil.”

“Hayır.” Tom sağ elini kaldırıp indirdi. “Daha fazlasını yapmalıydım, H. İkimiz için. Hayat için.”

“Hâlâ yapabilirsin.” Tom’un parmaklarını öptü. “İyileştiğinde yapabilirsin.”

“Sence iyileşecek miyim?”

“Evet.” Hissettiğinden çok daha kendinden emin bir sesle yanıt vermişti. “Burada olacağım. Sonuna kadar.”

Tom’un yanağından bir damla yaş süzüldü. “Gerçekten mi? Yaptığım onca şeye rağmen mi? Nasıl olur da benimle kalmak isteyebilirsin?”

“İstiyorum.” Hannah ağır ağır başını salladı. “Kalmak istiyorum, Tom.” Tom’un suratında bir inanmazlık ifadesi belirdi. Sözcüklerin yeterli olmadığını görebiliyordu. Tom’un ona inanması gerekiyordu. Geleceklerine de öyle.

Hannah elini Tom’un saçlarının arasında dolaştırıp Tom’un duymaya ihtiyaç duyduğu yalanı söylemeye hazırlandı.

“Seni seviyorum, Tom.” Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Bu öpücükle seni ikna ediyorum.

Bu öpücükle seni kandırıyorum.

“Hiçbir yere gitmiyorum, Tom. Tamam mı?”

Tom’un suratında beliren rahatlama ifadesi, Hannah’ın yalan söylemesine değen bir bedeldi. “Teşekkür ederim.”

Hannah doğruldu. “Ama bir şartım var.”

Tom’un panik dolu ifadesi yüreğini parçaladı.

“Nedir?”

“Pes etmeyeceksin, Tom. Durum ne kadar zor olursa olsun. Öfkelenebilirsiniz. Ağlayabilirsiniz. Bağırabilirsiniz. Ama pes edemezsiniz. Asla.”

“Tamam.” diye başını salladı Tom. Sonra, uzanıp dünyanın en değerli şeyiymiş gibi suratını okşadı. “Harikasin, H. Sen...” Sağ kolunu boynuna doladı. “Her şeyimsin.”

Hannah, Tom suratını göremesin diye onu kendisine çekti.

“Ölüm zamanı 19:10.”

Batman maskesi

Ocak 2007

Tom ona, onu ilk sevdiğini söylediğinde Hannah tekila koyuyordu.

“Ne?” İçkiyi mutfak masasındaki son şat bardağına dökerek koydu ve maskesinin ardında parıldayan gözlerini kırıştırdı. Oturma odasından bağırış çağırış sesleri geldi; ama Tom bunlara tınmadı. Önemli olan tek şey ona ne hissettiğini söylemekti.

Capital FM’in minnacık müzik setinden cesurca yankıla-

nan mega-mix yayınından sesini duyurabilmek için sesini yükseltti. "Görmeyi umduğum tepki tam olarak bu değildi."

Hannah başını sallayınca, neredeyse buklelerinin arasından belirgin bir biçimde fırlamış kedi kulaklarını düşürecekti. "Doğru duymadım sanırım. Acaba tekila yüzünden mi öyle duydum diye düşünüyorum." Gülümsediğinde yanaklarına boyanmış olan siyah kedi bıyıkları yükseldi. "Ya öyle ya da Kedi Kadın kostümüm seni fazlasıyla etkiledi."

"Şey, kostümün de çok etkileyici doğrusu." Tom onu öptü. "Ama cidden, artık ne hissettiğimi anlamış olmalısın."

"Olabilir." Hannah elini onun yanağına dayadı. "Vücudumdan çok hoşlandığınızı biliyorum. Bu sabah sütyenime bıraktığınız not bana bir ipucu verdi."

Tom gülümsedi. "Beğendiğine sevindim."

Hannah onun yazdığı notu düşünürken, dolapta tuzu aradı. "*Sevgili sütyen, lütfen bu yavrulara iyi bak. Onlar benim için çok değerli ve onlarla çok vakit geçirmeyi planlıyorum.*" Hannah tuzu bir tabağa döktü. "Nasıl beğenmem?" Masanın etrafından dolandı ve kollarını Tom'un boynuna doladı. "Ama sen sevgi dolu şeyler söylemekte pek becerikli değilsin, Tom. Altı ayı geride bıraktık ve bana söylediğin en önemli şey benimle takılmaktan hoşlandığının oldu." Ayak parmaklarının üstüne yükseldi ve onu hafifçe dudaklarından öptü. "Ama belki de senden bu kadar çok hoşlanmamın nedenlerinden biri de budur. Beni hep meraktan çatlatıyorsun."

"Hoşlanmak mı?" Tom paniklediğini hissetti. "Sadece *hoşlanmak* mı?"

Hannah omuzlarını silkti. "Eh, az önce söylediğini birkaç kez daha söylersen, belki bunu daha..." gülümsedi. "Coşkulu bir şeye dönüştürebilirim."

“Sahi mi?” Tom Batman maskesini başının üstüne kaldırdı.
“Bu sözünü tutsan iyi olur.”

“Ellison!” İri ve yeşil renkli bir kol küt diye omuzlarına dolanırken, oda arkadaşı Nick arkasında kıkırdayıp duran bir Süperkız’la birlikte içeri girdi. Kadın tipik bir Nick seçimi-ydi... Uzun boylu, sarışın, kimse bir espri yapmadığında bile kendini tutamayıp kıkırdayan birisiydi.

Nick sırtına bir şaplak indirdi. “Nerede şu tekilalar?”

“Geliyor, Bay Muhteşem Hulk.” Hannah şat bardaklarını gösterdi.

“Harika.” Şat bardakları Nick’in beline kadar çıplak olan ve parlak yeşile boyanmış geniş ragbici göğsünün önünde minnacık kalıyordu.

“Misket limonu var mı?”

Hannah bir misket limonlu Cif deterjanını gösterdi. “Şey... Bu olur mu?”

Nick artık önemli tek şeyin bir sonraki içecek olduğu sarhoşluk aşamasına ulaşmıştı. “Evet.” Parlak yeşil şişeyi aldı ve bunu lıkır lıkır içecekmiş gibi gözlerini kısarak etiketini okumaya çalıştı.

Hannah bunu nazikçe elinden aldı. Bir bardağı alıp kaldırdı. “Şerefe.”

“Evettttt! Şerefe!” Yalnız bir She-Ra tekrar yan yatıp sızmadan önce mutfakta yattığı yerden başını kaldırıp bunu dedi.

“Şerefe!” Herkes âdet yerine gelsin diye içip suratını buruşturdu.

“Yine!” Tom alkolün kanına karıştığını hissedebiliyordu. Bardaklara biraz daha tekila doldurdu. “Hannah’ya. Süper

kahramanlar partisini düzenlediğin için teşekkürler.” Hafifçe sallandı. “Kahretsin. Galiba sarhoş oldum.”

“Damian denen herif kadar olamazsın.” Nick tekilasını bir dikişte içti ve lavabodaki öbekten bir bira kaptı. “Banyoda bir tuvalet kâğıdı rulosuna dolanmış hâlde uyuyor. Onu kim davet etti yahu?”

“Ben.” Hannah omuzlarını silkti. “Randevusu iptal oldu. biraz neşelenmeye ihtiyacı vardı.”

Tom dilini tuttu. Damian’ın gelişine pek de mutlu olmuş sayılmazdı. Özellikle de yanında içki getirmek gibi nazik bir davranış sergilemediği için.

Nick başını salladı. “Eh, herif tipik bir Cranbourne delikanlısı. Hızına dayanamam.” Süperkız’a döndü. “Eskiden onları ragbi maçlarında ezip geçerdik biliyorsun.”

Kız kıkırdadı. Başka bir şey beklenemezdi zaten.

“Tamam, zengin çocuğu.” Tom tekilanın damarlarını yak-
tığını hissedebiliyordu. “Kimse senin spor zaferlerini duymak istemiyor. Hazırlık okulundaki en hızlı inek sendin, unuttun galiba? Yumurta ve kaşık yarışı mıydı?”

“Seni hergele.” Nick dostane bir tavırla Tom’un omzuna vurdu. Tom’un sendelememek için elinden gelen gayreti göstermesi gerekti. “Keşke beni o zamanlar tanısaydın.” Omuzlarını dikleştirdi. “Şu dediğin yumurta ve kaşık yarışı okul gazetesine haber olmuştu bir kere.” Mutfak ışıkları normalde sarı olan saçlarının yeşil boyasını ön plana çıkarıyordu. “Efsaneydi.”

“Tabii, tabii.” Tom ona sırıttı. “Senin için öyle olmuş olabilir. Ama dünyanın geri kalanının fark ettiğini hiç sanmam.”

Nick gözlerini devirdi. “Bu konuşan alıngan yanın mı? Bir

mumun önünde titrerken ve ayakkabın olsun diye hayal ederken miydi?”

“Çok komik.” Tom bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı; ama Hannah ondan önce davrandı.

“Gidip Damian’ı uyandırmaya ne dersiniz? Onu şu tuvalet kâğıdı rulosundan çıkarsak nasıl olur?”

Damian’ı uyandırmanın çok ama çok iyi olacağına dair herkes sarhoş sarhoş hemfikir oldu.

Tom tam diğerlerine katılacakken, birisinin elini kavradığını hissetti.

“Pıst.” Hannah parmak uçlarına yükselmiş kulağına fısıldıyordu. “Ben de seni seviyorum, Batman.” Hafifçe dudaklarını öptü. “Baş düşmanım olsan da.” Elini onun yanağında gezdirdi. “Ama gitar çalıyor olsaydın, çok daha iyi olurdu.”

“El atarım.” Tom onu öptüğü anda içini bir mutluluk hissi kapladı.

“El atsan iyi olur.” Hannah, Tom’un onun kedi kostümünü dişleriyle parçalamasını istemesine neden olan bir biçimde kuyruğunu omzunun üstüne atarak salına salına uzaklaştı.

Tam peşinden gidecekken, telefonun çaldığını duydu. Kendisi ve Nick çok fazla bira içtikleri bir andan sonra monte ettikleri, her an yıkılacakmış gibi sola eğilmiş bir IKEA kitaplığında duran telefonunu aldı. Talimatlarda hata bulmuşlardı. Doğal olarak. “Alo?” Banyodan tezahüratlar ve bir ciyaklama sesi duydu. Damian’ın gayet nahoş bir biçimde kendisine geldiğini umdu.

“Tom?”

“Anne?” Annesinin sesinde korku hissedince, hemen maskesini çıkardı.

“Ne oldu?”

Birkaç saniye sessizlik oldu. “Canım...” Annesi devam edemedi.

“Evet?”

“Şey...”

“Ne?” Koridorda Damian’ın banyodan çıktığını gördü. Uzun saçlarından sular damlıyordu ve düşecekmiş gibi Hannah’nın omzuna yaslanıyordu. Hannah’nın kedi kuyruğu çoktan ıslanmıştı. Tom içini bir kıskançlık hissinin yaktığını hissetti; ama bunu geçiştirdi.

“Ne oldu, anne?”

“Julie.”

Tom’un duyduğunu idrak etmesi biraz süre aldı. Julie’ye asla bir şey olmazdı.

“Anne, ne oldu? Onunla konuşabilir miyim?”

“Hayır.” Annesi hıçkırıklara boğuldu. “Burada değil.”

“Nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Anne.” Tom boğazının kuruduğunu hissetti. “Neredeyse gece yarısı oldu. Neler oluyor? Neden nerede olduğunu bilmiyorsun?”

“Çünkü...”

“Ne?” Yerde baygın yatan She-Ra’yı ayağıyla dürtükleyip uzaklaştırdı ve abartılı parti seslerini kesmek için mutfak kapısını itti.

“Çünkü gitti.”

“Nereye gitti?”

“Bilmiyorum.” Bir hıçkırık sesi, hemen ardından da bir kâğıt mendil hışırtısı geldi.

Tom korkmaya başladı. Aklından bir sürü magazin haberleri geçti. Kaçırılan kızlar. Ormanda bulunan cesetler. İnsan avları. Telefonu kulağına daha da sıkıca dayadı.

“Ne kadar süredir ortada yok?”

“Bu sabahtan beri. Markete gitmişti. Bütün arkadaşlarını ve polisi aradım. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

Tom korkudan donakaldı.

“Seni görmeye gelmiş olabilir mi diye sormak istemiştim.”

Tom keşke daha ayık olsaydı diye düşündü. Beyni çalışmıyordu. “Neden, anne? Neden buraya gelsin?”

“Seninle konuşmak istediği bir şey vardı.”

“Öyle mi?”

Tom yere bakıp She-Ra’nın ayakkabısına kustuğunu görünce, korkusu öfkeye dönüştü. Sendeleyerek Nick’in kıymalı spagetti pişirme girişiminden artan kalanlarla pislenmiş mutfak penceresine doğru gitti. Metro istasyonuna yanaşan trenlerin uğuldadığı sokağa baktı. Onu aradı. Kahverengi saçlarını. Mor eşofmanını.

Hiçbir şey görmedi. Birkaç sokak öteden bir siren çaldı ve karşı dairededeki adamın perdelerini açık bırakmış bir hâlde porno izlediğini gördü.

Tipik bir cumartesi akşamıydı.

Ama Julie dışarıdaydı. Bir yerlerdeydi. On beş yaşındaydı. Yalnızdı. İçine bir nefes çekti.

“Anne, bak. Endişelenmemeye çalış. Onu arayacağım. Eve gelmezse yanına gelirim.”

Julie eve gidecekti. Buna emindi.

Gitmesi gerekiyordu.

“Tamam, canım.” Annesi hıçkırdı. “Ama onu görürsen beni ara. Seninle gerçekten de konuşmak istiyordu.”

“Tamam. O iyidir, anne. Eminim.” Telefonu kapatırken bir tek hıçkırık sesleri duydu. Julie’nin numarasını aradı, gözlemini yumdu ve sesli mesajın devreye girdiğini duyunca elini alnına bastırdı. Julie’nin suratı gözlerinin önüne geldi... Mesajı kaydederken muzipçe gülümsediğini hayal etti. O telefonu Noel’de ona hediye etmek üzere alabilmek için bir ay boyunca ekstradan çalışmıştı. Artık sadece bunu kullanacak sağduyuya sahip olduğunu umuyordu.

“Selam. Ben Jules. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.”

Sesi o kadar genç çıkıyordu ki. Tom midesinin korkudan bulandığını hissetti. “Jules, benim. Neredesin? Bu mesajı dinleyince beni arar mısın? Acil. Teşekkürler.”

Tom telefonu kapatıp en yakındaki bardağı kapıp içindekini içti ve tatlı içki midesini bulandırınca titredi. Hannah’nın yine Amaretto içtiği belliydi.

Telefonuna baktı, içinden çalmasını diledi; bu arada gözünün önünden Crimewatch programından ve cinayet filmlerinden birbiri ardına sahneler geçti.

Çalması gerekiyordu. Çalmalıydı.

Telefon çalmadı.

6

“**D**ikkat et!” Tom kendisini korumak için sağ elini havaya kaldırdı.

“*Dur.*” Hannah çaresizlik içinde tekerlekli sandalyeyi bir direğe çarpmasın diye durdurmaya çalıştı. Tekerlekli sandalye her zamanki gibi ona itaat etmedi.

Tekerlekli sandalye geriye doğru kaymadan ve bu arada Hannah’nın dizlerini çıkarmak için elinden geleni yapmadan önce Tom’un ayağı beton zemine değdi.

Hannah ona eğildi. “Kahretsin. Çok özür dilerim, Tom.”

Tom yanıt vermedi. Hannah onun öfkeleneneceğinden korkarak bekledi.

“Neyse.” Tom başını ona çevirdi. “En azından, bu sefer sol bacağımı çarptın. Ona daha fazla zarar veremezsin.”

Hannah ona baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdiğini gördü. Kendisi de hafifçe gülümsedi. “Tanrım, bu işte çok kötüyüm, değil mi?”

Tom “Evet.” diye başını salladı. “Gerçekten de kötüsün. Ben de mini arabamı bir çalığa sürmenin en kötü sürüş deneyimimiz olacağını düşünüyordum.”

“Pardon.” Hannah sıyrılan dizlerini ovuşturdu. Ayda bir

yüzme egzersizi dünyanın en ağır tekerlekli sandalyesini hastaneden çıkarıp Güney Kıyısı'nda Tom'u dolaştırması açısından onu pek de forma sokmamıştı. "O çalılık karşıma birden çıktı. Bence arabanın direksiyonunda bir sorun vardı."

"Kesinlikle." Tom buna ikna olmuş gibiydi.

"Demek buradasınız." Julie geri geldi. Telefonunu arka cebine koydu ve yeşil paltosunun yakasının üstündeki suratını kaşık çatları gölgeledi.

"İyi misin, Jules?" dedi Hannah. "Kötü bir haber değildir umarım."

"İyiyim, teşekkürler." Julie'nin sesi asabi çıkıyordu. Öfkeliydi. Tek elini cebine sokup etrafına bakındı. Meydanın bir ucuna satış yapma umuduyla park edilmiş olan dondurma kamyonetini işaret etti.

"Dondurma ister misin, Tommo?"

Hannah, Julie'nin şubat ayının sert rüzgârının onları uçurduğunun farkında olup olmadığını merak etti. Bir kez daha Tom'un felç geçirmesinin Julie'yi şok ettiğini kendisine hatırlatması gerekti. Onun normal bir insan gibi davranmasını beklemek için henüz çok erkendi.

Tom bir şey söyledi; ama sesi yanlarından bir mobiletle geçen ufak bir çocuğun çığlığı yüzünden duyulmadı; çocuğun peşinden mobilete binmesine izin verdiklerine pişman olmuş gibi gözüken annesiyle babası koşturuyordu. Hannah tekerlekli sandalyeyi kötü niyetli direktan uzaklaştırmak ve beceriksizce manevra yapmamak için ağzı Tom'un başını örten kırmızı renkli berenin tam yanına gelene dek eğildi.

"Ne dedin, Tom?"

Tom başını ona çevirmek için elinden geleni yaptı. "Cor-

netto'ya uygun bir hava yok. Yola devam edelim. Tabii, bundan böyle önüne bakmaya söz verirsen."

"Tamam, tamam." Hannah tekerlekli sandalyeyi çevirmek için mücadele ederken içine derin bir nefes çekti. Kaldırım yukarı doğru eğim kazanırken, sandalyeyi daha da çaba sar ederek itti; ağırlığı itmeye çalışırken nefes alıp veriş hızlandı. Tom'la dördüncü kez dışarı çıkıyordu ve hâlâ kol kaslarının geliştiğine dair herhangi bir işaret yoktu.

"Şuradaki kafeye gidebiliriz." Hannah o kadar nefes nefese kalmıştı ki güçlükle konuşabiliyordu. "Eskiden gittiğimiz yer. Şu mobiletleri olan." Tekerlekli sandalyeyi itmeye devam etti ve Londra'nın kaldırımlarının bozuk olduğunu nasıl daha önceden fark etmediğine şaşırdı. Yokuş yukarı eğim Tom'un yetmiş iki kiloluk ağırlığının her kilosunu hissetmesine neden oluyordu; o kadar eğilmişti ki tekerlekli sandalyeyi öne iterken, neredeyse yere dikey vaziyette kalmıştı.

"Mobiletler mi?" Julie gözlerini devirdi. "Biraz düşüncesizce olmadı mı bu şimdi? Yani, Tommo yakın bir tarihte o iki tekerlekli binemez."

Hannah utandığını hissetti. "Tanrım. Düşünemedim. Özür dilerim."

"Saçmalama." Tom elini kayıtsızca kız kardeşine salladı. "Jules saçmalıyor. Harika bir fikir, H."

Hannah Tom'un onu korumaya çalıştığını fark etti. Tanıdık bir his değildi. Huzursuzluk vericiydi.

Köşeyi döndüler ve Hannah önlerinde London Eye'a ve nehre doğru gitmekte olan yüzlerce kişi olduğunu fark edince stres seviyesi tavana vurdu. Nehir kenarındaki çörekçi tezgâhından yayılan kokuyu hissedebiliyor, Thames'in karşı tarafına

dalgalar oluşturarak giden büyük yolcu feribotunu görebiliyordu. Kalabalığın arasına daldı. Japon turistlerden oluşan büyükçe bir grup kameralarını hep birlikte güzel bir kare çekebilmek için göğre doğru kaldırırken, tekerlekli sandalye kaldırma çarptı. Sandalye gruba doğru sendeledi ve Hannah bir kez daha keşke sandalyenin bir kornası olsaydı diye düşündü.

Kalabalığın kenarından ilerledi ve etraflarındaki insanların arasından geçebilmek için sürekli olarak özür diledi. Tekerlekli sandalye eğri taşların üstünde sallanırken Tom'dan da özür diledi. Sarsıntı, sandalyeyi tuttuğu yerde ellerini zangırdattı ve tekerlekli sandalye kendi dilediği yöne gitmek ve insanların dizlerinin arkasına çarpmak için eline geçen her fırsatı kullandı. Ya da ellerine çarpmak için. Pek seçici değildi.

Tam altın rengi bir kıyafet giymiş bir sokak göstericisi yanlarından geçerken, sandalye Hannah'nın ellerinden sıyrıldı ve hızla içi tıka basa sandviç ambalajlarıyla ve *Metro* dergisinin eski sayılarıyla dolu bir çöp tenekesine çarptı.

Hannah koşup sandalyeyi yakaladı. "Pardon."

"Dikkat etsene!" Julie başını salladı.

Hannah onun sürekli olarak terslenmesinden usanmıştı. "Bak, elimden geleni yapıyorum. Tekerlekli sandalye düz gitmiyor ve bunu kontrol etmek çok zor."

Julie cık cık etti. "Nasıl yapacağını bilersen sorun çıkmaz. Bana bırak."

Hannah onun nasıl araba kullandığını görmüştü. Korkutucuydu. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Of, yapma." Julie sandalyeyi tuttu ve onu kenara itti. "Anemi sürekli olarak dolaştırırdım. NHS tekerlekli sandalyelerinin o zamandan beri pek değıştiğini sanmam."

Hannah omuzlarını silkip pes etti. Bir mola verebilirdi. Yorgun kollarını başının üstünde kaldırıp esnetti ve Julie'nin sinir bozacak derecede rahatça bir Akdeniz plaj partisine gidiyormuş gibi giyinmiş bir grup genç kızın arasından itişini izledi. Bronz tenlerindeki tüylerin ürperdiğini görebiliyor, havada bronzlaşma kreminin bisküvimsi kokusunu hissedebiliyordu.

Julie koltuk değnekli yaşlı bir adamı ezmekten kıl payı kurtuldu ve zafer kazanmış gibi ona döndü. "Gördün mü?" diye bağırdı. "Çok kolay!"

Hannah o sırada Tom'un suratını göremediğine memnun oldu.

Gençlerden biri son anda önüne çıkınca, Julie aniden durdu ve dikkatle kızın parlak, pembe renkli telefonuna baktı. Öksürdü. Hem de yüksek sesle. "Pardon."

"Ne?" Kız ona baktı. Bakışları Tom'a kaydı. Hemen başka yöne baktı. Hannah kızın suratında utanır gibi bir ifade belirip kaybolduğunu fark etti.

Tom devreye girdi. "Önümüze çıktınız."

Kız onu duymazdan geldi ve Tom'un başının üstünden Julie'yle konuştu. "Neyse. Telefondaydım, tamam mı? Benim hatam değil."

Julie dudaklarını büktü. "Öyle mi? Bir dahaki sefere nereye gittiğine baksan iyi olur."

Kız omuzlarını silkti. Hâlâ Tom'a bakmıyordu.

Julie tekrar ilerlemeye başlayınca, Hannah ona yetiştii. "Onu senin için dövmemi ister misin?"

Julie güldü ve Hannah onun gülümsediğinde ne kadar genç görüldüğünü düşündü. "Hayır, teşekkürler. Mutlu bir sonla biteceğini sanmam."

“Haklısın.” Hannah evet der gibi başını salladı ve birlikte nehrin kenarında ilerleyen düzgün beton yola çıktılar. Big Ben karşı kıyıda kalmıştı ve kolları saat başına varmak üzereydi. Parlamento Binaları gri göğe yükseliyordu. Her yerde turistler vardı. Kameralar cılız gün ışığında parıldıyordu ve herkesin buz tutmuş ellerinde karton bardaklarda çaylar vardı.

Hannah Tom’a eğildi. “İyi misin?”

“Tabii.” Tom konuşurken sol ayağı ayak dayama yerinden kaydı ve yere sürtünmeye başladı.

“Bir dakika.” Julie sandalyenin iki tarafındaki frenleri indirdi. “Çiş yapmam gerek.” Parktaki tuvaletlere yöneldi.

Hannah Tom’un sol bacağının yanına eğildiğinde, yanlarından geçip duran blucinlerin, eteklerin ve tozlukların farkındaydı. Başını kaldırınca onu yine dünyanın bir parçasıymış gibi hissettiren arada sırada gördüğü çocuklar dışında kemerler ve el çantaları gördü. Kendisini minnacık hissetti. Önemsizmiş gibi. Tom tekerlekli sandalyeyle her dışarı çıktığında öyle hissediyor olmalıydı.

Hannah onun ayağını nazikçe ayak dayama yerine yerleştirirken, Tom ileriye baktı. Hannah onu alnından öptü. “Vardık sayılır.” Bir takdir ifadesiyle ona baktı. Rüzgâr Tom’un yanaklarına biraz renk getirmişti.

Tom’un gözleri beklenmedik bir muziplikle parıldıyordu. “Bu hızda gidersek, kahveme biraz viski koyabilirim.”

Hannah gülümseyip doğruldu. “Duble koyabilirsin.”

“Ya bir sigara?”

“Şansını zorlama.”

İkisi birden güldü.

Hannah en son ne zaman birlikte güldüklerini hatırlanmaya çalıştı.

Hatırlayamadı.

“Harika.” Hannah kahvesini masaya koyarken Tom esnedi. Sarı bardak belirgin yorgunluğuna karşı savaşılamayacak kadar ufak gözüküyordu. “Şeker nerede?”

“Burada.” Hannah iki altın renkli ambalajlı paketlerle dolu bir fincanı ona itti.

“Teşekkürler.” Tom bir şeker paketi aldı. Dikkatle baktı. Tek eliyle tutup açmaya çalıştı.

“Ben yapayım.” Julie bir başka paket aldı.

“Hayır, sorun değil.” Tom paketi ağzına götürüp dişleriyle yırtarken kaşlarını çatı. “Gördünüz mü?” Tom gururla onlara baktı; ama paket parmaklarının arasından sıyrıldı. Şeker önüne döküldü. Hannah şekeri silkelemek için eğildi; ama Tom elini itti. “Sorun yok.”

“Tamam. Pardon.” Hannah sandalyesinde tekrar geriye yaslandı ve o tanıdık başarısızlık hissi içini kapladı. Keşke ona nasıl yardım edebileceğini biliyor olsaydım diye düşündü.

Julie bir şey demeden bir başka paketi açıp Tom’un kahvesine döktü. “Karıştırmamı ister misin?”

“Hayır.” Tom’un yanağında bir kas seğirdi. “Bunu hâlâ yapabiliyorum, teşekkürler.”

“Güzel.” Julie sıcak çikolatasını yudumladı. “Tembelleşmeni istemeyiz.”

Bir kadın kapıyı açıp da Tom’un başına çantasıyla vurunca, Tom irkildi. Hannah kadının aşağı bakıp Tom’dan önce terlekleli sandalyeyi gördüğünü fark etti.

“Ay! Çok özür dilerim!” Kadın Tom’a eğilince, Hannah kadının yanağında bir çörek kırıntısı gördü. Kadın kaybolmuş bir turiste tren istasyonunu tarif ediyormuş gibi ağır ağır ve yüksek sesle konuşuyordu.

Tom’un yanakları kızardı.

“Bağırmanıza gerek yok.” Julie’nin yeşil gözleri öfkeyle parıldadı. “Sizi gayet iyi anlayabiliyor.”

“Evet. Tabii.” Kadın utançla kıpkırmızı kesildi. “Şey, gerçekten de özür dilerim. Kapıya biraz yakın duruyordunuz.”

Tom iç çekti. “Sorun değil. Endişelenmeyin.” Ters çevrilmiş ahşap varil masalarla ve yıpranmış kollu sandalyelerle dolu kalabalık kafeye baktı. Aralarındaki boşluklar bebek arabalarıyla, alışveriş torbalarıyla, sırt çantalarıyla doluydu ve Julie’nin tekerlekli sandalyeyi en uç köşeye götürme girişimi işe yaramamıştı. Kadının gözlerine baktı. “Park edecek başka bir yer yoktu.”

Hannah onun paltosunun altında sandalyeye sinmesinden her şeyin yolunda olmadığını anlamıştı. Onun oturduğu yerde omuzlarını sarkıttığını görebiliyordu. Görünmez olmaya çalışıyordu.

Kendisi de görünmez olmayı isterdi.

“İyi olduğunuza eminseniz sorun yok.” Kadın elini nafile yere kayıtsızca salladı. Sonra, omzundaki çantasını yukarı çekti ve kalabalık sokağa çıktı.

Hannah’nın keyfi kaçmıştı. Kafe Tom’u daha da ufak gösteren bir sürü cıvıl cıvıl, kıkırdayıp duran insanla doluydu. Onu daha hüzünlü gösteriyorlardı. Hastanede diğerlerinin arasına karışabiliyordu; ama orada herkes onun farkındaydı. Herkes bir saniye daha uzun bakıyor, sonra bakışlarını hemen kaçırıp

dudaklarını anlayışlı bir tavırla sıkıyorlardı. Tom'un trajedisinden, barlarda geçen gecelerden, çocuklarını okuldan almaktan veya ertesi gün iş yerinde yapacakları sunumlardan oluşan kendi hayatlarına kaçarlarken adımları hızlanıyordu.

Tom için bir kaçış söz konusu değildi.

Hannah nefesini dışarı verdi ve gönülsüzce bir yudum sıcak çikolata içti. Dili yandı, doğal olarak.

Fizyoterapist Sandra dışarı çıktıkları zamanların keyifli olması gerektiğini söylüyordu. *Tom'un eve geri dönmeden önce etrafına yeniden alışması için bir şans. Hepinizin bu duruma alışması için bir fırsat.*

Ama bu gezmeler Tom'u yıpranmış ve üzgün bırakırken, Hannah eve gidiyor ve giderek azalan içki stokunu eritiyordu. Artık limon likörüne kadar gelmişti. Bunu her yudumladığında suratını buruşturuyordu; ama yine de saçma sapan televizyon programları izlerken ve kutusundan mısır gevreği yerken koltukta içiyordu. Gecenin garip bir saatinde ayakkabıları ayağında, üstü başı mısır gevreği olmuş bir hâlde uyanıyordu.

Klas bir durumdu doğrusu.

Oradan çıkarken birisi daha Tom'a değip geçince, Hannah suratını buruşturdu. "Pardon, Tom. Belki de buraya gelmek iyi bir fikir değildi."

"Sorun değil." Tom kahvesini yudumladı. "Bu lanet şeyden bir an önce kurtulmak için iyi bir motivasyon sağlıyor."

"Harika fikir." Julie eğilip biraz daha kek aldı. "Sanırım, sana o konuda yardımcı olabilirim."

"Öyle mi? Nasıl?" Tom kız kardeşine baktı. "Şu çantada sihirli bir değneğin mi var yoksa?"

Hannah gergin bir hâlde Julie'ye baktı. Julie'nin kararları hep abartılı olurdu ve bunlar için fazla miktarda para gerekirdi.

“Size taşınıp sana bakacağım. Hannah işe geri döndüğünde yani.” Julie gülümsedi ve elini Tom'un elinin üstüne koydu. “Yapılması gereken en doğru şey bu gibi.”

Hannah gözlerini kırptırdı. Julie işinden kovulmuş olmasını gayet usturuplu bir biçimde örtbas etmişti. Kulak misafiri olduğu telefon konuşmasından söz etse mi diye düşündü; ama vazgeçti.

Öne eğildi. “Ama Bristol'a geri döneceğini sanıyordum. Zac ne olacak?” Julie'nin suratında bir tereddüdün belirip kaybolduğunu fark etti. “Bana öyle demiştin.”

“Evet, biliyorum.” Julie boş ver der gibi başını salladı ve kahverengi saçları yüzünün etrafına saçıldı. “Ama ağabeyimin daha önemli olduğuna karar verdim.”

Hannah midesinin gerilmeye başladığını hissetti. Tom'un güvenilir birisine ihtiyacı vardı. Odaklı birisine. “Ama çok zor bir iş.”

“Eee? Yapabilirim.” Julie alt dudağını sarkıttı. “Anneme bakmıştım.”

“Evet, biliyorum ama...”

“Bunu yapamayacağımı mı söylüyorsun, Hannah?”

“Hayır.” Hannah ağzına biraz kek tıktı ve neden Julie'yle yaptığı her konuşmanın, yanında bir çift düello tabancası olması gerekiyormuş gibi hissettirdiğini düşündü. “Zac'in ne olacağını merak ettim, o kadar.”

“Hafta sonları gelir.” Julie ona bakmaktan kaçındı. “Hem neden her kararımı onu düşünerek vermeliyim ki? Feminizm diye bir şey duymadın mı?”

“Tabii ki duydum, ama...”

“Tamam, o zaman.” Julie biraz daha kek aldı ve ısırırken kararlılıkla başını salladı. Lokmasını çiğnerken Hannah’ya bakmadı.

Hannah dikkatle onu izledi. Başka bir şeyler dönüyordu. Buna emindi. Tam soru soracakken, Tom’un suratında beliren gülümsemeyi gördü.

“Seninle biraz vakit geçirmek güzel olacak, Jules.” Tom kahvesini bitirdi ve bardağı dikkatle tabağına koydu. “Uzun süre oldu.”

“Evet.” Julie başını salladı. “Ama yanlış fikirlere kapılma. Kişisel kölen falan olmayacağım. Seni palmiye yapraklarıyla yelpazelemeyi veya kokulu yağlarla şakaklarına masaj yapmayı falan düşünmüyorum.”

Tom gülümsedi. “Şükürler olsun.” Elini kız kardeşinin koluna koydu. “Ayrıca, teşekkür ederim.”

Hannah onun hep Julie’yle arasını nasıl düzeltmesi gerektiğini düşündüğünü biliyordu. Belli ki bunu bir fırsat olarak görüyordu. Tom Julie’nin kolunu sıktı. “Bir sürü yabancının benimle uğraşmasını dört gözle beklemediğimi söylemem gerek.”

“Şey, evet.” Julie kekten son bir ısırık aldı. “Onlar yerine bana tahammül etmen gerek.”

Hannah oturduğu yerde kıpırdandı.

“Peki, kesin olarak uzun süreli bize taşınıyorsan, çalışma odasındaki koltuktaki her şeyi kaldırayım.”

Tom kaşlarını çatı. “Neden misafir odasında kalamıyor?”

Hannah yutkundu. Bir saniye bekledi. “Çünkü orası senin için daha uygun olur, Tom.”

Tom’un gülümsemesi silindi. “Neden?”

Hannah onun suratında gördüğü hayal kırıklığı ifadesinden hiç hoşlanmadı. “Çünkü yanında tuvalet olan bir oda ve zemin katta. Çok daha...” Tekerlekli sandalyeye baktı. “Kolay olur. Merdivenle uğraşmayız.”

“Ha, tamam.” Suratı asıldı. “Doğru.”

Hannah gözlerine bakamadı. O sırada onunla bir yatağı paylaşmak fazla yakın olmak demektir. Fazla samimi. Fazla sahte. Elini uzatıp Tom’un elinin üstüne koydu.

“Sadece sen tekrar ayağa kalkana dek, Tom. Bir şekilde başaracağız. Üçümüz.” Julie’ye gülümsedi. “Tom’u bir an önce ayağa kaldıracamız, değil mi?”

“Tabii.” Julie sırtı. “Nisan’a kalmaz, maraton bile koşarsın, Tommo.”

“Hayır.” Tom ciddi. “Ben bunu kazanacağım.” İkisine baktı. “Ben ve kızlarım. Birlikte. Ne takım ama.”

Hannah gülümsemek için kendisini zorladı.

Hayatında hiç o kadar yalnız hissetmemiştir.

Bir futbol topu biçimindeki bir yaş günü pastasının fotoğrafı

Mart 2007

Tom kapıyı açan kıza bakakaldı.

“Jules?” Annesi telefonda kız kardeşinin onun son ziyaretinden beri ‘biraz’ değiştiğini söylemişti. Annesinin hafif ifadeler kullanma becerisini unutmuştu.

“Selam, Tommo.” Julie dışarıdan gelen soğuk havada titredi, sonra kendi etrafında döndü. “Nasıl?”

“Vay canına.” tekrar onu incelerken gözlerini kırptırdı. Uzun kahverengi saçları suratının etrafında kısacık kesilmişti ve daha önceden görmediği daracık bir blucin giymişti. Ayaklarında siyah renkli DM çizmeler ve boynunda ucundan kan damlayan, hançer biçiminde gümüş bir kolye vardı. “Sen... Harika gözüküyorsun.”

Harika değildi. Ona göre değildi. Tom onun eşofman giyip, elinde bir roman olmasını tercih ederdi.

“Teşekkürler.” Julie sırtıttı. “Eee, içeri girmeyecek misin?” Bileğindeki siyah renkli deri bilezikleri çektiirdi.

“Giriyorum tabii.” Tom içeri girdi ve ona sarılmak için kollarını açtı.

Julie ona sarılırken göz kapaklarındaki far gümüş parıltılar saçtı.

“Mutlu yaşlar, Tommo.” Saçları hâlâ elma kokuyordu. Tom onu bırakmaktan korkuyormuş gibi sarılmaya devam etti.

İlk geri çekilen Julie oldu. “Kapıyı kapatalım. Dışarısı buz gibi.”

Tom daracık koridorda ilerledi, açık yeşil renkli duvar kâğıdı ve koridordaki masada duran şeyler onu rahatlattı. İlkokulda hayvanların bacakları da olduğunu fark etmeden önce yaptığı domuzcuk orada duruyordu. Annesinin babasından aldığı nadir hediyelerden biri olan parlak Blackpool anahtarlığında duran baraka anahtarı... Annesinin, babasının onları terk edişinin üstünden hemen hemen yirmi sene geçmesine rağmen bunu atmaması onu öfkeliendiriyordu.

Kokuyu içine çekti. Mr Sheen deterjanı ve kedi karışımı

bir koku hissetti. Yere bakınca, kedinin ayaklarına dolandığını fark etti. "Selam, Aslan." Kedi arka ayaklarının üstüne oturunca, Tom onun kalın, tarçın rengi tüylerini okşadı. Sonra, kız kardeşine baktı. "İyi gözüküyor."

"İçimizden birinin öyle olmasına seviniyorum." Solgun alnında bir endişe çizgisi belirdi.

"Ne demek istiyorsun?" Tom doğruldu. "İyi misin?"

Julie iç çekip başını salladı. "Bir şey yok. Önemli değil."

"Emin misin? Bana önemliymiş gibi geldi."

Julie gözlerine bakmadı.

"Hayır. Her şey yolunda." Gözlerine düşen saçlarını geriye itti.

Tom aralarındaki o tuhaflığa bir anlam veremiyordu. Tekrar denedi. "Pekâlâ. İmaj değişikliği nereden çıktı?"

Julie utanmış gibi durduğu yerde kıpırdayınca, Tom yanlış bir şey söylediğini anladı. "Artık bir çocuk gibi giyinmekten vazgeçmenin vakti geldiğini düşündüm. Neredeyse on altı yaşımdayım."

Tom'a yirmi yaşındaymış gibi gözüküyordu. Keşke kız kardeşi yine küçük olsaydı diye düşündü. O zamanlar her şey daha kolaydı. Ne diyeceğini bilirdi. Onu daha iyi hissettirmek için ne demesi gerektiğini bilirdi.

"Hannah nasıl?" Julie kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Harika."

"Süper." Sesi monotundu. "Bugün işi mi vardı?"

"Nasıl yani?"

Julie dönüp oturma odasına girdi. "Siz ikiniz birbirinize yapışık gibisiniz. Ne zaman arasam, onunla buluşacağını söy-

luyorsun. Yaş gününü seninle birlikte geçirmeyi kaçırmaz sanıyordum.”

“Ailesiyle bir işi vardı.”

“Ha.” Julie tamam der gibi başını salladı. “Anladım.”

Tom biraz gerildiğini hissetti ve elini onun koluna koydu. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Bilmem, Tommo. Sadece onun... Bizimle tanışmak istemediğini düşündüm.”

“Bu fikre nereden kapıldın?” Julie omzunu silkti.

“Jules, henüz onunla tanışmadın bile. Hannah öyle değildir. Harikadır.”

“Sen öyle diyorsun.”

Tom bu sefer sinirlendiğini hissetti. “Yanlış bir şey mi yaptım, Jules?”

Julie başını salladı. “Hayır. Sadece...”

“Ne?”

“Çok şey olup bitiyor.” Tom Julie’nin gözlerinin dolduğunu gördü ve vicdanı devreye girdi. “Seninle konuşmayı özledim, Tommo. Görmeyi de. O kadar.”

Tom suçluluk hissetti. Onu daha fazla görmesi gerektiğini biliyordu; ama çok işi vardı. Sınavlar. Bardaki işi. Eve geri para yollaması. Kirasını ödemesi.

Bir de Hannah vardı. Umut ışığı.

Julie’ye yine sarıldı ve sessiz bir özür olarak kendisine çekti. “Eh, ama şu anda buradayım.”

“Evet.” Julie başını salladı ve annesinin en sevdiği kollu, kabarık minderli sandalyeye çöktü. Tom da eski koltuğa geçip annesinin babaları evi terk ettikten hemen sonra satın aldığı

fitilli kadife kırlentlere yaslandı. B*k rengi olmalarının bir te-
sadüf olmadığına emindi.

Elini saçlarının arasında gezdirdi ve fiskos masasına gelişi-
güzel dizilmiş ders kitaplarını incelemek için eğildi.

“Şu sıralar ne okuyorsun?”

Julie başını salladı. “Hiçbir şey.”

“Sahi mi? Hep bir şeyler okurdun.”

Julie hararetle başparmağının tırnağını kemirdi ve yanıt
vermedi. Tom tekrar denedi. “Okul nasıl gidiyor? GCSE sınav-
ları yaklaşıyor.”

“Fena değil.”

“Ya arkadaşların? Onlar nasıllar?”

Julie omuzlarını silkti. “Hangi arkadaşlar?”

Tom endişelenmeye başladı. “Okulda mutlu olduğunu sa-
nıyordum.”

“Evet, doğru.” Julie dudaklarını sarkıttı. “Polocularla an-
laşıyorum.” Asabi bir hareketle gömleğinin kolunu çekiştirdi.
“Sosyal konutlara has şıklığıma bayılıyorlar.”

Julie’nin her zaman arkadaşları vardı. İlkokuldaki ilk gü-
nünden beri onlarla uğraşıyordu. Tom kaşlarını çattı. “Sanırım,
alışman biraz zaman alacak.”

Julie araya girdi. “Bir buçuk senedir orada okuyorum,
Tommo.”

Tom kız kardeşinin suratındaki çaresizliğe çok şaşırarak
ona baktı. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

Julie bir şey yok der gibi elini salladı. “Hayır. Düzeler. Sa-
dece... Eski arkadaşlarımı özlüyorum.”

“Anladım.” Tom onun eski arkadaşlarını pek sevmez-

di. Özellikle de Gary'yi. Geçen aralıkta koşup gittiği çocuk, Tom'un yumruklamak istediği kişi.

“Ama...” ona baktı. “Notların hâlâ iyi, değil mi? Yani, o bursu almanın ve özel bir okula gitmenin tek amacı daha iyi öğretmenlerin olmasıydı.”

“Evet.” Julie dudağını ısırды. “Fena değiller.”

“Güzel.” Tom rahatladı. “Hâlâ tıpta kararlı mısın? Öyle demiştin.”

Julie kaşlarını çatdı. “Bunu çok uzun süre önce söylemiştim.”

“Noel'deydi.”

“Neyse.”

Bu sözcük konunun kapandığını gösteriyordu. Tom koltuğun koluna yaslandı ve eskimiş derinin o tanıdık gıcirtısını ve çıtırtısını duydu. Julie'nin gerginliği onu şaşırtmıştı. Kendisini beceriksiz hissetti. Bir hata yapmış gibi. Julie'nin çok ufakken nasıl kollarına atlayıp onu taşımasını istediğini hatırladı. Oyun çadırında nasıl onu tutsak aldığını, Tom'un okula gitmek için çıktığı anlarda nasıl bağıra çağıra itiraz ettiğini düşündü. Uyumadan önce bir öykü daha okuması için nasıl elini sıkı sıkı tuttuğunu hatırladı.

O yakınlığı özlemişti. Kız kardeşini özlemişti.

Julie bacağına diğerinin üstünden indirip öne eğildi; havayı yumuşatmaya çalıştığı belliydi. “Sende her şey nasıl gidiyor? Final sınavlarına hazır mısın?”

Tom midesinde o tanıdık korkuyu hissetti. Çok fazla kitap vardı. Hatırlaması gereken çok fazla dava vardı. Bir sürü vasiyetname eki, tazminat yükümlülüğü olayı vardı ve beyninin hepsini idrak edebileceği kadar vakti yoktu. “Sayılır.” Nefesini dışarı verdi. “Sanırım. Çılgınlar gibi ders çalışıyorum.”

“Başaracaksın.” Julie’nin gülümsediğini görmek onu rahatlattı. “Sınavlar ne zaman başlıyor?”

“Mayıs başında.” Yutkundu. “O yüzden, bana en zeki titreşimlerini yollasan iyi olur.”

“Yollarım.” Julie’nin gözlerinde yine o eski muzip ifade belirmişti. “Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

“Bak sen.” Ona bir kirlent fırlattı. Iskaladı.

“Gördün mü?” Julie de ona bir kirlent fırlattı ve Tom’un suratının ortasına isabet ettirdi. “Atışlarım bile seninkilerden çok daha iyi.”

Tom güldü. “Peki. Demek zavallı hunak ağabeyinden yüzde yüz daha iyisin.” Omuzlarını silktilti. “Kabul etmem gerek.”

Julie birden ciddileşti. “Ama bana bakacaksın, değil mi?” Dizlerini göğsüne çekti. “Şehirde muhteşem bir iş bulunca yani?”

Julie o kadar ciddi gözüküyordu ki Tom ona o sırada işle ilgili hiçbir gelişme olmadığını söylemek istemedi. Herkes çoktan eğitim sözleşmeleri yapmaya başlamıştı bile. Nick, Jim arkadaşlarının hepsi. Kendisi hariç.

Bunları düşünmemeye çalıştı. “Tabii ki. İkinize de bakacağım. Şimdi olduğu gibi. Bunu sen de biliyorsun.”

“Güzel.” Julie yine gülümsedi. “Belli ki yardımlarıma ihtiyacın olacak. Büyük davalar alınca, kişisel Erin Brockovich’in olurum. Memeler olmadan tabii.”

Tom sırttı. “Anlaştık.”

Yukarı kattan boğuk bir ses geldiğini duydu. “Annem mi?”

Julie birden tüm dikkatini ayaklarına verdi. “Şey... Evet.”

“Hâlâ işte mi? Artık gündüz vardiyalarına kaldığını söylemişti.”

“O...” Julie sustu.

“Ne?”

Julie’nin şaşkın olduğunu görebiliyordu. Julie başını salladı. Kahretsin. Sana söylememem gerekiyordu, ama annem şu anda çalışmıyor.”

Tom gerildi. Annesi yirmi senedir tek bir gün bile işe gitmemelik etmemişti. “Jules? Neler oluyor?”

Julie’nin gözleri irileşmişti. “Sana söylememe izin vermedi.”

“Neyi?”

Julie suratını ekşitti. “Hasta.”

“Hasta mı? Soğuk algınlığı gibi mi? Yoksa...”

Julie gözlerini yumdu. “Hayır, lanet olasıca bir soğuk algınlığı falan değil.” Başını salladı. “Keşke öyle olsaydı. Neden yukarı çıkıp kendin bakmıyorsun?”

Tom koşa koşa yukarı kata çıktı.

Annesi yatak odasında değildi. Odası her zamanki gibi derli toplu ve sakindi. Çizgili geceliği, gri renkli yastığın üstünde katlanmış vaziyette duruyordu ve kütüphaneden aldığı son kitap da şifonyerin üstündeydi.

“Anne?” Banyodan bir ses geldiğini duydu. Sonra, annesi nefesini sert bir biçimde içine çekti.

“Anne? İyi misin?” Tom paniğe kapılarak kapı kolunu çevirdi ve bir kez olsun annesinin kilidi tamir ettirmeye vakit bulamamasına memnun oldu. Kapı hemen açıldı ve Tom içeri girdi.

Karşısında yaşlı bir kadın duruyordu.

Saçları dökülmüştü. Yanaklarında hiç renk yoktu. Üstünden sarkan giysileri dolduramayacak kadar zayıflığı ortaya çıkmıştı.

Midesinin bulandığını hissetti. “Anne?”

Annesi ellerindeki kestane renkli peruğu gösterip gülümsemeye çalıştı.

“Bunun nasıl başımda durması gerektiğini anlayamadım.” Sesi kendisini ağlamamak için zor tuttuğunu belli edercesine gergindi.

Tom donakaldı. “Anne?”

“Merhaba, canım.” Annesi onunla göz göze gelmemeye çalışırken, Tom büyük bir utanca kapıldı. Annesi âdeta ona yaraşır olmadığını düşünüyordu. “Güzel görünmek istemiştım.” Ellerin titrediğini gördü. “Beceremedim. Asla bir şeyi doğru yapamıyorum.”

Tom yanına gidip ona sarıldı. Annesini hiç o kadar narin görmemişti.

“Anne.” Soluklanmaya çalıştı. Yoksa... Bunu yüksek sesle söyleyemedi.

Kanser.

“Evet, canım.” Annesinin daracık omuzları bir hıçkırıkla sarsıldı. “Bir kitle olduğunu fark ettim. Şimdi kemoterapiye gidiyorum.” Geri çekildi. “Ağlama. Düzelecek.”

Annesinin gözlerindeki sevgiyi hak etmiyordu. Bilmesi gerekirdi. Orada olması gerekirdi.

Annesi yanağına hafifçe vurdu.

“Ama...” Elini saçlarının arasında gezdirdi. “Neden bana söylemedin?”

Annesi lavaboya döndü ve parmağının ucuyla hayali bir lekeyi sildi.

Tom öne adım attı. “Anne? Neden bana söylemedin?”

Arkasında bir ses duydu. Julie kapıda duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Suratından büyük bir hüznün okunuyordu. “Sınavların yüzünden. O zamana dek bir şey söylemek istemedi. Çok hasta olduğunu, sana söylemesi gerektiğini söyledim; ama bana kulak asmadı.”

Tom’un içini müthiş bir suçluluk hissi kapladı.

Titremesini engelleyemiyordu. “Ama yardım edebilirim. Bir seneliğine okulu dondurup...”

“Hayır.” Annesi toparlanıp ona baktığında, suratındaki her çizgisinden cesaret akıyordu. “Hayır. Bunu yapmana izin vermem.”

Gömleğinin kolunda her zaman duran kâğıt mendili çıkar-
dı ve gözlerini sildi. “Çok çalıştın.” Acıyla irkilince, Julie öne
çıktı ve onu daha önce de yaptığı bir hareketle tuttu.

“İyi misin, anne? Su getireyim mi? Çay? Uzanmak ister misin?”

Kız kardeşinin sevgiyle annesine sorduğu soruları duyunca, ikisinin o evde yalnız olduklarını düşündü. Bu durumla başa çıkıyorlardı. Onu koruyorlardı.

Tom utanç içindeydi.

“Anne. Ben...” Gözleri dolmaya başladı. “Çok üzgünüm.” Konuşmaya çalıştı; ama boğazından sadece hıçkırıklar yükseldi. “Ben...”

Annesi yanına gelmişti. Eli elindeydi. “Her şey düzelecek.”

Tom konuşamıyordu.

Annesinin ona sarıldığını hissetti. İçine hafifçe nefes çektiğini duydu. “Yaş günün için sana güzel bir pasta yaptım. Bir futbol topu biçiminde. Tıpkı küçüklüğündeki gibi.” Geri çekilince, Tom onun gururla gülümsediğini gördü. “Gidip birer dilim yiyelim mi?”

Annesi onu rahatlatıyordu ve bu davranışı Tom’un yüreğini parçalıyordu.

Elinden geleni yaptı. İki dilim aldı. Çiğnedi. Yuttu. Çiğnedi. Yuttu.

Her lokma boğulmak istemesine neden oldu.

“Öldüğünüzü sandım, hanımefendi.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, T’shan.” Hannah üçüncü sırada oturan kızın parlatıcı sürdüğü dudaklarını sarkıttığını gördü.

“Seni sersem.” Sarışın bir çocuk T’shan’ın arkasındaki sıradan eğildi ve parmaklarını onun başının arkasında şaklattı. Justin ve T’shan 11. sınıf öğrencilerinin o sıradaki ‘popüler’ çiftiydi. Romantizmin öldüğüne dair her türlü belirtiyi sergiliyordu.

Çocuk dişlerinin arasından nefesini dışarı verdi. “O değildi geri zekâlı. Kocasıydı.” Yorgun gözlerini devirdi. “Çok salak-sın.”

T’shan bu sözleri davetkâr buldu ve bir kucak dansı kulübüne ait bir bakış fırlattı. Çocuk da bekâretini kaybetmekle ilgili yalan söylemek zorunda olmayan bir çocuk gibi gülümsedi. Havayı bir hormon bulutu kapladı.

Hannah sandalyelerin çekilirken ve kitapların hazırlanırken çıkardığı gürültüden sesini duyurabilmek için daha yüksek sesle 11C sınıfına seslendi.

“Pekâlâ, millet. Bugün...”

Kapı açıldı ve Hannah havanın birden buz kestiğini hissetti. Margaret.

“Bayan Ellison. Biraz konuşabilir miyiz?”

Margaret’in orada çalıştığı günden beri, Hannah bu sorunun yanıtının asla ‘hayır’ olmadığını öğrenmişti.

“Tabii.” Kapıya doğru gitti, sonra sınıfa döndü. “Lütfen, kitaplarımızı çıkarın. Bugün *Macbeth*’ten söz edeceğiz.”

Öğrenciler sızlandılar.

“Yapmayın, çocuklar. Buradaki ilk günüm. Uslu olun.”

İsteksiz inlemelere sırtını döndü ve sınıftan çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Sakin konuşmaya çalıştı. “Sorun nedir, Margaret?”

Margaret gömleğinin beyaz kolunu çekip bileğinde kusursuz bir biçimde durmasını sağladı. “Bir konferansa gitmek üzereyim ve gitmeden seninle konuşmanın önemli olduğunu düşündüm.”

“Öyle mi? Neden?” Hannah Margaret’in boynundaki gri fulara baktı ve uçlarını nasıl kusursuz bir açıda bağladığını sormamak için kendisini zor tuttu. Margaret’in bir aynanın karşısına geçip bir cetvelle açığı dikkatle ölçtüğünü hayal etti.

Gözlerini kırıştırarak bu görüntüyü aklından atmaya çalıştı. “Bir şey mi unuttum?”

“Yok, yok.” Margaret başını salladı. Koyu renkli, kısa saçları yerinden dahi kıpırdamadı. “Nasıl olduğunu görmek istemişim.”

Hannah onun kesinlikle samimi olmadığını hissetti. O sabah ikide Londra sokaklarında son derece kör bir bıçakla onu kovalayan acemi bir katil olduğuna dair bir kâbus görmüştü.

Katie Marsh

Saat dörtte uyumaktan vazgeçmiş, gecenin geri kalanını Stephen King okuyarak geçirmişti. O sırada bitmiş hissediyordu. Yıpranmıştı.

“İyiyim.”

“Emin misin? Son zamanlarda zor günler geçirdin.” Margaret kollarını indirdi ve Hannah korkunç bir an için onun sarılmak üzere olduğunu sandı. Bir ütü tahtasına sarılmak gibi olurdu herhâlde.

Bir adım geriledi. “İyiyim.”

Margaret’ın sadece onun lacivert takımının üstüne konmaya cüret etmiş bir kepek tanesini almak istediğini görünce rahatladı.

Hannah nefesini dışarı verdi. “Geri döndüğüm için mutluyum.” Sınıftan boğuk bir çığlık sesi geldiğini duydu.

“Cidden.”

Margaret gülümsemedi.

“Güzel.” Gözlerinin arasında daha da derin birkaç çatma izi belirdi. “Bu sene yapacak çok işimiz var ve sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor.”

Demek mesele buydu.

“Güvenebileceğini biliyorsun, Margaret.” Hannah’nın içinden öğrencileri önemsediyini ve onlar için elinden gelen her şeyi yaptığını söylemek geçti. Ama Margaret Queensdale’e geldiğinden beri, önemsemenin önceliği olmadığını açıkça belli etmişti. Sadece sonuçlarla ilgileniyordu. A’dan C’ye kadar olan notlarla. İstatistiklerle.

Margaret ince dudaklarını büzdü. “Artık mazeret iznin hit-
tiğine göre, Hannah...”

"Evet?"

"Yarın akşamki velilerin seçenек gecesi için Kilit Aşama 3 sonuçlarıyla ilgili bir sunumu koordine edersen çok sevinirim."

"Koordine etmek mi?" Hannah paniğe kapıldığını hissetti. O gece hastaneye geri dönmesi gerekiyordu ve gün boyunca derse girip çıkacaktı. Bunu yapabileceği bir vakit yoktu.

Margaret evet anlamında başını salladı. "Önemli bir gelişim fırsatı. Öğrencilerin geniş beceri yelpazesini gözden geçirmek için..."

Panik göğsüne yayılırken, Hannah evet der gibi başını salladı. "Anlıyorum. Ama hâlâ dokuzuncu sınıf pastoral raporlarını okuyorum ve..."

"Bu işi yapamayacaksan, sadece hayır demen yeterli. Hannah."

"Ben..."

"Derslerinde ne kadar yaratıcı olduğunu biliyorum." Margaret yaratıcı sözcüğünü bir uyuşturucu bağımlılığından söz ediyormuş gibi söylemişti.

"Ama..."

"Ama sonuçlara ihtiyacımız var, Hannah. Velileri bilgilendirmek de bildiğine emin olduğum gibi bunun önemli bir parçası. Bu işle ilgilenmeni istiyorum."

Hannah bunu zaten yaptığını düşünüyordu.

İç çekti. Bu iş artık hayatıydı. Bir B planı yoktu. Bu işi elinden gelen en iyi şekilde sürdürmeliydi.

"Senin için fazladan iş yapmaktan mutluluk duyarım."

"Güzel." Margaret başını salladı. "Şimdi sınıfa geri dönsen iyi olacak, değil mi?"

Hannah yanıt vermeye fırsat bulamadan, Margaret koridorun yarısını aşmıştı. Dimdik yürüyen kadına bakıp yumruklarını sıktı ve arkasından geniş bir küfür yelpazesi mırıldandı. Sonra, tekrar sınıfa girdi.

Sınıfa baktı, burnuna tanıdık Lynx ve yasak sigara kokusu geldi.

“Sessiz olun, millet.”

Sınıf ona kulak asmadı.

“SESSİZ OLUN.”

Mucizevi bir biçimde, sınıf sus pus kesildi.

Hannah masasına yaslandı.

“Leydi Macbeth ne tür bir sandviç?”

Öğrencilerin suratında bomboş bir ifade vardı.

“Haydi, hayal gücünüzü kullanın. Leydi Macbeth ne tür bir sandviç?”

“Ne demek istiyorsunuz, hanımefendi?” T’shan kollarını göğsünde kavuşturdu ve klasik bir geri zekâlı ergen pozunda geriye yaslandı. Hannah üstüne akın eden göz yaşartıcı parfümden sakınmaya çalıştı.

“Fındık ezmeli ve reçelli mi?”

“Hayır, fındık ezmeli ve reçelli değil. Bu çok iğrenç!”

“O hâlde, ne tür bir sandviç?”

Justin öne eğildi. “Şey, bence bir Waitrose sandviçi, değil mi hocam?”

“Evet, hocam. Bir dürüm olmalı.”

Hannah suratının kenarında minnacık bir yara izi olan ve yeni konuşmaya katılan öğrenciye döndü. “Öyle mi? Neden?”

Çocuk gülümsedi. “Çünkü biraz havalı şeylerden hoşlanıyor.”

“Neden öyle düşündün?”

Bir sessizlik oldu. Sonra, T’shan liderliğinde bir alay faslı başladı.

“Çünkü bir gecelik giyiyor, hocam!”

En sonunda, çocuklar kontrolden çıktı. El kol hareketleri yapmaya, tartışmaya ve gülmeye başladılar.

Zil çaldığında, Hannah pencerenin önünde durdu ve siyah kazaklı öğrencilerin gri oyun alanına yayılışını izledi. Çocuklar özgürlüklerinin tadını bağırıp çağırarak çıkarırken, keşke kendi hayatıyla ilgili bu tür bir coşku hissedebilseydi diye geçirdi içinden.

“Bugün ne kadar da haylazlardı, değil mi?” Steph elinde bir sürü kırmızı renkli alıştırma defteriyle sınıfa girerken fısıldayarak konuşmuştu. Kocaman atkuyruğuna bir tükenmez kalem sıkıştırmıştı. Kitapları masaya bıraktı. “*Sineklerin Tanrısı*’yla ilgili tam otuz şaheser var burada.” Sırıttı. “Değişelim mi?”

Hannah kendi kâğıtlarını topladı. “Sana bunu yapamam. 11C sınıfının *Macbeth*’teki imgelemler hakkında yazdığı kâğıtlar var. Hoş olmayabilir.”

Öğretmenler odasına giderlerken, Steph yan yan ona baktı. “Geri dönmek nasıl bir his?”

“Aslında, fena değil. Kötü Margaret haricinde. Şimdiden öz güvenimi yıkmaya başladı.”

“Asla pes etmez.” Steph gözlerini devirdi. “Şimdi ben gideceğime göre, etrafa daha çok musallat olacak. Sakın seni öfkeliendirmesine izin verme.”

“Denerim.” Hannah koridor boyunca devam eden sert plastik vitrine dizilmiş yeni öğrenci resimlerine baktı. “Vay canına. Ne çiziyorlardı? Canavarlar mı?”

Steph kıkırdadı. “Hayır, şapşal. Ebeveynlerini.”

“Öyle mi?” Hannah şekilsiz kan çanağına dönüşmüş gözleri olan ve diğerlerinden daha ürkünç gözüken bir resme bakıp kaşlarını çatı. “Aslında, bana gerçekten de veli toplantılarını hatırlatıyorlar.”

“Şışış.” Steph gözleriyle koridordan onlara doğru gelen bir grup öğrenciyi işaret etti. “Seni şikâyet ederler.”

“Neyi şikâyet ederiz, hocam?” Hiperaktif saç kaynakları olan bir kız onlara baktı.

“Hiçbir şeyi.” Hannah başını salladı. “Saçların güzel olmuş bu arada. Kendin mi yaptın?”

Kız sırtı. “Hayır, hocam. Kuaförüm yaptı.” Kıkırdadı ve beş yaş daha küçük gözüktü. “Evimdeki şu Gok Wan gösterisi gibi.”

Hannah başını salladı. “Öyle mi? Ben de gelebilir miyim?” Baş edemediği buklelerini gösterdi. “Benim de saçlarımın biraz şekillendirilmeye ihtiyacı var.”

“Evet, hocam.” Kız başını yana eğdi. “Size yer bulup bulamayacağıma bakarım.”

“Bak tabii.” Hannah döndü ve öğrenciler arkalarından gülerlerken yürümeye devam etti.

“Küstah yaratıklar.” Steph sırtı. “Şahsen ben senin elekt-riğe kapılmış imajını seviyorum.”

“Kes sesini.” Hannah elinde olmadan güldü. “Bu kadar iyi gözükmesi için çok uykusuz kalman gerekiyor bir kere.”

“Gülümsediğini görmek çok güzel.” Steph onu dirseğiyle dürtükledi. “Belki de her şey yoluna giriyordur. Belki de bir dönüm noktasına varmışsındır. Belki de...”

Köşeyi döndüler.

Orada duruyordu.

“Belki de öyle değildir.”

İkisi de durdu.

Steph ona yaklaşıp, ağzını fazla açmadan fısıldadı. “Onun burada ne işi var?”

“Hiçbir fikrim yok.” Hannah arkasındaki tuğla duvara kaşınmaya çalıştı. Beceremedi.

“Merhaba, hanımlar.”

Hannah çaresizlik içinde bir kaçış yolu aradı. Hiçbir şey bulamadı. Ayırabileceği kavga eden çocuklar yoktu. Pencerenin önünde sigara içenler de.

Bir an için, yangın alarımını devreye sokmayı düşündü. Oradan kaçabilmek için her şeyi yapabiliirdi.

“Nasılsın?”

Ona bakıyordu.

Hannah ağzını açtı. Sonra, hemen kapattı.

Harika.

“Raj.” Steph’in sesi her zamankinden tiz çıktı. “Burada ne işin var? Brighton’daki okula döndüğünü sanıyordum.”

“Dönmüştüm.” Uzun parmaklarını sarı bir dosyaya vurdu. “Ama sonra buraya dönmem ve yardım etmem için bir telefon geldi. Benden o kadar kolay kurtulamayacaksınız.”

“Öyle gözüküyor.” Hannah suratına bakmaya cesaret etti; ama bakışlarını hızla başka yöne çevirdi.

“Eh, geri döndüğünü görmek güzel.” Steph bunu hiç de inandırıcı bir biçimde söylememiştir.

“Teşekkürler.” Raj Hannah’ya doğru bir adım attı. Hannah geriye çekildi.

Steph yine konuşmaya başladı. “Eee, bu sefer kimin yerine derslere gireceksin, Raj?”

“Tyler yine hastalanmış.”

Steph cık cık etti. “Ne kadar tembel bir adam. Bir süre önce bir aylık izin aldı; sırf ayak tırnağı iltihaplandı diye hem de.”

Raj omuzlarını silkti ve suratında bir gülümseme belirdi. “Eh, benim için iyi bir haber.”

“Öyle diyorsan öyledir.” Steph onun arkasına doğru yürüdü ve öğretmen odasının kapı kolunu tuttu. “Bir kahve içmek için geliyor musun, Hannah?”

“Şey... Evet...” Hannah yere bakınca, ayaklarının kıpırdamadığını gördü.

Raj koluna dokundu. “Biraz konuşabilir miyiz, Hannah?”

Tanrım, hayır. “Sanmıyorum.” Hannah en sonunda uzuvlarına söz geçirip Steph’in peşinden gidebildi.

“Lütfen.” Raj kahverengi gözlerini kırpıştırdı. Hannah kırıpkırlarının ne kadar uzun olduğunu unutmuştu.

Duraksadı. Ona baktı. Otuzuncu yaş günü partisinin o heyecan verici görüntülerini hatırlamaya cüret etti. Kendisini onu sokakta öperken bulana dek nasıl aylarca öfkenin ve üzüntünün damarlarında alkolle birlikte karıştığını hatırladı. Tenin, ellerin ve yeniden istendiğinin yarattığı mutluluktan başka bir şeyin önemi kalmamıştı.

Raj’ın teni. Raj’ın elleri. Tanrım.

Steph ne yapacağını bilemez bir hâlde orada dikiliyordu. "İçeride görüşürüz, Han, tamam mı? Biraz sonra, tamam mı?"

"Şey... Tamam." Hannah toparlanmaya çalıştı. Sadece onunla konuşması gerekiyordu. Yaşadıkları şeyin bir gecelik bir ilişki olduğunu anlatmalıydı. Bunun bir daha tekrarlanmayacağını söylemeliydi.

"Evet..." Raj'a döndü ve suratının kızardığını hissedince içinden küfretti.

Raj ona fazla yakın duruyordu. Fazla uzun boyluydu.

"Nasılsın, Hannah?"

Hannah bakışlarını yere çevirdi. "Bilirsin ya? Hayatımın en güzel zamanını yaşıyorum."

"Tom'un başına gelenleri duydum. Durumu nasıl?"

Hannah olumlu davranmak zorunda hissetti. "Ha, gayet iyi. Önümüzdeki hafta taburcu olacak. Biraz yardıma ihtiyacı olacak..." Sustu. Tom'un neredeyse her konuda yardıma ihtiyacı olacaktı. Dudağını ısırdı.

"Çok üzgün gözüküyorsun, Hannah."

Hannah yana doğru bir adım attı. "Öyle mi? Belki de beni düşündüğün kadar iyi tanıımıyorsundur. Bu, benim mutlu ifadem."

Keşke daha iyi yalan söyleyebilseydi diye düşündü.

Raj'ın bakışları sitemkârdı. "Mesajlarıma yanıt vermedin."

"Başım epeyi kalabalıktı."

Raj alçak sesle ve hevesle konuşuyordu. "Queensdale'e geri geldiğime çok sevindim, Hannah. Seni görebileceğim için."

"Neden bilmiyorum." Sesinin sert çıkmasına engel olama-

dı. “Neyse, eski kız arkadaşınla barışmaya çalıştığını sanıyorum.”

“Hayır, ben... Yani, biz artık anlaşıyoruz.” Ona çok yakın duruyordu.

Hannah kalbinin daha hızlı attığını fark edince sinir oldu. Bakışlarını yere çevirip dikkatle ayakkabılarına bakmaya başladı.

“Hannah?” Raj biraz daha yaklaştı. “Durumun senin açımdan değiştiğinin farkındayım; ama birlikte geçirdiğimiz gece benim için gerçekten de anlamlıydı.” Raj eliyle alnına vururken, Hannah başını kaldırıp ona baktı. “Dünyada tonla şiiir var ve ben az önce bunu söyledim.” Gözlerini devirdi. “Çok becerikliyim, değil mi?”

Hannah bir an için gülümsedi. Yaş günü partisinde Raj’ın ne kadar nazik olduğunu hatırladı. Tom gelmeyince, nasıl onu sakinleştirdiğini düşündü... Ne kadar mutsuz olduğundan ve Tom’un küçümseyici tavırlarına nasıl bir dakika daha dayanamayacağını anlatırken, Raj onu saatlerce dinlemişti. Onu güldürmüştü. Hannah bir sigara içmek için dışarı çıktığında, parmağını onun buklelerinden birine dolamıştı.

Onu öptü. Onun için deli olduğunu söyledi. Queensdale’de altı ay önce yedek öğretmen olarak ilk çalışmaya başladığından beri ondan hoşlandığını anlattı.

Hannah, onun onu öperek acılarını nasıl hafiflettiğini hatırladı.

Sonra, gözlerini açtı ve kendisini gri renkli bir koridorda durmuş, hasta kocası olmayan, bir erkeği hayal ederken buldu.

Kendisinden nefret etti.

“Bunu yapamayız, Raj. Ben yapamam.” Kapıyı açmaya ça-

lıştı; ama Raj elini tutup onu engelledi.

“Hayır.” Sesi istediğinden yüksek çıktı. “Hayır, Raj. Böyle bir şey olmayacak.” Kapıyı itti. “Benden uzak dur. Lütfen.”

Raj elini bıraktı. “Ama...”

“Hayır.” Hannah öğretmenler odasının monoton seslerinin arasında içeri girdi. Kurabiye kutusunu buldu. Açtı.

Kutu boştu.

Bir London Eye bileti

Haziran 2007

“Demek hâlâ bir işin yok. Tommo?” Julie London Eye’ın cam duvarına yaslandı ve Thames Nehri’ne doğru alçalırlarken, arkasında kalan Big Ben’i çevreleyen altın renkli bulutlara hiç bakmadı. Tom dünyanın en meşhur saatine büyülenmiş gibi bakan, sol eliyle farkında olmadan önündeki emniyet demirini tutan annesine baktı.

Her şeyi âdeta son kez görüyormuş gibi dikkatle bakıyordu.

Yutkundu. Sekiz haftalık kemoterapiden ve önceki ay geçirdiği mastektomiden sonra, annesi öylesine güçsüz düşmüştü ki, Tom o yazın son olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Altlarında kalan Thames’in kapkara sularına baktı ve bunu aklından atmaya çalıştı.

Tekrar kız kardeşine döndü.

“Hayır, henüz bir işim yok, Jules, ama...”

Hannah araya girdi. “Ama yarın harika bir hukuk firmasıyla mülakatı var.” Gururla ona gülümsedi. “Eminim ki yarın gece bir şişe şampanya patlatacağız.”

Julie buna inanmıyormuş gibi hafifçe dudaklarını büktü.

“O züppe Nick’in senden önce iş bulduğuna inanamıyorum, Tommo.”

Tom iç çekti. İçerisi onu boğacak kadar ufak gelmeye başlamıştı. London Eye’da tek başlarına bir bölmede olduklarına sevinmişti; ama o sırada keşke Julie’nin olumsuzluğunu yok edecek birkaç heyecanlı İtalyan turistle birlikte olsalardı diye düşünüyordu.

Sabrının geriye kalanını kullanarak yanıt verdi. “O züppe adam en yakın arkadaşım biliyorsun. Hem o mülakatı bana eski bir sınıf arkadaşı aracılığıyla ayarladı; o yüzden...”

Julie bunlara önem vermiyormuş gibi başını sallarken, burundaki hızma akşamüzeri güneşinin altında parladı. Doğruldu ve ağabeyinin gözlerinin içine baktı. O küçük kız kardeşinden eser yoktu. Ona elinde olsa dünyaları verebilecek, iri gözlü kız artık yoktu.

Bu Julie izmarit kokuyordu, bir barda içki içebilecek ve tek bir kelimeyle karşısındakini haşlayacak birisini andırıyordu. Mor renkli, ince penye bluzunun altından siyah renkli, dantelli sütyeninin görüldüğünü fark edince, Tom bakışlarını çevirdi.

“Neyse.” dedi Julie sivri siyah ojeli tırnaklarından birini kemirerek. “İkinci adam olmak pek sana göre değildir.” Hannah’ya baktı. “Eskiden onu Monopoli’de yendiğimde duvarları yumruklardı.” Güldü. Sesi keyifsizdi. Alaycıydı. O günlerde, Tom’la konuştuğunda sesi bundan daha farklı çıkmıyordu.

Camdan kendisini itti ve annelerinin yanına gitti. “İyi misin?” Kolunu yavaşça annesinin omzuna attı. Tom suratındaki şefkat dolu ifadeyi gördü ve birden eski Jules olduğunu fark etti. Nazik. Başkalarını önemseyen. İyi yürekli. “Üşümedin değil mi, anne?”

"İyiym, hayatım." Londra'nın daha ılık yaz gecelerinden biri olduğu hâlde, anneleri kalın yünlü hırkasını sıkıca etrafına çekti. Nehre, Somerset Evi'ne baktı ve Tom onun kararmakta olan havada ne kadar solgun görüldüğünü fark etti.

"Ne kadar büyük, değil mi? Londra yani." Alçak sesle konuşuyordu. "Tüm bu büyük binalar yüzünden herkesin şhirde kaybolacağını düşünüyor insan."

"Biliyorum, anne. Evimiz biraz daha sevimli." Julie annesinin omzunu sıktı, sonra elini suratına götürdü ve hissimla gözyaşını andıran bir şeyi sildi. Bölmenin ortasındaki banka döndü ve oturup öne eğilerek kollarını göğsünde kavuşturdu: öfkeli bir ifadeyle London Eye'in kalın metal demirlerine baktı. Kulaklığını takarken ve müziğin sesini açarken, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Tom yanına oturması gerektiğini biliyordu. Onunla konuşmalıydı. Ortak bir nokta bulmalıydı.

Ama bunu nasıl yapacağını kesinlikle bilemiyordu. Annelerinin hastalığının onları daha da yakınlaştıracığını düşünmüştü. Ama Julie'nin öfkesi ona her fırsatta tuzak kuruyordu.

Hannah kalkıp annesinin yanına gitti; parlak, pembe renkli elbisesi gün batımının renklerine boyandı. "Şu büyük binalarla ilgili olarak demek istediğini anlıyorum. Ben banliyölerde büyüdüm. Bazen Londra'ya bayılıyorum, bazen de tüm bu gürültü kaçıp saklanmak istememe neden oluyor."

Annesi ona baktı. "Öyle yapıyor musun? Saklanıyor musun?"

Hannah evet anlamında başını salladı. "Evet. Bir kitapçı bulup, bir süre nefes alabiliyorum. Beni daha iyi hissettiriyor. Anlarsınız ya?"

Annesinin gözlerinin altındaki gölgeler gülümsediğinde bir an için yok oldu. “Anlıyorum, canım. Ben ve bahçeler gibi.”

“Evet.” Tom annesinin başına pek uymayan NHS peruğunun yanındaki Hannah’nın koyu renkli buklelerine baktı ve öylesine büyük bir sevgi hissetti ki bir an için patlayacağını sandı. Annesinin Hannah’ya eğilip, alçak sesle kulağına bir şeyler söyleyişini izledi. Hannah’nın gülümsediğini ve eğilip annesine sarıldığını gördü.

Thames’e doğru alçalırlarken, St. Paul’ün kubbesine baktı. Derinden bir bas ritmi duydu ve derhâl harekete geçti.

Julie’nin yanına gidip, yavaşça kulaklıklarından birini çıkardı. “Julie, ben...”

Julie ona öylesine öfkeli bir bakış fırlattı ki, Tom ne diyeceğini unuttu. “Ne var, Tommo?”

Onun neden o kadar öfkeli olduğunu bilmiyordu. Sürekli olarak öyleydi. Ona karşı öyleydi.

Annelerinin onlara baktığını fark edince, içine derin bir nefes çekti.

“Bir şey yok. Sadece manzarayı kaçırmadığından emin olmak istedim.”

“Tabii ki kaçırmadım.”

“Tamam, bir sorayım demiştim.”

“Gerek yoktu.” Dudaklarını hâlâ birbirine bastırıyordu. Meydan okur gibiydi. “İdare ediyorum, teşekkürler. Bana bakmana gerek yok.” Omuzlarını eğdi ve bir şeyler homurdandı. “İyi ki de bakıyorsun.”

“Ne? Jules, ben...” ‘Yolculuğunuzun sonuna geldiniz’ diye bir anons duyunca, lafını tamamlayamadı. Julie’nin omuzlarını

kararlılıkla eğdiğini fark edince de pes etti. Dışarı çıkmalıydı. Temiz hava almalıydı. Bir bira içmeliydi.

Julie annelerinin kolunu tuttu ve onu nazikçe Güney Kıyısı'na giden yürüyüş yoluna yönlendirdi. Tom onun nehir kenarındaki sütun tabanların oradaki çeşitli sokak göstericilerini işaret ederken konuştuğunu gördü. Önlerindeki turistler evlerine dönerken akrabalarını sıkıntıdan boğacak kadar çok fotoğraf çekiyorlardı.

“İyi misin?” Hannah elini tutarken ona gülümsedi.

Tom tekerlekli sandalyesini suratındaki gülümsemeyi zorlukla devam ettirdiği belli olan, ter içinde kalmış bir adamın ittiği bir kadına yol vermek için kenara çekildi. “Neredeyse vardık.” dedi adam oflayarak rampadan yukarı çıkmaya çalışarak. Tom bir an için kadınla göz göze geldi ve hemen bakışlarını başka yöne çevirdi. Utanmıştı. Kadının mahremiyetini ihlal etmiş gibi hissetmişti.

“Tom?” Hannah'nın ona baktığını fark etti. “İyi misin?”

“Evet, iyiyim.” Meydanın karşısındaki bara özlemle baktı. Gömleklerinin kollarını sıyırmış, koyu renkli takım elbise-
li ofis çalışanları dışarıda toplanmış ellerinde sigaralar ve boş bardaklarla dikiliyorlardı. Dudaklarında soğuk bira tadını neredeyse hissedebiliyordu.

Hannah kaşını kaldırdı. “Hayır, değilsin.”

“İyiyim.” Tom kaşlarını çatıp gözlerini ovuşturdu. “Annem çok hırpalanmış gözüküyor. Julie de çok...” Thames'in fotoğrafını çekmeye çalışan küçük bir kızın önünden çekildi. “Çok ama çok öfkeli.”

Hannah ona biraz daha sokuldu. “O daha on altı yaşında, Tom. Annesi de çok hasta. GCSE sınavlarını mahvettiğini dü-

şünüyor. Tabii ki öfkeli olacak.” Hafif esinti saçlarını suratından arkaya savurdu. “Belki de mülakatın bittikten sonra biraz yanlarına gidebilirsin. Julie’nin tek başına annene bakması çok olmalı.”

Tom öfkelenmediğini hissetti. “Tek başına değil. Ona bakması için bakıcılar ayarladım. Sana bunu söylemiştim.”

Hannah başını salladı. “Biliyorum. Ben sadece...”

Tom aynı öfkeyle devam etti. “Annemin faturalarını ödemek için daha çok vardiyaya kalmam gerekiyor. Yaz mevsiminde olduğumuz hâlde, ısıtma faturası inanılmaz yüksek geldi. Ödediği miktara bakılacak olursa, Somerset’te değil de kutuplarda yaşadığını düşünürsün.”

“Tamam.” dedi Hannah. “Sadece bir fikirdi.”

Tom’un bir yanı ona öfkelenmediğini biliyordu; ama diğer yanı bunu ona söyleyemiyordu.

“Eh, olanlar benim için de kolay değil, H.”

“Biliyorum. Hannah bakışlarını kaldırımdan ayırmadı.

“Annemin Eylül’de radyoterapisi var. Çok uzun süre çalışamayacağından, para akışını devam ettirmem gerek ve...”

Hannah ona döndü ve suratındaki o inançlı ifade Tom’un ağlamak istemesine neden oldu. “Biliyorum, Tom. Çok üzgünüm. Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum.”

Tom hâlâ gergindi. Asabiydi. Canı kavgaya çıkarmak istiyordu. Hannah Tom’un suratını kavradı. “Seninle çok gurur duyuyor. Mülakatın konusunda çok heyecanlı.”

Tom cebindeki anahtarlarla oynadı. “Nereden biliyorsun?”

Hannah hafifçe dudaklarından öptü. “Bana söyledi. Az önce.”

Tom sertçe dudaklarını ısırdı. Ağlamamak için bir tek bunu yapabiliyordu.

Annesi ve Julie tuhaf bir biçimde bir Ewok gibi giyinmiş kadının yanında durmuşlardı. Annesi Londra'nın etrafında dönüp duran enerjisine ve hızına ağır ağır gözlerini kırıştırarak bakıyordu. Parlak, pembe renkli sarı giymiş bir kız göğsü baloncuklar üflüyordu. Suratına beyaz renkli kalın bir boya tabakası sürmüş bir palyaço, yıpranmış deri bir valizin üstüne oturmuş sigara içiyordu. Küçük bir çocuk suratı kıpkırmızı kesilmiş, muhtemelen bir adam peşinden koşarken parlak yeşil bir bisikletle yanlarından geçip kıkırdadı.

Sözcükler, Tom kendisini durduramadan ağzından çıkıverdi. "Günün birinde çocukların olsun istiyor musun, H?"

Bir sessizlik oldu. Tom acaba fazla mı ileri gitti düşünürken, midesinin bulandığını hissetti.

Sonra, Hannah'nın hafifçe gülümsediğini gördü. Kapkara bir kış sabahını ısıtacak türden bir gülümseme idi.

"Evet." Tom'un elini sıktı. "Evet, istiyorum."

Tom içinin bir anda rahatladığını hissetti ve onu tutup havaya kaldırdı. "Emin misin?" Hannah cıyıkladı. "Tabii ki eminim." Tom onu döndürdü. "Beni yere bırak!"

Tom onu güzelce yere bıraktı.

"Fazla heyecanlanma." Gözlerinde muzip bir ifade belirmişti. "Senden çocuk yapmak istiyorum demedim."

"Demek öyle?" Tom onu yakalamaya çalıştı; ama Hannah ailesine doğru gitti.

"Birisinin iyi vakit geçirdiğini görmek güzel." Tom yanlarına giderken, Julie kollarını göğsünde kavuşturdu.

Anneleri öne çıktı. “Artık gitsek iyi olacak, canım.” Sevgiyle Hannah’ya gülümsedi. “Seninle tanıştığıma çok sevindim.” Hafif esinti peruğunu gaddarca bir kenara itiyor, kafa derisinin büyük bir bölümünü gözler önüne seriyordu. Herkes bunu fark etmemiş gibi davranırken, anneleri peruğu yerine oturttu.

“Ben de.” Hannah onu yanağından öptü. “Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ne zaman isterseniz arayabilirsiniz.”

“Her şey kontrol altında, teşekkürler.” Julie korumacı bir tavırla kolunu annesinin omzuna attı. “Son birkaç aydır, tek başıma gayet iyi idare ediyorum.” İmalı imalı Tom’a baktı.

“Yapma, canım. Yine o konuyu açma.” Annesi yorgunluktan bayılacakmış gibi gözüküyordu. “İstasyona gidelim.”

Hannah öne çıktı. “İsterseniz size yolu gösterelim.”

“Hayır” diye başını salladı Julie. “Ben bulurum.” Annesinin koluna girdi. “Gel, anne.”

Annesi bir an için duraksadı ve Hannah’ya baktı. “Tom iyi bir çocuk.”

Hannah kasvetli bir tavırla evet anlamında başını salladı. “Öyle.”

Tom’un annesi hafifçe gülümsedi. “Ama ona dikkat etmen gerek. Dikkatli olmazsan, sadece futbol maçları izler ve kızarmış ekmeklerinin hepsini mideye indirir.”

Hannah sırttı. “Kimse kızarmış ekmeklerimi yiyemez.”

“Aynen öyle, canım.” Annesi Tom’u yanağından öptü ve elini hafifçe kendi eline bastırdı. Tom annesinin parmaklarının ne kadar kemikli olduğunu hissedince büyük bir şok geçirdi. Ona birkaç Noel önce hediye ettiği lacivert çantasının yanında olduğunu fark etti. Bunu ne zaman kullanacağını sormaktan

artık vazgeçmişti. Annesi bu çantasını hep özel bir gün için sakladığını söylerdi. Asla gelmeyecekmiş gibi gelen özel bir gün olmasını bekliyordu.

Yanlarından uzaklaşırken, çantasını dikkatle omzuna çekti.

Annesinin çantayı kullanmak için artık beklemiyor oluşu Tom'u korkuttu.

8

“E vine hoş geldin, Tom.”
Hannah tabağını önüne koydu.

Tom yemeğe baktı.

“En sevdiğin yemeği yaptım.”

Tom kaşlarını çattı.

Hannah bakışlarını bifteğe çevirdi. Bir kez olsun kömüre dönmeden önce ızgaradan vaktinde almıştı. Püreysse tereyağlı ve pürüzsüzdü. Yeşil fasulyeler parıldıyordu.

Tom’un buna bayılacağına emindi.

Ama Tom başını salladı.

“Tom, aç değil misin?” Hannah mutfak masasının önünde oturan Tom’un yanına oturdu. “Yoksa yanlış bir şey mi yaptım? Çok özür dilerim. Ben...”

“Hayır.” Tom’un sesi bir homurtu gibi çıkmıştı. “Sorun o değil. Harika gözüküyor. Sadece...” Tabağının yanındaki çatala bıçağı işaret etti.

“Tanrım.” Hannah alnına vurdu. “Ne salağım.” Çatalı ve bıçağı alıp tabağı kendi önüne çekti. Eti ufak ufak parçalara böldü; böylece, Tom tek eliyle çatalı tutup yemeğini yiyebilirdi. “Düşünemedim.”

Ona baktı; ama Tom bakışlarını ondan kaçırdı.

“Al bakalım.” Tabağı yine onun önüne itti ve çatalı kenarına koydu.

“Teşekkürler.” Tom sağ eliyle çatalını tutup bir lokma bifttek alırken, Hannah kendi yemeğini yemeye koyuldu. İkisi de lokmalarını konuşmadan çiğnediler. Sohbet edemiyorlardı.

Hannah, Nick’le birlikte Tom’u hastaneden çıkarırlarken ona verdikleri taburcu paketini masadan aldı. “Bakalım bize ne hediyeler vermişler.”

Tom suratını ekşitti. “Görmek için sabırsızlanıyorum.”

Hannah üstündeki etikette Tom’un ismi ve doğum tarihi yazan beyaz renkli kâğıt torbayı açtı. İçinden sanayi tipi aspirin paketleri ve birkaç broşür çıktı. *Felç ve inkontinans*.

Felç sonrası seks: Zorluklar ve çözümler.

Neşeli şeylerdi. Bunları telaşla tekrar kâğıt torbanın içine soktu.

Tom bir parça daha et aldı. “Ne dediler?”

“Hiçbir şey.” Hannah kalkıp torbayı mutfak dolaplarından birine koydu.

Tekrar yerine oturdu. “Eee, eve geri dönmek nasıl bir his?”

Tom mutfak penceresinden içeri sızan gün ışığına karşı gözlerini kırıştırdı. “Muhteşem.” Gülümsedi. “Gün ışığını gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Bir mutfakta oturmayaya da. Gerçek bir fincan çay içmeye de.” Yanında duran gri renkli yürütece bakınca suratı asıldı. “Keşke bunu yanımda getirmek zorunda olmasaydım.”

“Buna uzun süre ihtiyaç duymayacaksın.” Hannah hissetmediği bir kararlılıkla söylemişti bunu.

“Tekerlekli sandalyeden ne kadar kısa sürede kurtulduğunu düşünsene... Artık neredeyse hiç kullanmıyorsun.” dedi Julie sessizce koridordan gelip Tom’un tabağından bir lokma et alırken. Mutfağın köşesindeki radyoya doğru giderken, eti ağzına attı.

“Öyle, sanırım.”

Tom iç çekti.

“Bunu kutlamak için tap dansı yapacağım.”

“Sadece olumlu düşünmeye çalışıyorum.” Julie sabırsız bir tavırla radyoya vurdu. “Neden çalışmıyor bu?”

“Bu sabah Tom’u almaya gittiğimde çalışıyordu.” Hannah Julie’nin yanına gitti. “O zamandan beri hiç açtın mı?”

Julie başını salladı. “Hayır.” Ama surat ifadesi kullandığını söylüyordu. Eşyalarının geri kalanını da oraya taşıdığından beri, Sky+ kanalındaki her şeyi silmiş ve Hannah’nın bisikletini bir duvara çarpmıştı. Bu hızla gidecek olursa, Hannah ay sonuna kalmadan evde yangın çıkmasını bekliyordu.

Julie yanaklarını şişirdi. “Sorun değil. Zac geldiğinde tamir eder.”

“Öyle mi? Ne zaman geliyor?” Hannah bu konuda pek ümitli değildi. Julie’nin sözüm ona erkek arkadaşı hızla bir efsaneye dönüşmek üzereydi. Tom’un hastanede kaldığı altı hafta boyunca, Julie haftada en az iki kere Zac’in ‘gelmek üzere’ olduğunu söylemişti; ama nedense Zac bir türlü gelememişti.

“Emin değilim.” Julie parmaklarını siyah renkli daracık blucinine vurdu. Hannah onun Topshop marka blucin giydiğini fark etti. Onunkiyle aynıydı. Biraz daha dikkatle baktı. Onun blucinini giymişti. Bir şey demek için ağzını açtı; ama Tom’un masadan kaydığını görünce derhâl yanma koştu.

Nefesi korkudan kesilirken, onu omzundan tuttu. “Tom? İyi misin?”

Tom kan çanağına dönmüş gözlerini açtı. “Evet. Pardon. Uyuklamış olmalıyım.”

Julie Tom’un karşısına oturup onun yemeğini yemeye koyuldu.

“İlk birkaç ay çok yorulacağım söylemişlerdi.”

“Biliyorum.” Tom iç çekti. “Ama bu çılgınlık. Tanrı aşkına, saat daha yarım”

Julie bir parça püre yedi. “Daha bunlara yeni alışıyorsun, Tom. İyi ki muhteşem kız kardeşin sana bir süre bakmak için yanında.” Sırıttı. “Bisiklete binerken bacağını bir çite çarpıp yardığında sana hemşirelik yaptığım zamanki gibi.”

“Hatırlıyorum.” Tom’un suratı aydınlandı. “Banyo dolabındaki bütün yara bantlarını kullanmıştın. Sonra, yaramı Pritt’le kapatmaya karar vermiştin.”

“Evet.” Julie ağzına bir parça daha biftek attı. “Seni iyileştireceğini düşünmüştüm.” Lokmasını yuttu. “Seni bir an önce iyileştireceğiz, Tommo. Daha sen ne olduğunu bile anlamadan Bristol’e dönmüş olacağım.”

Tom evet der gibi başını salladı. “Biliyorum.” Gülümsemeye çalıştı. “Bir felci yenen en hızlı insan olacağım.”

“Kesinlikle, öyle.” Nick işle ilgili bir başka acil telefonu yanıtladığı oturma odasından içeri girdi. Hannah onu izlerken, Tom’un koyu renkli; çizgili takım elbisesiyle volta atıp beklediği onca geceyi düşündü. O sırada, BlackBerry’sini kulağından ayırmadan, mikrofonuna heyecanla bir şeyler söylediğini, işten söz ederken olduğu gibi kaşlarını çatınca gözlerinin arasında beliren o iki derin çizgiyi görebiliyordu.

Eşofman altı ve kapüşonlu uzun kollu bir tişört giymiş olan Tom'a baktı. Daha yumuşak gözüküyordu. Randevulaştığı Tom gibiydi. Sevdığı Tom gibiydi.

"Ne durumdasın, dostum?" Nick yanlarına oturdu ve beyaz gömleğinin üst düğmesini açtı.

"Fena değil." Tom'un telefonundan bir Spurs futbol nakaratı yükseldi. Sağ eliyle bunu kapatmaya çalıştı, ama telefon masada öteye kaydı. Hepsi Tom'un telefonu yakalamaya çalışmasını izledi. Beceremedi. Tekrar denedi. Hannah Nick'in elini uzattığını; ama sonra durduğunu gördü. Kendisi de aynı durumdaydı. Sürekli olarak tetikteydi. Ne yapacağından asla emin olamıyordu.

En sonunda, Tom başını salladı ve geriye yaslandı. "Önemli birisi değildir herhâlde." Hannah suratındaki kaslardan birinin seğirdiğini gördü.

Nick öksürdü. "Bu durumun kendi şirketimizi kurmamızı engelleyeceğini sakın düşünme, Tom. Halkla ilişkileri düşün. 'Adam ölümden dönüyor ve şehrin en müthiş hukuk firması olan Masters ve Ellison'ın başına geçiyor'."

"Ellison ve Masters, teşekkürler." Tom başını salladı. "Sakın, tüm başarıyı bu güçsüz hâlimden faydalanıp tek başına üstlenme."

"Buna cüret bile edemem." Nick sandalyesinde geriye yaslandı.

Hannah lavaboda elektrikli su ısıtıcısını doldurdu. "Henüz Tom'un işe geri dönmesini düşünmeli miyiz, pek emin değilim." Dolaptan birkaç kahve kupası çıkardı. "Çay isteyen?"

"Ben istemem, teşekkürler." Tom sandalyesini masadan geriye itti. "Benim, şey... Anlarsınız ya." İki eliyle yürütecisi tuttu

ve ayağa kalkmaya çalıştı. Hannah kollarının titrediğini fark etti. Bunu onun tek başına yapmak istediğini biliyordu; ama en sonunda daha fazla dayanamadı ve Tom ayağa kalkarken ona yardım etmek için yanına gitti.

“Sorun yok, H.” Tom ona bakmadı. “Jules, bana yardım eder misin?”

Hannah bileğini tuttu. “Ben yapabilirim, Tom. Ben yardımcı olabilirim.”

“Hayır.” Hannah’ın gözlerine bakmadı. “Ben sadece...” Nefesini dışarı verdi ve suratında büyük bir utanç ifadesi belirdi. “Julie’yi bu işlere alıştırsak iyi olacak. Buraya bu yüzden geldi.”

Hannah şaşkınlıkla başını salladı. “Ha, peki.”

“Tamam, Tommo.” Julie Tom’un tabağındaki her şeyi silip süpürmüştü. “Haydi, dans edelim.”

Tom yürütücü biraz itti. Sağ bacağına öne attı; ama sol bacağına sadece arkasından sürüyebildi.

Tom ona döndü. “Öğle yemeği için teşekkürler. Hakkını veremediğim için kusura bakma.”

Hannah onun özür dilemesine alışık değildi.

“Sorun değil.” Ağzından çıkan her şey zorakiydi. Sanki elinde bir senaryo olmadan bir rol oynuyordu.

“İyi misin, Hannah?”

Mutfak kapısı kapanırken, Hannah ona baktı.

“Ondan daha iyiyim.” İki çay poşeti çıkardı ve kupaların içine koydu. “Ya sen?”

“İyiyim.” Nick başını salladı. Hafifçe öksürdü. Anahtarlarıyla oynadı. “Ama şeyi düşünüyordum...”

“Neyi?” Hannah kupalara kaynar su koydu.

“Onunla bu durumda ne konuşacağımı düşünüyordum.”

Hannah omuzlarını silktilti. “Bilmiyorum.” Yerine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. “Zor bir durum.”

Nick kol saatinin altın kayışıyla oynadı. “Biliyorum. Artık ne diyeceğimi bilemiyorum.” İç çekti. “Eskiden konuştuğumuz şeyler, iş ve arabalar falan... Şu anda bunlardan söz etmek yanlış geliyor.”

Hannah buzdolabından sütü çıkarıp masaya koydu. “Eh, her zaman spordan bahsedebilirsin. Normalde birlikte olduğunuzda birkaç yüz saatiniz bundan söz ederek geçiyor.”

“Haklısın.” Nick kupasını aldı. “Hâlâ televizyon izleyebiliyor, değil mi?”

“Evet. Ama bir süre maç izlerken bira içmese iyi olur.” Hannah, Tom’un dünyasının ne kadar kısıtlandığını düşününce yüreği sızladı. Pencereden bahçeye baktı ve bilinmeyen bir yere doğru giden, gövdesi parıldayan bir uçak gördü. Bilinmeyen maceralara doğru uçuyordu. Bir kez daha, kaçırdığı fırsatların hayal kırıklığını hissetti.

Steph’in ona Noel’de verdiği komik Noel Baba çoraplarına baktı. Nedense bunlar artık komik gelmiyordu.

“Doktorlar onu taburcu ederlerken ne dediler?”

Nick ciddi gözüküyordu. “Sana arabada soracaktım, ama Tom’un duymasını istemedim.”

Hannah midesinde o tanıdık bulantı hissinin başladığını fark etti. “Sadece kendisine dikkat etmesi gerektiğini söylediler. Ağırdan alması gerektiğini. Fizyoterapiye devam etmesini. Kendisine baskı uygulamamasını.”

“Tamamıyla iyileşebilecek mi?”

“Olasılık dahilinde ama emin değiller.”

Nick başını ellerinin arasına aldı. “Lanet olsun.”

“Evet.” Hannah çayını yudumladı. “Hiçbir garantisi veya belirli bir zaman dilimi yok.”

“Bir felç daha geçirme ihtimali var mı?”

“Bu pek olası gözüküyor. Özellikle de kendisine dikkat ederse.”

“Güzel.” Nick ona baktı. “Şükürler olsun ki sen yanındasın.”

Hannah suçluluk hissetti. “Bir faydam olduğuna emin değilim.”

“Ben eminim.” Nick çayından bir yudum aldı. “Çok şanslı.”

“Hiç sanmam. Ona yardım etmeme bile izin vermiyor.”

Nick başını salladı. “Şaşırmadım. Ben de karımın kıcığını silmesini istemezdim.”

Hannah gözlerini kırptırdı. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

Nick’in BlackBerry’si çaldı ve derhâl avukat rolüne büründü. “Tamam. Gitsem iyi olacak. Dişçideymişim gibi davrandığım sürece sorun yok.”

“Hoşça kal, Nick.” Hannah ayağa kalktı. “Gelmeye devam edeceksin, değil mi?”

“Tabii ki.” Nick’in bakışları BlackBerry’sine, sonra da başka yöne kaydı. “Geleceğimi biliyorsun. Lanet Spurs maçlarını koltukta izlemek anlamına geliyor olsa bile geleceğim.”

Hannah gülümsedi. “Eh, ben izlemek zorunda kalmadığım sürece sorun değil.”

Onu kapıya kadar geçirdi ve ardından kapatırken paspasın üstündeki fatura öbeğinin arasında ufak ve kahverengi bir zarf olduğunu fark etti. Postadan gelen her şeyi toparlayıp mutfak masasına götürdü ve oturup zarfı açtı. Mektubu okumaya başladıığında ve Teach the World'ün Tanzania'ya gidip öğretmenlik yapamayacağı haberine verdiği yanıtı okurken içinde bir şeyler kıpırdandı.

Bir an için gözlerini yumdu, gidebilseydi neler olurdu diye düşündü.

“O nedir?” diye sordu Julie yanına gelip.

“Saçma sapan bir şey.” Hannah mektubunu cebine tıktırdı. “Sen nereden çıktın? Gizli bir bölmen falan mı var?”

“Yok canım.” Julie çantasını aldı. “Sadece ayağımda Converselerim var.” Parlak, pembe renkli spor ayakkabılarına baktı.

“Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Evet.” dedi Julie başını sallayarak. “Büyük tuvaletini yaptı ve onu koltuğa geri oturttum. O yüzden...”

Hannah elini kaldırdı. “Tamam. Bu kadarını söylemen yeter.”

“Neden?” dedi Julie şaşkınlıkla. “Bu işlerle de uğraşmak zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Hannah bu konuda Tom'la aynı hisleri paylaştığını fark etti. “Ama bunları önceden düşünmek istediğim anlamına gelmez.”

“Tamam, tamam, kızma.” Julie gözlerini devirdi. “Ama artık bunlara alışsan iyi olabilir. Artık Tom evde. Bütün gün ve her gün.”

Hannah bunu düşünmek istemedi. "Deniyorum, Jules."

Julie koridordaki kancalardan birinden bir kot ceket aldı. "Görüşürüz."

Hannah Julie'nin onun ceketini aldığını fark ettiğinde, Julie çoktan ön kapıdan çıkmıştı.

Oturma odasına gittiğinde, Tom'un gözlerini yummuş koltukta uzandığını gördü. Tam parmak uçlarında uzaklaşacaktı ki gözlerini araladığını fark etti.

"Biraz gelip benimle oturur musun? Dışarı çıkmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, dışarı çıkmıyorum, Tom."

"Emin misin?" Tom'un bakışlarından korktuğunu fark etti. "Görmek istediğin hiç kimse yok mu?"

"Hayır..."

"İş yerinden de mi yok?" Hannah'nın gözleri irileşti.

"Hayır. Gerçekten de yok." Onu buna inandırmak istedi; halıda yürüyüp beceriksizce Tom'un bacaklarını kaldırıp koltuğa oturdu. Tom ılıktı. Ağırdı. En son ne zaman koltukta birlikte oturduklarını düşündü. Randevu gecesinin başlangıcı nefret gecesine dönüşmüştü. Tartışma zararsız bir biçimde başlamış ama tanıdık bir alana doğru ilerlemişti. Tom ona bencil bir hayalci olduğunu söylemişti. Hannah da ona gerzek demişti. Gece pis bir sarhoşlukla ve gece yarısı yenen patates cipsleri eşliğinde karşılıklı olarak birbirlerini suçlamalarıyla sonlanmıştı.

"Güzel." Tom uyukluyordu. "Televizyonda bir şey var mı?"

Hannah uzaktan kumandayı alıp, Tom'un önceki sene almak için ısrar ettiği dev ekranlı televizyonu açtı. Televizyon

neredeyse bahçeleri kadardı. Kanallar arasında gezinirken, sağlıklı insanların koştuğu, futbol oynadığı veya kendilerini dağlardan fırlattıkları peş peşe bir sürü program görünce paniklemeğe başladı.

Televizyonu kapattı. “İzleyecek hiçbir şey yok.”

“Saçmalama.” Tom’un gülümsediğini gören Hannah şaşırdı. “O aksiyon tarzı, seyahat bağımlılarının programlarına bayılırsın.”

“Hayır.” Hannah başını salladı.

“Çok kötü bir yalancısın.”

Ah, bir bilseydi.

Pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Evet, öyleyim.”

Sessizlik oldu. Tom’un nefes alıp veriş i derinleşti ve Hannah onun uyuduğunu sandı. Tom kıpırdandı. “Bana okumak ister misin?”

“Tabii.” Hannah koltuğun yanındaki masada duran kitaplara ve dergilere baktı. “Ne okumamı istersin?”

“Fark etmez.”

“Gerçekten mi? Genellikle bir romana on metre kadar yaklaşsan döküntülerin başlar.”

“Yalancı.” Tom başını yastığa daha rahat bir pozisyonda yasladı. “Türkiye’de en az iki gerilim kitabı okudum.”

“Bir sene önce mi?”

“Evet.” diye başını salladı Tom. “Gördün mü? Cahil değilim.”

“Tamam, o zaman.” Hannah son Sadie Jones kitabını aldı. “Bunu deneyelim bakalım.”

“Harika. Sabırsızlanmıyorum.” Tom yine gözlerini yumdu ve uzanıp Hannah’nın elini tuttu.

Hannah okumaya başladı.

Daha ikinci sayfa bitmeden, Tom uyuyakaldı. Hannah koltuktan kalkmadı ve bacaklarını Tom’un bacaklarının ağırlığından hissedemez hâle gelene dek sayfaları birbiri ardına çevirdi. Sonra, yavaşça kalktı ve pencerenin önüne geçip güneşli bahçeye baktı.

Bu, daha ilk gündü. Daha birçok günün ilkiydi. Ama çoktan kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Cebinden Teach the World’ün mektubunu çıkardı ve üst katta gardırobunun dibindeki bir ayakkabı kutusuna koydu.

Her ihtimale karşın.

Union Jack Çakmağı

Eylül 2007

“Bunun doğru olduğuna emin misin, Hannah?”

Tom Hannah’nın elindeki yapraklanmış menünün ardından gözlerini devirdiğini gördü. Hannah yanıt vermeden önce, nefesini ağır ağır dışarı verdi.

“Evet, anneciğim.” Menüü indirdi ve cilalı kahverengi restoran masasına koydu. Tırnaklarını dibine kadar kemirmişti. Anne etkisi böyleydi. Diğer semptomlar, Paddington İstasyonu’ndaki şeker satıcısına uzun bir saldırı ve oraya yaptığı uzun yürüyüş boyunca zincirleme sigara içmekti.

“Doğru şey olduğuna *eminim*,” Sesi ona has olmayan alaycı bir tavrıyla yükseldi. “Tuhaf bir biçimde, on sayfalık başvuru formunu doldururken ve üç muhteşem mülakattan sonra, bunu

düşünecek vakit bulabildim.” Kaşlarını çattı. “Bu arada, beni tebrik ettiğin için çok teşekkürler. Arkamda olduğunu bilmek güzel.” Boş şarap kadehine bakarken, içinden dolu olmasını istediği belliydi.

Annesi aniden öne eğildi ve parmaklarını birbirine kenetledi. Kızına dikkatle bakarken, Tom bir an için onun kendine güvenir ifadesinin bozulur gibi olduğunu fark etti. Ama bu ifadenin yerini derhâl Jenny Miles ifadesi aldı: Muhasebeci. Kısacık, küt kesimli saçları on şiddetinde bir fırtınaya direnebilirmiş gibi duruyordu; lacivert gömleğinin altın renkli düğmeleri de öylesine parlaktı ki Tom onun düğmeleri, gece on haberlerini izlerken parlattığını hayal etti.

Yandaki masada, kahverengi gözlerinde muzip bir ifade olan küçük bir kız beğeniyle düğmelere bakıyordu. Yüksek sırtlı sandalyesinden uzanıp düğmeleri ellemek istedi. Annesi kızının ne yapmaya çalıştığını fark edince, kocaman bir kaşık dondurmayla zekice dikkatini kendisine çekti.

Jenny ağır ağır nefesini içine çekti; Tom burun deliklerinin görkemli bir biçimde açılıp kapandığını görebiliyordu.

“Tabii ki tebriği hak ediyorsun, Hannah. Ama mezun olduktan sonra, bizimle yaşayacağına karar verdiğimizi sanıyordum. PGCE’ni yap ve şu öğretmenlik kariyerine başla.” Başını sallayınca, gıdığı Hannah’nın seçimine itiraz eder gibi sallandı.

“Hayır, o kararı sen benim için vermiştin.” Hannah’nın yanakları yer yer kızardı. Başparmağını ağzına götürdü ve tırnağını kemirmeye başladı. Jenny uzanıp onu durdurdu. Hannah gözlerini devirdi ve ahşap sandalyesinin sert sırtına yaslandı.

Annesi bir avantaj elde ettiğini düşünüyor gibiydi.

“Odaklanman gerek, hayatım. Artık bir öğrenci değilsin.

Sonsuza dek dünyayı gezemezsin.” Kocasına döndü. “Gezebilir mi, Harry?”

Hannah’nın babası şarap menüsünün ardından temkinle karnasına baktı. En az son beş dakikadır menünün ardında gizleniyordu; ama listede o kadar fazla şarap yoktu. Yarım ay biçimli gözlüğü restoranın penceresinden içeri sızan tozlu gün ışığında parıltıydı.

Şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Pardon?”

“Harry. Dikkatini bize verebilirsen çok iyi olur.” Jenny sert bir biçimde nefesini dışarı verdi ve masanın ortasındaki mum söndü. “Hannah’ya kariyerine odaklanması gerektiğini söylüyordum.”

“Hı-hı.” Harry eliyle çok az grisi olan saçlarını düzeltti ve yorgun kahverengi gözleri su bardağını bir cinayeti araştırıyor-muş gibi inceledi.

Hannah sırtıp masanın altından babasına hafifçe tekme attı. “Babam neden gitmek istediğimi anlıyor, değil mi baba?” Annesine baktı. “Yani, evde oturarak başarılı bir yazar olmadı herhâlde.” Hayran hayran karşısında oturan babasına baktı.

“Hem Japonya’ya gittiğimde de öğretmenlik yapıyor olacağım. İşin güzel yanı bu. Kariyerime faydalı bir şey yapıyorum. Öyle değil mi, baba?”

Harry gerildi ve endişeyle Jenny’ye kaçamak bir bakış fırlattı. Sonra, Hannah’ya gülümseyerek yanıt verdi. “Kulağa kesinlikle bir macera gibi geliyor, canım.”

“Gördün mü?” Hannah meydan okurmuş gibi annesine baktı.

Jenny kocasına baktı. Bakışlar öldürebiliyor olsaydı, Harry o sırada bir ceset torbasında olurdu.

“Bugünlerde ne üstüne çalışıyorsun, baba?” Hannah gurur dolu bir ifadeyle, heyecanla Harry’ye baktı.

Harry’nin gözlerinin arasında derin bir kırışıklık belirdi. “Ha, sadece bir biyografi.”

“Bu sefer kim?” Hannah gözleri parıldayarak öne eğildi. Tom Jenny’nin dudaklarını sertçe birbirine bastırarak, sandalyesinde geriye yaslandığını gördü.

Harry parmağıyla burnuna hafifçe vurdu. “Bu aşamada gizli bilgi, canım.” Kol saatinin kalm siyah kayışıyla oynadı. “Sana söylersem, seni öldürmek zorunda kalırım.” Masaya baktı. Hafifçe öksürdü. Sandalyesini biraz geriye itti.

“Bir dakikaya dönerim.” Harry ayağa kalkarken, Tom onun cebindeki bozuk paraların şangırdadığını duydu. “Şeye... Gitmem gerek.” Nazik bir ifadeyle Tom’a gülümsedi. “Anlarsınız ya? Affedersiniz.”

Hannah ağır, gümüş çatal bıçaklarla kocasına ciddi bir zarar vermek istiyormuş gibi duruyordu. Ama bunun yerine, dikkatini Tom’a verdi. Tom da onun X ışınını andıran bakışıyla yüzleşmek için kendisini zorladı.

“Ya sen, Tom? Sen ne düşünüyorsun?”

“Şey...” Tom bir yudum su içti ve keşke şarap siparişi verselerdi diye düşündü. Hannah’nın annesiyle ve babasıyla ilk tanışmasında tam olarak bu konuşmayı yapmayı ummamıştı. Spordan söz edebilirlerdi. Biraz zorlasalar politika da olabilirdi. Ama Hannah’nın hayatıyla ilgili seçimleri aklından geçmemişti. Ebeveynleri bu şekilde etkilemek mümkün değildi.

Jenny’nin başının arkasındaki duvar boyunca devam eden aynada insanların aksine baktı. Mavi renkli, kalm örgülü kazak giymiş bir adam kız arkadaşı makarnasından ona vermeyince

şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Birbirinin tıpatıp aynı kestane renkli saçları olan bir aile güzel bir öğle yemeğinde cep telefonlarını ortaya çıkarmıştı. Hiçbirinin suratı kıpırdamıyordu ve sadece ekranın ışığıyla aydınlanıyordu.

Yine de herkes ondan daha iyi vakit geçiriyordu.

Restoran ışıktı; Tom yeni takım elbisesinin içinde yapış yapış olduğunu hissediyordu. Suyundan bir yudum daha aldı ve masanın ortasındaki sürahidен bardağını tekrar doldurdu.

Jenny sabırsızlıkla iç çekti. "Yani, mutlaka bir şey düşünüyorsunuzdur. Hannah'mın saçmaladığını düşünüyor olmalısın. Bir sene eğlenmek için Japonya'ya gittiğini düşünüyorsunuzdur. Ama şey yapsa..."

Tom yanında oturan Hannah'nın gerildiğini hissetti ve sözler düşünmesine fırsat kalmadan ağzından çıkıverdi. "Ashında, harika bir fikir olduğunu düşünüyorum." Öyle düşünmüyordu. Onu ölesiye özleyecekti. Ama yine de devam etti. "Bence oraya gitmek ve tamamıyla farklı bir kültürde yaşamak son derece cesur bir karar."

Hannah ona minnet dolu bir bakış fırlattı ve masanın altından elini sıktı.

Jenny dudaklarını büzdü. Tom'un onu ikna etmesi gerekiyordu.

"Onunla çok gurur duyuyorum."

"Sahi mi?" Jenny'nin ses tonu lavları bile dondurabilirdi.

"Sahi." Tom Hannah'ya bakıp gülümsedi.

Jenny burnunu çekti. "Onu özlemeyecek misin yani?"

Tom onun gözlerinin içine baktı. "Tabii ki özleyeceğim. Ama bu farklı bir durum. Benimle ilgili değil."

Keşke öyle olsaydı, diye düşündü. Hannah ona Japonya'ya gitmeyi düşündüğünü ilk söylediğinde çatıya çıkıp HAYIR diye bağırarak istemişti. Ama bunun yerine, hızla evden çıkmış ve birkaç bira almak için köşedeki dükkâna giderken sigara içmişti.

Hannah parmaklarını masaya vurdu. "Hem Tom daha yeni harika bir işe girdi. Beni özleyecek vakti bile olmayacak."

Jenny dikkatle Tom'u süzdü.

"Nerede çalışacaksın?"

"Şehirdeki bir hukuk firmasında." Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Annesinin hastalığının yarattığı onca üzüntü arasında Nick'in eskiden ragbi oynadığı bir arkadaşı aracılığıyla ayarladığı mülakatı bir şekilde geçmişti. O ve Nick bir sonraki hafta işe birlikte başlayacaklardı. İlk sene meslektaş olacaklardı. Senelerce okuduktan sonra, nihayet kolunun altına bir gazete sıkıştırıp, takım elbisesi üstünde şehir merkezindeki camlarla kaplı kocaman bir ofiste çalışan kişi kendisi olacaktı. Binanın resepsiyonunda çiçekler vardı. Kendi kafesi bile vardı.

Jenny yine dudaklarını sıktı. "Hangisi?"

"Foster, Smith ve Weissburg."

"Öyle mi?" Başını salladı. "Orayı biliyorum. Eski öğrencilerimden birisi orada çalışmıştı."

Tom bir an için Jenny ona onay mı verdi diye düşündü.

"Ama firma Atlantik'teki şu büyük petrol sızıntısından sorumlu olan bir kimya şirketini temsil edince işten ayrıldı."

Onayını muhtemelen vermemişti.

"Anne." Hannah gözlerini devirdi. "Bu, Tom'un ilk işi. Ona boktan şeyler anlatmak değil, kutlamak gerekiyor."

“Küfretme, Hannah.”

“Of, yapma anne. On iki değil, yirmi iki yaşımdayım.” Hannah parmaklarını bir kenetliyor, bir gevşetiyordu. Tom onu hiç o kadar gergin görmemişti.

Garson nihayet masalarına geldi.

“Tünaydın, efendim.” Normalde West End sahnesine yaşanan abartılı bir hareketle uzun beyaz renkli önlüğünün cebinden kalemini çıkardı. Koyu renkli saçları ince ince alnına dökülüyordu ve beyaz gömleği bir Persil reklamında başrolü oynayabilecek kadar temizdi.

“Özel yemeklerimizi duymak ister miydiniz?”

Hannah gülümsedi. “Evet, lütfen.”

Garsonun menüyü ezberlemek için epeyi uğraştığı ve bu becerisini sergilemek istediği belliydi. Yer mantı yağında pişirilmiş kuzu eti, caponatası ve pecorinosu kulağa öylesine ağır geldi ki, Tom en sonunda sadece kızarmış balık, patates istedi. Siyah tavan üstüne üstüne geliyor gibiydi ve arka planda sürekli olarak çalan neşeli müzik başını ağrıtmaya başlamıştı.

Garson kalemini zarif parmaklarının arasında çevirdi. “Siz ne istersiniz, efendim?”

Tom egzotik bir şey sipariş etmek için kendini baskı altında hissetti ve Jenny’nin sipariş ettiği kılıç balıklı makarnadan istedi. Hannah burger isteyince de biraz sinir oldu.

Harry tam vaktinde tuvaletten geri döndü ve o da bir burger sipariş etti. Jenny’nin gergin profiline baktı. “Haydi, güzel bir öğle yemeği yiyelim, olur mu?”

Tom Hannah’nın iyimserliğini kimden aldığını görebiliyordu.

“Kusura bakma.” Oxford istasyonundan Londra’ya dönmek üzere trene bindiklerinde, Hannah başını Tom’un omzuna yasladı. Pencereden yağmaya başlayan yağmurun farkında değilmiş gibi otlanan ineklerle kaplı tarlaları görebiliyorlardı.

“Saçmalama.” Tom onu kendisine çekti. “Yemekler harikaydı.”

Hannah muzip bir ifadeyle ona baktı. “Senin porsiyonun biraz küçüktü.”

Tom buna itiraz etse mi diye düşündü. Tabağındaki beş çatallık makarna midesini daha da fazlasını ister hâlde bırakmıştı.

“Olabilir.” Pencereden dışarı baktı. “Ama tadı harikaydı.”

Hannah artık açık açık ona kıkırdıyordu. “Yemek geldiğinde, surat ifaden çok komikti.”

“O kadar küçük bir porsiyon geleceğini biliyor muydun yani?”

Hannah kahkahâlarla sarsılıyordu. “Tabii ki biliyordum. Yan masadaki küçük kız da biliyordu. Suratın bir anda asıldı. Hayatımda gördüğüm en hüzünlü ifadeydi. Bir hafta sonu Brighton’da dondurmanı düşürdüğün zamanki gibiydi.”

“Aaa, o muhteşem bir dondurmaydı ama.” Tom bunu hatırlayınca başını salladı. “İki parça düşmüştü. İki.”

Hannah omzuna vurdu. “Tamam, tamam. Trajik bir kayıptı.”

“Öyleydi.” Tom Hannah’nın başını öptü. “Neyse, umarım iyi idare etmişimdir.”

“Harikaydın.” Hannah Tom’un elini sıkıca kavradı. “Ama kötü elektrik için özür dilerim.” Sesi alçaldı. “Bazen seneler önce boşansalardı daha mı iyi olurdu diye düşünüyorum.”

Tom başını salladı. “Sanmam.”

“Öyle mi?” Hannah’nın gözleri irileşmişti.

Tom başını salladı. “Evet. Ayrılmak da eğlenceli bir şey değil. Bana gayet iyi anlaşıyorlarmış gibi geldi.”

Hannah yan yan ona baktı. “Dalga geçiyorsun herhâlde. Annemin babama nasıl küçümseyici bakışlar attığını, içini çekip hayal kırıklığına uğramış gibi davrandığını görmedin mi yani?”

“Hayır.” Tom aslında bunları fark etmişti; ama sadece Hannah’ya yönelik olanları görmüştü. Nedense bunu söylemenin doğru olacağını düşünmüyordu.

Hannah işaret parmağıyla hafifçe Tom’un elini okşadı. “Senin baban nasıl birisiydi? Evi terk etmeden önce yani.”

Tom yutkundu. Babasından asla söz etmezdi. Ayrıca, onu düşünmemek için elinden geleni de yapardı.

Hannah onun parmaklarını sıktı. “Onun hakkında biraz daha bir şeyler duymak isterdim.”

Tom iç çekti. “Çok mutlu değildi.” Pencereden ıslak ve yemyeşil tarladaki yalağın etrafındaki koyunlara baktı.

“Öyle mi?”

“Evet.” Tom başını salladı. “Başkalarının mutlu olmasından da pek hoşlandığını sanmıyorum.”

Hannah’nın elinin ılık olduğunu hissetti. “Nasıl yani?” diye sordu Hannah.

“Bilmem.” Hannah’nın saçlarını öptü. “Hayatı pek sevmezdi.”

“Ne iş yapardı?”

“Yerel gazete büfelerini işletirdi. Annemle de orada tanışmışlar.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Tom gülümsedi. “Ona bedava Mars çikolataları vermiş.”

“Vay canına.” Hannah tek kaşını havaya kaldırdı. “Şık hareket.”

Tom eski deri ceketıyla ve yıpranmış bluciniyle babasını düşündü. Aklına ilk gelen sözcük şık değildi.

“Ama ailemizi gerçek anlamda sevdiğine inanmıyorum. Çok dışarı çıkardı. Bizimle pek bir şey yapmazdı. Anlarsın ya.”

Hannah Tom’un bacağına hafifçe vurdu. “Zor geçmiş olmalı.”

Tom “Hayır.” diye başını salladı. “Hayatımız öyleydi sadece.”

“Ama o zamanlar ona kızmış olmalısın.”

“Sadece Julie için. Babam evi terk ettiğinde, Julie çok küçüktü. Sadece altı yaşındaydı.” Tom omuzlarını silktili. “Onun nereye gittiğini anlamamıştı. Ben de ona gerçekten baktım.” Kız kardeşinin babaları onları terk ettikten aylar sonra bile masaya onun için bir tabak koyarken suratında beliren o tatlı kararlılığı her düşündüğünde olduğu gibi boğazı düğümlenince yutkundu.

“Ya sonra? Sonradan kızmadın mı?”

Tom evet der gibi başını salladı. “Bir süre kızdım. Onu gördüğüm son günde bir kompozisyonundan çok iyi bir not almıştım ve ona söylemiştim.” Tom buna ne kadar heyecanlandığını hatırladı. “Sonra, babam bana baktı ve matematikte daha iyi olmamamın ne kadar kötü olduğunu söyledi.”

“Ne kadar zalimce.”

“Evet, öyle.” Tom artık bu konudan söz etmek istemiyordu. “Belki de o yüzden bu kadar çok çalışmışımdır.” Hannah’ya bakıp gülümsedi. “Ama artık onun ne düşündüğü önemli değil. Hem bana bir zararı da olmadı, değil mi?”

Hannah onu yanağından öptü. “Öyle gözüküyor.” Başını yana eğdi. “Ama çikolata zevkin bir garip. Belki babandan geçmiştir.”

Tom mahsusçuktan kızmış gibi gözlerini devirdi. “Bunu sırf Snickers’ı sevmediğin için söylüyorsun.”

“Fıstık ve çikolata birlikte mi?” Kusacakmış gibi yaptı. “İkisi bir arada *gitmiyor*.”

“Sen öyle diyorsun.” Hafifçe Hannah’nın koluna vurdu. “Ama çılgının tekisin.”

Öyle tutkulu öpüştiler ki Tom’un nefesi kesildi.

Bir süre sonra Hannah geri çekildi. “Gitmemin sorun olmayacağına emin misin? Japonya işini diyorum. Annen bu kadar hastayken doğru olur mu?”

“Tabii ki olur.” Tom içini bir panik hissinin sardığını hissetti. “Bana yaz yeter. Lütfen.”

“Tamam.” Hannah Tom’un elini sıkıp üstünü öptü. “Anlaştık. Benim için bir şeye göz kulak olur musun diye soracaktım. Ben Japonya’dayken bir şeyi benim için saklar mısın?”

“Tabii.” Tom onun o korkunç DVD koleksiyonundan söz etmediğini umdu.

Hannah çantasını açtı ve bir kaç ay önce Tom’un onun sigaralarını yaktığı Union Jack çakmağını çıkardı. “Bunu benim için sakla. Bu benim tılsımım. Ben yokken sana göz kulak olur diye düşündüm.”

“Tamam bakarım.” Tom başını sallayıp soğuk metal çak-

mağı aldı. “Ama bunun bir zamanlar benim olduğunu hatırlıyorum.”

“Hayır.” Hannah başını sallayıp gülümsedi. “Asla.” Ona baktı. “Bunu almak için geri geleceğim, Tom.”

“Gelsen iyi olur.” İçine derin bir nefes çekti. “Geri döndüğünde, yanıma taşınırsan da iyi olur.”

Sessizlik oldu. Bir saniye geçti. İki saniye.

Belki de acele etmişti. Belki de...

Hannah'nın kıkırdadığını duydu. “Taşınmazsam ne olur?”

Tom alçak sesle homurdanarak yanıt verdi. “Yoksa çakmak yok olur.”

Hannah ellerini kaldırdı. “Tamam. Taşınırım o zaman. Söz.”

Tom geriye yaslandı ve bir an önce bir sonraki sene olmasını diledi.

9

“**H**annah.” Hannah öylesine ani bir biçimde sıçradı ki, kollarındaki alıştırma kitaplarını yere düşürdü. “Margaret.” Eğilip kitapları toplamaya koyuldu.

“Birisini mi bekliyordun?” Margaret bir kâğıt kıskacı gibi incecik kalacak kadar hiddetle alınmış kaşlarından birini kaldırdı.

“Ben sadece...” Hannah bir şey uydurabilmek için etrafına bakındı. Aslında, pencereden otoparka bakarken kişiliğinin bir daha ortaya çıkıp çıkmayacağını düşünüyordu. Hayatında hiçbir morga aitmiş gibi hissetmediği bir zaman olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama bunun onu nasıl hissettirdiğini hiç hatırlayamıyordu.

Sabahın birine kadar kâğıt okumuştı, sonra da saat üçte Tom’un tuvalete giderken düştüğünü duyup uyanmıştı. Tam gözlerini kapattığında, Julie eve gelmiş ve anahtarlarını kaybettiği için zili çalmıştı. Yine. Hannah anahtarları sabahleyin açık renkli bir kustumuk birikintisinin hemen ardındaki bir gül çalılığından sarkar hâlde bulmuştu.

Ne hoş.

“Onuncu sınıflar için bir ders planı düşünüyordum, Margaret.” Hannah yerdeki son kitabı da alıp doğruldu.

“Anlıyorum.” Margaret’in asık suratı Hannah’ya onun hiç bir şey anlamadığını gösteriyordu. Siyah eteğini düzeltirken, yüzük parmağındaki altın alyans gün ışığında parıltıydı.

Hannah, Bay Margaret’in nasıl birisi olduğunu merak etti. Margaret’in koca avı listesindeki başlıca şartların gururdan yoksun bir biçimde itaatkârlık ve kesinlikle bir mizah anlayışına sahip olmamak olduğundan şüphelendi.

Margaret dudaklarını birbirine bastırdı. “Umarım gün sona ermeden bana hâlâ o çalışma tablolarını getirmeyi planlıyorsunuzdur.”

Hannah bir an için paniğe kapıldı. Margaret’in sürekli olarak devam eden ‘kariyer fırsatlarını’ gecikmeden takip ettiği nadir bir an yaşadığını sanmıştı.

“Hangi çalışma tabloları?”

Margaret iç çekti. “Yedinci, sekizinci ve dokuzuncu sınıflara ait olan ve her öğrencinin heceleme yaşını, okuma yaşını, vs. gösteren tablolar. Sana bu sabah bir e-posta yollamıştım.”

“Bütün gün dersteydim.”

“Bu tam olarak doğru değil.” Margaret başını salladı. “Pencereden bakıp hayaller kurmak için vaktin var çünkü.”

“Hayal kurmuyordum.” Hannah’nın sesi o kadar cılız çıkıyordu ki dediğine kendisi bile inanamadı.

Margaret pes etmedi. “Tabloları bana akşama kadar ulaştır lütfen. Ertesi sabahki bir kıdemli yönetici ekibi toplantısında bunları gözden geçirmem gerek.”

“Ama bunu yapacak vaktim gerçekten de yok.”

Margaret dik dik ona baktı. “Uzun sürmez, değil mi?”

Sürerdi.

“Şey...”

Margaret başını salladı. “Senden daha çok şey bekliyordum, Hannah.”

Hannah bu lafa gücendi. “Ama bana şu anda yapacak bir sürü fazladan iş veriyor gibisin. Ben...”

“Eh, bölüme yardım etmeye istekli olduğumu söylemiştin.”

“Evet. Öyleyim. Ama...”

“Bu işler sana ağır geliyorsa, söylemen yeterli.”

Hannah pes etti. Onunla baş edemeyecek kadar yorgundu. Margaret’la anlaşmaya çalışmak, bir inşaat yıkım aletiyle anlaşmaya çalışmak kadar eğlenceliydi.

“Hayır. Yaparım.”

“Harika.” Margaret memnuniyetle başını salladı. Bir sorun daha çözülmüştü. Bir başka işi daha birisine yıkmıştı. O sırada dudakları heyecanlandığının bir işareti olabilecek bir biçimde seğiriyordu. “Son Howard Jacobson kitabını okudun mu? Geçen senenin Booker son listesindeydi.”

“Hayır.” Hannah tuhaf bir biçimde bunu yapacak vakit bulamamıştı.

“Okumalısın. Muhteşem imgeler var.”

Hannah’nın gözlerinin önüne gelen tek imge, yatağıydı. Yatağa girip Tom daha iyi olana ve kendisi yeniden yaşayana dek örtüyü başının üstüne kadar çekmek istiyordu.

İç çekti. Tom’un ne zaman iyileşeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kendisinin ne zaman özgür kalacağını da bilemiyordu.

Margaret hâlâ heyecanla konuşuyordu. “Yeni kitapları takip etmemiz gerek biliyorsun. Örnek olmak gerek.”

Hannah gözlerini kırıştırdı. O sırada öğrencilerine örnek

olduğu tek konu sabahları dizüstü bilgisayarını açamayacak kadar yorgun oluşuydu.

“Pekâlâ. Teşekkürler, Hannah.”

Hannah hızla yanından uzaklaşan Margaret’in ardından bakakaldı. Hayatın daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda, Margaret hep moral bozucu bir başka işle karşısına çıkıyordu. Eskiden öğretmenlikte iyi olduğunu düşündüğüne emindi; ama artık kitaplardan nefret eden bakıcının ondan daha iyi bir öğretmen olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

İç çekti ve o gece hazırlayacağı eğlenceli çalışma tabloları sırasında gözlerini biraz olsun açık tutabilmeyi garantilemek için yeteri kadar kafein almak üzere İngilizce bölüm ofisine doğru yürümeye başladı. Köşeyi dönerken, kırtasiye dolabından birkaç yeni dosya alması gerektiğini hatırladı ve alıştırma kitaplarını bir rafa koyup yıpranmış mavi kapıyı açtı.

Kapı ardından kapanırken, ışığı açtı ve sessiz odada kâğıt ve fotokopi makinesi mürekkebinin kokusunu içine çekti. Yalnız olmak çok güzeldi. O günlerde o kadar nadiren yalnız kalabiliyordu ki. Ya hep sınıftaydı ya da toplantılarda veya Tom’u son karşılaştığı engel konusunda teselli etmeye çalışarak evdeydi. Tıraş bıçağını parmakları kilitlendiği için indirememesi ya da bir fincan çay yapmak için su ısıtıcısını doldururken üstüne su dökmesi gibi.

Onunla her konuştuğunda, kendisi için çok üzüldüğünden dolayı suçluluk hissediyordu. Ama her sabah kalkıyordu ve gününün tıpkı bir önceki gün gibi olacağını biliyordu. İş. Tom. İş. Tom. Hayatının dışında bırakılmıştı.

Kendisini 103 yaşında hissetmesine şaşmamak gerekirdi.

Ellerini en uç duvardaki soğuk metal raflara uzatırken, bir

şekerleme yapmak için rafların altına kıvrılıp yatabileceği kadar boşluk var mı diye düşündü.

Kapı ardından açıldı.

“Hannah. Demek buradaydın.”

Tanrım. Hannah yere çömeldi ve fotokopi makinesinin arkasına gizlenmeye çalıştı.

“Hannah. Seni görebiliyorum.” Kahretsin.

“Aaa, selam Raj.” Kayıtsız bir sesle konuşmaya gayret etti. Gömleğinin kolu kâğıt besleme tepsisine takıldığı için bunda pek başarılı olmadığını düşündü. Kolunu sert bir biçimde çekip aniden makineden kurtarınca, ona doğru sendeledi.

Planı pek de bunu yapmak değildi.

Raj onu yakalamak için kolunu uzattı. Hannah Raj’ın onu tutmasına bir saniye kadar izin verip hemen geri adım attı.

Profesyonel olmalıydı. Aralarındaki ilişki profesyonel seviyede kalmalıydı.

Raj sitemkâr bir ifadeyle ona baktı. “Benden kaçırıyorsun.”

“Hayır.” Hannah onun gözlerine bakamadı. Berbat bir oyuncuydu. Okulda İsa’nın doğuşuyla ilgili piyeslerde basit Üçüncü Koyun rolünü sürekli olarak kapmasının bir nedeni vardı. “Biraz meşguldüm.” Yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti.

“Yapma.” Raj kaşlarını çatı. “Queensdale’e döndüğümden beri bana iki çift laf bile etmedin.”

Hannah kollarını göğsünde kavuşturdu. “Raj, kimseye iki çift laf edecek vaktim yok.”

“Evet, ama...” Dudağını ısır. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Ama...”

“Artık bara da hiç gelmiyorsun.”

Hannah’ın lime lime olmuş sabrı en sonunda tükendi. “Saçmalama. Senden kaçmamla hiçbir ilgisi yok. Bara gitmeyi gerçekten de çok isterdim. Ama tam zamanlı olarak çalışırken, bir yandan da hasta kocama baktığım için bir salise dahi vaktim yok. Tamam mı?”

“Tamam, tamam.” Raj ellerini havaya kaldırdı. “Üzgünüm.”

“Olmalısın zaten.” Hannah arkasını dönüp parlak, yeşil renkli karton dosyalardan birkaç tane aldı. Tekrar arkasını döndüğünde, Raj tam karşısında duruyordu.

Hannah geriye adım attı. Daha doğrusu, atmaya çalıştı. Kırtasiye odası araya mesafe koymaya müsait bir yer değildi.

Raj sesini alçalttı ve Hannah onun nefesinde nane kokusu hissetti. “Sadece yardım etmek istiyorum, Hannah.”

Hannah’nın bir yanı kollarını onun boynuna dolamayı istiyordu. Diğer yanı fotokopi makinesinin poposuna battığını hissediyordu.

Raj kolunu tekrar Hannah’nın koluna koydu. Hannah kolunu geri çekmesi gerektiğini biliyordu; ama bir türlü o gücü kendisinde bulamıyordu.

“Neden benimle dışarı çıkmıyorsun?”

Hannah’nın ağzından kaçmaya hazır isterik kahkahayı engelleyebilmek için resmen dilini ısırması gerekti. Kocasının randevuya gitmek bir kenara, tuvalete gidecek vakti bile yoktu.

“Hayır.” Raj’ın elini itmek için kendisini zorladı. “Hayır, Raj.”

“Bunu gözlerime bakıp söyle.”

“Tanrı aşkına.” Hannah gözlerinin içine baktı. “Kes şunu.” Dosyalarla Raj’ın göğsüne vurdu. “Ben evliyim. Ayrıca, *pestilim* çıkmış durumda. Herhangi bir boşluk bulabildiğimde, dişlerimi fırçalamak veya ek hesabımdan çektiğim miktarın limiti çok aşmadığını kontrol etmek için son derece çılgınca şeyler yapıyorum.”

“Biliyorum.” Ona biraz daha yaklaştı. “Ama...”

“Ama yok, Raj.” Oradan çıkmalıydı. Hışım la yanından geçti ve neredeyse kapıya varmayı başardı.

“Benimle dışarı çık, Hannah.”

Hannah bıkkınlıkla ona baktı. “Çıldır dın mı?”

“Hayır.” Raj başını salladı. “Nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Seninle birlikte olmanın yanı.”

“Evet, şey, birlikte bir gece geçirseydik, şu anda ben horlarken ve yastığına tükürükler akıtırken, vaktini bana bakmakla geçireceğini sana garanti edebilirim.”

Raj sırtıttı. “Horlarken seksi oluyorsun. Tıpkı...”

Hannah buna dayanamadı.

“Şimdi gideceğim.” Kapı kolunu tuttu.

“Denemeye devam etmekten bıkacağımı sanma.”

Hannah durdu. “Beni dinle. Dur. Lütfen. Bu işin sonu yok.”

Kapı kolunu kavradı.

Raj’ın sesi muzip çıkıyordu. “Dur mu? Asla.”

İçinde bulundukları durumun o saf çılgın hâli Hannah’yı gülümsetti. “Eh, bir dahaki sefere daha romantik bir yer dene o zaman. Burası çok hoş olduğu hâlde, yine de bir kırtasiye odası.”

“Nasıl yani, kantin gibi mi? Kütüphane mi? Ya da...” İmalı bir biçimde güldü. “Tuvaletler mi?”

“Dikkat et.” Hannah telefonunun titreşime geçtiğini fark etti. “Dikkat etmezsen...” Telefonunu çıkarıp mesajı okudu, “S*ktir.”

“Şey, biraz ileri gidiyorsun. En azından, bir randevuya çıkana dek bunu yapamam.”

“Hayır, Raj. Onu demiyorum. Eve gitmem gerek anlamında s*ktir dedim. Hemen gitmem gerek.”

“Ha, peki.” Raj’ın beti benzi attı. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Evet.” dedi Hannah başını sallayarak. “Beni rahat bırakabilirsin. Tamam mı?”

“Ama...”

“Pes et artık, Raj.” Hannah kapıyı açıp dışarı koştu.

“Ben de durumumun daha kötüye gidemeyeceğini düşünüyordum.” Tom banyonun soğuk fayanslarının üstüne yüzüstü serilmişti.

“Ne oldu?” Ellerini Tom’un koltuk altlarından geçirip yuvarları çekmeye çalıştı.

“Önemli değil.” Tom ağırdı ve Hannah’nın sırtı zorlanıyordu. Dişlerini sıktı. Sırtının ağrısını hissetmemeye çalıştı.

“Önemli.” Tom öne doğru kayarken, Hannah onu tutmaya çalıştı. “Bunun tekrarlanması istemeyiz.”

“Yürüteç olmadan yürümeye çalıştım.” Keyfi kaçmıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı.

“Ama fizyocu buna hazır olmadığını söylemişti.”

“Ne dediğini biliyorum.”

“O hâlde, bunu neden denedin?” Hannah onu en sonunda küvete yaslamayı başarırken, omuzları sızlamaya başladı.

“Çünkü yapıp yapamayacağımı görmek istedim.”

Hannah Tom’un sesindeki hüznü fark edince, bir şey dememek için kendisini tuttu.

“Sonra, kaslarım bir anda dondu ve kendimi yukarı itemedim.” Tom’un suratından hissettiği bıkkınlık okunabiliyordu. “Beş para etmez bir herif gibi yerde dönüp durdum.”

Hannah keşke onu daha iyi hissettirecek bir şeyler söyleyebilseydi diye düşündü.

Başka bir konuya geçti. “Şükürler olsun ki yanında telefonun vardı. Hem lanet Jules nerede?”

Tom başını salladı. “Bilmiyorum. Sürekli olarak ortadan kayboluyor.”

“Bu, yeteri kadar iyi değil. Sana bakıyor olması gerekirdi.”

“Evet. Eh, benimle takılmak bu sıralarda pek de keyifli değil.” Sesinden kendisine acıdığı belliydi.

“Mesele bu değil, Tom.”

“Buna itiraz etmiyorsun o zaman.”

Hannah o kadar yorgundu ki. “Of, yapma, Tom.”

“Yapma da ne demek?” Tom sesini yükseltmeye başlamıştı. “Bu durum benim için lanet olasıca bir kâbus.”

Hannah elini onun elinin üstüne koydu. “Biliyorum.”

“Bilmiyorsun.”

Hannah nefesini dışarı verdi. “Tamam, bilmiyorum. Tabii ki ne hissettiğini bilmiyorum. Ama sürekli olarak...” Çaresizlik içinde hıçkırıklara boğulmamaya çalıştı. “Sürekli olarak iyileşmeni istiyorum. Her gün. İstedğim tek şey bu, Tom. Ba-

şına gelenlerden nefret ediyorum. İstedğim tek şey bu durumu düzeltmek.”

Tom’un suratı gerilmişti.

“O yüzden lütfen, Tom.” Hannah gözyaşlarının aktığını hissetti. “Lütfen, denediğimi bil. Hem de her gün. Sana yardım etmek için.” Hannah nefes alıp verişinin yavaşlaması için biraz durdu. “Elimden gelen tek şey bu.” Kapıya döndü ve bunu yaparken ayağı ıslak fayansta kaydı. Düşüp başının arkasını lavaboya çarptı.

“Hannah?”

Başı o kadar acımişti ki konuşamadı.

“Hannah?”

AHHH.

“Kahretsin. S*ktir. Lanet olsun.” Hannah onun çığlıklar gibi yerde debelendiğini duydu.

Gözlerini kırptırdı. Bir kere. İki kere. Hannah ölmüş gibi hissetmiyordu. Cennetteki hiçbir tavanda o kadar büyük bir delik olmayacağına emindi.

“Ahhhhh.” Yukarı uzandı.

“Hannah?” Tom’un suratındaki panik ifadesi onu etkiledi. “İyi misin?”

“Galiba.” Başının arkasını ovuşturdu.

“Şükürler olsun.” Tom derin derin nefes alıp verdi. “Muhteşem bir MacGyver tarzı kurtarma planlıyordum; ama buna başlamak bile beş saatimi alabilirdi.”

Hannah gülümsediğini fark etti. “Önemli olan düşünmen.” Tutamayacağı hâle gelene dek içinde yükselen kıkırdamayı tuttu.

“Öyle derler.” Onun da güldüğünü duydu.

Tom güçlükle yerde ona doğru geldi ve başını Hannah’nın karnına dayadı. “Körle yatan şaşı kalkarmış.”

“Evet.” Hannah yine güldü. “Kendi televizyon dizimizi çekebiliriz.”

“İyi fikir.” Tom alaycı bir sesle güldü. “Kendimize gidip bir Bafta kazanalım.”

“Ya da bir Emmy.”

Gülüşmeleri dindi ve bir dakika boyunca sessizce o hâlde kaldılar.

Tom başını kaldırıp ona baktı.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Şey, ikimizden birinin bir noktada kalkması gerekecek.”

“Ya sonra?”

“Bilmem.” Hannah başını daha rahat edeceği biçimde arkaya yasladı. “Ama belki de nasıl eğleneceğimizi hatırlamamız gerek.”

“Eğlenmek.” Tom’un evet der gibi başını salladığını hissetti. “O ne?”

“İşte, ben de onu diyorum.” İkisinin aynı anda en son ne zaman eğlendiğini hatırlamaya çalıştı. Bir sene kadar önce olduğunu düşündü. O gün, aşırı miktarda içki de içmişlerdi. “Hantiniler yaparak başlamaya ne dersin?” Durdu. “Kahretsin. Pardon. Yani, alkolsüz olanlardan yapabiliriz. Hastanenin senin içmemen gerektiğini söylediğini bili...”

“Bir, iki tane içebilirim.” Tom bir ıslık çaldı. “Vay canına. Hantiniler.”

“Evet.” Hannah bu olasılık karşısında keyfinin yerine gel-

meye başladığını hissetti. “İçine ne koyduğunu hatırlayabiliyor musun?”

“O kadar uzun süre önceydi ki. Ama Amaretto var. Kesinlikle var. Bir de içki dolabındaki neredeyse her şeyden var.”

“Lavabonun üstündeki o aptal dolaba içki dolabı dediğine inanamıyorum.”

“Tabii ki diyorum.” Hannah onun gülümsediğini hissetti. “Bütün dairede en sevdiğim yerdi.”

“Eh, fazla rakibi yoktu doğrusu.” Hannah bütün gece açık olan bir araba tamirhanesinin yanında birlikte ilk tuttukları minik daireyi düşününce başını salladı. “Emlakçı ne demişti? ‘Bijoux’ mu?”

“Evet. İki kişilik bir yatak için pek yer yok demek istemişti.” Tom duraksadı. “Eğlenmiştik ama değil mi?”

“Evet.” Hannah Tom’un altından sıyrıldı ve ayağa kalktı. “Gidip biraz daha eğlenmeye çalışalım. Anlaştık mı?” Elini uzattı.

Tom sırtıp elini tuttu. “Anlaştık.”

Hannah gücünü toparladı ve onu kaldırırken kolunu etrafına dolayıp birlikte merdivenlere doğru giderlerken ağırlığını taşıdı. Gecelerine doğru gidiyorlardı.

Gece yarısı Hannah yatakta aniden doğruldu. Sarhoştı. Zihni bulanıktı. Bir sürahi dolusu su içmek ve birkaç dilim kızarmış ekmek yemek istiyordu.

Çalışma tabloları.

Kahretsin. Güçlkle yataktan çıktı ve yazmaya koyuldu.

Bayan Rosemary Jane Ellison’ın cenazesi için tören broşürleri

Westhayes krematoryumu, Somerset

Kasım 2007

"Hannah. Gelmişsin!"

Tom onu, serpiştiren yağmurun altından şapele giden koridora çekti. "İnanamıyorum!" Suratını okşadı. Hannah'nın suratı bronzlaşmıştı ve yumuşacıktı; iri kahverengi gözleri şefkatle parıldıyordu. Kollarını Tom'un boynuna doladı ve asla bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkı sarıldı.

Tom'un gözleri yaşlarla yandı. Annesinin son haftalarının yarattığı onca acıdan sonra, Hannah'nın gelişi onu gözyaşlarının akmasıyla tehdit etmişti. Onu yeniden görmek yüreğini paramparça etmişti. Ona sımsıkı sarılmak ve kalbine gömdüğü tüm gözyaşlarını akıtmak istiyordu.

"Tabii ki geldim." Hannah geri çekilip elini tuttu. İnce uzun parmaklarıyla Tom'un avucuna dudaklarını götürüp öptü. "Bana daha önceden gelmem için haber vermeliydin." İşaret parmağını Tom'un suratının etrafında dolaştırdı.

Tom başka yöne baktı; onun şefkatli hâlinin kontrolünden geriye kalanları da alıp götüreceğinden endişelendi. "Orada harika vakit geçirdiğini biliyordum." Kuzeni Adam'ın ellerinde cenaze töreni broşürleriyle içeri girdiğini görünce yutkunduktu. Annesinin ismi ön tarafta yazıyordu. En sevdiği ayinlerin sözleri de iç kısımdaydı.

Tekrar Hannah'ya baktı. Ona odaklanmak annesini düşünmekten daha kolaydı. "Oradaki zamanını mahvetmek istemedim."

Hannah'nın arkasındaki duvarda asılı olan levhalara baktı. Mavi renkli, ufak ve oval biçimli bir tanesinde **David Spellman 1976–1998**, en içten sevgilerimizle, **Annen ve Baban**

yazıyordu. Siyah renkli, kare biçimli büyükçe bir levhadaysa altın renkli harflerle **Gladys Smith'in anısına, seni asla unutmayacağız** yazıyordu.

"Tom." Hannah'nın sesi heyecanlıydı. "Seni seviyorum. Benim için her şeyden daha önemlisin."

"Sahi mi?"

"Sahi. Hiçbir şey değişmedi. En azından benim için değişmedi."

Tom ona bakamadı.

"Yemin ederim, Tom." Sesi öylesine net duyuldu ki şapelin kapısının hemen oradaki bir sırada hafif hafif horlayan Sue Teyzesi uyandı.

"*Bingo!*" Sue Teyze'nin aklı belli ki nerede olduğu konusunda biraz karışmıştı.

"Emin misin?" Tom cesaretini toplayıp Hannah'ya baktığında, gözlerindeki kararlılığı gördü.

Hannah içine derin bir nefes çekti. "Birlikte olmamızı istiyorum, tamam mı?"

Tom evet der gibi başını salladı. "Tamam." Hannah'nın elini sıktı. "Seni o kadar çok özledim ki."

"Ben de." Hannah onu öptü. "Şimdi, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Pek bir şey yok." Tom sabırla şapelin kapılarının açılmasını bekleyen yas tutan kalabalığa baktı. "Sanırım, her şeyi hallettim."

"Cenaze arabası nerede?"

"Gelmek üzeredir." Tom saatine baktı.

"Ya Julie?"

“O da öyle. On buçukta burada olacağını söylemişti. Papazdan önce gelirse şanslıyız.” Dışarıya bakınca, bir taksinin kapısının açıldığını ve Julie’nin indiğini gördü. Tom’un arada sırada annesinin evinin karşısında zincirleme sigara içtiğini gördüğü birisiyle el eleydi. Üstünde dar ve gri renkli bir blucin vardı ve siyah tişörtünün altında boynuna doğru bir dövme ilerliyordu.

Tom Hannah’nın elini tutarak Julie’ye doğru yürürken dişlerini sıktığını fark etti.

“Selam, selam.” Julie şiddetlenen yağmurun altında şemsiyelerini tutan sessiz aile ve arkadaşlarına yaklaşırken, sesi fazla yüksekti. Annesinin yerel gençlik kulübünden bir arkadaşını elini bir an için Julie’nin koluna koydu; ama Julie sert bir biçimde kadının elini itti.

“Ne giymiş böyle?” Sue Teyze en sonunda dışarı çıkmış, hoşnutsuz bir tavırla yürüyen yeğenine bakıyordu. Joe Enişte onu sakinleştirmek için elinden geleni yaptığı hâlde, her zamanki gibi bunu beceremedi. Sue Teyze’nin gıdığı öfkeyle sallandı. “Külotu bile gözüküyor. Hem şu boynundaki şey de ne? Yoksa...”

Joe Enişte o kadar yüksek sesle öksürdü ki Tom onun ‘aşk ısırtığı’ dediğini duyup utanmaktan kurtuldu.

“Günaydın.” Julie yanlarına geldi ve Tom’un yanağına yarı yamalak bir öpücük kondurdu. Bayat elma sırası ve Marlboro kokuyordu; saçları suratının etrafında cansız duruyordu. Üstündeki siyah tişörtün yakasında beyaz bir leke vardı ve minnacık siyah eteğinin içine düzgün sokulmamıştı. Bir sigara yakmaya çalışırken, gri renkli hırkası omuzlarından kaydı. Elleri o kadar kötü titriyordu ki Tom’un öne çıkıp çakmağı tutması gerekti.

Sigara yandı. “Oldu işte, Jules.”

Julie’nin suratından bir şey okunmuyordu. “Teşekkürler.”
“Neden bu kadar geç kaldın?”

Gözlerini devirdi. “Lanet olasıca taksi trafikte sıkıştı. Ona diğer yoldan gitmesini söyledim. Öyle değil mi, Si?”

Si içine nikotin çekmekle fazlasıyla meşgul olduğundan, verecek bir yanıtı yok gibiydi. Tom’un da içinden birden sigara yakmak geçti. Vakti öldürmek için ne olursa yapabiliirdi.

“Selam, Julie.” Hannah Tom’un yanından merhaba demek için eğildi.

Julie onu tepeden tırnağa süzdü. “Aa, gelmişsin.”

Hannah yanaklarının kızardığını hissedip yere baktı. “Du-yar duymaz geldim.”

Julie dumanı içine çekti. Sonra, Hannah’ya doğru üfledi. “İyi yapmışsın.”

Tom Hannah’nın bir şey söylemek için çırpındığını fark edince, içinden aniden onu korumak geldi.

Araya girdi. “Nasılsın, Jules?”

Julie kaşını havaya kaldırdı. “Daha iyi olduğum zamanlar olmuştu.” Sigarasını neredeyse üç nefeste bitirirken, olduğu yerde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Hannah elini Si’ye uzattı. “Ben Hannah.”

Julie’nin arkadaşı kılı elini cebinden çıkarıp uzattı. “Si.”

Sigarasının izmaritini çakıllı yere atıp topuğuyla söndürdü ve bakışlarını ileriye dikti. Tom onun kaç yaşında olduğunu merak etti. Julie’nin sadece on altı yaşında olduğunu bilip bilmediğini düşündü.

Julie ilk sigarasıyla bir sigara daha yaktı. “Si bir kamyon şoförü.”

“Öyle mi?”

Julie suratına duman üfledi. “Evet.” Girişe baktı. “Çiçekler güzelmiş.”

“Teşekkürler.” diye başını salladı Tom. “Keşke seçerken bana yardım etseydin.”

Julie omuzlarını silkti. “Annem göremeyecek nasıl olsa, değil mi?”

Tom aralarındaki mesafeyi kapatmak için doğru sözcükleri düşündü. “Nerelerdeydin, Jules? Son birkaç gündür neler yaptın?”

“Si’yle birlikteydim.”

“Okulda mı?”

Julie başını salladı. “Hayır.”

“Eh, umarım yakında dönersin. Çok fazla ders kaçırmamalısın, yoksa...”

Julie sakın bir sesle yanıt verdi. Kayıtsızdı. “Aslında, geri dönmeyeceğim.”

“Ne?” Tom bedavaya yatılı kalabilsin diye o züppe okula saatlerce dil dökmüştü. Julie öylesine akıllıydı ki GCSE sınavlarında doğrudan A almıştı.

Julie iç çekti. Kırmızı renkli, lekeli babet ayakkabısının ucuyla yeri eşeledi. “Okula geri dönmüyorum.”

“Neden?”

“Bir işe gireceğim.”

Tom buna şaşırdı. “Ne zaman karar verdin?”

“Bir süre önce.” Sigarasını yerde söndürdü. “Anneme baskarken. Sen şehirde yeni işinle meşgulken.”

Tom imayı anlamazdan geldi. Bunu daha önce de duymuştu.

“Bunu önce benimle konuşmak istemedin mi?”

“Neden?” Julie’nin inatçı tavrı Tom’un suratına bir tokat gibi indi. “Ortalıkta değildin.”

“Julie, haksızlık ediyorsun.”

“Öyle mi?” Sesi öfkeliydi. “Çünkü hatırladığım kadarıyla, ona iğnelerini yapan, ateşini ölçen ve sürgüsünü temizleyen bendim. Orada olan, onu doyurmaya çalışan, bir şey içmesine gayret eden ve kustuğunda çarşaflarını değiştiren de bendim. Sadece ben.”

Tom sesini alçalttı ve ona eğildi. “Çalışmam gerekiyordu... Hem onun faturalarını hem de kendi faturalarımı ödeyebilmek için. Hem her fırsatta geldim.”

Julie başını sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sen daha bunu kendine söylemeye devam et, Tommo. Ama gerçekten de vazgeçebilirdim...” Sustu.

“Neden vazgeçebilirdin?”

Julie’nin suratı yine duygudan yoksun bir ifadeye büründü. “Hiçbir şey.”

“Peki, nerede yaşayacaksın, Jules? Konseyin orada tek başına yaşamana izin vermeyeceğini biliyorsun.”

“Bu konuda endişelenme.”

Tom onun bu inatçı tavrından nefret ediyordu. “Tabii ki endişeleniyorum. Yani, istersen gelip benimle oturabilirsin.”

“Sahi mi?” Bir an için suratı aydınlanır gibi olmuştu. Yaklaşılabilir bir ifade belirmişti.

“Tabii.” Tom gülümsedi. “Hannah da bir süre orada olacak, ama...”

Julie yine başını çevirdi. “Hayır, teşekkürler. Si’yle kalacağım. Onun bir dairesi var. Değil mi, Si?”

Si homurdanıp telefonunu kontrol etti.

“Ama...”

Tom Hannah’nın elini elinde hissetti. Soğuktu. Rahatlatıyordu.

“Tom?” Hannah arka tarafı işaret etti. “Sanırım, gitmen gerek.”

Tom arkasını dönünce, cenaze arabasını gördü. Uzun ve siyah renkli araba gelmişti.

Final zamanı gelmişti.

Yas tutan kişilere bir sessizlik çöktü. Tom aralarından geçti ve iki üniformalı personel ustalıkla tabutu kaldırıp standaya yerleştirirken ağlamamaya gayret etti. Tabutun piriç tutacakları parıldıyordu. Açık renkli, ahşap gövdesi cilalanmıştı. Üstüne de sadece bir leylek çelengi yerleştirilmişti.

Tıpkı annesinin isteyeceği gibiydi.

Tom arkasına bakınca, kız kardeşinin Si’nin kollarının arasında olduğunu gördü. Yanına gitmek, ona sarılmak ve yardım etmek istedi; ama izin vereceğini sanmıyordu. Tabutu taşıyacak diğer kişilerin yanına gelmesini bekledi. Joe Enişte. Adam. Annesinin temizlik şirketindeki patronu Aziz. Herkes yanma gelirken, Tom tabuta baktı ve içinde yatan kadını düşündü. Pastanın hep en küçük dilimini alan kadını. Bruce Forsyth’ın yaptığı her espriye gülen kadını. Her zaman ayak bağı olacağından endişelenen kadını.

Keşke ona daha fazla vakit ayırsaydı diye düşündü. Konuşmak için. Teşekkür etmek için.

Artık çok geçti. Gözyaşlarını tutabilmek için sertçe dudaklarını ısırdı.

Eğilip tabutun ağırlığını omuzuna yüklediğinde, Hannah yanına geldi.

Hannah sırf Tom duyabilsin diye fısıldadı. “Çok cesursun, Tom. Harikasın.”

Tom tabutu düzgün tutabilmek için ellerini kaldırdı.

Hannah’yı kandırabildiğine mutluydu.

Ama kendisini zerre kadar kandıramıyordu.

“Yapma, Han.” Steph’in telefondaki sesi yalvarır gibiydi. “Çok uzun süredir dışarı çıkmadın.”

Hannah bahçeye baktı. Bahçeyi yer yer kaplayan çimler onun kendisini hissettiği kadar canlıydı ve gül çalılığı da tamamıyla yere eğilmiş, gökteki bütün bahçeye katılmak üzere gibiydi. Ayağıyla halıyı eşeledi. “Biliyorum, Steph, ama çıkamam. Tom’un bana ihtiyacı var.”

“Ama bunlar *harika* biletler. Altın tozu.”

“Biliyorum.” Hannah dönüp hafta içinde her tezgâhın üstünde biriken fincanları ve tabakları toplamaya koyuldu. “Ama gerçekten de gelemem. Kusura bakma. Tom hâlâ iPad’inde bakmadığımı düşündüğü her an Google’da ‘felçten kurtulma ihtimali’ konusunu araştırıyor. Burada olmam gerek.”

“Peki, ona neden Julie bakamıyor?”

“Hafta içi zahmet ettiğinde o bakıyor zaten. Ben de hafta sonları evdeyim.”

“Ona rüşvet veremez misin?”

“Önce onu bulmam gerek.” Hannah fincanları mutfaktaki lavaboya koydu ve artık Tom’un yatak odası olan misafir odasına doğru gitti. “Özür dilerim, Steph. Gitmem gerek.”

“Kahretsin.” Steph yüksek sesle nefesini dışarı verdi. “Biraz keyiflenmen gerçekten de iyi olur diye düşünmüştüm. Senin için endişeleniyorum.”

“Ben de.” Hannah en alt basamaktan bir hırkayla bir çorap aldı.

“Durumu nasıl?”

“Fena değil.”

“Boktan yani?”

“Hayır, sadece fena değil.” Hannah iç çekti.

Kısa bir sessizlik oldu. “Seni özledim, Han.”

“Biliyorum.” Hannah basamakları çıktı. “Ben de beni öz-lüyorum. Şimdi, git. İşleri yapmam gerek. Çılgınca bir gece geçir. Bir de Tanrı aşkına bana ne kadar muhteşem bir vakit geçirdiğini pazartesi günü anlatma.”

Banyoya girerken telefonu kapattı ve pencereden sızan gün ışığına bakıp gözlerini kırıştırdı.

“Kimdi?” diye sordu Tom. Bir havluya sarınmış, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu.

“Steph.” Hannah telefonu cebine koydu. “Önemli bir şey yok.”

“Anladım.” Tom sağ eliyle çenesini işaret etti. “Nasıl olmuş?”

Hannah dikkatle ona baktı.

“Şey, geçen seferkinden biraz daha az Sweeney Todd olmuş.”

“Gelişme var.” Tom banyo aynasına baktı. “Sadece iki ke-sik.”

“Güzel.” Hannah bir parça kâğıt mendil alıp Tom’un sura-

tındaki iki minik kesiği sildi. “Çok yakında, tek başına tişört de giyebileceksin. İşte, o zaman ödüllerin ardı arkası kesilmeyecek.”

“Başaracağım, değil mi?” Başını salladı ve suratında kendisiyle çok gurur duyuyormuş gibi bir ifade belirdi. Hannah bunu fark edince, ona sarılmak için eğildi. Tom onun yapacağı şeyi yanlış anlayınca ve dudaklarını dudaklarına uzatınca, elmacık kemikleri birbirine çarptı. Hannah dudaklarının bir saniye birbirine değmesine izin verdi, sonra Tom’un hayal kırıklığıyla ona bakmasından rahatsız olup geri çekildi.

“Pekâlâ.” Havluyu alıp gereğinden fazla özenerek tırabzana astı. En azından, bir saniye nefes alabilecekti. Geri döndü. “Şimdi, bu kadar iyi tıraş olmanın ödülü olarak, sana en muhteşem kahvaltılarımdan birini hazırlayacağım.”

“Öyle mi?” Tom’un gözleri parıldadı. “Şanslı günüm.”

Hannah onun yürütəcini fayanslardan ona itti. “Eh, hastane bize her başarıyı kutlamamızı söylemişti; o yüzden, bence pastırmalı bir yumurtayı hak ettik. Ne dersin?”

Tom hevesle başını salladı. “Kesinlikle. Peki, sen...”

“Ben ne?”

“Şu özel mantarlı yemeğinden de yapacak mısın? Hani şu domatesli ve peynirli olandan?”

“Feta mı?” Hannah yürüteci karşısına yerleştirdi; böylece, Tom buna tutunup ayağa kalkabilecekti. “Hatırlıyor musun? Senelerdir yapmamıştım.”

“Tabii ki hatırlıyorum.” Hannah onun güzel zamanları hatırlama becerisine sürekli olarak şaşıırıyordu. Hâlâ seks yaptıkları, randevulara çıktıkları ve birbirlerini nasıl güldüreceklerini bildikleri zamanlardı.

Ama kendisi aralarındaki mutsuzluğu bir türlü unutamıyordu.

“Tamam, o zaman. Bunu da menüye alıyorum.” Üstünde Captain Caveman resmi olan mavi renkli bir tişörtü aldı. “Ama şimdi kahvaltıyı düşündüm de Julie kahve makinesini kırdı.”

“Ha, doğru.” Tom iç çekti. “Ekmeği de bitirdi.” Hannah tişörtün sağ kolunu açıp ona uzattı, Tom da kolunu soktu.

“Bu durumda, belki dışarı çıkarız.” Tom’un sol elini tutup tişörtün kolundan nazikçe geçirdi.

“Buna pek emin değilim.”

“Ama çok güzel bir gün. Junction’a gidebiliriz. Hem uzak da değil. Pastırmalı sandviçleri de enfestir.” Hannah dışarı çıkmayı çok istiyordu. Güneşin ensesine vurduğunda nasıl hissettiğini hatırlamak istiyordu. Hafta sonu dünyasının bir parçası olmayı istiyordu.

Tom’un surat ifadesi tereddütlüydü. “Ama burada da pastırmalı sandviç yiyebiliriz.”

“Ekmek yoksa yiyemeyiz.” Pencereden dışarı baktı. Tekrar denedi. “Haydi, Tom, bu evden çıkmamız gerek. Mart ayına göre dışarısı gerçekten de ılık. Çıkıp gidelim. Bu fırsatı değerlendirelim.”

Sessizlik oldu.

Tişörtü Tom’un başından aşağı çekti.

Tom başını sallayarak tişörtten çıkardı. “Tamam. Deneyelim o zaman. Ama bastonumu kullanacaksam olur. Bu kahrolası sandalyeyle çıkmam.”

Hannah tereddüt etti. Tom hiç o kadar uzun bir mesafeyi bastonla yürümemişti. “Sandalyeyi aşağı kata indirebilirim, Tom. Kolay. Artık nasıl katlayacağımı biliyorum ve...”

“Hayır.” Tom başını salladı. “Bundan nefret ediyorum.”

“Peki, buna hazır olduğuna emin misin? Arabayı alıp...”

“Bırak da deneyeyim.” Tom’un sesindeki kararlılığa bayılıyordu. “Hem beceremezsem, beni sırtına alırsın.”

“Eyyvah.” Tom’un durumuyla ilgili espri yapmasının ne kadar büyük bir gayret gerektirdiğini bildiğinden, tereddüdü bir kenara bıraktı. “Tamam, deneyelim bakalım. Kahvaltı da benden.” Tom’un bokserini aldı. “Şimdi, sıra iç çamaşırına geldi.”

“Tamam.”

O tanıdık huzursuzluk bir kez daha aralarına çöktü. Hannah bunu onun için ne kadar çok yapsa da hâlâ yanlış geliyordu. Mahremiyetini ihlal ediyormuş gibi hissediyordu. Tom’un keyifsiz ifadesinden, onun da öyle hissettiğini görebiliyordu.

Tom’un belindeki havluyu çekti ve Tom sağ elini kullanarak Hannah çamaşırı bacaklarından yukarı çekebilsin diye hafifçe yana eğildi. Teni hâlâ ılık sudan kızarıktı ve Tom’un onu ilk kez kollarına aldığı anda mutlulukla içine çektiği o misk kokulu duş jeli gibi kokuyordu.

Hannah’nın eli Tom’un çıplak bacağına üstünde havada kaldı. Uzun bacaklarındaki o tanıdık, koyu renkli tüyleri ve sağ kalçasının oradaki beni gördü. Aylardır ilk kez Tom’un bedene dikkatle bakıyordu. Normalde onu giydirmek için o kadar telaş ediyordu ki Tom âdeta yeni giysilerin sergileneceği bir vitrin mankeniymiş gibi giysileri giydirip çıkarıyordu. Ama o gün hava güneşliydi, Tom’un kokusunu hissediyordu ve...

Yan taraftaki çalışma odasından çınlamayı andıran bir horlama sesi gelince, o an bir anda geçiverdi.

Hannah kıkırdayıp havluyu yere bıraktı. “Bu da kim?”

“Galiba, Julie’nin yeni bir arkadaşı var.” İç çekti. “Neler yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Zac’in de öyle.”

“Zac diye birisi gerçekten de varsa.”

Tom şaşırdı. “Bu biraz acımasızca olmadı mı?”

“Yok canım.” Hannah omuzlarını silktilti. “Julie birkaç aydır burada; ama Zac’in hayal gücünün bir parçası olmadığına dair hiçbir kanıt görmedim.”

Tom alçak sesle konuştu. “Anlamıyorum. Onunla konuşmaya çalıştım; ama konuyu hemen değiştirdi.”

Hannah bir şey demedi.

“Ne yapacağı konusunda endişeliyim. Hayatıyla ilgili olarak yani. Herhangi bir şeyi sonuna kadar götüreceğini düşünemiyorum.”

Hannah yere eğildi. “Seni şaşırtabilir.” dedi. Bokseri yavaşça bacaklarından yukarı çekti. “İstersen onunla konuşabilirim.”

“Harika olur.” Tom’un gözleri parıldadı. “Teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

Hannah bokseri baldırlarından yukarı çekti ve Tom sağ tarafını sandalyeden kaldırarak ona yardım ederken, elini Tom’un sol kalçasının altına koydu.

“Şimdi büyük final.” Tom’un arkasına geçti ve tek eliyle onu kaldırırken, diğer eliyle bokseri yukarı çekti. Çamaşırı yukarı çekerken, eli yanlışlıkla Tom’un bacağına sürtündü.

Bokserin belini düzeltirken bir şey gördü.

Onu gördüğüne çok memnun olan bir şey.

Hastane taburcu paketinde kesinlikle söz edilmeyen bir şey.

Tom’un omuzları gerilmişti; Hannah’nın o anda hissettiği utanma hissinin yerini hızla anlayışlı bir tavır aldı. Tom davet-

siz misafiri sağ eliyle kapatırken, sandalyesinde sağına yaslanmış oturuyordu.

Hannah diyecek bir şey düşünmeye çalıştı. Ama zihni ona itaat etmedi.

Tom özür dilemeye başlayınca, Hannah kendisine geldi.

“Özür dilemene gerek yok.” İkinci Dünya Savaşı’ndan katı bir koğuş başhemşiresi gibi konuşmuştu. Tom bir şey demeden sandalyesinden öne kaykıldı.

“Hem...” Hannah önüne geçti. “Daha önce görmediğim bir şey değil.”

Tom’un gülümser gibi olduğunu fark etti. “Umarım senin de bir daha görmeyeceğin bir şey değildir.”

Kendisini Tom’un gözlerinin içine bakmaya zorladı. Tom’un geleceklerine inanması gerekiyordu. “Tabii.”

Tom omuzlarını silkti. “Cinsel gücümü kaybetmediğimi görmek de güzel.”

“Aynen.” Hannah eğilip dudaklarına hafif bir öpücük konurdu. “Şimdi bir eşofman bulalım ve hemen çıkıp gidelim.”

Eşofmanını ona giydirdi ve birlikte evden çıktılar.

“Başardım.” Tom sol bacağını Junction kafesinin kapısına giden büyük taş basamağa sürümeyi başardığında, yorgunluktan bitap düşmüş gibiydi. Sağ elini Hannah’nın omuzundan çekti ve ağırlığını bastonuna verdi. “Burasının evden ne kadar uzakta olduğunu unutmuşum.”

Hannah bir şey demedi. Sabahları işe giderken bir kahve almak için oraya üç dakikada yürüyerek gidiyordu. O gün, yürüyüş yirmi dakika kadar sürmüştü.

Tom nefes nefeseydi. “Bir dakika durabilir miyiz? İçeri girmeden yani. Biraz soluklanmam gerek.”

“Tabii.” Hannah yanında durdu ve sokakta önlerinde duran arabalara baktı. Bu işin ne kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Tom’la birlikte yürümek, ona büyükbabasını ölmeden önce parka götürdüğü zamanı hatırlatmıştı. Onun güçsüz kolunu tutup çatlak dönemeçlerde ve kaldırımlarda yön gösterir, onun ve büyükannesinin son kırk senedir oturup ördeklere yem verdikleri banka gelene dek o şekilde yürürlerdi.

Tom ona baktı. “Sence nasıl gitti?”

Hannah gülümsedi. “Bence harikaydın.”

“Gerçekten mi?” Tom’un yanaklarına biraz renk geldiğini görünce rahatladı. “Yürürken konuşmak istemediğimi söyledim için özür dilerim. Her şey fazla parlak geldi. Çok hızlı hareket ediyor gibiydi.” Kaşlarını çattı. “Bir de evden çıktığımız anda şu minik çocuğun bana ‘titrek adam’ demesi harika bir başlangıç olmadı doğrusu.”

Hannah başını salladı. “Haklısın. İyi olmadı.”

“Yanımızdan o kızlar geçerken, bastonumu oluğa sıkıştırمام da...” Gözlerini devirdi. “İyi değildi.”

“Evet.” Bekledi. Tom güç toparlıyordu. Patlayacaktı. Bunu hissedebiliyordu.

“Eh.” Tom omuzlarını silkti. “Bakalım dönerken neler yapacağım?” Hannah’ya bakıp sırttı.

Hannah onun ne kadar cesur olabileceğini hep unutuyordu.

Hannah kapıyı ardına kadar açmadan önce omzunu sıktı. Kapı zili neşeyle çınladı ve Hannah etrafının leziz kahve ve pastırma kokularıyla kaplandığını hissetti.

“Sana iki porsiyon kahvaltı, Tom. Bunu hak ettin.” Onu içeri soktu.

Tom kafenin ılıkliğına ve gürültüsüne girip cesaretle iki masa arasındaki daracık bir boşluğa doğru ilerledi. Tam oraya varacakken, bastonu kırmızı renkli kocaman bir çantanın saplarına takıldı. Düşmesine ramak kaldı; ama dengesini sağlayabilmek için bir masa örtüsüne tutundu. Bir kadının kahvesi havaya savrulup ahşap parkelere saçıldı.

Tom dehşet içinde kalmıştı. “Aman Tanrım, çok özür dilerim.”

Kadın sinir olmuş bir tavırla ona baktı. Bastonu ve Tom’un solgun suratını gördü, ifadesi acımaya dönüştü.

“Sorun değil.” Ufak suratında bir gülümseme belirdi.

Tom’un bakışlarında bir şey belirdi. Gurur. “Dilerseniz, size bir kahve ısmarlayabilirim.”

“Hayır.” Kadının ses tonu son derece tatlıydı. “Sorun değil.” Başını salladı. “Gerçekten de sorun değil.” Ayağa kalkacak gibiydi. “Yardım etmemi ister misiniz?”

“Hayır.” dedi Tom sert bir sesle. “Böyle iyiyim.” Döndü ve ağır ağır pencere önündeki bir masaya doğru ilerledi. Bastonunu köşeye yasladı ve minnetle iri, ahşap sandalyeye çöktü.

Hannah da karşısına, sokağa bakan büyük pencereye bakacak şekilde oturdu.

Tom öne eğildi. “Ne kadar da kendini beğenmişti.”

“Biliyorum.” Hannah kadına baktı. “Ama sadece yardım etmeye çalışıyordu.”

Tom’un suratından sadece bıkkınlık okunuyordu. “Bir türlü anlamıyorlar.”

“Tabii ki anlamıyorlar.” Hannah bir menü aldı. Masaya koydu. Oraya beş sene önce ilk kez geldiğinden beri verdiği sipariş değişmemiştir. “Bunun nasıl bir şey olduğunu kimse anlayamaz.”

“Kendimi o kadar...” Tom bir kaşıkla oynamaya başladı. “Başkalarından o kadar farklı hissediyorum ki.”

“Biliyorum.” Hannah, Tom’un masada hareketsiz duran sol elini tuttu. “Ama geri döneceksin. Bunu biliyorum.”

“Öyle mi?” Tom yorgun ve buna inanmamış gibi gözüküyordu.

“Evet.” Hannah onun duymaya ihtiyaç duyduğu sözcükleri bulmaya çalıştı. “Güçlüsün, Tom. İnternette okuduklarımdan çoğu felç hastasının aylarca evden çıkmadıklarını biliyorum, ama sen Güney Londra’nın geri kalanıyla birlikte kahvaltıya geldin.”

“Yaşasın ben.” Tom kaşını havaya kaldırdı. “Gerçi brunch’a gelmenin rehabilitasyon hedeflerimden biri olduğuna emin değilim.”

“Kimin umurunda?”

Hannah sırtıttı. “Artık burada olduğuna göre keyfini çıkarabilirsin.”

Tom gülümsedi. “Doğru. Şimdi, Tanrı aşkına bir kahve sipariş et. Kimse, özellikle de ben kafeinsiz kalmış bir Hannah’yla sabahı geçirmek istemem.”

“Seni ukala.” Hannah ona bir menü uzattı. “O zaman biraz yemek sipariş etsen iyi olacak. Aç olduğunda ancak zührevi bir hastalık kadar eğlenceli oluyorsun.”

“Çok teşekkürler.” Tom gözlerini devirdi. “Çok nazıksın doğrusu.” Hannah parlak, turuncu renkli saç tokaları ve süt-

yeninin hatlarını belli eden dar bir tişört giymiş garson kıza el salladı. Kız gelip siparişlerini aldı.

Tom sandalyesinde geriye yaslandı.

“Bunu sürekli olarak yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?”

“Yüz sene kadar önce mi?”

Tom’un suratında bir suçluluk ifadesi belirdi. “Evet.” Sonra, gülümsedi. “Sen işe güce dalmadan önce.”

“Ben mi?” Hannah başını salladı. “Yastığını iş yerine götüren bir adamdan duyulacak en şaşırtıcı şey.”

“Haklısın.” Omuzlarını silkti.

Hannah başını yana eğdi. “Eee, sence geri dönmeyi isteyecek misin? Şirkete yani.”

“Belki.” Tom bir şeker paketi alıp masaya vurdu. “Şu anda, BlackBerry’i bile zor açıyorum. Ama yine çalışmak istediğimi biliyorum.”

Hannah midесinin burulduğunu hissetti.

“Öyle mi?”

“Tabii.” Tom kaşlarını çatı. “Neden istemeyeyim ki?”

“Nedeni yok.”

Tom şekeri masaya koydu. “Nick hâlâ kendi şirketimizi kurmamızdan söz ediyor.”

“Sahi mi?” Hannah nötr bir ifadeyle konuşmaya çalışıyordu.

“Evet.” Tom sol elini aldı ve dikkatle kucağına koydu. Göz önünden kaldırdı. Ama Hannah onun durumunu asla unutmadığını düşünüyordu.”

“Sen istiyor musun?”

“Evet.” Tom parmağını masanın koyu renkli yüzeyinde gezdirdi. “Her zaman hayalini kurduğum şey buydu. Dünyayı ele geçirmek.” Gözleri muzip bir ifadeyle parıldadı. “Sen de biliyorsun.” Hannah ona baktı. Üstünde bol bir eşofman olan incecik bir adam daha önceki hayatının hayalini kuruyordu.

Bir yanı onun için korkuyordu. Bir yanıysa onunla gurur duyuyordu.

Tom kahvelerini getiren garson kıza gülümsedi. “Ben sadece biraz...”

“Ne?”

“Bir şey yok.” Başını salladı. “Sadece egzersizleri yapmaya devam etmem gerek. İlaçlarımı almam gerek. İyileşmem gerek. Anlarsın ya?”

“Evet.” Hannah lattesini yudumladı. “Kulağa güzel geliyor.”

“Senin işin nasıl gidiyor, H?”

“İyi.”

“Bu ne demek?”

“İyi demek.” İşten söz etmek istemiyordu. Cumartesi öğle yemeği yerken, pazar gecesi sıkıntısını yaşamaya başlamıştı. İyiye işaret değildi.

“Tamam.” Tom ellerini kaldırdı. “Ya iş arkadaşların nasıllar? Steph nasıl?”

“Ay, onu bilirsin. Gürültücü. Hayal kırıklığına uğramış. Hep aynı hikâye. Ama yakında Tanzania’ya gidecek, o yüzden çok heyecanlı.” Daha fazlasını anlatmamak için kahvesini yudumladı.

“Ya diğerleri?”

Tom ona asla iş arkadaşlarını sormazdı. Hannah şaşkınlıkla ona baktı.

“Şu adam gibi... Raj mıydı? Bir keresinde barda karşılaşmıştık. O nasıl?”

Hannah neredeyse fincanını elinden düşürecekti. Sorunun ardında ne olduğunu anlamak için ona kaçamak bir bakış fırlattı; ama Tom'un suratı normaldi. Meraktan sormuş gibiydi.

Nefes almaya çalıştı. “Fena değil. Bir süreliğine bu dönem geri döndü; ama yakında geri gidecek.”

“Anladım.” Tom dudaklarını sıktı.

Hannah güçlkle nefes alırken, ona eğildi. “İyi misin?”

Tom kaşığına baktı.

“Tom?”

Tom dudağını büküp düzeltti, sonra başını kaldırdı ve ifadesi düzeldi. “Keyif alıyor musun?”

“Ne?” Hannah'nın zihni panik içindeydi ve bir an için onun Raj'ın geri dönüşünden söz ettiğini sandı. “İşimden mi?”

“Evet.” diye başını salladı Tom. “Eskiden işe gitmeyi o kadar çok severdin ki pazartesi sabahları kapıdan seke seke çıkardın.”

“Doğru ama çok uzun süre önceydi.”

“Bana bugünlerde nasıl olduğunu anlatsana.”

Hannah içini bir mutsuzluk hissinin kapladığını hissetti. Eskiden işi onun için çok önemliydi. Artık okul evden sadece biraz daha az depresif bir yer hâline gelmişti. “Bundan söz etmek istemiyorum.”

“Neden?”

“Canım istemiyor.”

“Cidden, H. Sorun nedir?”

Hannah ters bir yanıt verdi. “Bak, sorunlarla tek başıma uğraşmaya daha yeni alıştım, tamam mı?”

Tom’un suratı asıldı. “Peki, özür dilerim. Konuyu kurcalamak istememiştim. Sadece... Merak ettim.”

“Şey, belki de bunlara alışmam biraz zaman alacaktır.”

“Haklı olabilirsin.” Tom başını salladı. “Tamam.”

Hannah garson kız yemeklerini getirdiğinde, toparlanmaya çalıştı. Tom onu ve Raj’ı bilmiyordu. Bilmiyordu, değil mi?”

Hayır.

Kesinlikle bilmiyordu.

İçine bir nefes çekti ve önlerindeki tabaklara baktı.

Kendisine özel kahvaltı sipariş etmişti. Tom’a da pastırmalı ve akçaağaç şuruplu krepler.

Çatalıyla omletin beyaz pürüzsüz kısmına dokundu. Kurt gibi açtı; ama yemeye başlamadan önce Tom’un yemeğini kesti.

“Teşekkürler.” Tom yemeğinden bir çatal aldı ve keyifle gözlerini yumdu. “Hımmm. Bu yemek sıkıcı Weetabix’i her zaman yener.”

Hannah mücverden bir ısırık aldı. “Harikaymış.” Lokmasını çiğneyip yuttu. “Denemek ister misin?”

Tom şüpheyle ona baktı. “Yemeklerini asla paylaşmazsın.”

Hannah sırtıttı. “Belki ben de değişmişimdir.”

“Vay canına.” Tom hevesle öne eğildi. “Bu durumu sonuna kadar kullanacağım.” Hannah’nın domuz pastırmasını ve sosisi işaret etti. “Şunlardan biraz alayım lütfen.” Hannah itaatkâr bir tavırla bunları çatalına saplayıp Tom’un ağzına uzattı.

Tom lokmasını çiğnedi. Gülümsedi. "Harika."

"Biliyorum." Hannah çatalıyla pastırmasını kesti. "Asla kötü olamaz."

"Hayır. Bana yemeğinden biraz vermeni demek istemiş-tim."

"Of, kes sesini." Kaşlarını çattı. "O kadar da kötü değilim."

"Son yemeklerini yiyen idam mahkûmları arasında bile ye-meğini daha isteyerek paylaşılanlar var."

Hannah gözlerini devirdi. "Neyse." Sonra, kıkırdadı. "Ama tuzlu karamelli kekimden biraz çalmaya çalıştığımı ve ciddi ciddi seni bir kaşıkla nasıl öldürebileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum."

İkisi de güldüler ve bir an için göz göze geldiler.

"Çok hoş." Tom elini ona uzattı. Hannah hemen çatalını aldı. "Öyle değil mi?"

Hannah huzursuz olduğunu hissetti. Ateş basmıştı.

"Şey... Evet." Bakışlarını tabağına dikti.

"Güldüğünü duymak güzel, H."

"Hep gülerim."

"Hayır, gülmezsın." Tom kahvesini yudumladı. "Eskiden gülerdin. Kıkırdadığını duymaya bayılırdım."

"Hanım hanımcık gülmemi demek istiyorsun sanırım."

"Her neyse işte." Bakışlarını tavana dikti. "İnsanlar sokak-lar ötesinden güldüğünü duyabilirlerdi. Hatta şehirler ötesin-den."

"Kes sesini." Eliyle ona vurdu.

"Sadece eskisi gibi mutlu olmanı istiyorum, H. Eski neşene kavuşmanı istiyorum."

“Ben lanet Tigger değilim.”

“Ben ciddiylim.” Tom tabağının kenarına damlamış akça- ağaç şurubunu parmağıyla sıyırıp ağzına götürdü. “Mutlu ol- manı istiyorum. Eskisi gibi.” Sırıttı. “Paris’teki o hafta sonunu hatırlıyor musun?”

“Hangisini? Hiçbir yere gittiğimiz hafta sonunu mu?”

“Evet. Yataktan çıkmamak ve odaya yemek sipariş etmek çok hoşuma gitmişti. Taharet musluğuna ve garip zamanlarda elinde şampanya şişeleriyle ortaya çıkan o resepsiyoniste gül- müştük. Muhteşemdi.”

“Öyleydi.” Hannah tüm bunları unutmuştu. Hatırladığı tek şey geri döner dönmez, Tom’un havaalanında işe çağrıldığında ettikleri feci kavgaydı. İşe gitmek yerine, Hannah’ya girmeyi çok istediği bir iş mülakatına hazırlanması için yardım etme- si gerekiyordu. Ama Hannah valizleriyle boğuşa boğuşa eve dönmek, sert bir kahve yapıp mülakata hazırlanmak zorunda kalmış ve tüm bu süre boyunca ondan ölesiye nefret etmişti.

İşi alamamıştı.

Tom’un suratında samimi bir ifade vardı. “Seni yeniden güldürelim.”

Hannah ona baktı. Tom’un gözleri irileşmişti. İçtenlikle ona bakıyordu.

“Kulağa güzel geliyor, Tom.” Oysa hayatında hiç o kadar az gülmek istememişti.

“Güzel.” Tom ağzına bir parça pastırma attı. “Senin için endişeleniyorum.”

Raj’ı bilse endişeleneceği kadar endişelenmesi mümkün değildi. Tanzanya’yı da öyle.

Gerçekleri biliyor olsaydı...

“Bugün Nick’le görüşecek misin? Futbol izleyecektiniz.”

“Öyle konuşmuştuk.” Tom biraz duraksadı. Geri yürüdükten sonra nefes nefese kalmıştı. “Önce biraz dinlenmem gerekebilir.”

“Tamam, benim de kâğıt okumam gerek. O yüzden, sen ne istersen yap.”

“Kâğıt okumak mı? Yine mi?” Tom onu dürtükledi. “Dikkat et, yoksa bu ilişkideki işkolik sen olacaksın.”

“Ha-ha.” Hannah suratını ekşitti, sonra kapıya yaklaşırlarken omuzlarını dikleştirdi. Yabancı birisi patikadan ön kapılarına doğru geliyordu.

“Merhaba?”

Uzun boylu yabancı önünde dikildi. “Merhaba.” Sesi beklenmeyecek kadar yumuşaktı. Batı şehirlerine özgü hafif bir aksanı vardı. “Julie buralarda mı?”

“Bilmiyorum.” Hannah adama baktı. Adamın üstündeki neşeli, kırmızı renkli hırka hüznünlü suratıyla tezat oluşturuyordu. “Siz kimsiniz?”

“Zac.” Adam koyu renkli kirli sakalını ovuşturdu. “Julie’nin burada kaldığını sanıyordum; ama kapıyı açmadı. Ben sadece...” Ofladı. “Sadece merhaba demek istemiştim.”

Hannah anahtarlarını çıkardı. “Muhtemelen dışarıdadır; ama sizin için yine de kontrol edeyim.”

Tom bahçe duvarına yaslandı. “Ben Zac’le dururum.”

“Tamam.”

“Teşekkür ederim.” Zac ellerini bol pantolonunun ceplerinin ta içine soktu.

Hannah ön kapıyı açtı ve dikkatle ardından kapattı. “Julie?”

“Şışşışı.” Julie mutfak kapısının arkasından başını uzattı.
“Evde yokum.”

“Nasıl yani?” Hannah çantasını yere koydu. “Zac geldi.”

“Biliyorum.” Julie kaşlarını çatı. “Neden saklandığımı sanıyorsun?”

Hannah kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onu görmek istediğini sanıyordum.”

Julie’nin gözleri şişmişti ve Hannah suratının ne kadar solgun olduğunu görebiliyordu. “Eh, yanlış düşünmüşsün. Ondan kurtuluver. Lütfen.”

“Ama neden? Bunca yolu seni görmek için gelmiş.”

“O hâlde, onca yolu geri dönmek zorunda kalacak, tamam mı?” Julie bıkkınlıkla fısıldayarak konuşuyordu ve alındaki damarlardan biri kabarmıştı.

Hannah neler olduğunu anlayamamıştı. “Ama bir merhaba diyebilirsin. Yani, eğer...” Merdivenlere ve çalışma odasının kapısına baktı. “Misafirin gittiyse onunla konuşabilirsin.”

“Of, sakın beni yargılama.” Julie omuzlarını dikleştirdi. Saçında sarı renkli bir şey olması ağırbaşlı davranma girişimi-ne yardımcı olmuyordu.

“Ama...”

“Lütfen.” Julie birden savunmasız göründü. “Onunla şu anda görüşmem mümkün değil. Kendimi gerçekten de hasta hissediyorum.” Parmaklarını şakaklarına bastırdı.

“Cidden mi?” Hannah sabrının taşmak üzere olduğunu hissetti. “Yine mi akşamdan kalmasın? Zavallı Zac. Dışarıda seni bekliyor. Senin için...”

“Evet. Biliyorum. Salağın tekiyim.” Julie acı ve alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu. “Yine hayal kırıklığı yaratıyorum.” İçine derin bir nefes çekti. “Hakkımda en kötü şeyleri düşünmekte haklı olduğumu kanıtliyorum.”

Hannah başını salladı. “Eh, bu yüzden beni suçlayamazsın. Tom’a bakman gerektiği hâlde hiç burada değilsin. Neler oluyor yahu?”

“Hiçbir şey.” Julie yeşil sabahlığını sıkı sıkı üstüne çekti. Hannah onun titrediğini fark etti. “Bak, ondan kurtuluver, tamam mı?”

“Tamam, tamam.” Hannah ellerini havaya kaldırdı. “Burada olmadığını söylerim.”

“Söyler misin?” Julie yutkundu. “Teşekkürler.”

“Ama nedenini bilmek istiyorum. Sonra anlatırsın.”

Julie “Tamam.” diye başını salladı. “Sonra, tamam mı?”
Mutfağa girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Ashdown Ormanı haritası

2008 Yazı

Japon turistlere hata bulmuştu.

Onları tam Hannah’ı Pooh değnekleri oyununda kazanmasını sağlayacak kadar büyük bir değnek bulmaktan vazgeçirmeyi başardığı anda duymuştu. Dönen kameralar. Yüksek sesler. Çalılıkların arasından bir kavanoz bal aramak için Ayı Winnie’nin fırlamasını bekliyormuş gibi güneş gözlüklerinin ardında gözlerini kırpıştırıyorlardı.

O anın kusursuz olmasını istemişti. Güneşin altında. Huzur dolu. İçten. Hannah’nın o anı hayal ettiğinden emin olduğu gibi.

Ama aşırı coşkulu geçen bir futbol antrenmanı yüzünden dizi tutulmuştu ve etrafları tamamıyla fotoğraf kameralarının flaşlarıyla çevrilmişti. Onu yalnız yakalamalıydı. Kalabalıktan uzakta. Onu duyabileceği bir yerde. YouTube'a veya tanımadıkları Japon bir turistin tatil slayt gösterisine koyulmayacak bir yerde.

Hannah köprüden sarkmış, aşağıdaki nehrin dalgalı sularına bakıyordu. Kıvrıkcık saçları arkasında bir bulut gibi kabarmıştı ve tepelerindeki yaprakların arasından sızan güneş ışınları kollarının soluk tenini aydınlatıyordu. Omuzuna dokundu ve Hannah ona döndüğünde gözlerinin parıldadığını fark etti. "Düşünsene, Tom. A.A. Milne her şeyi burada düşünmüş olmalı. Tam burada."

"Biliyorum." Gülümsemeye çalıştı; ama adrenalinin suratını bir tür ölüm maskesi gibi dondurduğunun farkındaydı.

"Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim." Güneş kestane renkli saçlarının açık renkli kısımlarını ön plana çıkarıyordu. "Eeyore'nin nerede ortaya çıktığını görmek müthiş bir şey." Hannah'nın yanağına minnacık bir polen yapışmıştı. Tom bunu yavaşça sildi.

Turistleri unutmalıydı. Hazırdı. İçine bir nefes çekti.

"*Sumimasen. Affedersiniz.*" Birisinin koluna dokunduğunu hissetti. "Fotoğraf lütfen?"

Bir an için, içinden ona dokunan kişiyi öldürmek geçti; ama arkasına baktı ve yanında duran kocaman güneş gözlüklü genç Japon turiste gülümsedi. "Tabii." Elleri o kadar kötü titriyordu ki fotoğraf makinesini güçlkle tutuyordu. Adam sırt çantasından minik bir Ayı Winnie oyuncakçı çıkarıp, fotoğraf için poz verirken yanında tutunca isterik bir biçimde kahkaha atmak üzere olduğunu hissetti.

Fotoğraf makinesini adama geri verirken, Hannah dirseğini çekti. “Onun gerçek ayı olmadığını biliyor mudur acaba?”

“Hayır.” Hannah’nın elini tuttu. “Haydi, gidelim buradan.”

“Ama daha Pooh değnekleri oyununu oynamadım.”

“Hannah, buluştuğumuzdan beri geçtiğimiz her nehirde Pooh değnekleri oynadık.”

“İftira.” Hannah elini cebine soktu ve Tom bir patates cipsi paketinin hışırtısını duydu.

“Açlıktan ölmek üzereyim.” Paketi açtı. “Hep bu mis gibi hava yüzünden.” Kocaman, parlak, turuncu renkli bir Wotsit alıp ağzına attı.

“Belki geri kalanını sonrası için saklarsın, H. Daha birkaç saat önce kahvaltı ettik.” Tom çaresizlik içinde o anı korumaya çalışıyordu. Sabah uyandığından beri içini kaplayan o hissi kaybetmemeye çalışıyordu. Heyecan. O gün, sevdiği kıza evlenme teklif edecekti. Tanıştıklarından tam iki sene sonra. Daha doğrusu, onunla ilk konuşmayı başardığı günden iki sene sonra. Bir yüzük almıştı. Mükemmel bir yerdeydi. Güneş bile vardı. Hannah onu duymazdan geldi ve ağzına üç Wotsit daha atıp zevkle çiğnemeye koyuldu.

“Tanrım, bunlar çok güzel.” Paketten biraz daha almak için elini içine daldırdı.

Şimdi. Şimdi sormalıydı.

“Şuraya gel.” Elinden tuttu ve onu köprüünün hemen sağındaki ağaçlık alana doğru çekti.

Hannah ağzını sildi ve burnuna Wotsit bulaştırdı. “Ya yılanlar?”

“Yılanlar mı?” Tom onu o yöne doğru çekti. ayaklarının altında dallar ve yapraklar hışırdıyordu.

“Evet.” Hannah gitmek istemiyormuş gibi topuklarını yere bastırdı. “El rehberinde ormanda yılanlar olabileceği yazıyordu.” Tom’un içinde kalan son romantizm kırıntıları da hızla siliniyordu.

“Ne tür yılanlar?”

“Engerekler.” Köpek dışkısı gibi kokan bir öbeğin yanında durduğunda, bilmiş bilmiş başını salladı.

Kocaman bir ormanda, göz kamaştırıcı onca manzaranın arasında dura dura orada durmuştu.

Boş ver.

Tek dizinin üstüne çöktü. İçine derin bir nefes çekti ve Hannah’nın o sırada paketten bir Wotsit daha çıkarmakla meşgul olduğunu gördü. Ayak bileğini ufak ama kararlı bir dal öbeğinin kesmek üzere olduğunu hissetti. Blucininin paçasında bir ıslaklık hissetti ve neyin üstüne diz çöktüğünü merak etti.

“Hannah.”

“Çayır yılanları da olabilir.” Ona bakınca donakaldı. Wotsitler yere düştü. “Aman Tanrım.”

Tom ona baktı, ağzını açtı ve birden ne diyeceğini düşünmediğini fark etti. Onun Bay Darcy’leriyle, Heathcliff’leriyle veya hayallerinde dörtnala koşan diğer romantik kahramanlarıyla boy ölçüşemezdi.

Neyse. Söyleyeceklerini basit tutması gerekecekti. “Hannah, benimle evlenir misin?”

Hannah elleriyle ağzını kapattı.

“Evet, lütfen.”

Hannah yanına çöktü ve uzunca bir süre orada öpüştüler.

Daha sonradan, dizleri köpek pisliğine bulaşmış, kalple-

rinde sonsuzluk hissiyle birlikte otoparka yürüdüler. Hannah düğünlerden, arkadaşlardan, annesiyle babasını aramaktan söz ederken söylediği bir şey Tom'un aklına takıldı.

"Damian ne dedi?"

"Japonya'da o kadar iyi bir işim varken, geri dönmemin çılgınlık olduğunu söylemişti; ama doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Benim için doğru kişi olduğunu biliyordum."

"Harika bir iş mi? Bunu söylememiştin. Sadece eğlenceli geçtiğinden söz etmiştin." Hannah cenazeden sonra bir daha Japonya'ya geri dönmemişti. PGCE'sine başlamak için beklerken, Holborn'daki bir okulda bir sürü yabancı öğrenciye İngilizce öğretmeye başlamıştı. Tom Hannah'nın her gece da-iresine gelmesine, ona okuduğu son kitabı anlatmasına veya Cosima'yla Alberto arasındaki melodramatik ilişkiyle ilgili son gelişmeleri anlatmasına bayılıyordu. Bunlar kendi pembe dizilerini yazabilecek bir ilişki yaşayan iki İtalyan öğrencisiydi.

Hannah omuzlarını silkti. "Aman, önemli değildi."

"Anlatsana, H." Elini sıktı.

"Beni terfi ettirmişlerdi; o yüzden, Tokyo'daki birkaç okulda müfredatlardan sorumluydum. Çok da önemli bir şey değildi." Ona gülümsedi. "Geri dönmek ve seninle birlikte olmak çok daha önemliydi."

"Ama..."

Hannah onun elini kavradı. "Olmak istediğim yer yanındı, Tom. Tamam mı?"

"Peki." Tom'un bir yanı ona daha fazla soru sorması gerektiğini biliyordu; ama bir diğer yanı öğreneceği şeylerden korkuyordu. Hannah'nın ona geri döndüğüne çok mutluydu.

Kiralık arabaya vardılar; Tom kapıyı onun için açtı. “Haydi, gidip kutlama yapalım, sevgili nişanlım.”

Hannah tereddüt eder gibi oldu ve suratı asıldı. “Tek bir sorun var.”

“Nedir?”

“Senin kız arkadaşın olarak bilinmeyi tercih ederdim.” Sırtı ve Tom o anda bu gülümsemeyi dört gözle bekleyeceği bir ömür geçireceğini fark etti.

Sabırsızlanıyordu.

11

“Suratınız bir tuhaf, hocam.”

“Her zamankinden daha mı tuhaf, T’shan?”

Kız bunu Hannah’nın hoşuna gitmeyecek bir ciddiyetle düşündü. Ağır ağır evet der gibi başını salladı. “Evet, hocam.”

“Harika.” Hannah kalemini indirdi. “Söylediğin için sağ ol.” Gülümsedi. “Televizyonun karşısında kâğıt okuyarak geçireceğim harika geceye başlamadan suratımı düzeltirim.”

“Rica ederim, hocam.” T’shan parmaklarını perçeminin arasından geçirdi. “Elbiseniz güzelmış.”

Hannah üstündeki parlak, siyah renkli elbiseye baktı. “Teşekkürler, ben...”

T’shan hâlâ konuşuyordu. “Ama ben olsam, farklı ayakkabılar giyerdim. Sizinkiler...”

“Dur.” Hannah kızın lafını kesti. Bir daha konuşmasına izin verirse, egosu en yakın trenin altına atlayacaktı. “Şimdi gitme ve normalde okuldan sonra ne yapıyorsan onu yapma vakti geldi.” T’shan’ın gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. “Bilmek istemez miydiniz, hocam?”

Hannah kaşlarını kaldırdı. “Aslında, bilmek istemediğime eminim.”

“Komiksiniz, hocam.” T’shan koridora çıkarken, neşeyle gömleğinin üst düğmelerini açtı ve altındaki parlak, pembe renkli iç gömleği ortaya çıktı. Bu da Queensdale’deki son çılgınlıktı. Hannah ardından bakarken, kız gizli turuncuların ve yeşillerin arasına karıştı. Ah, o eski günler diye düşündü. Eskiden endişelendiği tek konu hangi bluzu giyeceği veya hangi ayakkabıları satın alacağıydı.

“Bugün nasıl geçti?” Steph üstündeki koyu kırmızı renkli bir elbiseyle ve başının tepesinde topladığı saçlarıyla kapıda belirdi. Hannah’yı yorgun hissettiriyordu. Sıkıcı hissediyordu.

“Fena değil.” Kalkıp sınıfın köşesindeki beyaz raflarda duran *Sineklerin Tanrısı*’nın kopyalarını toparlamaya koyuldu.

“Fena değil, öyle mi?” Steph ön sıradaki masalardan birine oturup ayaklarını sallamaya başladı.

“Evet.” Hannah başka bir şey demedi. Günler gelip geçiyordu. Hiçbir şey değişmiyordu.

“Bana bu yanıtı verdiğin yedinci gün.”

Hannah son kitapları da topladı. “Hesap mı tutuyorsun?”

“Tabii ki.”

Hannah raflardaki kitapları küt diye masaya bıraktı.

“İyi de neden öyle yaptığını anlamadım.” Ellerinin tersiyle yorgun gözlerini ovuşturdu. “Gayet iyiyim. Endişelenecek bir şey yok.”

Steph kaşlarını çattı. “İşte, yine o sözcük.”

Hannah biraz sinirlenmeye başlamıştı. “Bak. Sadece bir sözcük. Sana ‘iyi’ de diyebilirdim ya da ‘gayet iyi’ diyebilirdim. Değil mi?”

Steph başını salladı. “Evet, diyebilirdin, Han; ama deme-

din. Sadece 'fena değil' dedin. Tom'u bulduğun geceden beri dediğin gibi."

Hannah itiraz etmeye koyuldu; ama Steph elini kaldırdı. "Bak, bir kâbus yaşadığını biliyorum. Onun için ne kadar zor olduğunu da biliyorum. Ama Tanrı aşkına, onu terk etmek üzereydin ve ben..."

"Steph!" Hannah endişeyle etrafına bakındı. "Sus."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Yapma o zaman." Hannah köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. Asabileşmişti.

Steph parmaklarını masaya vurmaya koyuldu. "Aslında, bir şey daha var. Neden sürekli olarak Margaret'in pis işlerini yapıyorsun?"

"Bak, bu haksızlık." Hannah üstünde kurşungeçirmez bir yelek olmalıymış gibi hissetti. "Bildiğim tek iş bu. Bunu sen de biliyorsun. Bunu en iyi şekilde sürdürmeliyim."

"Han, bu işten nefret ediyorsun. İşten ayrılmak üzereydin."

"Hayır. Öyle söyleme." Hannah dili ağırlaşmış gibi hissetti. Ağzı kurumuştu. "Nefret etmiyorum. Öğrencilerden de kitaplardan da nefret etmiyorum."

"Evet, ama Margaret'in boktan işleri seni yıpratmaya başladı."

"Steph." Hannah başını salladı. "Her şey beni yıpratıyor."

Steph evet der gibi başını salladı. "Tom'la olan durum çok zor olmalı."

Hannah'nın içinden onu korumak geçti. "İdare ediyoruz." Bunu söylerken doğru olduğunu fark etti. "Gerçekten cesur davranıyor."

“Evet, ama daha önceden sorun yaşadıysanız...”

“Dur!” Hannah beyaz tahtayı silmeye koyuldu. “Söylemiş-tim ya? Bundan söz etmek istemiyorum. Bir anlamı yok.”

Steph iç çekti. “Tanrım, ne kadar inatçısın.”

Hannah ona döndü. “Bak, konuyu kapatsak nasıl olur? Elimden gelen her şeyi yapıyorum. Biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.” Steph dudaklarını birbirine bastırdı. “Ama hayır, konuyu kapatamam. Yine aynı şeyi yapıyorsun, Han.”

“Neyi yapıyorum?”

“Onun geleceğini düzeltiyorsun. Seninkini değil.”

“Steph, bunca iş varken başka ne yapabilirim?” Hannah alıştırmayı kitaplarını sırt çantasına yerleştirmeye koyuldu. “Tom felç geçirdi. Tabii ki bugünlerde her şey onunla ilgili olacak.”

“Biliyorum, Han; ama senin için korkuyorum işte. Sonra ne olacak?”

“Neden sonra?”

“Tom iyileşip işe geri döndükten sonra.”

“Asla iyileşemeyebilir.”

“Tamam, o zaman ne olacak?”

Hannah başparmağının tırnağını kemirmeye koyuldu. “Bilmiyorum. Daha bunu düşünecek fırsatım olmadı.” İşin aslı, geleceği düşünmek onu korkutuyordu.

“Seni zorladığımı biliyorum Han; ama sadece *kendini* düşünmeni istiyorum.” Steph samimiyetle konuşuyordu. Sura-tında içten bir ifade vardı. “İnsanüstü bir yaratık gibi davranıyorsun. Çok çalışıyorsun. Ona bakıyorsun. Hayallerinden vazgeçiyorsun. Asla şikâyet etmiyorsun. Birisinin de *sana* bakması gerekiyor.”

“Hayır, buna gerek yok!” Hannah gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. “Bir bastonla yürümesi gereken ben değilim ya da yataktan kalkması için yardım gereken. Ben hâlâ *bütünü*.” Geriye kalan son kitapları da öfkenin verdiği çılgınca bir güçle çantasına tıktı. Sırt çantasının fermuarı kapanmayacak gibi oldu; ama Hannah fermuarı hızla çekti.

Tekrar Steph’e baktı. “Neden bana saldırıyorsun. Arkadaşım olman gerekiyor.”

“Sana saldırdığımı falan yok. Yardım etmeye çalışıyorum. Yine aynı duruma düştüğünü görmek istemiyorum.”

“Yine mi?” Hannah sırt çantasını almaya çalıştı. Çanta birkaç ton gibiydi. “Yine de ne demek? Hangi durum?”

Steph iç çekti. “Bir sene önce olanları hatırlıyor musun? Onu ilk terk etmeye karar verdiğin zamanı diyorum. Ertesi sabah bunu ona söylemek yerine beni aradın ve onun Türkiye’de denize açılmak istediği bir yere gitmek üzere bir tatil planladığını anlattın.”

“Evet.” Hannah yanaklarının kızardığını hissetti. “Eee?”

Steph bacaklarını daha hızlı sallamaya başladı. “Benimle ve PCGE’ye katılacaklarla Edinburgh Festivali’ne gelecektin, ama Tom’un ortaklarıyla sıkıcı akşam yemeklerine çıkabilmek için Londra’da kaldın.”

“O, farklı bir durumdu.”

“Pek de değildi.” Steph başını salladı. “Aynı şeyi yapıyorsun. Tom’a öncelik veriyorsun.”

“Hayır.” Hannah yumruklarını sıktı. “Aynı şey değil. Tanrı aşkına, adam hâlâ şokta.”

Steph sesini alçalttı. “Biliyorum.” Hannah arkadaşının sesindeki samimiyeti duyabiliyordu; ama bir yanıt verip açıla-

mıyordu. Gerçek hislerini anlatacak olursa, bunları asla geri alamazdı. Geleceğiyle ilgili ne kadar büyük bir panik yaşadığını. Tom'la ilgili şüphelerini. İyileşip iyileşmeyeceğini. Doğru şeyleri yapıp, hâlâ canlı hissetmeye çalıştığını.

İçine bir nefes çekti. Kendisini kontrol etmeye çalıştı.

Steph hâlâ konuşuyordu. "Sadece kaybolup gitmeni istemiyorum, Han."

"Durum o kadar kötü değil."

"Saçmalama." Steph başını salladı. "Haftanın en heyecan verici olayı *Nashville* izlemek. Buna hayat denmez. Bu, bir parodi."

"Ben..." Hannah ağzını açtı. Sonra, vazgeçip kapattı.

Steph bacak bacak üstüne attı. "Bir de Raj meselesi var."

"Ne olmuş ona?"

"Hâlâ senden çok hoşlanıyor."

Hannah kâğıtlarını el çantasına tıkmaya koyuldu. "Hayır, hoşlanmıyor. O sadece... Bir iş arkadaşı."

Steph'in havaya kaldırdığı kaşları çok şey söylüyordu. "Sanmıyorum. Öğretmenler odasında hep hasretle sana bakıyor."

Hannah'nın sabrı taşı. "Bana neden bunları anlatıyorsun? Ne faydası var?"

"Steph yine alçak sesle konuştu. "Ben sadece sana bir şey anlatmaya çalışıyorum. Sana, arkadaşşıma."

"Ben buradayım, Steph."

"Hayır." diye başını salladı Steph. "Bu versiyonunu demiyorum. Gerçek Hannah'dan söz ediyorum. Margaret'a direnen ve kendisini hangi öğrencisinin Piggy olacağını görmek için

dolaba kilitleyerek *Sineklerin Tanrısı* hakkında çılgınca şeyler öğreten Hannah'yı diyorum. Gülen Hannah. Kötü espriler yapan ve bir manyak gibi dans eden Hannah. Onu tekrar görmek istiyorum.”

Hannah çenesini kaldırdı. “Eh, o biraz zor. Artık böyleyim, tamam mı? Sorumluluk sahibiymişim gibi davranıyorum. Çalışıyorum. Terfi almaya çalışıyorum. Biliyorsun, Tom bir daha asla çalışamayabilir. Buna hazırlıklı olmam gerek.”

“Beni dinle, Hannah. Kışından ter damlayana dek çalışabilirsin; ama Margaret seni yine de terfi ettirmeyebilir.” Başını salladı. “Salağın teki. Ona bu şekilde ulaşamazsın.”

Hannah öfkesini yöneltecek bir yer aradı. “Yeteri kadar iyi olmadığımı mı söylüyorsun?”

“Tabii ki hayır.” Steph gözlerini devirdi. “Harika olduğunu düşündüğümü biliyorsun. O yüzden hep ders planlarını aşırıyorum ya?”

Hannah çantasını omuzuna astı. “Sadece günü kurtarmaya çalışıyorum, Steph. Elimden gelen tek şey bu.”

“Biliyorum. Bu yüzden de seni çok seviyorum. Ama...” Steph sustu. “Lanet olsun. Bara gitmeye ne dersin? Düşüncesizlik edip hafta ortası eski günler hatırına birer tekila içelim mi? Var mısın?”

Hannah başını salladı. “Gelemem.”

Steph'in yanıt vermemek için kendisini zor tuttuğunu ve ellerini kaldırdığını gördü. “Peki.” Steph masadan indi ve kapıya gitti. “Ama sakın on sene sonra bir anda hayatına ne olduğunu düşünecek kadar Tom'a yoğunlaşma.”

“Durum öyle değil.” Hannah dudaklarını birbirine bastırdı. Ağlamayacaktı.

“Umarım öyle değildir.” Step gitmeden önce birkaç saniye gözlerinin içine baktı.

Hannah sonradan keyfi kaçmış bir hâlde bomboş okul otoparkının kenarındaki bir ağaca bağladığı bisikletine gitti. Hava karanlık ve soğuktu; dışarıdaki boş sokakta ön camı kırık bir araba olduğunu görebiliyordu. Ceketini sıkıca etrafına çekti ve çakıl taşlı yolda ayak seslerini duyunca tüyleri ürperdi.

İçinde ani bir adrenalin akımı hissetti. Queensdale Güney Londra’nın pek de güvenli bir bölgesi değildi; zaten iğrenç geçen gününü daha da kötüleştirecek olan kapkaççıyı bekledi.

“Silahım var.” Elini cebine sokup bir tabancası varmış gibi davranmaya çalıştı.

“Güzel, bunu duyduğuma sevindim.”

Hannah biraz daha gerildiğini hissetti.

Konuşan kişi devam etti. “Ama benim yarım kadarsın; o yüzden, ölümcül parmaklarının bir faydası olup olmayacağından emin değilim.”

Gülüşünden onu tanıdı. “Raj?”

Gölgelerin arasından ince uzun birisi çıktı.

Hannah derin bir oh çekti. “Seni şapşal. Burada ne işin var? Beni mi izliyorsun?”

“Bunu çok isterdim.” Nazikçe Hannah’nın omzuna dokundu. “Steph bara gelmen için seni ikna etmem gerektiğini söyledi. Ben de bu gece bir deneyeyim dedim.” Sırıttı. “Son günlerde biraz kaçıyorsun.” Lanet olsun Steph.

Başını sallayıp bir adım geriye gitti. “Eve dönmem gerek.”

“Sahi mi?” Raj kaşlarını kaldırdı. “Emin misin?” Loş ışıktaki gözleri irileşmişti.

“Evet.” Raj’ın ona dikkatle baktığının farkında olan Hannah çantasıyla oynadı.

“Seninle eve yürümemi ister misin?”

“Hayır.” Bunu istediğinden daha sert bir biçimde söylemişti.

“Tamam, tamam.” Ellerini kaldırdı. “Çok korkunç bir şey söylediğim için özür dilerim.”

“Korkunç değil.” Raj’ın gözlerine baktı ve son birkaç aydır hissettiği bıkkınlık ve hüznün yüzünden içinden ağlamak geldi.

Ama bunun yerine, bisikletinin kilidini açtı ve aralarına doğru itti. “Sadece yaş günümünden beri çok şey değişti.”

“Ben değişmedim.” Raj bunu o kadar alçak sesle söyledi ki Hannah onu güçlkle duydu.

“Şey...” Kaskının kayışlarıyla oynadı. “Kusura bakma, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Hannah. Özledim seni.” Bir yanı Raj’ın sesindeki sıkıntıdan hiç hoşlanmadı. Diğer yanıysa buna bayıldı.

“Özür dilerim.” Sırt çantasının kayışlarını omuzlarına geçirdi. “Bu sıralar herkesi hayal kırıklığına uğrattıyorum.”

Raj elini Hannah’nın elinin üstüne koydu.

“Bu, doğru değil.” Hannah’nın eli ılıktı. “Sadece biraz eğlenmen gerek. Haydi, bara gel.”

“Hayır.” Parmakları Raj’inkine dolanıyor gibiydi. “Ben...”

“Sadece bir saatliğine...”

Dudakları çok yakınında duruyordu. Onu öpmek ve gerçekleri bir dakikalığına unutmak o kadar kolaydı ki. Eve dönmesi gerektiğini. Akşam yemeğini. Kâğıt okumayı. Farklı bir şey yapabilirdi. Kendisi için bir şey yapabilirdi.

“Hannah.” Raj fısıldayarak konuşuyordu. “Ben...”

“HANNAH!”

Hannah irkilip döndü ve otoparkın sokağın kenarında devam eden çitlerine baktı.

“Julie!” Hızla Raj’dan geri çekildi; ama Raj hâlâ elini tutuyordu.

Raj telaşla konuştu. “Benimle orada buluş.”

Hannah elini hemen geri çekerken, Julie’nin görmediğini umdu. Gayet sahte ve neşeli bir ses tonuyla konuştu. “Selam, Jules. Ne oldu?”

Raj tekrar ona uzandı.

“Benimle orada buluş.”

Hannah geri çekildi ve Julie çitleri sallarken Raj’a baktı. “Yine anahtarlarımı kaybettim. Senden alabilir miyim?”

Yine aynı şey olmuştu. Hannah hesabında kalan azıcık paraya karşılık çilingire bir çek kesip bundan kurtulabilir mi diye düşündü.

“Tabii. Bir dakika, Jules. Ben de eve gidiyorum.”

Raj’a döndü. “Kes şunu artık.”

“Hayır.” dedi Raj kararlı bir ses tonuyla.

Hannah bıkkınlıkla fısıldadı. “Kes dedim.” Ellerini gidona koydu ve gitmeye hazırlandı.

Julie’nin sesi sabırsızdı. “Acele et.”

Hannah ona seslendi. “İşle ilgili bir sorun hakkında konuşuyorum.”

“Raj.” Raj bisikleti tutuyordu. Hannah çaresizlik içinde bisikleti çekti. “Lütfen...”

“Benimle orada buluş.”

Hannah bisikletiyle eve geri dönmeyi istiyorsa, başka çaresi kalmadığını fark etti. “Ne zaman?”

“Cumartesi.”

“Nerede?”

“Sana mesaj atarım.”

“Tamam, ama neden? Okulda her gün birbirimizi görüyoruz.”

Raj elini geri çekmeden önce parmaklarını sıktı. “Nedenini biliyorsun.” Hannah bir an için kendisini onun gözlerinde gördü ve yüreği kabardı.

“Haydi!” Julie çitleri salladı.

Hannah Raj’a döndü. “Tamam, geleceğim.”

Raj’ın gülümsemesi beynine kazındı.

Jules’a seslendi. “Geliyorum.”

Yürümeye başlayıp arkasına bakınca, Raj’ın onun ardından bakakaldığını gördü.

“O kim?” Julie onunla otoparkın çıkışında buluştu.

“Ha, kimse.” Omuzlarını silkti. “Sadece bir iş arkadaşı.”

Kendisini ve Raj’ı düşündü. Cumartesiye düşündü.

Gidecek ve ona aralarında asla bir şey olamayacağını söyleyecekti.

O kadar. Tek bir içki içecek ve eve dönecekti.

O kadar basitti.

Tom Ellison ve Hannah Rose Miles'in nikâh töreni broşürleri

Summerfields çiftliği, Oxfordshire

11 Temmuz, 2009

“Bunu bana son kez yaptırabileceğini biliyorsun, değil mi?”

Hannah onu elinden tutmuş, hiç gitmek istemediği yere doğru ısrarla çekiştiriyordu. Tom bahçenin köşesine varmadan kararlılıkla durdu ve sayıları giderek artan neşeli konuklarıyla karşılaştı. Bir nefes almaya ihtiyacı vardı. Güzel karısıyla bir saniye yalnız kalmak istiyordu.

Hannah dönüp ona gülümsedi. Gözlerindeki sevgi Tom'un kalbini hafifletti. Ne yazık ki, ayakları Hannah'nın götürmek istediği yere gitmek istemiyordu.

“Buraya gel, seni ödle.” Hannah parmak uçlarına yükselip onu hafifçe dudaklarından öptü. Tören, kadeh kadeh şampanya ikram edilen resepsiyon ve düğün kahvaltısı boyunca o anı yakalamayı istemişti. Onunla yalnız kalmayı. Tom ve Hannah olarak. Karı koca olarak.

Hannah'nın yanağına düşen saçını yana attı. Hannah'nın bukleleri toplanıp biraz olsun zapt edilmişti ve ensesindeki koyu kahverengi topuza beyaz renkli minik çiçekler iliştirilmişti. Çok güzel gözüküyordu; ama Tom'un bir yanı suratındaki makyajı silmek, takılarını çıkarmak ve Hannah'sını özgür kılmak istiyordu. Hannah'nın parlak kırmızı dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Ama bunu çok iyi yapıyorsun.”

Hannah ona biraz sokulup, baştan çıkarıcı bir fısıltıyla yanıt verdi. “Neyi?”

Tom daha sonradan onu elbisesinin altın renkli katmanlarından nihayet kurtardığında olacakları sabırsızlıkla beklerken

gölümsedi. "Dans etmeyi diyorum." Elini hafifçe Hannah'nın çıplak sırtında gezdirdi. "Ama belli ki uzun bir liste oluşturan becerikli dansçıların var."

Hannah sırtıttı. "Aynen öyle. Benimle evlendiğin için çok şanslı bir erkeksin."

"Biliyorum. Ama bu dans meselesi dışında. Tek başına çıkıp dans edersen de gayet mutlu olurum."

Hannah gözlerini devirdi. "Yapmak istediğim şey bu değil." Arkalarında birileri kahkahalarla gülerken oraya baktı. Sonra, dikkatle Tom'un suratına baktı. "Hem öyle gerilmezsen, çok iyi bir dansçı olabilirsin."

Tom başını salladı. "Sana inanmıyorum." Omuzlarını silketti. "Ama deneyeceğim. Benim için bunun kayda değer olmasını sağlarsan tabii."

Hannah'nın gözleri Tom'un o çok sevdiği muzip ifadeyle parıldadı. "Ha, o konuda endişelenmene gerek yok. İç çamaşırlarım bu elbiseden çok daha güzel." Hannah bunları öyle bir söylemişti ki Tom'un içinden bunu görmek geldi. O anda. Oracıktı.

Hannah onu öptü ve bedenini onunkine dayadı. Tom takım elbisesinin kalın kumaşının altındaki beton duvarı hissetti ve bir saatliğine onu oradan kaçırıp dilediğini yapabilir mi diye düşündü. Hannah'nın ona izin vereceğini biliyordu. Onu sevmesinin birçok nedeninden biri de buydu.

"Kendinize bir oda tutsanıza, arkadaş."

Geri çekilince, Nick'in köşeden onlara doğru başını sallayarak geldiğini gördüler. "Bilirsin, her zaman kinci bir sağdıç konuşması yapabilirim. Hem de görseller ekleyerek." Parmaklarını deklanşöre dayadığı fotoğraf makinesini kaldırdı.

Tom arkadaşı onlara doğru yürürken, gönülsüzce Hannah'dan geri çekildi ve ahırın duvarına yaslandı. Nick bir sigara çıkarıp yaktı. "Pazartesi günü bu saatlerde Karayiğitler'de olacağınıza inanamıyorum." Dumanı derin derin içine çekti. "Şanslı hergele. Limdersson anlaşması için sensiz kölelik edeceğiz."

Tom biraz endişelendi. Gitmek için doğru bir zaman değildi.

Asla doğru bir zaman olmazdı.

"Hayatta olmaz, Nick." Hannah dehşete kapılmış gibiydi. "Seni ve lanet olasıca anlaşmayı falan düşünemez. Balayına çıkıyoruz. Tom bir saniye bile iş düşünmeyecek."

"Şanslı herif." Nick kadehindeki içkiyi bitirdi. "Bu arada, geri kalanımız bitmek tükenmek bilmez bir çabayla çalışıyor olacağız." İç çekti. "Sense bir adada kızların sevdiği o kokteyllerden birini yudumlarken bronzlaşacaksın."

Elini sarı saçlarının arasında gezdirdi, eğilip Hannah'ı yanağından öptü. "Tekrar tebrik ederim. Muhteşem gözüküyorsun. Tanrı bilir neden bu salakla evlendin." Gülümseyip Tom'un omzunu kavradı. "Cidden, dostum. Aferin sana. Kendin için güzel bir şey yaptın." Boş kadehini kaldırdı. "İkinizin şerefine."

"Şey nerede?" Tom Nick'in son kız arkadaşının ismini hatırlamaya çalıştı.

"Elise mi?" Nick başını salladı. "Ondan ayrıldım. Size söylediğimi sanıyordum."

Hannah başını salladı. "Yani, her zamanki Nick gibi davranıp, o senden ayrılana dek onunla konuşmadın mı?"

"Evet." Nick kendinden son derece memnun gibiydi. "Her seferinde işe yarıyor."

“Ne salaksın.” Hannah gülümsedi; ama Tom onun sesindeki azarı hissetmişti.

“Beni bu yüzden seviyorsunuz.” Nick sırtıp külünü yere silkti. “Yeni bir hanımefendi avlamak için içeri girsem iyi olacak.”

“Harika.” Tom Hannah’yla yine yalnız kalmak istiyordu. “Sakin kız kardeşime dokunma, tamam mı?”

“Merak etme.” Nick arkasını döndü ve düğün partisine geri dönmek için kalabalığın arasında ilerledi. “Şu anda bir çalığa kusuyor.” diye seslendi. “Ayakta duracak hâli yok.” Çiftliğin köşesinden dönüp gözden kayboldu.

“Kahretsin.” Tom gözlerini devirdi. “Neden hep zil zurna sarhoş olması gerekiyor? Üniversiteye geri dönmenin onu biraz olsun sakinleştireceğini sanıyordum.”

Hannah Tom’un kolunu tuttu. “Onun suçu değil, Tom. Ben de daha gençken gittiğim her aile düğün töreninde kusardım.” Sırıttı. “Bu, bir ergenliğe geçiş ayınıdır.”

“İyi de şu anda on sekiz yaşında; artık o bahane işe yaramaz.” Tom kaşlarını çatı. “Gidip durumuna baksam iyi olacak.”

“Dans pistinden kaçmak için ne bahane olursa kullanırsın, değil mi?” Ona gülümsedi. “Merak etme. Arkadaşları onunla ilgilenir.”

“Hiç sanmam.” Tom’un Julie’nin dairesini paylaştığı ev arkadaşları olan kızlarla karşılaşmaları ‘zorunlu’ diye tanımlanabilirdi. Onları sırf Julie onun arkadaşlarından hiçbirini tanımadığını söylediği için davet etmişti. Bu da bir başka tartışmaya neden olmuştu. Kız kardeşine gelip arkadaşlarıyla tanışabileceğini söylemişti. Julie hepsinin ukala olduğunu ve

uyum sağlayamayacağını söylemişti. Tom keşke denese diye düşünmüştü. Bir kez olsun onun için denemesini dilemişti.

Hannah onu öptü ve konuşmaya başlarken, Tom Julie'yle ilgili endişelerini bir kenara bırakmaya çalıştı. "Benim ailem de pek uyumlu davranmıyor." Başını salladı. "Bir kere, annemin şapkası tam beş sıranın önünü kapattı. Babam da gelinin babası konuşmasında bir kare bulmaca ipuçlarını kullanan ilk baba olmalı." Kıkırdadı. "Ama tatlı bir fikirdi."

"Muhteşemdi, H." Tom onun elini sıktı. "Neredeyse ağlayacaktım."

"Gerçekten mi?" Hannah sırtıttı. "Güzel. Gizliden gizliye seni alt etmek istiyordu." Birden utanmış gibi ona baktı. "Senin konuşmana bayıldım, Tom. Teşekkür ederim."

Tom Hannah'nın elini dudaklarına götürüp öptü. "Benim için zevkti."

Tam onu tekrar öpecekken, Hannah'nın annesinin ciyak ciyak sesini duydular. "Neredeler, Harry? DJ başlamak üzere.

"Ortadan kaybolmak ve programı aksatmak tam da Hannah'nın yapacağı bir şey doğrusu."

"Zamanlaması harika. Sanki bütün gününü bana iyi davranarak geçirmek istediğini düşünürsün." Hannah bir adım geriye atıp elbisesini düzeltti. "Bugüne kadarki provalarda beni yeteri kadar eleştirdi zaten."

"Seni değil." Tom başını salladı. "Bizi eleştirdi." Düğünü planladıkları son bir senedir, Tom kendisini sık sık keşke evlenmek için kaçsalar diye düşünürken bulmuştu. Öfkesini bir espriyle örtmeye çalıştı. "Yani, peçeteler konusunda *cidden* çok uyuşuk davrandık."

Hannah'nın suratında yine bir gülümseme belirdiğini gö-

rünce mutlu oldu. “Öyleydik, değil mi? Resmen çılgınlık. Patiska mı, keten mi?”

“Pamuklu mu ipekli mi?” diye güldü Tom.

Derken, üstünde somon renkli bir döpiyes, başındaysa geri kalan gün ışığını tamamıyla örten heybetli birisinin onlara doğru geldiğini gördüler.

“Hah! Demek buradaydınız.” Jenny elini otoriter bir tavırla onlara salladı. “İlk dans vakti geldi.”

“Tamam, anne.” Hannah’nın yanağındaki gamze belirdi. “Gel, asker. Artık geri dönüş yok.” Yine Tom’u elinden tuttu.

Tom heyecanlandığını hissederek içine derin bir nefes çekti. “Bunu yapmak zorunda olduğumuza emin misin?”

Hannah başını salladı. “Sadece bir kere. Dans etmekten nefret ettiğini biliyorum. Seni anlıyorum. Ama bunu sadece bugünlük yapacaksın. Benim için. Lütfen?”

“Haydi, gelin.” Annesi resmen parmaklarını şaklatıyordu. Ama Hannah yanından geçerken, kızına içeri girmesi için yol gösteriyormuş gibi birleştirdiği ellerini kaldırdı. Hannah yanından geçip gidince de ellerini indirdi. Tom Jenny’nin gerildiğini fark etti.

Birden keşke kendi annesi orada olsaydı diye düşündü. Nazik davranmak için. Sessiz ve gururlu davranmak için.

Hannah durup ona baktı. “Onu düşünmüyordun, değil mi? Anneni yani.”

“Onu düşünüyordum.” Tom evet der gibi başını salladı. “Keşke burada olabilseydi.”

Hannah da başını salladı. “Burada olduğunu biliyorsun. Bir yerlerde dolanıyordur. Gülümsüyordur. Dahası, daha iyi bir düğün pastası yapabileceğini düşünüyordur.”

“Öyle mi sence?” Tom dudağını ısırıldı. “Sahiden mi?”

Hannah evet anlamında başını salladı. “Buna eminim. Oğluyla çok gurur duyuyordur.”

Tom yutkundu. Sonra, Hannah’nın elini sıktı.

Hannah gülümsedi. “Hazır mısın?”

Tom başını salladı. “Evet, sanırım hazırım.”

Hannah onu çiftliğin girişine doğru götürdü.

Flamaların ve balonların yanından geçtiler. Etrafta öbek öbek pembe ve krem rengi çiçek vardı. Kâğıt fenerlerin, kızarmış suratların ve tatlı gülümsemelerin yanından geçtiler. Düğün pastasının bir katını olduğu gibi çantasına tıkmaya çalışan Sue Teyzesi’nin yanından geçtiler.

Disko ışıkları dans pistini mora boyamıştı. Hannah önden gitti ve kalabalık tam onların şarkısına el çırparak eşlik ederken kollarını kaldırdı. Ona doğru yürüdü ve Tom’un gözleri ondan başka bir şey görmedi.

İçine derin bir nefes çekip, onun peşinden dans pistine adım attı.

12

“**B**u çantayı ödünç alabilir miyim?” Hannah irkilip dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı.

“Tabii.” Julie’nin bir şey görmediğini umdu.

Julie gümüş renkli çantayı yerden aldı. “Neden o maymun resimlerine bakıyorsun?”

Kahretsin.

Hannah yanaklarının kızardığını hissetti. Ama bu soruya yanıt vermemeye karar verdi. “Neden üstünde benim bluzum var?”

“Bu mu?” Julie gözlerini kırıştırdınca, göz kapaklarındaki gümüş renkli göz farı parıldadı. “Benim olduğunu sanıyordum.”

“Artık olabilir.”

Julie kaşlarını çatı. “Nasıl yani?”

“Bir şey yok.” Hannah bir tartışmaya daha dayanamayacaktı. “Sana yakışıyor.”

Ama Julie’ye pek yakıştığı söylenemezdi. Memeleri bluzun siyah dantelli kısmından taşıyordu ve yeni dümdüz kesilmiş perçeminin altında her zamankinden parlak gözüküyordu.

“Teşekkürler.” Julie elleriyle blucinini düzeltti.

“Bir randevuya daha mı?”

“Evet.” Julie kapıda durdu ve suratında bir tereddüt belirdi.
“Neden?”

“Bir şey yok.” Hannah omuzlarını silkti. “Sadece merak ettim.” Julie Zac gittiğinden beri o ayın büyük bir kısmını karşı cinsi kovalayarak geçirmişti. Hannah onunla ne zaman konuşmaya çalışsa, Julie üstüne bir ceket geçirip dışarı çıkarak tepki veriyordu.

Yine denedi. “Her şey yolunda mı, Julie?”

Julie’nin bakışları bir an için yumuşar gibi oldu; ama sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bak, sadece biraz eğleniyorum, tamam mı?” Suratında bilmiş bir gülümseme belirdi. “Sen de bir ara denemelisin.”

Julie onu dizüstü bilgisayarıyla ve o tanıdık başarısızlık hissiyle baş başa bırakıp gitti. Hannah çayından bir yudum alıp ekranı yine açtı ve Tanzania topraklarında gün batımının altın renkli ışıklarına baktı. Çenesini ellerine dayadı. On sene önce, o kadar hüzünlü hissetmeye başladığı anda sırt çantasını hazırlamaya başlardı. O sırada, aylardır ilk kez bir cumartesi çalışmıyordu ve gününü cansız bir nesneyle birlikte geçiriyordu.

Julie haklıydı. Bir hayatı olması gerekiyordu.

Tam o sırada, kapı zili çaldı.

“KAPI!”

“Tamam, teşekkürler, Jules.” Hannah iç çekti. Julie bir insan kapı zili gibi davranmaktansa, kapıyı açsa daha faydalı olacaktı.

Aşağı kata inip kapıyı açtı ve ona kim her ne satmayı deneyecekse en ciddi ifadesine büründü.

“Nick.” Ona gülümsedi.

“Günaydın, hanımefendi.” Elini başına götürüp selam verdi. “Bay Ellison’ın şoförüüm.”

“Seni gördüğüme sevindim.” Hannah uzanıp onu yanağından öptü. “Nasıl gidiyor?”

“Fena değil.” Nick koridora girince, içerisi bir anda ufalır gibi oldu. Bembeyaz dişleri bronz tenine karşı parıldadı. “Alavere dalavere.”

“Kesip biçme mi?” Onu Tom’un koltukta fizyo hareketlerini yaptığı oturma odasına götürdü. Elini kaldırıyor, parmaklarını kapatıp açıyor ve elini indiriyordu.

Nick’i görür görmez durdu. “Selam, dostum.”

“Biraz futbola hazır mısın?”

“Hem de nasıl.” Tom sağ eline yaslandı ve yere basmak için bacaklarını indirdi. “Nasılsın?”

“İyi.” Nick’in dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi. “Aslında, çok iyiyim.”

Tom kollu sandalyeye yaslanmış bastonunu almak için öne uzandı.

“Neler oluyor, dostum?”

“Hiçbir şey.” Nick her an gizli bir şeyler anlatacakmış gibiydi. “Sana inanamıyorum.”

“Yapma, Nick. Bizi merakta bırakma artık.” Hannah yalvarır gibi ona baktı. “Biraz iyi haber duysak güzel olacak.”

“Şey...” Nick bakışlarını haliya çevirdi. “Yeni şirket için kendimize birkaç ofis buldum sanırım.”

“Vay canına.” Hannah Tom’a baktı. Gülümsüyordu; ama bakışları biraz gücenmiş gibiydi. “Tebrikler.”

“Teşekkürler.” Nick hafifçe eğildi. “St. Paul’un hemen arkasında. İyi bir bölge.”

“Bu kadar çabuk ofis arayacağını bilmiyordum.”

“Evet, ama öyle oldu.” Nick arkadaşına baktı. “Carpe diem falan.”

Tom yere bakıyordu.

Nick yanına oturdu. “Şimdi, geriye bir tek en iyi arkadaşımın gelip benimle çalışması için onu ikna etmem gerekiyor.”

Tom başını kaldırdı ve suratında şaşkınlık ve sevinç karışımı bir ifade belirdi. “Saçmalama. Hâlîme bak.” Bastonunu işaret etti. “Bu şekilde çalışmam mümkün değil. Klavyede bile bir şey yapamıyorum.”

“Asıl sen saçmalama.” Nick kolunu Tom’un omzuna attı. “Araştırma yaptım.”

“Tanrım.” Tom sırtını koltuğa yasladı. “Bunu son yaptığında, evini kesinlikle temizleyemeyen şu çılgın robotu satın almıştın.”

“Doğru.” Nick sırtıttı. “Bu sefer, *daha* fazla araştırma yaptım. Ses tanıma yazılımı kullanabilirsin. Sekreterin de her şeyi senin için yazabilir. Bir de bakmışsın, eski hızınla çalışıyor-sun.”

“Evet ama hâlâ sürekli olarak bitkin hâldeyim. Hızını kesmek istemem.”

Nick iç çekti, “Aması maması yok, Tom. Benimle birlikte olman gerek. Buna senin de ihtiyacın var, dostum. Daha iyiye gitmek için bir nedenin olmalı.”

Tom başını salladı; ama Hannah gözlerinin parıldadığını fark etti.

Sessizce çıkıp mutfğa gitti. Tom'un işe geri döndüğünü düşünmek onu hasta ediyordu. Tüm o baskıyı düşündükçe midesi bulanıyordu. Bunun bir felce daha neden olabileceği düşüncesi de öyle. Doktor bunun olası olmadığını söylediği hâlde endişeleniyordu. Hem de her gün.

Gelecekten ne zaman o kadar çok korkmaya başladığını düşündü.

Ön kapının kapandığını duyunca, Julie'nin çıktığını anladı. Elektrikli su ısıtıcısını doldurup kendisine bir fincan çay yaptı ve fincandan buharlar tüterken tezgâha yaslandı. Pencereden bulutlu göğe bakarken, daha sonra Raj'la içeceği içkiyi düşündü ve kalp atışları hızlandı.

Kendisine aptallaşmaması gerektiğini söyledi. Sakin olmalıydı. Sadece bir kadeh bir şey içecekti.

Yolunda gidecekti.

Fincanını alıp merdivenin başına gitti; yukarı kata çıkıp yine dizüstü bilgisayarının başına geçmeyi planlıyordu. Derken, ismini duydu.

Tom alçak ve boğuk bir sesle konuşuyordu. "Mesele şu Nick: Hannah tüm bu olay boyunca muhteşemdi. Bunu önce onunla konuşmadan yapamam."

Hannah gerildi.

"Yani, Hannah yanımda olmasaydı, bu kadar bile iyileşemezdim. Hâlâ o tekerlekli sandalyede olurum ve onu en yakındaki çatıdan aşağı atmak isterdim. Bu kadar büyük bir kararı onunla konuşmadan vererek ona teşekkür etmiş olmam, değil mi?"

Nick'in sesi telaşlıydı. Kararlıydı. "Evet ama ikimiz için de bu bir fırsat, Tom. Bu işi şimdi yapmalıyız. Müşteriler hazır."

“*Seninle* oturmak.” Tom iç çekti. “Bunu yapamam.” Hannah parmak uçlarında kapıya gitti ve aralıktan Tom’un başını salladığını gördü. “Onunla konuşmam gerek. Her ikimiz için de doğru olup olmayacağını anlamamız gerek. Sırf benim için değil. Durum artık daha farklı.”

“Tamam, dostum. Tamam.” Nick ayağa kalkınca, Hannah da harekete geçti. Merdivene gidip hızla basamakları çıktı. Onlar oturma odasından çıkarlarken, aşağıya baktı. Nick çok uzundu. Tom’sa yampiri duruyordu.

“İyi eğlenceler, çocuklar. Spurs’e de bol şanslar.” Cansız bir hâlde yumruğunu havaya kaldırdı.

Tom başını salladı. “Tanrım. Çok uzun süredir birlikteyiz; ama elinden gelenin en iyisi bu. Kahretsin.”

“Pardon.” Hannah omuzlarını silktilti. “Sonra görüşürüz.”

Derken, bir anda aşağı indi ve onu dudaklarından öptü. Bunu neden yaptığını düşünmeden tekrar yukarı çıktı.

Bara giderken, Hannah bir dolap çeviremeyeceğini hissetti. Ne zaman saçları koyu renkli bir adam görse, bir sokak lambasının veya bir mağazanın kapısının ardına gizleniyordu. Her yerde Tomlar görüyordu... Trafik lambalarında bekleyen arabalarda, posta kutularının yanında, parkta üstlerinde futbol tişörtleriyle yürüyen adamlarda. Daha yolu yarılamaadan, keşke bir kar maskesi alsaydı diye düşünmeye başlamıştı.

High Road’un oradaki yer geçidinde durdu ve cumartesi satın aldıkları şeylerin içinde bulunduğu rengârenk torbalarla sokakta ilerleyen kalabalığa baktı. Çiftlerden biri allak bullaktı ve dişlerini sıkarak konuşuyordu; Hannah tartıştıklarını tahmin etti. Ufak bir kız çocuğu, gururla ve âdeta içinde dünyanın en değerli hazineleri varmış gibi bir Primark torbasını göğsüne

sıkı sıkı bastırmıştı. Kahverengi saçlı, omuzları çökük genç bir kadın ayakkabısının altına attığı izmariti söndürdü ve siyah renkli McDonald's şapkasını cebinden çıkarıp başına taktı.

Hannah kadının McDonalds'a girip cumartesi gecesi kuyruğunun arkasına geçişini izledi.

Kadın Julie'ydi.

Hannah müthiş bir öfkeye kapıldı. Julie o yüzden o kadar güvenilmez davranıyor olmalıydı. Bir başka işi daha vardı. Gizli bir işi vardı.

Julie McDonald's'ın yeşil ve krem renkli iç kısmında gözden kayboldu. Hannah onu tekrar gördüğünde, içeri girip onunla yüzleşmek üzereydi. Julie tezgâhın ardına geçmişti. Et-rafındaki insanlar siparişleri bağırarak söylerlerken, milkshake makinesinin ardında duruyordu.

Son derece yalnız gözüküyordu.

Sokakta buz gibi bir esinti çıkarken, öfke yerini endişeye bıraktı. Hannah omuzlarını ceketinin içinde biraz daha eğdi ve ne yapacağını düşündü. En sonunda, başını önüne eğip sokağın karşısına geçti ve bara doğru yürüdü. Julie'yle konuşacaktı. Bunu ertesi gün yapacak, nedenini öğrenecekti. Sorularına yanıt arayacaktı. Üstlerinde minnacık giysiler olan ve gülüşen kızların ve barın pencere pervazlarına biralarını koymuş adamların yanından geçti. Hava bir tişört giyecek kadar ılık olmadığı hâlde, Londra sokakları dolup taşıyordu.

Hannah Köpek Bar'a yaklaşırken, midesinin bulandığını hissetti. Barın parlak, mavi renkli tabelasında bir sürü İngiliz Bayrağı vardı ve pencereden barın önündeki kalabalığın arasından uzun boylu esmer kişiyi görebiliyordu. İçine bir nefes çekti. Burnuna burger ve bira kokusu geldi.

Aylardır ilk kez gece dışarı çıkıyordu. Heyecanlanacağını düşünmüştü.

Ama suçluluk hissediyordu.

Tek bir içki. Sadece bir kadeh içki içecekti.

İçeri girdi. Kaçmayı düşündü. Sonra, ismini duydu.

“Hannah.”

Raj onu görmüştü. Üstünü sımsıkı saran parlak, mavi bir gömlekle kalabalığın arasından ona doğru ilerledi. Bol bir blucin ve eski Converse ayakkabılar giymişti.

Harika gözüküyordu. Ama Hannah... Hiçbir şey hissetmiyordu.

“Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.” Onu dudaklarından öpmeye çalıştı; ama Hannah eğildi. Raj tekrar ona eğildi. Hannah geriye kaçmaya çalıştı; ama kokteyl içmeye erken saatlerde başladığı belli olan, amigo kız kıyafetli bir grup onu öne itti.

Hannah terlemeye başlayınca, ceketini çıkardı.

Raj’a baktı. “Tabii ki gelecektim. Bana söz verdirdin biliyorsun.”

“Evet ama sözünü mutlaka tutman gerekmiyordu. Beni ekebilirdin.”

Hannah keşke öyle yapsaydı diye düşünmeye başladı. O gece, Raj farklı bir havaya bürünmüştü. Kasılıyordu. İticiydi. “Evet ama...”

“Ama bana karşı koyamadın, değil mi?” Onu tekrar öpmeye çalıştı.

“Raj!” Hannah onu nazikçe göğsünden itti. “Ne yapıyorsun?”

Raj'ın dudakları hâlâ önünde duruyordu. "Ne yapmaya çalıştığımı gayet bariz sanıyordum."

Hannah biraz çekilmek için etrafında bir boşluk aramaya koyuldu. Hiç yer yoktu. Kızlardan oluşan grup onu sola itmişti ve bacağı barın kaba tuğla duvarına yaslanmıştı. Arkasındaki bir adam 'Yaşasın Britanya' marşını söylemeye başlayınca, kızlar da ponponlarını ritme uygun bir biçimde sallayarak ona eşlik etmeye koyuldular.

Hannah omuzlarının ne kadar çok gerildiğini hissetti. Asabi hissediyordu. Sinirleri hoplamış gibiydi.

Raj gürültüden sesini duyurmak için bağırdı. "Sana bir içki alayım mı, bebeğim?"

Bebeğim mi?

Evet der gibi başını salladı. "Tamam."

Alkol. İhtiyaç duyduğu şey buydu. Pirinç tezgâhlı barın üstünden uzanıp bir şişe kapmak ve başına dikmek geliyordu içinden.

"Ne istersin?"

"Beyaz şarap lütfen, büyük boy."

"Tabii." Raj bara döndü.

Köşedeki DJ programını çalmaya başlayınca, hoparlörlerden bangır bangır müzik yayıldı. Başında bir bere, suratında büyük bir heyecan ifadesi vardı.

Hannah şakaklarının sızlamaya başladığını hissetti. Boş bir masa görünce, memeleri mor renkli bluzundan fırlamak üzere olan ve sendeleyerek yürüyen bir kız kapmadan önce oraya yöneldi. Hannah eğreti ahşap tabureye oturdu ve tepesindeki lambaya bakarken, çenesini ellerine dayadı. Şemsiye tutan

kahverengi bir fino köpeği biçimindeydi. Barın morlu, pembeli duvarlarına köpek kuyruğu ve tasma resimleri yapılmıştı. En uç köşedeki mutfak da bir köpek kulübesi biçiminde tasarlanmıştı.

Köpek Bar. Nedenini anlamıştı.

Etrafına bakındı. Patates kızartması yiyen insanlar gördü. Flört ediyorlardı. Herkes DJ'in şarkılarına sallanarak eşlik etmeye başlamıştı.

Dışarı çıkmayı çok istemişti; ama o sırada orasıyla arasında bir bağ kuramamıştı.

Yaşlı hissediyordu.

Raj bir dakika sonra içkiler elinde, dişlerinin arasında bir patates cipsi paketiyle geri geldi.

"Evet." dedi karşısına oturup.

"Evet." Hannah şarabının yarısını bir dikişte içti. Keskindi. Asitliydi. Anadin Extra ve tam şekerli bir kola sabaha açılan bir kapı gibiydi.

Lanet olsun dedi içinden. Birkaç yudum daha aldı.

"Eee, bugün neler yaptın?" En tatlı gülümsemesini takınmaya çalıştı.

Raj cips paketini açıp içinden bir tane aldı. "Ha, bilirsin işte. Öğlen kalktım."

"Güzel." Hannah'nın alarmı sabah saat yedide, Julie tuvalete gidip yüksek sesle küfrettiğinde çalmıştı. "Dün gece dışarıda mıydın?"

"Evet." Raj başını salladı. "Bir konsere gittim. Arkadaşlarımdan biri Smoke'ta çalışıyordu. Orayı biliyor musun?"

Hannah bir an için yalandan evet demeyi düşündü; ama

bunu daha önce de yapmıştı ve her seferinde çılgınlar gibi yalan söyleyip ter içinde kalmıştı. “Hayır. Nedir o?”

Raj ona güldü. “Bir kulüp.”

“Ha, tamam.” Hannah takma dişleri ve bir otobüs kartı olması gerekiyormuş gibi hissetti.

“Galiba müzikle o kadar ilgilenmiyorsun?”

“Pek öyle diyemem aslında.” Hannah popüler bir şov programında ve aşırı pahalı dondurmalarla birlikte çalınmayan herhangi bir müzik düşünmeye çalıştı. Aklına Billy Joel geldi. Bu da pek faydalı olmadı.

“Ben... House müziği severim.”

Aslında, house müziği sevmezdi. Ama Raj’ın suratı aydınlandı.

“Vay canına. House. Retro.”

Tanrım. Raj bunun retro olduğunu düşünüyorsa, müzik koleksiyonu bir zaman kapsülüne ait demektir.

Hannah’nın o çok korktuğu soruyu sordu. “Hangi grupları seversin peki?”

“Bir sürü şey severim.” Şarabını rekor sürede bitirmişti. “Bir tane daha?”

Raj daha birasının yarısını içmişti. “Tabii.”

Ayağa kalkarken, o gecenin hızla 2003 senesinde çıktığı o berbat kör randevuya dönüştüğünü fark etti. Etrafı çocukluk oyuncaklarıyla çevrili bir hâlde, üstünde elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla halının üstünde uyanmıştı.

Cüzdanını aldı ve bir amigo kızla güneşten yanmış bir ragbi oyuncusunun dillerini birbirlerine doladıkları harika manzaralı bara yöneldi. Bir ara, çift geriye doğru sendeledi ve amigo kız

dirseğini Hannah'mın kaburgalarına geçirdi. Hannah bir küfür savurdu. Amigo kız bunu duymadı.

On dakika sonra, Hannah sipariş ettiği içkileri alabildi ve hazır oraya gitmişken ikişer içki almaya karar verdi. İçkileri bir tepsiye koyup, kalabalığın arasına daldı.

Raj şaşkınlıkla ona baktı. "Vay canına. Bugün formundasın."

"Evet." Hannah bir tabureye oturdu ve kararlılıkla kocaman bir yudum içti. "Neden olmasın? Ne de olsa, cumartesi gecesi."

"Doğru." Öne eğilip elini tutmaya çalıştı. "Ama beni etkilemek için beni sarhoş etmen gerekmediğini biliyorsun."

Hannah elini hemen geri çekti. Raj onu sinir etmeye başlamıştı. "Raj, neler oluyor?"

"Nasıl yani?" Kaşlarını çatı.

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl davranıyorum?" Birasını yudumladı. "Buraya bu gece o yüzden gelmiş olmalısın?"

"Ne yüzünden?" Şarap zihnini yavaşlatmıştı. Düşünceleri bulanıklaşmıştı.

Raj cesur bir ifadeyle ona bakıyordu. Ama bu bakışın ardında bir şey vardı. Çaresizlik mi? "Yine birlikte uyuyabilmemiz için."

Tanrım. Biraz daha şarap içti. Bir faydası olmadı.

Hannah fino köpeğine baktı. Sonra, Raj'a döndü. "Dürüst olmam gerekirse, burada ne aradığımı bilmiyorum."

Raj gözlerini kırptırdı. "Ama ben sanmıştım ki... Yani, biz..."

Hannah dirseklerine yaslanarak eğildi; çok bitkin hissediyordu.

“Bak, Raj. Harika birisin ve senden hoşlanıyorum...” Bunları söylerken, onu doğru dürüst tanımadığını fark etti. “Ama burada olmamam gerekirdi. Bunu bana sorduğunda da biliyordum, şimdi de buna eminim.” İç çekti. “Şarap kötü ve şu finodan cidden nefret etmeye başladım.” Lambanın kenarını parmağıyla dürtükledi. Lamba bana mısın demedi. “Bir de...” Midesini bulandırmaya başlayan bir suçluluk hissine kapılmıştı. “Tom var.”

“Onu sevmiyorsun.”

“Bunu bilmiyorsun.”

“Ama sevmediğini söylemiştin.”

“Aylar önceydi.” Hannah kaşlarını çattı. “Bir ömür önceydi.”

“Ama Hannah, senden gerçekten de çok hoşlanıyorum.”

Bir ergen gibi konuşuyordu. İkna edici değildi.

“Hayır.” diye başını salladı Hannah. “Hoşlanmıyorsun. Evli olduğum ve sahip olamayacağın kişileri elde etmekten tuhaf bir haz aldığın için benden hoşlandığını sanıyorsun. İşin aslı...” Gözlerinin önüne felçten beri ilk kez başarıyla çay yapan Tom’un zaferle gülümseyen suratı geldi. Çay içmek için birlikte mutfakta oturmuşlar, hobnobları çaya batırıp yemişler ve bunların çikolatalı mı, yoksa sade mi daha iyi olduğunu konuşmuşlardı.

Bunlar suçluluk hissini arttırdı. “Bak, Raj. Ortak hiçbir yanımız yok. Sen konserlere gidiyorsun. Ben bulaşık makinesini çalıştırıyorum.” Bir yudum daha şarap aldı. “Sen öğlene kadar uyuyorsun. Ben yedi buçukta kalkarsam, kendimi şanslı

sayıyorum.” İkinci kadehini de bitirdiğini fark etti. “Sen beni istemiyorsun, Raj.”

Daha doğrusu, o Raj’ı istemiyordu.

Raj yine elini tutmaya çalıştı. “Ama istiyorum, Hannah.”

“Hayır, Raj.” İç çekti. “Özür dilerim, buraya gelmemeliydim.”

Raj başını ellerinin arasına aldı. “Hayatımın en kötü günü.”

Hannah ona baktı.

Sonra, suratından bir şeyin süzüldüğünü gördü.

Gözyaşları mıydı?

Tanrım.

“Raj?” Hannah uzanıp kolunu tuttu. Raj eliyle elini kapladı. “Sorun ne?”

“Amelia bugün beni aradı.” Sesi tiz ve gergin çıkıyordu.

“Amelia mı?”

“Eski kız arkadaşım.”

“Ha, tamam.” Hannah elini çekip geriye yaslandı. Şimdi, neler olduğunu anlamaya başlamıştı.

Raj ona bakıp, gözlerini gömleğinin koluyla sildi. “Bana artık hayatında başka birisinin olduğunu söyledi.”

“Anladım.”

“Yatakta berbat olduğumu da söyledi.”

“Peki.”

Gözlerini kırıştırdı. “Yatakta berbat mıydım?”

“Tabii ki hayır.” Hannah aslında Raj’ın yatakta nasıl olduğunu hatırlayamıyordu; ama kesinlikle bunu söylemek için doğru bir zaman değildi. Hızla başını salladı. “Harikaydın.”

“Sahi mi?” Raj korku dolu gözlerle ona baktı.

“Sahi.” Hannah elinden geldiğince inandırıcı bir biçimde başını salladı.

O gece hiç de düşündüğü gibi gitmiyordu.

“İyi o zaman.” Raj birasını içti ve bir patates cipsi yedi.

Hannah ona baktı. Hüznünü ve ihtiyaç duyduğu şeyi gördü.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Öne eğildi. “Bana neden ikiniz arasında neler geçtiğini anlatmıyorsun?”

“Hayır.”

“Haydi, anlat.”

“Hayır.” dedi; ama bakışları aksini yapmayı istediğini belli ediyordu. “Hayır. Onun hakkında bir şey dinlemeyi istemezsin.”

“Ona hâlâ âşık olduğun belli.”

“Hayır.” Alt dudağını ısırdı.

“Of... Yapma, Raj.” Raj o kadar çocuksu gözüküyordu ki Hannah’nın içinden ona bir bardak sütle kurabiye vermek geçti. “Bana Amelia’dan söz et.”

Raj anlatmaya koyuldu.

Sıkıntıyla geçen iki saat sonra, tekiladan gaz alan Raj Brighton’a dönmeye ve Amelia’ya gitmeye karar verdi. Aşkını ilan etmek için. Onu geri kazanmak için. Bu arada, Hannah da eve dönüp başını duvarlara vurmaya karar vermişti.

Sokağında ilerlerken, Steph’in haklı olduğunu fark etti. Gerçekten de başkalarına öncelik vermekten vazgeçmeliydi.

Ön kapıyı dikkatle açtı.

“H!” Tom’un sesini duyunca şaşırdı. Tom normalde onda yatardı.

İçeri girdi ve koltukta yanına oturdu. O gece, Raj’la romantik vakit geçirmediği hâlde, suçluluk hissediyordu. Uzanıp hafifçe Tom’un bacaklarına vurdu. “Maç nasıldı?”

Tom omuzlarını silkti. “Berabere kaldılar. Birkaç atış kaçırdık. Sıradandı yani.” Üstünde Hannah’nın çok sevdiği yeşil renkli ve kapüşonlu sweartshirt vardı. “Sen ne yaptın? Steph’le mi çıktın?”

Hannah gerildi. Belki de ona Raj’la olanları anlatmalıydı. Bu işi bitirmeliydi.

Sonra, Tom elini tuttu ve bunu yapamayacağını anladı.

“Evet.” diye başını salladı. Tom’un parmakları ılıktı. Rahatlatıcıydı. “Fena değildi.”

Tom’un dikkatle ona baktığını hissetti. “Güzel.”

Sırtını minderlere yasladı ve açık olan ama sesi kısalmış televizyonun ekranına baktı. “Bir dakika. Bu...”

“*Casablanca mı?*” Tom başını salladı. “Bunca senedir anlata anlata bitiremediğin filmi izlemek istedim.”

Hannah Humphrey Bogart’ın piyanonun yanında durduğunu söyledi. “Ah, bu bölüme bayılıyorum.”

Tom sırtıttı. “O hâlde, bana sokul.”

Hannah ona sokuldu. Ekranı baktı.

Tom’un elini tutmaya devam etti.

Fatura: 600 £. Westview Kliniği

Temmuz 2010

“Ne okuyacağımı bilmiyorum.” Hannah uzanıp cumartesi gazetesinin çeşitli eklerini karıştırdı. Dergiyi aldı. Ön kapağında elinde bir kokteyl kadehi ve gümüş renkli bir bilet olan tuvaletli bir kızın fotoğrafı vardı. “Nedense meşhurların muhteşem parti sırlarını öğrenmek de ilgimi çekmedi.”

Tom gri renkli pofuduk sandalyede döndü ve arkasındaki duvarda raftan sarkan broşürlere baktı.

Doğum kontrolü: Yeni başlayanlar için bir rehber.

Zührevi hastalıklar: Gerçekler.

Harika.

Tekrar Hannah’ya baktı. “Ne demek istediğini biliyorum.” Gönülsüzce kucığında duran spor ekine baktı. “Şu anda, Spurs bile önemli gelmiyor...” Bekleme odasında etrafına bakınırken sustu. Hâlâ o sözcükleri yüksek sesle söyleyemiyordu. Bunları düşünmekte bile zorlanıyordu.

Hannah elini tuttu. “Biliyorum.” Tom’un elini kaldırıp avucunu öptü. “Umduğumuz evlilik yıl dönümü böyle değildi.”

Tom elini geri çekip ayağa kalktı. “Mesele bu değil, değil mi?” Yürümeye başladı; ama gidecek yer olmadığını fark etti. Açık pencereden içeri sızan gün ışığının altında güneşlenen parlak bir saksı bitkisine öfkeyle baktı. Dışarıdaki tatil havasına baktı ve nefes almaya çalıştı.

Öyle olacağını tahmin etmiş olması gerekirdi. Bir şey yapmış olması gerekirdi.

“Özür dilerim, Tom. Düşünemedim.” Hannah Tom’un ko-

lunu elledi. Tom omuzlarını sarkıttı. “Evet. Şey, bu durumun kolay olmadığını biliyorsun.”

“Biliyorum.” Hannah kollarını boynuna dolayıp, başını göğsüne yasladı. “Ben sadece çok endişeliyim. Endişelendiğimde kötü espriler yaparım. Bunu sen de biliyorsun.”

Tom gevşeyip ona sarıldı. “Yıl dönümümüzle ilgili olarak söylediğin şey bir espri miydi? Mizah anlayışını ciddiye yitirmeye başladın.”

“Kes sesini.” Başıyla hafifçe ona vurdu. “Senenin en sıcak zamanını bir aile planlaması kliniğinde geçiriyoruz; kabalaşmana gerek yok.”

Tom Hannah’nın başını öptü ve saçlarının limonumsu kokusunu içine çekti. Keşke dışarıda olabilselerdi, dondurma yiyip keyifle bir cumartesi birası içebilselerdi diye düşündü. Su soğutucusuna, beyaz duvarlara ve diğer köşede bir paket kâğıt mendili tüketmekte olan solgun kıza baktı. O kadar yalnız gözüküyordu ki. Çok gençti.

Hannah’nın elini bırakıp tekrar yerine oturdu. “Beklerken işle ilgili bir şeyler bakmamın bir sakıncası var mı?”

“Yok tabii.” Hannah yanındaki koltuğa çöktü ve bacaklarını altına kıvırdı. Sanat ekini alıp dizlerinin üstünde açtı. “Yapacak daha iyi bir şey yok zaten.” Bir sayfayı açtı.

“Teşekkürler.” Tom BlackBerry’sini cebinden çıkardı ve kırmızı ışığının yine yanıp sönmekte olduğunu gördü. Gecenin yarısını durum tespiti yaparak geçirmişti ve o sırada müşteri onu soru yağmuruna tutuyordu.

Hannah bir sayfayı çevirip iç çekti. “Anlaşma nasıl gidiyor?”

“Fena değil.” diye yalan söyledi Tom.

“Bu ne demek?” Hannah’nın canının bir şey okumak istemediği belliydi.

“Şey, epeyi karmaşık bir konu ama iyi ilerliyoruz.” Bir acil e-posta daha gelen kutusunda belirince kaşlarını çattı. Patro-nu bir hafta sonu kavramına aşına değildi. Yazacak bir yanıt düşündü... Normalde olduğu gibi yasal ve teknik konularda kaybolmak istedi; ama zihni işlemiyordu. Karmaşık yasal bir sorunun aksini ispatlamak için dikkatle bir şey yazmak bir kenara, genel olarak yazmakta zorlanıyordu.

Cam kapı ardına kadar açıldı ve beyaz önlüklü bir adam içeri girip alçak sesle birisinin ismini söyledi. Ağlayan kız gözlerini silip adamın peşinden gitti. Şıpıdık terlikleri beyaz renkli karolarda ses çıkardı. Kız gözden kaybolduktan sonra, bekle-me odası iç karartıcı bir sessizliğe gömüldü; duyulan tek şey resepsiyonistin köşedeki klavyesinden gelen seslerdi.

“Tanrım, ne korkunç.” dedi Hannah gazeteyi bir sandalye-ye atıp. “Midem bulanıyor.”

Tom BlackBerry’sini kaldırdı. “Bence de.” Öne eğildi. “Sa-nırım, ikimiz de şuradaki muhteşem kurabiyelerden yiyemeye-ceğiz.”

Hannah köşedeki fiskos masasına baktı. “Kimsenin, yeme-diğine bahse girerim.”

“Haklısın.” Tom kolunu Hannah’nın omzuna attı, Hannah da başını onun göğsüne yasladı.

“Bu iş bittikten sonra...” Sesi tereddütlüydü. “Belki de gece dışarı çıkarız. Akşam yemeği yer ya da bir film izler miyiz?”

“Çok isterdim.” Yutkundu. “Ama...”

Hannah gücenmiş gibiydi. “Ama ne?”

“Ama galiba beni ofise çağıracaklar.”

“Yine mi?” Tom onun sesindeki hayal kırıklığından hiç hoşlanmadı.

“Özür dilerim. Dedğim gibi oldukça karmaşık bir anlaşma üstünde çalışıyorum.”

Hannah alçak sesle yanıt verdi. “Yeni bir şey değil ki. Üstünde çalıştığın her şey karmaşık zaten.”

Tom bu konuda suçluluk hissetmekten usanmıştı. “Bak, yapamam. Bu hafta sonu olmaz.” Hannah’nın yanağını öptü. “Ama yakında bir şeyler yaparız. Yıl dönümümüzü kutlamak için yani. Söz.”

“Sahi mi?” Hannah parmağıyla Tom’un kolunu okşadı.

“Tabii ki.”

“Ya benim Queensdale’deki yeni işimi kutlamak için?”

Tom evet der gibi başını salladı. “Kesinlikle.”

Hannah ona baktı. “Gerçi hâlâ Nairobi’ye gidebiliriz biliyorsun.”

Tom sabrının taşmak üzere olduğunu hissetti. “Hannah, bunu konuşmuştuk.”

“Biliyorum. Ama yine de oradaki büyük anlaşma için bir transfer talep edebilirsin.” Yanağını öptü. “Ben de sana söz ettiğim okulda çalışırım. Hani...”

“Hayır.” Tom yutkunarak öfkesini dindirmeye çalıştı; ama sesi sert çıkıyordu. “Doğru zaman değil, H. Kariyerim açısından doğru bir zaman değil. Hem Tanrı aşkına, harika bir işin var. Burada. Londra’da. Uzaklara gitmemiz gerekmiyor.”

“Heyecanlı olabileceğini düşünmüştüm. Her ikimiz için de. Orada daha az baskı altında olursun, birlikte daha çok vakit geçirebiliriz ve...”

“Daha az baskı istemiyorum.” Keşke Hannah onu anlayabilseydi diye düşündü. Keşke büyüye bilseydi. “Burada olmam gerek. Kariyerimi, bağlantılarımı ve deneyimlerimi geliştirmek için öyle olması gerekiyor. Uzatılmış bir tatil değil.”

“Ben bir tatilden söz etmiyorum. Hayatı biraz daha farklı yaşamaktan söz ediyorum. Hep hayalini kurduğum iş orada.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Belki bunu biraz düşünürsün diye ummuştum.”

“Ama şirketin ortaklarından biri olmak istiyorsam, gitmek hiç mantıklı olmaz. Senin şu uluslararası hayal dünyanda kaybolamam.” Sandalyesine çöktü. “Bunu neden anlayamıyorsun?”

“Hayal dünyası falan değil. Beni dinlemiyorsun...”

Tom’un sabrı taştı. “Neden bu konuyu şu anda açıyorsun? Kesinlikle doğru bir zaman değil, farkında mısın?”

“Çünkü birbirimizi hiç göremiyoruz.” Tom sesindeki hüznü fark etti. “Kim bilir ne zamandan beri ilk defa bir cumartesi günü birlikteyiz.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ama merak etme. Seni anlıyorum. Konuyu açtığım için özür dilerim.”

Hannah başını eğince, Tom gaddarca bir zafer kazanmış gibi hissetti.

Sandalyesinde öne eğildi ve duvardaki çelik saate baktı. Saatin kolları neredeyse hiç oynamamış gibiydi.

Hannah parmaklarını koluna vurdu. “Tanrım, ne kadar uzun sürüyor.”

Tom cam kapılara baktı. “Biliyorum.”

“Bir terslik yoktur, değil mi?” Hannah’nın gözleri irileşmişti.

“Hayır.” Tom’un sesi hissettiğinden daha kendinden emin çıkmıştı. “Muhtemelen, Julie bir konuda aksilik çıkarmıştır. Yatak fazla küçük gelmiştir. İlaçlar etkisiz gelmiştir. Doktoru yeteri kadar iyi bulmamıştır.” Gülmeye çalıştı; ama sesi boğazına takıldı.

“Olabilir.” Hannah’nın parmakları sıkıntıyla hareket etmeye devam ediyordu. “Zavallı Jules.”

Tom yine öfkelenmişti. “Bunu kendisi yaptı. Onun kadar Jules da suçlu.”

“Elbette, ama...”

“Aması maması yok. Jules bunu yapmaması gerektiğini bilmeliydi.” Sesi istemeden yüksek çıkmıştı. Resepsiyonist ona tatsız bir bakış fırlattı, sonra klavyede bir şey yazmaya devam etti.

Hannah oturduğu yerde kıpırdandı. “En azından, onu hemen buraya getirdik.”

“Ödediğim paraya göre, hizmet de hızlı olsa iyi olur.”

Hannah’ın ona baktığını hissetti. “Julie onu sevdiğini söylüyor. En azından...”

Hannah’nın Julie’yi savunmasından usanmıştı. “Bugün sevdiğini söylüyor. Yarın başka birisinden hoşlanacak.” Öfkeyle fısıldıyordu. “Biliyor musun, gerçekten çaba sarf ettim.” Gözlerini yakan yaşlar hiç hoşuna gitmedi ve gözlerini kırıştırtarak ağlamamaya çalıştı. “Onu bir yerlere getirmek için çok uğraştım. Her zaman istediği eğitimi alması için de öyle. Ayrıca...”

Hannah hiç konuşmadı.

“İstediğim tek şey...” İç çekti. “İstediğim tek şey, hayatı ciddiye aldığına dair ufak bir işaret vermesi. O muhteşem bey-

nini içki içmekten veya oğlanlarla flört etmekten başka bir şey için kullanması.”

Hannah'nın ona baktığının farkındaydı; ama gözlerine bakmak istemiyordu. Sesi alçaktı. “Şu anda bayağı ciddi hissettiğine eminim.”

Tom çocukluğunu birlikte geçirdiği küçük kız kardeşini düşündü. Elinde kitabı. Yanına gelip ona en sevdiği gruptan veya yazdığı son kısa öyküden söz eden kardeşini düşündü.

Tüm bu anılar onu iyice duygusallaştırdı.

Kollarını başının üstüne kaldırdı, sonra da Hannah'nın eline uzandı. “Benimle geldiğin için çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Onu öptü. “Başka bir yerde olmak istemezdim.”

“Tom Ellison?” Koyu mor renkli bir üniforma giymiş olan hemşire kapıda belirdi.

“Evet?” Tom ayağa fırladı ve koşar adımlarla kapıların ardındaki beş koridora daldı. Hannah da hemen peşinden gitti. Dinlenme Alanı yazan bir kapıya vardılar ve hemşire kapıyı açtı.

“İşte, burada.” Hemşire ufak bir gül bahçesine açılan bir Fransız penceresinin oradaki pofuduk minderli sandalyeyi işaret etti. Julie üstünde krem renkli bir battaniye, ellerinde bir çay fincanıyla omuzlarını sarkıtmış oturuyordu. Tırnakları meydan okurcasına mora boyanmıştı. Teni solgundu. Bakışları düşünceliydi.

“Tünaydın.” Ses tonu surat ifadesinden daha cesurdu.

Hannah sandalyenin koluna oturup kolunu Julie'nin omuzlarına attı. Tom onun bu içgüdüsel tatlı tavrına gıpta etti. Kendisi ne yapacağını bilemiyordu. Nereye bakması gerektiğini

bilmiyordu. Ne diyeceğini de... Julie'ye kollarını uzattı, ama daha onun görmesine fırsat kalmadan aşağı indirdi.

“Seni almaya geldik.” Sesi sertti. Birisini tutuklamak üzere olan bir polis memuru gibiydi.

“Gerek yoktu.” Julie bahçeye bakmaya devam etti. “İyi-yim.” Sesi sakindi. Aklı başında konuşuyordu. “Ben, beni bi-razdan alacak.”

“Ben mi?” Tom’un nabızı hızlandı. “O hergeleyle geri mi döneceksin? Olanlardan sonra mı?”

“O, bir hergele falan değil.” Julie dudaklarını sıktı. “Sakin onu yargılama. Onu tanıımıyorsun bile.”

“Adam senin öğretmenindi, Jules.” Tom yumruklarını sık-tığını fark etti. Julie’nin durumu görmesini ve anlamasını isti-yordu. “Sen de onun öğrencisiydin. Seni hamile bıraktı. Bu da onu bir hergele yapar.”

“Hayır, yapmaz.” Julie fincanı dudaklarına götürürken, el-leri titriyordu. “Onun peşinden giden *benim*, tamam mı?”

“Ne?” Tom bir zamanlar bir kahraman olarak ona yer ver-diği bir sürü öyküden oluşan kocaman bir kitap yazmış olan kıza baktı. Julie artık Sör Tom ve mutlu şövalyeleri kadar ha-yali bir karaktere dönüşmüştü.

Julie bakışlarını yere çevirdi. “Bunun ücretini ödeyecek pa-rası olmaması da onun suçu değil.” Yumuşak koltukları, parlak kapaklı dergileri ve dışarıdaki cenneti andıran bahçeyi işaret etti. “Tonla sorumluluğu var.”

“Öyle mi?” Tom bıkkınlıkla elini saçlarının arasında gez-dirdi. “Tonla diğer öğrenciyi de mi beceriyor?”

Julie donakaldı. “Asıl hergele sensin.”

Tom yine yumruklarını sıktı. Kız kardeşi ona hamile kaldığını söylediğinden beri, sürekli olarak öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. Metroda insanlar ilerlemediklerinde de. O sabah kahve kuyruğunda, önündeki kişi ücreti insanı bıktıracak bir biçimde bozukluklarla ödemeye kalkıştığında da. Kasada yeterli kadar parası olmadığını fark ettiğinde de.

Kız kardeşini yarı yolda bıraktığını biliyordu.

Ama yine de ona öylesine kızgındı ki, aralarında geçen her konuşma bir tartışmaya dönüşüyordu.

Hannah araya girdi. “O hâlde, Bristol’a geri mi dönüyorsunuz, Jules?”

“Evet.” Çayını bitirdi. “Ben, birazdan gelir. Geleceğini biliyorum.”

Hannah Tom’un bir şey söylemek üzere olduğunu fark edince elini kaldırdı. “Biz de seninle bekleriz.”

Julie başını salladı. “Ben iyiyim.”

Hannah’nın ses tonu değişmedi. “İyi olduğunu biliyorum. Ama burada kalacağız. Her ihtimale karşın seninle bekleriz.”

“İsrar diyorsan tamam.” dedi Julie titrek bir sesle.

“Ediyoruz.” Hannah pencereden dışarı baktı. “İyi olacaksın. İnan bana.”

“Biliyorum.” Julie Hannah’ya eğilip başını tereddütle omzuna yaslayarak Tom’u şaşırttı. Hannah’nın kolunu kız kardeşinin omzuna atışını izledi. Julie’nin ağlamaya başladığını gördü.

Hannah başını kaldırıp ona baktı. Hüzünle gülümsedi.

Sessizce beklemeye başladılar.

Ben gelmedi.

13

Steph başını Hannah'nın sınıfından içeri uzattı. "Eee, düzeldin mi?"

Hannah etkileşimli beyaz tahtasındaki son başarısız girişimden başını kaldırıp ona baktı.

"Hangi konuda?"

"Hangi konuda olduğunu biliyorsun." Steph sınıfa girdi, çantasını yere koydu ve Hannah'nın sandalyesinin yanına çömeldi. Dirseklerini masaya yasladı ve dizüstü bilgisayarın ekranına bakıp kaşlarını çatı. "Cumartesi geceki randevudan sonrasını diyorum."

Hannah gözlerini devirdi. "Milyonuncu kere söylüyorum, o bir randevu falan değildi."

"Neyse." Steph parlak, turuncu renk ojeli tırnaklarından biriyle bir düğmeye bastı. "Şey, Raj'ı bugün görmeyince, ya hafta sonu onu çok yordun ya da..."

Hannah lafını kesti. "Ya da eski kız arkadaşına aşkını ilan etmek için Brighton'a gitti."

"Anladım." Steph suratını ekşitti. "Bunu duymayı bekle-miyordum doğrusu." Bir düğmeye daha bastı. "Benim şu rock yıldızını gay yapmam kadar kötüymüş." Ekrandakiler silindi.

"Hangi rock yıldızı?" Hannah elleriyle başını tuttu.

“Seninle tanışmadan önceydi.” Steph birkaç tuşa daha bas-
nğını duydu. “Çok seksiydi. Ama deri pantolonunu çıkarmaya
hevesli değildi. Durumunu itiraf ettiğinde, nihayet sorunun ne
olduğunu anlamıştım.” Birkaç düğmeye daha bastı. “*Tamam.*
İşte, oldu.”

“Ciddi misin?” Hannah başını kaldırdı ve parmaklarıyla
buklelerini suratına düşmesin diye tuttu. Bilgisayar dersi yük-
lemeye başlamıştı.

“Şükürler olsun.” Steph’e sarıldı. “Harikasin.”

“Öyle derler.” Steph başını sallayıp kalktı. “İyi misin? Raj
konusunda yani.”

“Tabii ki iyiyim.” Hannah buna emin olduğuna sevinip ba-
şını salladı.

“Güzel.” Steph çantasını alırken yere bir zarf düştü. Her
yere kâğıtlar saçıldı. “Ay, pardon.”

Hannah yere bakınca Teach the World logosunu gördü.

“Bana bunu kasıtlı yapmadığını söyle.” Dik dik arkadaşına
baktı. Steph “Hayır.” diye başını salladı. “Bunları sana gerçek-
ten de göstermek isteseydim burnunun dibine sokardım.”

“Doğru.” Hannah yine öne çöktü. “Nedir onlar? İşe başla-
ma bilgileri mi?”

“Evet.” Steph kâğıtları toparlamaya ve zarfa geri koymaya
koyuldu. “Görmek ister misin?”

“Hayır. Kaldır.” Hannah parmaklarıyla gözlerini kapattı;
ama bakmadan edemedi. ‘Zanzibar Takımadaları’ ve ‘Her
Gün Bir Fark Yaratın’ gibi insanı kışkırtan cümleler gördü.
İçinden ağlamak geldi.

“Emin misin?” Steph zarfı çantasına koymadan önce biraz tereddüt etti.

“Evet.” diye başını salladı Hannah. “Bana istediğini de, ama en yakın arkadaşımın hayatının macerasını yaşarken ne kadar eğleneceğiyle ilgili bir şey okumak istemiyorum.” İç çekti. “Hâlâ benim *gerçekten* de çok gitmek istediğim macera.”

“*En sonunda!*” Steph zafer kazanmış gibi yumruğunu salladı. “Nihayet, doğruyu söyledin.”

Hannah başını salladı. “Sakin ol kızım. Kimin kimi arsenikle zehirlediğini bir Regency konuk odasında açıklayan Poirot değilsin.”

“Olabilir.” Steph ellerini çırpıttı. “Ama senden gerçekleri duymam çok uzun sürdü... Bırak da en azından bu anın keyfini çıkarayım.”

“Anlaştık.” Hannah dudağını ısırıldı. “Ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceği kesin. Önümüzdeki sene, kaplanlarla arkadaş olacaksın, ben de burada tatsız Margaret için GCSE derslerini idare edeceğim.” İç çekti. “Yollayacağın kartpostal-ları gerçekten de görmek istemiyorum.”

“O hâlde, kartpostal yollamam.” Steph pencerenin önüne geçip oyun alanına baktı. “Kusursuz bahane.” Öne eğildi. “Vay canına. Yeni grafitiler var, şimdiden. Daha son yapılanları yeni boyamışlardı.”

Hannah arkadaşının yanına gitti ve karşı duvardaki devasa penise ve hayalara hayranlıkla baktı. “Çok hoşuma gitti. Beni gülümsetti.” Yine iç çekti. “Ah, Steph. Ne yapacağım?”

Steph tek kolunu omzuna attı. “Bilmiyorum. Ama bugün ‘fena değil’ lafını bir kere bile söylemediğine çok mutlu oldum.”

Birkaç saniye birbirlerine sarıldılar, sonra Steph geri çekildi. “Gel. Bu sevgi gösterisini sona erdirsek iyi olacak, yoksa dedikodu çarkı bir lezbiyen ilişki yaşadığımızı okula yayacak.”

“Bir sene önce de aynı söylenti yayılmamış mıydı? Onuncu sınıftan şu çocuğun gelip hangimizin belden bağlamalı vibratörü kullandığını sorduğunu hatırlıyor musun?”

“Ay, evet.” Steph kıkırdadı. “Ben takıyorum dediğimde, neredeyse oracıkta boşalacaktı.”

“İğrenç.” Hannah tiksintiyle titredi.

Steph dikkatle ona baktı. “Tom’un durumu nasıl?”

Hannah biraz düşündü. “Bir parça daha iyi. Biraz daha olumlu.”

“Gülümsüyorsun, Han.”

“Öyle mi?” Hannah yanaklarının kızardığını hissetti. “Şey, onun adına mutluyum. Bilirsin işte.”

Steph alçak sesle devam etti. “O kadar mı? Siz ikiniz...”

“Hayır.” Hannah masasının ardına geçti. “O tür bir ilişkimiz yok. Ona yeniden âşık olmaya başlasaydım, Afrika’ya gitmek istemezdim, değil mi?”

Steph omuzlarını silkti. “Haklısın sanırım.” Ellerini çırpı. “Şimdi. Bara geliyor musun?”

“Hayır.”

“Julie McDonald’s’da mı olacak yine?”

Yalan söylemek kolay olabilirdi; ama Hannah artık yalan söylemek istemiyordu. “Hayır. Tom ve ben birlikte yemek yiyeceğiz. O pişirecek.”

“Anladım.” diye başını salladı Steph. “Tamam.”

Arkadaşının ses tonundaki bir şey Hannah’yı rahatsız etti.

“Bara gelmeyi çok isterdim; ama Tom henüz uzun süre gece dışarıda olmaya hazır değil.”

Steph dudağını ısırdı. “Zaten hiçbir zaman bizimle dışarı çıkmak istememişti.”

Hannah birden Tom’u savunmak istedi. “Şey, meşguldü. Ben de her gece onun avukat arkadaşlarıyla şehirde şampanya içmek için heves etmedim.”

“Biliyorum.” Steph kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ona laf sokmuyordum.”

Hannah tam yanıt vermek üzereydi ki, Margaret burnunun ucunda duran siyah gözlüğüyle kapıda belirdi.

“Hannah... Biraz konuşabilir miyiz?”

“Tabii.”

Hannah dışarı çıkarken, Steph’in çantasının kenarından sarkan Teach the World zarfının ucunu gördü.

Nedense Margaret’in odası aynı cazibeye sahip değildi.

“Hannah, yardımına ihtiyacım var.”

Hannah Margaret’in arkasına bakınca, yarıya kadar çekilmiş beş renkli panjurların üstüne birisinin ‘Jane Austen çok boktan’ yazdığını gördü. Ofisin penceresinden görünen dışarıdaki dünyanın nisan güneşinin keyfini ilk kez çıkardığını görebiliyordu. Okulun önündeki sokakta, kızlar pamuklu elbiseleriyle, erkekler gömleklerinin kollarını sıyırmış bir hâlde duruyordu ve yaşlı bir kadın da parlak, pembe bir alışveriş torbasıyla ve Ray-Ban gözlüğüyle geçiyordu. Hannah sırtıttı.

“Komik olan nedir?”

Hannah nerede olduğunu hatırladı. Margaret’in ofisi ancak bir Eskimo kulübesi kadar ilkbaharın geldiğini yansıtıyordu

ve masasının ardındaki raflarda kitaplar da düzgünce alfabetik sıraya göre dizilmişti. Hannah Margaret'in her kitabı bir yenisi geldiğinde dikkatle kaydırıldığını hayal etti. O günkü gri elbisesi, siyah düz ayakkabıları ve gözlüğüyle, vergi formunu doldurmayı heyecanla bekleyen birisi gibiydi.

Hannah toparlanmak için oturduğu yerde omuzlarını dikleştirdi. "Ne kadar güzel bir gün olduğuna bakıyordum, Margaret."

"Anladım." Ama anlamadığı belliydi. Öne eğilip kollarını masasına dayarken, bir elini dikkatle diğerinin üstüne koydu. "Bak, Hannah, bu konuda bana destek vereceğini umuyorum."

Hannah onun neden söz ettiğini bilmiyordu.

"Hı-hı. Tabii." Beynini harekete geçirmesi gerektiğini biliyordu; ama dışarıdaki güneş onu tatlı bir hayal dünyasına çekiyordu.

"Güzel. Onun derslerini de sen alabilir misin?" Margaret beklentiyle ona baktı.

"Pardon?"

"Bay Harat'ın sınıflarını diyorum." Margaret bir dosyayı masanın kenarıyla kusursuz açılarda olacak biçimde düzeltti. "O dersleri de verebilir misin? Bunu sana yazmıştım ya?"

Hannah o kadar şaşırdı ki neredeyse sandalyesinden düşecekti. "Raj'ın sınıflarının derslerini mi? Ciddi misin?"

Aptalca bir soruydu. Margaret her zaman ciddiydi.

"Tabii."

"Peki, bir yedek öğretmen daha bulamıyor musunuz? Raj'ın derslerine o girebilir."

"Bütçemiz kesintiye uğradı ne yazık ki."

Tabii ki.

“Peki... Neden ben?” Hannah’nın içinden bir kahkaha atmak geçti. “Haftanın çoğu günü zaten sürekli olarak derse girip çıkıyorum.”

“Şey, senden bütün sınıfları üstlenmeni istemiyorum tabii. Sadece iki tanesinden söz ediyordum.”

“Bir haftada on saat fazladan ders demek.”

“Evet.”

“Bu da bana her hafta derslerimi planlayabileceğim sadece iki boş saat bırakır.”

“Hannah, bildiğin gibi hepimiz mesai dışında da çalışıyoruz. Bu da işin bir parçası.”

Hem de nasıl. Hannah dişlerini o kadar sıktı ki canı acıdı. O ana dek, Margaret ondan ne istediye yapmıştı; ama geri dönüşü olmayacak o an gitgide yaklaşıyordu. Margaret bu şekilde devam ederse, yakında Tom’dan daha fazla çalışmak zorunda kalacaktı. Ama ücret onunkine yaklaşmayacaktı bile.”

Başını salladı. “Çok fazla.”

“Hannah, bu okulda yükselmek istiyorsan, biraz fedakârlık yapman gerekecek.”

Hannah pencereden dışarı bakınca, dondurmasını yalayan ufak bir çocuk gördü. Dışarı fırlayıp dondurma yemek istedi.

Özgür kalmak istedi.

Sadece bir saniyeliğine.

Ama hiç şansı yoktu.

İç çekti. O sırada hiçbir seçeneğinin olmadığını kendisine hatırlattı. “Şey, etüt derslerimin çoğunu planlamıştım, belki de...”

“Harika.” Margaret fareyi oynatınca, ekran canlandı. “Öğrencileri yarı yolda bırakmayacağını biliyordum.” Margaret ekrana yapışmış ufak bir toz zerreciğini silkeledi.

“Evet. Bırakmam.” Hannah çaresizliğe kapılırken, gözlerinin de dolmaya başladığını fark etti. “Gitmem gerek.” Ayağa kalktı.

“Tabii.” Margaret dikkatle ona baktı. “Son olarak, benim için bir GCSE sınıf çalışması güncellemesi hazırlayabilir misin? Bu gece olur mu?”

“Ben...” Hannah’nın diline ucuna kadar bir sürü küfür geldi.

“Teşekkür ederim.” Margaret gözlüğünü burnundan yukarı itip bir şeyler yazmaya başladı.

Hannah odadan çıktı. Koridorun sonuna yürüdü.

Sonra da ağlamaya başladı.

Yarım saat sonra, sınıfın kapısının ısrarla çalındığını fark etti.

“Hannah?”

Başını kaldırdı. Bir makyaj aynası alıp aksine baktı. Keşke yapmasaydı diye düşündü.

“Kim o?” Göz makyajının çoğu yanaklarına akmıştı. Durumu düzeltmeye çalıştı; ama çenesine kadar suratına bulaştırmaktan başka bir şey yapamadı.

“Benim, H.”

“Tom?” masasına eğildi.

“Evet.”

Tanrım. Tom onu ağlarken görmemeliydi. “Burada ne işin var?”

“Seni akşam yemeğine çıkarmak istemiştim.”

“Ama...” Çılgınlar gibi kıvrıcık saçlarını düzeltmeye çalıştı. Ama saçları her zamanki gibi ona itaat etmedi.

“Haydi, H.” Tom endişelenmiş gibiydi. “İçeri al beni. Buraya otobüsle geldim. Tek başıma. Bitkin düştüm. En azından, bırak da sınıfa gireyim.”

“Tamam.” Tekrar gözlerini sildi ve kapıya yürüdü. Elini kapı koluna koydu. “Ama bana gülersen, kendimi pencereden atarım.”

“Hannah, giriş katındasın.”

“Kes sesini.”

“Gülmeyeceğim. Söz.”

Hannah kapının kilidini açtı ve araladı.

“Gördüğün gibi akşam yemeği için pek de uygun göründüğümü sanmıyorum, Tom.”

Tom ona baktı, yaşlarla lekelenmiş suratını inceledi. “Kahretsin.” Onu yanağından öpüp topallayarak içeri girdi ve gördüğü ilk sandalyeye çöktü. “Ben de bir yağlı boya tablo sayılmam.” Nick’in ona verdiği yaş günü hediyesini çıkardı. “Ama yeni bastonum gayet hoş.”

Hannah yine hıçkırarak ağlayacağını hissedince, elleriyle gözlerini kapattı. Gözyaşlarını engelleyecek gücü bulamadı.

“Buraya gel, H.”

Hannah yanına gidip çömeldi. Tom kollarını boynuna doladı, Hannah da gözyaşlarını akıtarak onun gömleğini sıırılsıklam etti.

“Sorun ne?”

“Her şey.”

“Peki.” Tom Hannah’nın hıçkırıkları hafifleyene dek ona sarıldı. “Okula gelmem seni bu hâle sokuyorsa, bir daha gelmeyebilirim.”

Hannah hafifçe güldü.

“Bir kadeh içki içmek ister misin, H?”

“Bunun çok iyi bir fikir olduğuna emin değilim.” Tom’un ona uzattığı kâğıt mendili aldı.

“Ben iyi bir fikir olduğunu biliyorum.” Tom geri çekildi. “Haydi, gidelim buradan.”

“Eee, neler oldu?” Tom Hannah’nın şarap kadehini ona doğru itti. “İç.”

Hannah itaatkâr bir tavırla kadehi alıp uzunca bir yudum içti.

“Biraz daha.”

Hannah yine şarabından içti.

“Evet.” Tom siyah renkli deri koltukta geriye yaslandı. “Yemeklerimizi sipariş ettik. Şarabımız var. Tekrar tuvalete gitmen gerekmiyorsa, bence artık bahanelerin bitti. Konuş benimle.”

Hannah ağzını açtı. Kapattı. Tekrar denedi.

“Aslında, her şey yolunda.”

Tom tek parmağını kaldırdı. “H. Kilitli bir kapının ardında ağlıyorsun. Bunun hiçbir iyi yanı yok.”

Hannah parmaklarını kadehine vurdu. “Evet ama saçmalıyorum işte.”

“Kime göre?” Tom etrafına bakındı. “Etrafta bunu söyleyen kimseyi görmüyorum. Bak, o işin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. O yüzden, anlat bana.”

“Tamam.” içine derin bir nefes çekti ve koyu renkli ahşap masaya baktı. Tom’la bir şeyler paylaşmaya hiç alışık değildi.

Ona baktı. “Sanırım, söylemem gereken ilk şey... İşimden nefret ettim.”

Tom’un ağzına götürdüğü kadeh havada asılı kaldı. “Dalga geçiyorsun.”

Hannah bakışlarını ondan ayırmadı. “Hayır. Aylardır da nefret ediyorum.”

“Ama sevdiğini sanıyordum.”

“Eskiden seviyordum. Ama son zamanlarda berbat. Bunun sebebi kısmen yeni patronum. Ama kısmen de...” Doğru sözcükleri aradı. “Neden öğretmen olduğumu hatırlayamıyorum. Artık kimseye bir faydam dokunduğunu hissetmiyorum.”

Tom’un alnındaki damarlardan biri seğirdi. “Benim suçum mu?”

“Nasıl yani?”

“Felç geçirmem. Bu olay seni çok baskı altında bıraktı.”

“Hayır.” diye başını salladı Hannah. “Hatta başına gelen olay her şeyi daha da netleştirdi. Günü yakala diye bir laf vardır ya? Geçme notları ve baskıyla ilgili boktan şeylere artık tahammül edemiyorum... Çocukları çok seviyorum ve hâlâ öğretmenlik yapmak istiyorum; ama artık Queensdale’e ait değilim. Yine o... Tutkuyu hissetmek istiyorum. Eskisi gibi. Anlatabiliyor muyum?”

“Evet.” dedi Tom başını sallayarak. “Ben de felçten önce öyle hissediyordum.”

“Gerçekten mi?” Hannah şarabından bir yudum daha alıp, tepelerindeki zarif avizeye baktı. 1920’lerden kalma bir film-

den fırlamış gibiydi. Başlarına doğru krem renkli, uzun pilili püsküller sarkıyordu. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Doğru." Hafifçe gülümsedi. "Sanırım, ben de ofisimin kapalı kapısının ardında ağlamakla meşguldüm."

"Dalga geçme." Gülümsediğini fark etti. Arkalarındaki açık mutfaktan gelen yemek kokularını içine çekince ağzı sulanmaya başladı. Zencefil, sarımsak ve bir parça da limon otu kokusu hissetti.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın, H.?"

Tanzanya. Bunu söylememek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

"Bilmiyorum." Bir çift yemek çubuğunu ambalajından çıkardı. "Sadece... Farklı bir şey yapmam gerekiyor."

Tom kadehini işaret etti. "Odaklan lütfen. İçmeye devam et."

"Emredersiniz, patron." Kadehini dudaklarına götürdü. "Ama bu şekilde sızlanmak hoşuma gitmiyor. Senin uğraşman gereken çok daha fazla şey var."

"Dürüst olmam gerekirse, geçirdiğim felçten başka bir şeyden söz etmek güzel." Acı acı gülümsedi. "Bundan çok bunaldım."

"Evet." Şarabını yudumladı. "Mantıklı doğrusu." Kadehini masaya koydu. "Ama eskiden grip olduğunda, sızlanarak burnumdan getirirdin."

Tom şok olmuş gibiydi. "Hayır, hiç öyle yapmadım."

"Yaptın." Hannah sırtıttı. "Eskiden iyi olmadığını bana anlatabilmek için mutfakta oraya buraya Lemsip paketleri bıraktın. Sanki koltuğa uzanıp inlemenden anlamıyordum."

Tom güldü. “İftira atıyorsun.”

Tom’un ona baktığını fark etti ve heyecana benzer bir şey hissetti. Suyunu yudumlayıp kendisine saçmalamaması gerektiğini söyledi. Karşısındaki sadece Tom’dü.

Tom kaşlarını çattı. Bir şey söylemeye hazırlanıyordu.

“Nick’in özel okuldan bir arkadaşı var... Beaumont Koleji’nden.”

Hannah kaşlarını kaldırdı. “Nick her yerde birisini tanıyor zaten.”

“Doğru.” diye başını salladı Tom. “Belki de sana orada bir mülakat ayarlayabilir.”

Hannah bunu duyunca hayal kırıklığı hissetti. Özel bir okulda çalışmak istemiyordu. Faydalı bir şeyler yapmak istiyordu. Hırpani giysiler ve parıldayan gözler görmek istiyordu.

Tanzanya’yı istiyordu.

Ama Tom o kadar heyecanlı gibiydi ki...

“Kulağa harika geliyor.” Nefesini dışarı verdi. “Teşekkür ederim.”

“Benim için zevk.” Kadehini ona kaldırdı.

İçkilerini içerlerken, Hannah onunla göz göze gelmemek için etrafına yakındı. Tom’un bakışları fazla anlayışlıydı. Solarında hayatlarının en kötü kör randevusunu yaşadıkları belli olan genç bir çifti izledi. Orada olmayan kişilere mesaj atmakla ve insani bir biçimde ellerinden geldiği kadar içki içmekle meşgullerdi. Arada sırada, adam karşısındaki kadına bakıyor ve kararlılıkla yarım pint birayı yine mideye indiriyordu.

Tom da onları izliyordu. Olanlar komik gelmiş gibiydi. Hâ-linden memnun gözüktüyordu.

“Sıra sende, Tom.”

Tom ona baktı. “Kulağa ciddi geliyor.”

“Öyle.” Hannah içine bir nefes çekti. “Nick’e katılıp bir şirket kurmayı düşünüyor musun?”

Tom omuzlarını silkti. “Bunu yapmamı ister miydin?”

Bu soru Hannah’yı tedirgin etti. Fazla güç sahibiydi. “Bilmiyorum.”

“O zaman, ben de bilmiyorum.”

“Nasıl yani?”

Tom elini tuttu. “Yeniden bir ekip olmamızı istiyorum. Düzgün bir ekip.”

“Sahi mi?” Konu Hannah için fazla hızlı geliyordu.

“Sahi.” Tom’un suratında samimi, dürüst bir ifade vardı.

Hannah birden utanarak bakışlarını yere indirdi.

“Bunlar sana fazla mı geliyor, H.?”

Hannah ona baktı. “Biraz.” Ona karşı dürüst olmak tuhaftı. Ona doğruyu söyleyebilirmiş gibi hissediyordu.

“Peki.” Tom geriye yaslanıp garson kızı çağırdı. “Bu durumda, güzel bir gece geçirmemizi öneriyorum. Felçle ve işimle ilgili konular yasak.”

Hannah gülümsemeye başladı. “Politika da öyle.” Kadehlerini doldurdu.

“Kesinlikle.” diye başını salladı Tom.

Hannah kadehini kaldırdı. “Randevumuza.”

“Şerefe.” Kadehlerini tokuşturdular ve Tom ilk tanıştıklarında olduğu gibi sırtıttı.

Hannah geçmişî unuttu. Geleceği unuttu.

Harika bir gece geçirecekti.

Sonra olacaklar umurunda değildi.

Dördüncü şarap kadehine bakarken başını kaldırdı ve Tom tuvalete gideli neredeyse on dakika olmuştu.

Alkolün yarattığı neşeli ruh hâli hızla değişti. Tom bastonuyla yürüdüğünde bile bu kadar geç kalmazdı. İçini bir korku sardı. Belki de yine felç geçirmişti.

Nabızı birden hızlandı. Ayağa kalktı, sonra yine oturdu. Tom'un bağımsızlığına düşkün olduğunu biliyordu. Hâlâ eskisi gibiydi.

Hannah aptallık ettiğini düşündü.

Endişeyle yemek çubuklarıyla tabağındaki Pad Thai'yle oynadı. Nefesi panikle kesikleşirken tuvaletlere doğru baktı.

Sonra, ayak sesleri duydu. Birisi koşuyordu.

Bir garson koşuyordu. Derken, birisi daha koşmaya başladı.

Tanrım.

Hannah peçetesini yere düşürdüğünü umursamadan ayağa kalktı. Tom'a gitmeliydi. İyi olup olmadığına bakmalıydı.

Koşan kişilerin peşine takılıp şaşkın suratların arasından hızla geçti. Alınlarında boncuk boncuk terler birikmiş, ellerinde üstünde dumanlar tüten tavalar olan şeflerin yanından geçti. Normal bir perşembe gecesinde yemek yiyen, tartışan ve gülen insanların arasından geçti. Bir an için insanların ona baktığını, sonra herkesin bir lokma daha alıp gördüklerini unuttuğunu fark etti.

Kendisini tuvaletlerin beyaz kapısına attı ve iki garsondan daha iri yarı olanıyla çarpışmaktan kıl payı kurtuldu. Tam za-

manında durup adamın yanından geçti ki diğer garsonla burun buruna geldi. Adam beyaz gömleğinin altında ter içindeydi; engelliler tuvalet kapısını beceriksizce açmadan önce kırmızı önlüğüyle alnını sildi.

“O, iyi mi?” Hannah nefes almakta zorlanıyordu.

Garson ona döndü. Yorgun gözleri kan çanağına dönmüştü ve sakalı yer yer ağarmıştı. “Oraya giremezsiniz, hanımefendi. Birisi acil durum kablosunu çekmiş.”

“Tabii ki girebilirim.” Adamın yanından geçip kapıyı sarstı. “İçerideki kişi kocam. Uzun süredir de içeride.”

Hannah gömleğinin kollarını sıyrıp, mecbur kaldığı takdirde içeri girmeye hazırlandı. “Tom? İyi misin?”

Tiz bir inleme sesi duydu.

Tanrım, hayır.

“Tom? Kapıyı kıracağız.”

Kulak tırmalayıcı bir cıyıklama duydu.

“Lanet olsun.” Omzunu kapıya vurdu. Ama kapı bana mısın demedi.

“KAHRETSİN!” Daracık boşlukta geriye gidip kapıya tekrar vurdu ve canı sadece daha çok yandı.

“Haydi!” İki garsona döndü. “Bir şeyler yapın.”

“Bunu kullanabiliriz.” İri yarı olan adam bir anahtar çıkardı.

Hannah anahtarı kaptı. “Neden bir anahtar olduğunu söylemediniz?”

Adam bir cinin çıkmasını bekliyormuş gibi sürekli olarak kaşlarını ovuşturuyordu. “Bilmem, ben...”

“Tanrı aşkına.” Anahtarı kilide soktu. Kapı bu sefer açıldı.

Tom elindeki acil durum kablosuyla birlikte yerdeydi. Sağları dağılmış, suratı kızarmıştı. Bir bacağı yerde uzanmışker diğeri bedenine çekilmişti.

Yine olmuştu.

Hannah'nın içindeki her şey tek bir kalp atışı hâline geldi.

"Tom!" Derhâl yanına koştu.

"İyi misin?" Elini tuttu. Sonra, onun...

Güldüğünü gördü.

Gülüyor muydu?

"Pardon." Tom kahkahâlarla gülerken güçlükle konuşabiliyordu. "Buna dolandım." Açıklama yapmak istermiş gibi acil durum kablosuna baktı. "Sonra ayağa kalkamadım. Aklımdan sürekli olarak..."

"Evet?" Hannah nabzının normale dönmeye başladığını hissetti.

"Bunun ne kadar romantik olduğunu düşündüm." Tom yine kahkahâlara boğuldu.

Hannah ona baktı, yanına oturdu ve o da gülmeye başladı.

Kahkahaları geçmişlerini silip onları bekleyen geleceklerinin kapılarını ardına dek açtı.

Garsonlar sessizce ve keyifsizce onları izliyorlardı.

Bu durum, daha da çok gülmelerine neden oldu.

Bir takım ev anahtarı

2012 yazı

“Lanet olsun. Wi-fi henüz açılmamış.” Tom BlackBerry’sinin tuşlarına öfkeli parmaklarıyla basarken ön kapıdan içeri girdi. “Bana wi-fi olacağını söylemişlerdi.”

Hannah suratının dibinde bir takım ev anahtarı salladı. “Odaklan, Tom. Yeni eve bakmaya geldik.” Hafifçe omzuna, bir hafta önce kendisini futbol oynarken sakatladığı yere vurdu. Bunu ona yüz kere anlatmıştı.

Tom’un irkildiğini fark etmedi. Çoktan sandaletlerini çıkarmış, koridorun ahşap parkelerinde çıplak ayakta yürümeye başlamıştı. Elini beyaza boyanmış tırabzanların üstünde gezdirdi. “Bunun heyecan verici olması gerekiyor. Unuttun mu?” Dönüp ona doğru yürüdü.

“Hatırlıyorum.” Tom internet sunucusuna e-postayla bir şikâyet yazmaya yoğunlaşmıştı. “Neredeyse bitti.”

Hannah ofladı, sonra alt koridordaki bir kapıyı açtı. “Vay canına. Bu mutfağın ne kadar büyük olduğunu unutmuşum.” Tom başını kaldırdı ve Hannah’nın mutfağın ortasındaki adacığın siyah granit yüzeyine doğru yürürken elini boş beyaz duvarlarda gezdirdiğini fark etti. Hannah ayağını siyah beyaz karolu zemine sürttü. “Zavallı eski mutfak masamız bu paslanmaz çeliklerin arasında ciddi bir aşağılık kompleksine kapılacak.”

“Yeni bir masa alırsak.” Tom hâlâ mesajını yazıyordu.

“Yeni bir masa istemiyorum.”

Tom göndere bastı ve BlackBerry’sini tekrar cebine koydu. “Eh, eski masamız burada bir posta pulu gibi kalacak.” Bahçeye açılan camlı alanı işaret etti. “Bayağı yıpranmış bir pul gibi.”

“Ama o masayı seviyorum.” Hannah odada dolandı, dılapların kapaklarını açtı ve parmaklarını parlak, beyaz raflara dolaştırdı.

Tom buna biraz sinir oldu. “Bir an için gerçeklere dön, H. O masa bir hayır kurumunun dükkânından alınmış boktan bir şeydi. Bacaklarından biri sallanıyor; altına ince bir kitap koyarak dengede tutuyoruz.”

Hannah gün ışığında durdu. Bir güneş ışını kararlı suratına vurdu. “Satın aldığında sevdiğini söylemiştin.”

Tom eliyle gözlerini ovuşturdu; şakaklarına o tanıdık ağrının girmesi onu huzursuz etti. “Biliyorum, H. Ama artık buraya taşınıyoruz. Daha fazla alan var.” Bahçeye açılan tavandan zemine kadar inen pencereyi gösterdi. “Daha fazla ışık var. Unuttun mu?”

“İpotek de daha büyük.” Hannah tırnaklarından birini kemirmeye başladı.

Tom nafile yere sabrını korumaya çalıştı. Bu konuşma bir ay önce evle ilgili sözleşmeyi imzaladıklarından beri dönüp dolaşıp tekrar başlıyordu. “Sana artık bununla başa çıkabileceğimizi söylemiştim. Maaş zammı aldım.”

Tom hissettiğinden daha kendinden emin bir sesle konuşuyordu. Patronu bir numaralı hayranı değildi. Tom Hannah’yla bir hafta sonu tatiline gittiğinde BlackBerry’sini kapatmaya cüret ettiğinden beri ona gıcık olduğunu belli ediyordu. Doğal olarak, o hafta sonu müşteriler bir bankacılık anlaşmazlığı yüzünden çıldırmışlardı ve Tom telefonu yeniden açtığında 600 e-postayla ve kovulacağım söyleyen bir sesli mesajla karşılaşmıştı.

Bu durumdan sıyrılmayı başarmıştı; ama o zamandan beri

iş yükü üç misline çıkmıştı ve her gün bunları yapacak daha da az vakti kalıyordu. Çoğu zaman işlerini halledebiliyordu; ama zaman zaman geç saatlerde ağrıyan başını ellerinin arasına alıyor ve masasında yediği, dışarıdan sipariş edilmiş yemeklerin ve şekerlemelerin hayatın ona sunacağı tek şeyler olup olmadığını merak ediyordu.

Bunları Hannah'ya anlatmak ve paylaşmak istiyordu; ama nasıl yapacağını bilemiyordu.

Bir gün, nasıl yapacağını bulacaktı. Yakında. Hannah'nın yanına gidip ona sarıldı. "Daha fazla alana ihtiyacımız vardı, Hannah."

Hannah iç çekti. "Eski dairemizi özlüyorum."

Tom yine sinir oldu. Nefesini dışarı verip Hannah'nın başını öptü. "Burası eski dairemizden çok daha iyi. Kocaman bir ev! İleride çocuklarımız olursa..." Biraz duraksayıp Hannah'dan onu teşvik edecek sözler duymayı bekledi.

Hannah bir şey demedi. Queensdale'de çalışmaya başladığından beri suspustu. Artık çok meşguldü. Kendisini kariyerine fazla adanmıştı.

Tom iç çekti. "Kitaplarının tamamını depodan çıkarıp raflara koyabilirsin. Yukarıdaki çalışma odasının bir kısmını kütüphaneye dönüştürebiliriz.

"Öyle sanırım..." Ellerini gevşekçe Tom'un beline doladı. "En azından, sabah kahvem her sabah alabileceğim kadar Junction'a yakınız."

"Aynen öyle. En sevdiğin kafeye üç dakikalık bir yürüyüş mesafesi." Tom gülümsedi. "Daha ne isteyebilirsin ki?"

Hannah kıkırdadı. "Şey... Kutsayacağımız bir sürü odamız var."

Hannah başını kaldırıp ona bakarken, Tom onun buklelelerinden birini kulağının arkasına attı. “Kesinlikle.” Dudaklarını hafifçe öptü.

Hannah’nın gözleri parıldadı. “Jules ne zaman gelip paketleri açmamıza yardım edecek?”

Tom başını salladı. “Tanrı bilir ne zaman gelecek. Az önce mesaj atıp yarına kadar gelemeyebileceğini yazmış. Dükkân-daki vardiyası değişmiş.” Kaşlarını çattı. “Ya da yüzme havuzundaki. Şu anda nerede çalıştığını unutup duruyorum.”

Hannah ona biraz daha sokulunca, Tom onun Queensdale’de çalışmaya başladığından beri ne kadar inceldiğini fark etti. “Ocaktan beri şu spor mağazasında çalışıyor. İşine bayıldığını söylüyor.”

“Hayal kurmayı kes, Hannah.” Tom suratını ekşitti. “Asla bir yerde uzun süre çalışmaz. Bir aya kalmaz, çılgınca bir nedenden yüzünden istifa edip benden yine para istemeye başlar.”

“Belki de öyle olmaz.” Hannah ona yaslandı. “Belki de bu kalıcı işi olur. Belki de otuz yaşına gelen dek, kendi uluslararası spor imparatorluğunu kurmuş olur.”

Tom sırtıttı. “Belki de sen çılgınlık derecesinde iyimsersindir.”

“Olabilir. Hem bunun neresi yanlış?” Hannah ona biraz daha yaklaştı. “Yani, nakliye aracı gelene dek şansım yaver gider mi diye düşünüyordum.” Hannah Tom’a geçmişteki randevularını hatırlatan bilmiş bir gülümsemeyle baktı. “Sırf vakit geçsin diye tabii...” Hannah onun poposunu okşadı.

“Ha, tabii.” Eğilip onu öptü. “Sadece vakit geçirmek içinsc...”

“Henüz yatağımız gelmedi, o yüzden biraz zor olabilir.”

İmalı bir ifadeyle mutfaktaki adacığa baktı. “Ama bunu başka şekilde yapmanın yolları da geliyor aklıma.”

“Öyle mi?”

“Evet.” diye başını salladı Hannah.

“Kulağa hoş geliyor.” Elini Hannah’nın elinin üstüne koydu, sonra onu kucakladı ve adacığa taşıdı. Onu nazikçe oraya yatırdı; Hannah bacaklarını Tom’un beline doladı ve öpüşmeye başladılar. Tutkuyla. Öpüşmeye aç kalmış gibi öpüştüler. Bir barda birbirlerini bütün gece kesmiş, nasıl merhaba diyeceğini düşünen iki kişi gibi.

Tom ellerini Hannah’nın kalçalarında gezdirdi. “İşin iyi yanı, bunu şafak sökene dek yapabiliriz.”

Hannah elbisesini başının üstünden çekerken konuştuğu için sesi boğuk çıktı. “Bu gece dışarıda olacağım.”

“Ne?” Tom durdu. “Ama bu evdeki ilk gecemizi kutlayacağımızı sanıyordum.”

Hannah elbisesine karşı verdiği mücadeleyi kazandı ve su-
ratı tekrar belirdi. “Bu akşam çalışacağını söylemiştin; ben de kendi planımı yaptım.”

Tom buna sinir oldu. “Öyle demedim.”

“Evet, dedin.” Hannah elbiseyi yere fırlatınca, Tom pembe renkli dantelli sütyeninden gözüken dekoltesi karşısında bu tatsız haberi, neredeyse unutacak gibi oldu. “Anlaşma bu pazartesi sona ereceği için bu gece çalışacağını söylemiştin.”

“Ama anlaşma erkenden imzalandı. Bunu da söylemiştim.”

“Doğru ama yine de çalışacağını düşündüm.” Hannah eğilip baştan çıkarıcı ve nazik bir biçimde Tom’un alt dudağını ısırdı. “Sürekli bir anlaşma söz konusu, öyle değil mi? O yüz-

den haftanın beş günü gece yarısına kadar çalışıyorsun.” Ona meydan okur gibi bakıyordu. “Doğru değil mi?”

Tom aksileştiğini hissetti. Ona kızmıştı. “Evet ama bugün iş yok. Özel bir gün olması gerekiyordu.”

Hannah başını salladı. “Kusura bakma. Steph’le, Stu’yla ve Mike’la buluşacağım. Steph, Tony’dan yeni ayrıldığından, onu biraz neşelendirmek için dışarı çıkaracağız. Onu yüzüstü bırakamam.”

“Ama...” Hannah hep iş yerinden arkadaşlarıyla çıkıyordu. Özellikle de Steph’le. Sarışın. Buyurgan ve açık sözlü kızla.

Hannah sırtıttı. “İstersen sen de benimle gelebilirsin. Seni görmek çok hoşlarına gider.”

Tom pek öyle olacağını sanmıyordu. Steph onun bir avukat olduğunu duyar duymaz onu bariz bir biçimde ‘şehirli züppe’ olarak etiketlemişti. Bu gruba dâhil olan bankacıların İngiltere’yi nasıl çökerttiğiyle ilgili ardı arkası kesilmez öyküler anlatırdı. Bir de hepsi öğretmenlikten söz ederlerdi. İnsanların hayatını değiştirmek ve geleceklerini dönüştürmekle ilgili sohbetlerine coşkuyla kendilerini kaptırırlardı. Bu da Tom’u hasta ederdi. Ya da kıskanırdı. Ya da her iki etkiyi birden yaratırdı.

“Yok, teşekkürler.” Mutfakta tabak çanak kutularını açmayı tercih ederdi.

“Peki.” diye başını salladı Hannah. Tom’un gömleğinin en üst düğmesiyle oynadı. Muzip bir ifadeyle gülümsedi. “O hâlde, elimizdeki vakti en iyi şekilde kullanalım.” Ağır ağır düğmelerini açmaya koyuldu. Tom kollarını Hannah’ya dola-yıp onu kendisine çekti. Ama her şey değişmişti. Biraz daha az canlı. Biraz daha az gerçek gibiydi.

Nakliye arabası erkenden gelince neredeyse derin bir oh çekti.

14

“Sürpriz!” Hannah içi not vereceği kâğıtlarla dolu omuzundaki ağır çantayı indirip yere bıraktı.

“Şu bir disko topu mu?” Koridorun tavanına yeni asılmış şeye şaşkınlıkla baktı.

Tom sırttı. “Öyle.” Gözleri parıldadı. “Nick astı.”

“Nick mi?” Hannah kot ceketini çıkarmaya koyuldu. “İşten erken çıkmış sayılır, değil mi? Daha saat dört.”

“Hannah!” Nick mutfaktan çıktı ve onu iki yanağından öptü. “Seni görmek ne güzel. Umarım parti modundasındır.”

“Şey... Tabii.” Aslında, Hannah bir fincan çay içmek ve *Deal Or No Deal* programına göz atmak için can atıyordu. Ayakkabılarını çıkarmak için eğildi. “Neyi kutluyoruz?” Nick’in üstünde bir blucin ve bir tişört olduğunu fark etti. Hem de hafta içinde. “İzin falan mı aldın?”

Nick sırttı. “Falan.”

O kadar heyecanlıydı ki Hannah gülümsemeden edemedi. “Bu da ne demek?”

Nick her an perendeler atacak gibiydi. “Yaptım. Kendi şirketimi kurdum.”

“Ne?”

Nick ellerini saçlarında gezdirdi. “Evet. Bugün son işlemler yapıldı. Kendimi...” Tom’a baktı. “Son zamanlarda kendimi bariz nedenler yüzünden biraz ölümlü hissediyordum ve daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum.”

Tom arkadaşının sırtına vurdu. “Harika, değil mi?”

Hannah biraz korktuğunu hissetti.

“Tom. Sen...”

“Merak etme.” Tom yanına gelip sağ kolunu beline attı. “Bu, Nick’in şirketi. Günün birinde onunla birlikte çalışabilirim; ama şu anda değil. Hazır olmadığımı düşündüm. Henüz değilim.”

Nick Tom’a bakıp sırtıttı. “Ama uzun süre dayanamayacaksın.”

Tom omuzlarını silkti. “Göreceğiz. Senin kadar cesur olduğuma emin değilim.”

“Saçmalama.” diye başını salladı Nick. “Buna karar vermemi sen sağladın.”

Tom bakışlarını yere dikip, bastonuyla halıyı eşeledi. “Evet, orası doğru.”

“O kadar da mütevazı olma, dostum.” Nick sevgiyle arkadaşının omzunu kavradı. “Ne kadar cesur davrandığını bilmen gerek.”

Tom dikkatle halıya bakarken, Hannah onun yanaklarının kızardığını fark etti.

“Bu kadar yeter, Nick.” Tom’u kolundan tuttu. “Müthiş bir hukuk firmasının yeni patronu bu tür saçma sapan laflar etmez. Birkaç haftada iflas edersin.”

“Haklısın.” Nick göğsüne vurdu. “Yeter. Bundan böyle tam

bir erkek gibi davranacağım.” Suratında muzip bir gülümseme belirdi. “Şunları şişirdikten sonra.” Parlak, pembe renkli balonları işaret edip oturma odasına geçti.

Hannah Tom’u mutfağa götürdüğünde, masanın üstünde en sevdiği fincanla bir tabak dolusu Jaffa kekinin yanında üstünde buharlar tüten bir çay demliği olduğunu gördü.

“Ay, teşekkürler, Tom.”

“Rica ederim.” Omuzlarını silkti. “Bu sefer, sadece bir tabak kırdım. Annenin verdiklerinden birini seçmiştim. Şu tuncu renkli korkunç şeylerden.”

“Aferin.” Hannah titredi. “O tabaklardan nefret ediyorum. İstersen hepsini kırabilirsin.”

İkisi de masaya oturdular.

“Demek öyle. Nick en sonunda bu işi yaptı.” Hannah çaylarını koydu.

“Evet.” Tom yutkundu. “Sana söylemediğim için özür dilerim. Bir sürpriz yapmak istemişim.”

“Kesinlikle öyle oldu.” Hannah çayından bir yudum aldı. “Şirkete katılmak istemediğine emin misin?”

“Evet.” diye başını salladı Tom.

“Buna nasıl karar verdin?”

“Çıktığımız gece.” Tom bir kek dilimi aldı.

“Gerçekten mi?” Hannah kendisini kötü hissetti.

“Evet, bilirsin ya.” Tom kekini ısırdı. “Eğlendik. Bunu yapmaya devam etmemizi istiyorum.” Bakışlarını masaya çevirdi ve suratında tereddütlü bir ifade belirdi. Utanmış gibiydi. “Sen de istiyorsan tabii.”

“Tabii ki isterim.”

Birbirlerine bakıp gülümsediler. Yeni bir histi. Değerliydi.

“Demek kendi şirketinde çalışmak ağır gelecek diye düşündün.” Tom parmaklarını ona uzatıyordu.

“Evet.” Hannah’nın elini tuttu. “Ama mesele bir tek bu değil. Ben sadece...” Ona baktığında, surat ifadesi Hannah’nın nabzının hızlanmasına neden oldu. “Lütfen, eskisi gibi olacağımı düşünme, H. Seninle vakit geçirmeye bayılıyorum. Gülümsediğini görmeye de öyle. Artık eskisi gibi o işkolik adam olmak istemiyorum. *Bu* adam olmak istiyorum. Anlık partiler veren bir adam.” Sırıttı. “Nişanlandığımız sene verdiğimiz yılbaşı partisini hatırlıyor musun?”

“Tanrım. Evet.” Hannah Nick’in ‘Örümcek adam elleri’ olduğunu ispatlamaya çalışırken çatıdan düşmesine ramak kaldığını titreyerek hatırladı.

“Nick’le yaşadığım dönemde verdiğimiz Cadılar Bayramı partisini hatırlıyor musun?”

“Aman Tanrım. O partide Nick’in yatak örtüsüne kusmuştum, değil mi?”

“Evet.” Tom başını salladı. “O iç çamaşır mankenini kenara çektikten hemen sonra kusmuştun.”

“Ha-ha.” Burnunu kırıştırdı. “O lanet olasıca yatak örtüsünü elli sterline temizletebilmişim.”

Tom güldü. “Doğru.”

Hannah bunları düşünüp yine ürperdi.

Tom kekini bitirdi. “Neyse, işte yine *o* adam olmak istiyorum. Ne dersin?”

“Bence...” Tom’un parmaklarını parmaklarına doladığını hissetti. Çok yakınındaydı. “Bence...”

Derken, Tom onu öptü.

Bu, eskiden hatırladığı öpücükler gibi değildi. Bir günün başında veya sonunda verdiği otomatik öpücüklerle alakası yoktu.

Yumuşaktı. Sevecendi. Nazikti.

“Şimdi, seni de yeniden mutlu hâline geri döndürmemiz gerek.” Onu tekrar öptü.

“Bir şeyi bölüyor muyum?” Nick elinde parlak, gümüş renkli bir kurdele tutarak kapıda belirdi. Parmağını Hannah’ya salladı. “Umarım parti planlamacımın dikkatini dağıtmıyor-sundur, Bayan Ellison.”

“Yok.” diye başını salladı Hannah. “Bunu denemem bile.”

“Güzel. Çünkü müzik setini nereye koyacağım konusunda fikre ihtiyacım var.”

“Neden?” Hannah şüpheyle ona baktı. “Kaç kişi davet ettiniz?”

Nick gözlerine bakmadı. “Birkaç kişi.” Tom’a baktı. “Haydi, gel de bana yardım et. O bastonu da sakın bunu yapmamak için bir mazeret olarak kullanma.”

“Tamam, tamam.” Tom ayağa kalktı. “Dans pistinde görüşürüz, Hannah.”

“Dans etmekten nefret edersin.”

Tom yana eğilerek döndü. “O, eski bendi.”

“Vay canına.” Hannah kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gerçekten de yepyeni bir adam olmuşsun.”

“İnansen iyi olur.”

Topallayarak Nick’in peşinden gitti ve Hannah parmaklarını dudaklarına götürerek bir öpücük daha istediğini hissetti.

“Daha işin bitmedi mi?” Hannah banyonun kapısına vurdu. “Uzun süredir içeridesin.” Kulağını kapıya dayayınca, içeriden fena hâlde kusma sesleri geldiğini duydu. Nick’in meyveli pançı, yani romu etkisini göstermeye başlamıştı. Bir an için durdu; ama sonra kusma sesleri tekrar başladı.

Birisi ciğerleri sökülecekmiş gibi kusuyordu.

Tekrar kapıya vurdu. “İyi misin?”

Sessizlik oldu. Sonra, kusma sesleri tekrar başladı.

“İyi misin?”

Sessizlik devam etti. Hannah aşağıdan gelen bangır bangır müzik sesleri arasında içeriden başka bir ses duydu.

Birisi ağlıyordu.

Kapıyı açmaya çalıştı; ama kilitliydi.

“Kapıyı aç.” Okulda defalarca karşılaştığı durumlarda yaptığı gibi sesini alçalttı.

“Hayır.”

Bir kadın sesiydi. Julie miydi?

“Jules, beni içeri al da yardım edeyim.”

“Yardım edemezsin.” Kapının ardından uzun bir sümkürme sesi geldi.

“Deneyebilirim.”

“Bir faydası olmaz.”

Bak, beni içeri al, Jules. Tuvalate girmem gerekiyor ve alt kattaki tuvalet muhtemelen her yere çişini sıçratan şehirli züppelerle doludur. Hem ayaklarım çıplak.”

Boğuk bir kıkırdama sesi geldi.

Sonra, sürgü açıldı.

Hannah içeri girip doğrudan tuvalete gitti. “Arkana dön.”

“Tamam, tamam.” Hannah tuvaletini yaparken, Jules başka yöne baktı. “Ben de hep klas bir kadın olduğumu düşünürdüm.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi?” Hannah blucininin fermuarını çekti. “Seninle ilk tanıştığımda, kutusundan konserve fasulye yiyordum.”

“Evet, ama az şekerli olanlardandı.”

Hannah ellerini yıkarken güldü. “Nadir diyet girişimlerimden biriydi.”

“Neyse.” Jules keyifsizce yerdeki karolara baktı. Cebinden bir paket naneli şeker çıkardı. Paketi açıp birkaç tanesini sıkkın bir tavırla yemeye koyuldu.

Hannah tuvaletin kapağını kapatıp üstüne oturdu ve çıplak ayaklarının altındaki buz gibi karoları hissetti. “Eee, neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” diye iç çekti Jules.

“Sana inanmıyorum.”

“Hiç şaşırmadım.” Julie omuzlarını silkti. “İnsanlar genellikle bana inanmazlar.”

Hannah onun sarhoş gibi konuşmadığını fark etti. Aşağı katta bir parti olduğu düşünülecek olursa, bu durum son derece alışılmadıktı.

Açıkçası, Julie’nin evde sessiz sakin bir gece geçirdiği de nadirdi.

“Jules?” Hannah dikkatle ona baktı. Dudaklarını sarkıtmıştı. Solgundu. Buraya kadar normal gibi gözüküyordu.

Ama farklı bir şey vardı.

“Efendim?”

Birden bütün parçalar yerine oturdu. Aniden değişen ruh hâlleri. Kilo alışması.

“Jules, hamile misin?”

“Neden, şişmanladığımı mı düşünüyorsun yoksa?” Julie kendisine baktı. “Buraya beni iyi hissettirmek için geldiğini sanıyordum.” yine ağlamaya başladı.

Tanrım. “Çok özür dilerim.” Hannah dehşet içinde kaldı. “Ben sadece...”

“O kadar da ŞİŞKO muyum?” Julie hışımla gözyaşlarını sildi.

“Özür dilerim.” Hannah başını duvara vurmak istedi.

“Bu tür şeyler söylemek kabalıktır biliyorsun.”

Hannah birden keşke bir zaman makinesi olsaydı diye düşündü. “Biliyorum.”

“Bu tür sözlerle insanlar cidden alınabilir.” Julie’nin iki yanığında da öfkeden iki kırmızı benek belirmişti.

“Tamam, özür dilerim.” Hannah tuvalete yaslandı. “Sana bir daha *asla* hamile demeyeceğim. Tamam mı?”

“Tamam.” Julie nefesini dışarı verdi.

İçeriye sessizlik çöktü. Hannah duvardaki aynalı büyük dolaba baktı ve birisinin bunun üstüne tıraş köpüğüyle *C buradaydı* yazdığını fark etti. Tipikti.

Julie iç çekti. “Ama öyleyim.”

Hannah ne dediğini birkaç saniye sonra anladı. “Ne?”

Julie gözlerini devirdi. “Beni dinler misin? ÖYLEYİM. Hamileyim işte.”

Hannah içine bir nefes çekti. Buklelerinden birini parmağına doladı. Panikledi.

Ne diyeceğini kesinlikle bilemiyordu.

Sessizlik uzadıkça uzadı. Kendisini bir şey söylemeye zorladı. "Tebrikler, Jules."

Julie'nin surat ifadesi buz gibiydi. "Çok komik."

"Ciddiyim."

"Hayır, değilsin." Julie bunları hışımla söylemişti. "İçinden, ah zavallı Jules, hayatını yine berbat etti, diye düşünüyorsun."

"Hayır." Hannah Julie'nin omuzunu tuttu; ama Julie onu sert bir biçimde itti. "Öyle düşünmüyorum."

İşin aslı, o kadar büyük bir şok yaşıyordu ki hiçbir şey düşünemiyordu.

"Gerçekten mi?" Julie alaycı bir ifadeyle güldü. "Bekâr bir anne olmayı beceremeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ben..."

"Gördün mü?" Suratı asıldı. "Bu işi de berbat edeceğimi düşünüyorsun. Siz ikiniz hep her şeyi berbat edeceğimi düşünürsünüz zaten."

"Hayır."

"EVET." Julie iki eliyle saçlarını kulaklarının arkasına sıkıktırdı.

Tanrım. Bu konuşmanın her yeri mayın döşeliydi.

Hannah onu sakinleştirmeye çalıştı. "Babası ne diyor?"

Julie başını salladı. "Henüz ona söylemedim."

Hannah birden endişelendi. "Neden?"

"Umurunda olmaz da ondan."

"Nereden biliyorsun?"

“Eh, bir süredir beni aramadı.”

Hannah yumuşak bir sesle konuşmaya gayret etti. “Babası Zac mi?”

Julie’nin gözleri yine doldu. “Vay canına, gerçekten de bir sürtük olduğumu düşünüyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Boş ver.” dedi Julie başını sallayarak. “Evet... Babası o.”

Hannah Julie’nin mutfakta Zac’ten saklanırken nasıl göründüğünü hatırladı. “O yüzden mi buraya geldiğinde onunla konuşmadın?”

“Lanet olsun, Hannah.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beni daha da sürtük gibi hissettirme. Daha yeni öğrenmiştim ve panik içindeydim. Onun için çok vakitsiz olduğunu da biliyordum. Duysa hemen kaçardı ve ben buna dayanamazdım.”

“Özür dilerim.” Hannah Julie’nin blucininin bel kısmının üstündeki hafif kabarıklığa baktı. “Bunu bu kadar süredir gizlediğine inanmıyorum. Aferin sana.”

Julie gülümser gibi oldu. “Bir sürü bol bluzun var, ne yapayım?”

Hannah gülümsedi. “Ne kadar düşünceliyim.”

Ne diyeceğini düşündü. Olumlu ve ona yardımcı olacak bir şeyler söylemeliydi.

“Doğum ne zaman?”

“Ekim başında.” Julie’nin suratı yine asıldı. “Ama cidden, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bebeklerden hiç anlamam.”

“Öyle mi?” Hannah kaşlarını çattı. “Çocuklarla fazla vakit geçirmediğini bilmiyordum.”

“Eh, hakkımda bilmediğin çok şey var.” Julie bacağına kaşdı ve Hannah onun tırnaklarını köküne kadar kemirdiğini fark etti. “Arkadaşlarımla çocuklarıyla çok vakit geçirdim. Minnacık olduklarını, sürekli ağladıklarını ve kafalarını dik tutamayacak kadar şapşal olduklarını biliyorum.”

“Doğru.” Hannah ağır ağır başını salladı. “Ama başka iyi yönleri de olduğunu duydum. O kadar da kötü değiller.”

“Senin için söylemesi kolay. Evlisin ve karnında ufak birisini taşıyorsun.”

Hannah başını yana eğdi. “Şey, kesin kes emin değilsen diğer seçenekleri de düşündün mü?”

Julie birden ellerini karnım korumak istermiş gibi kaldırdı. “Evet. Bir daha aynı şeyi yaşayamam. Geçen seferden sonra yapamam.”

“Tamam.” Hannah onun için endişelendi. “Folik asit almaya başladın mı? Bir sürü yağlı balık ve sebze yiyor musun?”

Julie naneli şekerleri işaret etti. “Hayır.”

“O hâlde, başlasan iyi olur. Şu anda... Dört aylık mı hamilesin? Bir ebeyle görüştün mü?”

Julie ağzına bir şeker daha attı. “Evet. Sen bu konuda nereden bu kadar çok şey biliyorsun?”

Hannah omuzlarını silktilti. “Okuldaki insanların sürekli bebekleri oluyor. Bundan söz etmeyi de seviyorlar. Hem de çok.”

Julie yine suratını ekşitti. “Gördün mü? Ben de onlar gibi SIKICI olacağım.”

“Hayır.” Hannah öne eğilip kollarını dizlerine doladı. “Sıkıcı değilsin. Birçok şeysin, Jules ama sıkıcılık bunlardan biri değil.”

Julie ilk kez doğru dürüst gülümsedi. “Gerçekten mi?”

Hannah kararlılıkla başını salladı. “Gerçekten.”

Julie sırtını küvete yasladı. “Bunu planlamadığımı biliyorsun.”

“Bir planın mı vardı?”

“Ha-ha.” Julie ona bakıp başını salladı. “Boktan birisi olduğumu düşündüğünü biliyorum; ama bir süredir McDonald’s’da çalışıyorum. Para biriktirmek için.”

“Biliyorum.”

“Ne?”

“Seni gördüm.”

“Ama hiçbir şey demedin.”

“Demek istedim; ama her denediğimde bir güzel ortadan kayboluyordun.”

Julie suratını buruşturdu. “Tom’a söylemedin, değil mi?”

“Hayır.”

“Şükürler olsun.” Julie açıklama yaparken parmaklarını birbirine geçirip gevşetti. “Her zaman ne kadar zeki olduğumu söyler. Orada çalıştığımı duymak hiç hoşuna gitmez. Ama çaresiz durumdaydım. Bebek için para gerekiyordu. Sonra, beni kovdular. Bir vardiyada sürekli midem bulandı. Akşamdan kalma olduğumu sandılar. Keşke öyle olsaydı. Sadece doğru şeyi yapmaya çalıştım, anlıyor musun? Herkesi yine hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Hannah Julie’nin omzunu tuttu. Julie bu sefer elini itmedi. “Kimse senin birisini hayal kırıklığına uğrattığını düşünmüyor.”

“Saçmalama. Boktan şeyler yaptığımı sen de biliyorsun.”

Başını önüne eğdi. “Bebegi öğrendiğimden beri küçüklüğümü düşünüp duruyorum. Annemin hayatta olduğu zamanları. Eskiden bir günlük tutardım, okuduğum bütün kitapları yazar, ileride sahip olacağım muhteşem kariyeri planlardım.” Suratında acı bir ifade belirdi. “Ne kadar saçmaymış.”

“Ne olmak istiyordun?”

Julie’nin suratı nedense o anda daha genç gözüktü. Daha rahatlamış gibiydi. “Şey, ilk başlarda bir politikacı olmayı istiyordum.”

“Tabii.”

“Sonra, bir film yıldızı olmak istedim.”

“İlginç bir bileşim.”

“Hayır.” diye başını salladı Julie. “Arnie başardı. Ronald Reagan da öyle.”

“Doğru.”

Julie devam etti. “Ama sonra, aslında bir doktor olmak istediğimi anladım. Ama annem öldü ve öğretmenim Ben’den hamile kaldım... Sonrasını biliyorsun...”

İç çekti. “Bir daha da kendimi hiç toparlayamadım, değil mi? İşsiz ve saçlarının uçları kırıklarla dolu berbat bir yetişkine dönüştüm.”

“Durumu o kadar da çarpıtmaya gerek yok.” Hannah onun elini sıktı.

“Ya bu ufaklık da benim gibi olursa?” Julie’nin gözlerinde korku dolu bir ifade belirmişti.

“O zaman, çok cesur olur.”

Julie burnunu çekti. “Cesaret beni pek bir yere getirmedi ama.”

Hannah dikkatle düşündü. Olumlu bir şey söylemeliydi. “Annene nasıl baktığını hatırlasana. Harikaydın.”

Julie bir şey demedi.

“Çok da zekisin.”

Julie başını da kaldırmadı.

“Yapma, Jules.” Hannah Julie’nin omuzlarını sıktı. “Bu duruma annene baktığın zamanlardaki gibi bak. Cidden harikaydın.”

“Evet ama Tom konusunda berbattım.” Eliyle gözlerini sil-di. “Güvenilir davranmadım. Her zamanki gibi.” Dudaklarını sıktı. “Ama ona çok öfkeliydim. Annemin başına gelenler yüzünden. Bizimle birlikte olmadığı için kızmıştım.”

Nihayet. Hannah senelerdir onun bunu söylemesini beklemişti.

“Eh, neden şimdi ona bir şans vermiyorsun? Bırak da sana yardım etsin.”

“Hayır.” Aniden başını kaldırdı. “Ona söyleyemeyiz. Beni öldürür.”

“Hayır.” Hannah başını salladı. “Tom artık farklı.”

Julie ağlamaya başladı. “Öyle mi? Emin değilim.”

“Evet.” Hannah beklenmedik bir biçimde kendisinden emin hissetti. “Öyle.”

“Ama çok zor günler geçiriyor. Hem...” Julie suratını ekşitti. “Bir yanım bunu hak ettiğini düşündü. Felci yani. Ne kadar salağım.” Gözyaşlarını ememeyecek kadar minik bir parça tuvalet kâğıdı aldı.

“Ona kızgındın.” Hannah ayağa kalktı. “Bana sorarsan, çok da haklıydın. Şimdi...” Ona biraz daha tuvalet kâğıdı uzattı.

“Suratını temizle. Aşağı inip Tom’u çağıracağım. Sonra, ona her şeyi anlattırısın. Tamam mı?”

“Olmaz.”

“Eh, onu yine de çağıracağım.”

Julie onu durdurmaya fırsat bulamadan aşağı kata inmeye koyuldu.

Tom’u bahçede bir bankın üstünde eski iş arkadaşlarıyla birlikte otururken ve eski Noel partilerinden söz ederken buldu. Tom onu görünce gülümseyip yanına oturmasını işaret etti.

“Biliyor musunuz, ayık olan kişi olmak çok tuhaf. “Düşük alkollü bira kutusunu aldı. “Sabahın üçünde neler yaptığınızı anlatan o asap bozucu salak olacağım.”

Hannah yanına çömeldi ve elini koluna koydu. “Tom, Julie yukarı katta seninle bir şey konuşmak istiyor.”

Tom ona baktı ve ne kadar ciddi olduğunu fark etti. “Sorun ne?”

Hannah elini tuttu. “Onunla konuşman gerek. Hemen.”

“Peki.” Tom ayağa kalktı ve gayet beceriksizce konga dansı yapmaya çalışan Nick’in yanından geçti. Hannah’yı merdivenlerin başında durdurdu ve sesini bangır bangır müzikten duyurmak için bağırdı. “Julie iyi mi?”

“Evet.” Hannah bunun doğru olduğunu fark ederken başını salladı. “Gidip onunla konuş.”

Tom’un doğru şeyi yapacağını umdu. Eski değil de yeni Tom olacağını.

Tom banyoya girdi. Yere oturmuş, ağlamakta olan kız kardeşine baktı. Julie bir şey demeye fırsat bulamadan, Tom beceriksizce yere oturdu ve sağ kolunu onun omzuna attı.

Julie ona yaslandı. "Lütfen, bana kızma, Tom. Hep kızıyorsun."

"Kızmayacağım, Jules." Saçlarını okşadı. "Söz."

Hannah yavaşça kapıyı ardından kapattı.

Yeni Tom gerçekte.

En üst basamağa gitti, hayatının en mutlu günlerine ait olduğunu düşündüğü fotoğraflara baktı. Altın renkli nikâh tuvaleti. Tom'un silinmeyen gülümsemesi.

O gün daha da tatlıydı.

Yatak odasına gidip telefonuna baktı. Resimli yeni bir mesaj gelmişti. Raj'dan.

Midesi gerildi.

Raj'm ve kehribar saçlı, yeşil gözlü bir kızın fotoğrafıydı. Amelia. Metinde, "Görev tamam. Teşekkürler Hannah x Raj." yazıyordu.

Tom'u ve bakışlarındaki güveni düşündü.

Ona söylemesi gerektiğini biliyordu. Tekrar başlayacaklarsa, ona söylemeliydi.

Raj'la arasında geçenlerden söz etmeliydi.

Bir Kış Harikalar Diyarı Noel Suaresine Davetiye

Aralık 2013

Çok güzel gözüküyordu. Çok da çaba sarf ediyordu. Salonun en uç köşesinde durmuştu ve kâğıt fenerlerden ve simlerden yapılmış kocaman bir ren geyiğinden biraz daha uzundu. Gece boyunca su gibi akan şampanyasından cömert bir yudum alırken, sıra dışı derecede kapalı, siyah renkli elbisesinin sırtını çaktırmadan kaşdı. Bukleleri kontrol altındaydı ve parıldıyor-

du; yanındaki adama gülümserken, onun nefret ettiğini bildiği yüksek topuklu ayakkabıları içinde ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

Tüm bunları onun için yapıyordu.

Başını çevirip ona gülümsedi. O da yanıt olarak kadehini kaldırdı ve yakasına birkaç suni kar tanesinin düştüğünü fark etti. Bar simlerle ve suni karlarla kaplıydı; tombul bir Noel Baba, barmen papyonu takmış bilmiş bilmiş ona gülümsüyordu.

Pek havasında değildi. Şampanyasının geri kalanını içip barın tezgâhına sert bir biçimde indirdi.

“Hannah iyi gidiyor, değil mi?” Nick gayet hoş gözüken bir viski şişesiyle yanına geldi. “Yaşlı Smith’le harika bir iş çıkarıyor.”

“Evet.” Tom barın arkasından kocaman bir bardak aldı ve ona uzattı. “Aynen öyle, değil mi?”

Nick epeyi içtiğinden onun sesindeki iğnelemeyi fark etmedi. Gür, sarı saçlarının arasında elini gezdirip Tom’un bardağını doldurdu. “Ortaklar ona bayılıyorlar.”

Tom ilk yudumunu aldı ve içki boğazını ıltırken suratını ekşitti. “Bunun için biraz geç.”

“Neden söz ediyorsun?”

Tom viskinin geri kalanını başına dikip şişeyi aldı. “Şimdiye dek duymuşsundur sanıyordum.” Bardağı yarısına kadar doldurdu.

“Neyi?” Nick ağzına iki mini minnacık karidesli kanepe attı ve bara eğildi.

Tom söyleyeceği şeyi söylemekte zorlanıyordu.

“Ben...” En sonunda söyledi. “Atıldım.”

Nick neredeyse ağzındaki kanepeler yüzünden boğulacaktı. “Ne?”

“Duydun beni.”

“Neden?”

Tom bundan söz etmek istemiyordu. “Artık bir önemi kalmadı.”

Nick kaşlarını çatı. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm, dostum.”

“Öyle mi? Ben de.” Viskiye yine başına dikip, biraz daha içmek için elini uzattı.

Nick iri ve bronz eliyle şişeyi kavradı. “Yavaşla biraz.”

“Neden? Kaybedecek neyim var?”

Nick omuzlarını silk. “Haklısın.” Tom’un bardağına biraz daha viski koydu.

Tom ona baktı. “Sen başardım sanırım. Hâlâ maaşlı mısın?”

“Evet.” diye başını salladı Nick. “Neden bilmiyorum.”

Tom gözlerini ovuşturdu. Şakakları keskin bir baş ağrısıyla zonklamaya başlamıştı; ama viskisinden kocaman bir yudum daha aldı.

“Haksızlık.” dedi Nick elini Tom’un koluna koyup.

Tom onun bakışlarındaki acıma ifadesini gördü. Buna tahammül edemiyordu. “Sorun değil. Gerçekten. Hem zaten burada biraz sıkılmaya başlamıştım. Anlarsın ya? Bir değişiklik yapma vakti geldi.”

“Doğru.” Nick ona inanmamış gibiydi. “Ama hiç mantıklı değil. Herkesten fazla kâr getirecek kadar çalıştın. Kışından resmen ter damladı.” Başını salladı. “Lanet olasıca ekonomik kriz. Hepimizi mahvediyor.” İçkisini yudumladı.

“Evet.” Tom Londra’nın en şık otellerinden birinde ikram edilen içkileri doyasıya içen konuklara baktı. “Doğal olarak öyle.” Herkesin suratındaki gülümsemeye ve pahalı takım elbiselerine baktı.

Hergeleler.

Patronu ona bu haberi daha yeni vermişti. Partiye gitmek üzereyken bir kenara çekilmişti. ‘Bu iş için doğru kişi’ olmadığı söylenmişti. Artık ‘yeni fırsatları gözden geçirmesi’ gerektiği anlatılmıştı. Şirketin ‘yaptığı onca iş için ona minnettar olduğu’ söylenmişti.

Minnettarlıklarını tuhaf bir şekilde göstermişlerdi doğrusu.

Nick ona bakıyordu. “En azından, o evi satın almıştın. İpotek ettirmiştin.”

“Evet.” Tom şimdi evin taksitlerini nasıl ödeyeceğini düşünüyordu. Arabanın da öyle. Yaklaşan tatillerinin de öyle. Hannah’nın maaşı hayatlarına ahlaki açıdan bir üstünlük getirmenin haricinde pek bir katkıda bulunmuyordu.

Nick bardağını Tom’unkiyle tokuşturdu. “Hergeleler.”

“İşte, buna içerim.”

Nick yine şişeye uzandı. “Her şeyi tüketene dek içelim. Bar bedava.”

“Harika bir fikir.” Tom şişeyi işaret etti. “Bir tane daha koy-sana.”

Yeniden doldurulan bardağını aldı ve Noel ağacına baktı. Genç ortaklardan biri ağaca tırmanmaya çalışıyordu. “Hoşlandığın şu yeni avukat asistanı orada.”

“Ha, biliyorum.” diye başını salladı Nick. “Acele etmiyorum.”

Tom başını salladı. “Bol şans derdim; ama boşa nefes tüke-
teceğimi biliyorum.”

Nick sırtıp bardağını kaldırdı.

Tom Hannah’nın yanına gidip kolunu omzuna attı. Alkolün
hızla beynine akın ettiğini hissetti ve dik durmaya çalıştı.

“Selam, Tom.” Hannah tekrar yanlarındaki gruba döndü.
“Marcus da bana az önce şehirli çocuklar gecelerinizde neler
yaptığınızı anlatıyordu.”

Hannah gülümsüyordu; ama Tom onun bu sözlerinin ardın-
da ciddi bir eleştiri olduğunu fark etti. Hannah kıkırdadı. “Ku-
lağa çok... Muhteşem geliyor.”

Tom o anda Hannah’nın ona güldüğünü fark etti. Heps-i-
ne gülüyordu. Kendisi güvendeydi... İnsanların hayatını falan
değiştiriyordu. Dışarı çıktığında, pespaye barlarda düzenlenen
şiiir gecelerinde patates cipsi yiyip ucuz şarap içiyordu. Onca
gece arasında o gece onu anlamalıydı; ama kalbini müthiş bir
öfkenin sardığını hissediyordu. Bununla başa çıkabilmek için
kocaman bir yudum viski içti. Canı fena hâlde bir sigara içmek
istedi ve keşke birkaç ay önce Hannah’yı sigarayı bıraksın diye
sıkıştırmasaydı diye düşündü.

“Bize bir saniye müsaade eder misiniz?”

Marcus tamam der gibi başını salladı ve ellerini ambalaj
kâğıdı ve bir eşekle ilgili öykü anlatırken sallayıp duran karı-
sına sırtını döndü.

Tom onu grubun yanından uzaklaştırırken Hannah başı-
nı kaldırıp onu yanağından öptü. Nedense onun bu hareketi
Tom’u daha da sinir etti.

Sessiz bir köşe buldu ve Hannah duvara yaslanırken karşı-
sına geçti.

“Benden faydalanmaya mı çalışıyorsun?” Hannah kaşını havaya kaldırdı. “Çünkü kadınlar tuvaleti hemen şurada.”

“Hayır, Hannah, ben...”

“Hayır, niyetin buysa sana uyarım.” Hannah imalı bir tavırla elini Tom’un bacağına koydu.

“Tanrı aşkına, Hannah!”

Hannah allak bullak oldu ve Tom ona bunu yaptığı için kendisinden nefret etti. Buna daha da çok öfkелendi.

Hannah cılız bir sesle “Ne?” dedi.

“Seni şirketimin Noel partisinde beceremem. Bunu senin bile anlıyor olman gerek.”

Hannah kaşlarını çatı. “Şaka yapıyordum, Tom.”

“Hiç komik değildi.”

Hannah kollarını göğsünde kavuşturdu. “Belli.”

Aralarında Noel hitlerinden oluşan bir potpuri çalan yaylılar dörtlüsünün neşeli müziğinin âdeta dalga geçtiği korkunç ve tanıdık bir sessizlik oluştu.

Sessizliği ilk bölen Hannah oldu. Hep o olurdu.

“Sorun ne? Burada olduğuma memnun olursun sanıyordum.” Olurdu aslında. Ama bir başka gün ve zaman olsaydı.

Hannah onu hafifçe dudaklarından öptü. “Konuş benimle.”

Tom sola baktı. Sonra, sağa baktı.

Ondan sonra da durumu anlattı.

Söyleyeceklerini bitirdikten sonra, Hannah’nın ona acıyarak baktığını gördü. Bir de sanki rahatlamıştı.

“Belki de artık başka bir şey yaparsın. Belki bunun vakti gelmiştir.”

“Ne?” Tom derdini anlatamamıştı. Yanlış anlaşılmıştı.

“Çok çalıştın, ama aldığın teşekkür buysa belki de başka bir şey yapmayı deneyebilirsin diyorum. Başka bir eğitim alabilirsin.”

Tom dilinin ağırlaştığını hissetti. “Buna bayılırdın, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

Hannah’nın dürüst bir ifadeyle ona baktığını görünce, içinden bunu yok etmek geçti.

“Eh, senin hayalin bu değil mi? Benim evde olmam. Hak ettiğini düşündüğün tüm ilgiyi göstermem. Sana ne kadar harika ve özel olduğunu söylemem. Bu boktan şeyleri duymak istiyorsun.”

“Tom.” Sesindeki hıçkırığı duydu; ama kendini durduramadı.

“Senin için mesleğimden vazgeçmeyeceğim Hannah, bunun hayalini kurmaktan vazgeç. Lanet olası Etiyopya’ya ya da artık nereye gitmek istiyorsan oraya taşınmayacağım.”

“Ben...”

Dilindeki viskinin tadını alabiliyordu. “Böyle bir şey olmayacak.”

Gözyaşı yanağından aşağıya doğru süzüldü. “Senden bunu yapmanı istemiyorum.”

“Sanki senin maaşın faturaları ödemeye yetecekmiş gibi konuşuyorsun.”

Kızardı. “Biliyorum. Ama masraflarımızı azaltabiliriz. Her şey yoluna girer, benim bir tek...”

“Evet, tabii.” Öfkeden kudurduğunu hissetti. Başı patla-

yacakmış gibi hissediyordu. “Hannah ve onun lanet olası çatı katı. Sanki sana sunduğum bütün bu şeyler olmasa mutlu olacaksın.” Yüzündeki acı ifadesini görmekten vahşi bir haz hissetti. Hannah gözlerini indirdi. “Bana neden bu kadar kızgınsın anlamıyorum. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

Öfkeyle “Öyle mi?” dedi. “Eh. Ama mutlu değilim.” Öfkesi uçup gitmeye başlamıştı ve geriye sadece alkol ve sarsıcı bir başarısızlık duygusu kalıyordu. “Biliyorum.” Hannah başını elleriyle sarmaladı. Tom onun sesindeki anlayışı fark etti. Nedense bu kendini daha kötü hissetmesine sebep oldu.

Hannah gözünü boyası çatlamaya yüz tutmuş mavi kapıya dikmiş, açılmasını diliyordu. Ya da yıkılmasını. Ya da aniden alev almasını.

Onu oradan çıkaracak herhangi bir şey olmasını istiyordu.

Margaret imalı bir ifadeyle kolundaki saatine baktı. “Yetişmen gereken bir yer mi var Hannah? Daha yeni başlıyoruz.”

Hannah gözlerini umutsuzca o gri, havasız, berbat odada gezdirdi. Bölüm ofisinin, eserlerini okuttukları yazarların hiçbirine ilham kaynağı olmayacağından emindi. Ufak pencereden görünen yıkık dökük bisiklet kulübelerine Keats’in bile şiir yazdığını hayal edemiyordu.

“Tabii ki hayır, Margaret.” İnsanı felç edebilecek kadar rahatsız sandalyesinde kımıldandı.

Margaret öne doğru eğilerek kalemini defterinin üzerine muntazam bir dik açıyla yerleştirdi. “Başkan bölümün öngörülen başarı oranından çok endişeli.”

Hannah kulübenin etrafındaki yıpranmış metal korkuluklardan yansıyan güneşe baktı. Tepesinde, gökyüzünün en iç açıcı mavi tona büründüğünün farkındaydı. Keşke görebilseydi. Bacak bacak üzerine atarak Margaret’in dediklerine bir nebze de olsa ilgi duymak için kendini zorluyordu. Ama başaramadı.

“Yani, bir eylem planı düşünmemiz gerekiyor.”

Margaret beklentiyle ona baktı.

“Öyle mi?”

“Evet, Hannah.” Margaret’in sesi asabileşmişti.

Hannah, bunun da umurunda olmadığını fark etti. Margaret’in elbisesinin kolundaki bir parça sarı ipliği fark etti. İplik ona garip bir şekilde hipnotize edici göründü. İçinden ipliğin acımasızca oradan alınmadan önce daha ne kadar ömrü kaldığını düşündü.

Konuşurken gözlerini iplikten alamadı. “Ama bu senin görevin değil mi, Margaret?”

“Pardon?”

Hannah onunla göz göze geldi. “Yanlışım varsa söyle; ama bu gibi şeyleri düzeltmek senin görevin değil mi?”

“Ben sadece sana fırsat yaratmaya çalışıyorum, Hannah.” Margaret gülümsemeye çalıştı; ama belli ki dudakları biraz paslanmıştı.

“Öyle mi?” Hannah verdiği bütün ek dersleri ve hazırladığı çizelgeleri düşündü. Geçmişi hatırladı. Margaret o güne dek hiç teşekkür ederim dememişti. Bir kere bile.

Margaret sertçe başını salladı.

“Elbette öyle.”

Hannah Margaret’in kemikli suratına baktı. Yorgundu.

Yüzü tıpkı her sabah Hannah’nın aynadaki yüzüne benziyordu.

Sonun yaklaşmakta olduğunun farkındaydı.

Yeter.

Hayat bunun için çok kısaydı. Yaşamak istediği hayatı

uzaktan seyretmekten bıkmıştı. Artık dışarı çıkıp onun bir parçası olmanın zamanı gelmişti.

Âdeta büyülenmiş gibi konuşmaya başladı. "Margaret, üzgünüm ama sanırım bu fırsatı reddedeceğim."

"Efendim?" Margaret'in ağzı açıldı, Hannah onun arka dişlerine sıkışmış bir parça ıspanak görünce keyiflendi.

"Ne dediğimi duydun." Hannah sandalyesinden kalktı. Gerindi. Neredeyse yüz yaş daha genç hissediyordu. "Sana yaradım edemem."

"Ama senin görevin..."

"Hayır, Margaret." Hannah başını salladı. "Benim görevim çocuklara öğretmek. Okumalarını sağlamak. Hayata ve öykülere karşı heves duymalarını ve bir yerlere gelmek istemelerini sağlamak. Sana bir şey söyleyeyim mi?" Margaret konuşmuyordu. Sanki çekmeye başlamış gibiydi. Hannah bir zamanlar ondan nasıl korktuğunu hatırladı. Sakince, aylardır hissetmediği bir güvenle konuştu. "Öğrencilerimle konuştuğun takdirde sana işimi iyi yaptığımı söyleyeceklerdir. Evet, ufak tefek ve inatçı olabilirim; sesim de bazen Jack Russel'inkine benziyor olabilir; ama çoğu zaman işimi canı gönülden yapıyorum. Ama sen bana hiç teşekkür etmedin. Bir kere bile."

"Ben..." Margaret'in ağzı açık kaldı. Hannah içinden bir sineğin gelip oraya konmasını diledi. Ama o ofiste her zaman olduğu gibi hayal kırıklığına uğradı.

Hannah elini kapıya koyduğu anda Margaret harekete geçti.

"Nereye gidiyorsun, Hannah? Daha işimiz bitmedi." Yanakları kıpkırmızı kesilmişti ve hareketleri ürkekti.

Hannah bir anda gerçeği gördü. Margaret bir canavar değil-

di. O, sadece katı yürekli, obsesif kompulsif bozukluk hastası bir kadındı.

“Senin bitirmediğini biliyorum, Margaret. Ama benim...” Bir anda kendisini tüy gibi hissetti. “Burada işim bitti.”

“Hayır, bitmedi.” Margaret sesini alçalttı. Bu normalde tehlikeli bir işaretti.

“Bitmedi mi?” Hannah omzunu silkti. “Aynı fikirde değilim.”

“Ama...”

Hannah gülümsediğini fark etti. İçtenlikle gülümsemişti. “Yani Margaret, anlayacağın istifa ediyorum.” Dedikleri kulağına o kadar güzel geldi ki bir daha söyledi. “İstifa ediyorum.”

Margaret hızla gözlüklerini çıkarıp ayağa kalktı. Sanırım kontratında ayrılmadan bir dönem önce bildirim yapman gerektiğini göreceksin. Ve çoktan mayıs ayında olduğumuza göre, ben...”

Hannah sükûnetini korudu. Artık Margaret canını sıkamaz. “Sen de göreceksin ki senin bütün e-postalarını, notlarını ve sesli mesajlarını eğitim müdürlüğüne gönderdiğim takdirde seni zorbalıkla itham edecekler. Böyle bir şeyin siciline işlenmesini isteyeceğini sanmıyorum.”

Gözlerini ilk kaçırın Margaret olunca Hannah anlık bir intikam duygusu hissetti. Margaret defterini aldı. Kalemmini defterin arkasına taktı. “Bak ne diyeceğim, biraz üzgün görünüyorsun. Eğer burası senin için fazla sıcaksa, bu görüşmeyi başka bir zaman da yapabiliriz.”

“Hayır.” Bu sefer söylemek istediği sözcükler doğru zamanda geldi. Beş dakika sonra değil. Üç kadeh şaraptan sonra barda otururken değil. “Burası benim için çok sıcak değil. Tam

aksine fazlasıyla soğuk. Senin gibi düşünemiyorum, düşünmek de istemiyorum. İstatistikler umurumda değil. Beni öğrencilerimin kitap sevgisi ilgilendiriyor. Senin gibi kafayı çizelgelere takacağıma, tavuk yolmayı ya da Bakewell turtalarına vişne koyduğum bir işi tercih ederim.”

Dönüp, kapıyı açtı. “Dönem sonuna kadar çalışacağım. Senin için değil. Çocuklar için. İstifa mektubumu pazartesi alacaksın. Bu arada...” Margaret’ın sandalyesinde çöktüğünü fark etti. “İyi hafta sonları.”

Kapı arkasından kapandığında aklına gelen ilk kişiye mesaj attı. Tom’a.

TOM. ÖZGÜRÜM. Bara gel. Şimdi.

Ardından Steph’i görmeye gitti.

Köşeyi döner dönmez T’shan’a çarptı.

“Merhaba, hocam.” Kız sırtıttı. “Mutlu görünüyorsunuz. Sanki muzır bir şey yapmaya niyetleniyormuşsunuz gibi.” Hannah kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. “Belki öyledir, T’shan. Belki öyledir.”

“Peki, cevap ne o zaman?” Steph yoğun bir dikkatle şat bardağına baktı.

“Bilmem.” Hannah başını bara yaslamak istedi; ama çok uzağında olduğunu fark etti. Tom sağ elini uzatarak o gece üçüncü defa onu yakaladı. Hannah’ı sandalyesine yerleştirirken parmakları bir süre oyalandı. Hannah Steph’in merakla onlara baktığını gördü. Steph Hannah’yla göz göze geldi ve paketten bir avuç fıstık daha alarak gözlerini kaçırdı.

“Peki, sen olsan ne yapardın, Steph?”

“Basit.” Steph’in yemek istediği fıstık yine ağzını ıskaladı. Barın mor halısı ziyan olmuş bir sürü fıstıkla dolmuştu.

“İşin içinde Botoks olması söz konusu olabilir mi?” Hannah şat bardağını alıp ne kadar içtiğini hatırlamaya çalıştı; ama hatırlayamadı. İlk prosecco şişesini hatırlıyordu; ama o noktadan bir salı akşamı tekila yuvarlama noktasına nasıl geldikleri hakkında en ufak bir fikri yoktu. Steph’in gözleri parlıyordu. “Belki. Yani dünyanın en iyi uzmanını bulurum ve...”

“Hayır, hayır, hayır!” Hannah elini hızla Steph’in dizine vurdu. Geri kalan fıstıklar da yere yuvarlandı. “Botoks’a ihtiyacın yok, Steph. Çok güzelsin. Bu, bir hata olur.”

Tom gözlerini kırıştırdı. “Fikrinden çok hoşlanmadım, Steph.” Başını salladı. “Ama şunu da söyleyeyim, bence Hannah haklı.”

“Of, kapa çeneni.” Steph gözlerini devirdi. “Artık...” Öne doğru eğildi ve abartılı bir fısıltıyla “Artık otuzlarımın sonlarında olduğuma göre, bence biraz yardım almanın vakti geldi. Anlatabiliyor muyum?” dedi.

“Hayır.” Hannah başını salladı. “Ayrıca Botoks piyangoyu kazanınca yapılacak en sıkıcı şey.”

“Kim demiş?”

“Ben diyorum.” Hannah kollarını kavuşturdu. “Haklıyım da.”

Steph güldü. “Daha sık istifa etmelisin. Enerjik Hannah’nın tekrar aramıza dönmesi çok güzel.”

Hannah başını evet der gibi salladı. “Gerçekten de öyle, değil mi? Ne kadar eğlenceli biri olduğunu unutmuşum.” Barmene bir tur içki için daha işaret etti. “Tek bildiğim, artık Margaret’la çalışmaya katlanamadığımdı. Hayat çok kısa.” İkisine

birden bakıp omuzunu silkti. “Şimdi daha önemli konulara gelelim. Mesela bir milyon sterlin kazansam ben ne yaparım?”

Steph’in sesinde belli belirsiz bir katılık vardı. “Haydi, söyle o zaman, Küçük Maceracı Hanım. Ben zehirle yüzümü dondururken, sen ne yapıyor olurdun?”

Hannah hâlâ çalışma odasında asılı duran yıpranmış dünya haritasını düşünüyordu.

“Yani, sanırım önce Brezilya’da bir biftek kahvaltısıyla başladım.” Etin lezzetli sularını dilinde hayal ederek gülümsedi. “Tom’la hep bir gün oraya gideceğiz derdik, değil mi Tom?” Göz göze geldiler. Hannah gözlerini kaçırmakta zorlandı. “Ardından Iguaçu şelalelerini görmeye ve Tükan yıldızlarına bakmaya giderdim ve Karnaval’da eğlenirdim.” İçini çekti.” Ardından öğle yemeği ve kısa bir plaj sefası için kendimi Vietnam’a atar, arkasından çay saati için Tanzanya’da safariye ve belki sonrasında Queenstown semalarında paraşütle atlamak ve yunuslarla yüzmek için Yeni Zelanda’ya giderdim.”

“Vay be. Piyangoyu kazandığın gibi zaman makinesini de mi icat ettin?” Steph şüpheyle ona bakıyordu.

Hannah omuzunu silkti. “Belki de etmişimdir.” Ardından kıkırdayarak “Sonra da eve gelir, Junction’ın kostümlü partilerinden birinde kokteyl içerdim.” dedi.

Steph burnunu kırıştırdı. “O kafede mi? Hani hemen senin evin köşesindeki. Orası hiç de milyonerlere yaraşır bir yer değil.”

Hannah parmağını ona doğru sallayarak “Konu bu değil Steph. Orası benim yeni bir şeylerin başlangıcını kutlamayı en çok isteyeceğim yer.” dedi.

Tom’a döndü. “Dünyanın en iyi mojitosunu yapıyorlar,

biliyorsun. *En iyisini.*” Dediklerini vurgulamak için kollarını açarken, tekila geride kalan son stres ve ayıklık duygularını yok etti. “Onlar bulutlu bir günü güneşli bir güne, karanlığı aydınlığa dönüştürebilirler.”

Steph ofladı. “Eyvah. Şairane konuşmalar başladı. Birazdan Wordsworth alıntılarına da başlar. Ben tuvalete gidiyorum.” Oturduğu bar sandalyesinden kayarak inerken, ayakkabısının topuğu el çantasına takıldı. “Gördün mü?” Ayağa kalkmaya çabaladı. “Otuzların sonu. Bundan sonrası artık hep yokuş aşağı.” Cildine dokundu. “Çok terledim.” Bir anda suratı asıldı. “Aman Tanrım! MENOPOZ.”

“Of, kapa çeneni.” Hannah onu tuvalete doğru itti. “Menopoz mu? Yoksa bir sürü tekila içtiğin için mi? Ben hangisi üzerine bahse gireceğimi biliyorum.”

“Ne kadar anlayışsızsın.” Steph dramatik bir şekilde başını salladı. “Ne dost ama.” Sendeleyerek tuvalete yöneldi.

“Başka ne yapardın? Milyoner olduğun gün yani.” Tom ona doğru eğilip dikkatle baktı. Hannah Tom’un sorgulayan bakışı altında garip bir biçimde utandı ve daha dik oturdu. “Ay, bilmem ki. Aslında çok aptalca.”

“Neden?”

“E, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek de ondan.”

“Neden gerçekleşmesin?” Birasından bir yudum aldı. “Büyük ihtimalle bu sabah istifa etmeyi de düşünmemiştin; ama ettin.”

Kolunu onun omuzuna attı. “İstediğin her şeyi yapabilirsin.”

“Sanırım.” Hannah omuzunu silkti. “Ama piyangoya hile karıştırmaya gücüm yeter mi, bilmem.”

“Güzel nokta.” Tom elini, Hannah’nın dizinin yanına koydu. “Peki, o gün başka ne olurdu? İstedğin her şeye sahip olabilseydin ne olurdu?”

Hannah bacağını uzaklaştırdı. Aralarında bir şeylerin değiştiğini hissetti ve bu durum onu endişelendirdi. Ona hâlâ Raj’dan bahsetmemişti. Söylemesi gerekiyordu. Ama nereden başlayacağını bilemiyordu. Bunu daha başlamadan bozmak istemiyordu. Tom ona baktı. Bekledi.

Tom’un yüzündeki ciddi ifadeden kaçmak için espri yaptı.

“E, tabii ki bir noktada David Tennant’la karşılaşmayı başarıyorum.”

Tom başını salladı. “Tabii ki.”

“Sohbetimden o kadar etkileniyor ki, bir sonraki TV projesi için benim fikrimi soruyor.”

“Elbette.”

“Ben de projeyi onun için yapıyorum ve bir süper yıldız oluyorum.” Bütün gece boyunca bir kenara itilmiş olan su bardağından bir yudum aldı. “Ayrıca, eşini bırakıp benimle evleniyor.” İç çekti. “Her şey hem çok acıklı ve trajik hem de son derece romantik olurdu.”

Tom göz ucuyla ona baktı. “Peki, ya ben?”

“Eh, bir şekilde seni de olaya dâhil ederdim. Doğal olarak.”

Tom yine ona doğru eğildi. “Senin için iyi olurdu.”

Hannah yine geri çekildi. Aklını dağıtmak için etrafa baktı. Bir tek olabildiğince ağır bir satranç maçı yapan yaşlı bir çift adam gördü. Müşterilerin büyük çoğunluğu sağduyulu davranarak eve gitmişti. Tom elini onunkinin üzerine koyarak parmaklarını sıktı. Hannah elini çekmeye çalıştı; ama Tom elini çok sıkı tutuyordu.

“Hannah, ben...”

Tanrım.

Paniğe kapıldı. Elini kurtararak bar sandalyesinden kalktı. Bir an için sendeledi. “Hemen dönerim.”

“Tamam.” Tom’un suratı yine asıldı.

Suçluluk duygusu Hannah’nın yanaklarının kızarmasına sebep oldu, dönerek tuvaletin belli belirsiz kokusunu takip ederek barın arka tarafına doğru ilerledi. Ağır, kahverengi bir kاپıyı kadınlar tuvaletinin sert ışıklarıyla karşılaşınca dek itti.

“Steph.”

Cevap gelmedi. Dikkatlice ilerledi ve sarhoş Queensdale çalışanlarına sayısız bilek sakatlığı yaşatan o üç basamağı dikkatlice aştı.

“Steph.”

Bir inilti duydu ve köşeyi döndüğünde arkadaşını gördü. Steph’in yüksek topuklu ayakkabılarından biri nedense lavabonun içindeydi, diğeryse çantasından sarkıyordu. Steph’in çorabında kocaman bir delik vardı ve elinde bir topak tuvalet kâğıdı tutuyordu.

“Steph?” Hannah arkadaşına doğru uzanıp suratına yapışmış bir tutam saçı kenara çekti. “İyi misin?”

“Evet.” Steph başparmağını ağzına soktu. “Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

“Steph, kafan Tampax makinesine dayalı bir şekilde tuvalette yerde oturuyorsun. Sanırım, evde çok daha rahat edeceğin kesin olarak söyleyebiliriz.”

Steph söylenenleri idrak etmeye çalıştı. “Olabilir.” Elini yüzünün önünde tuttu. “Bak, iki tane sağ elim var.”

“Harika.” Hannah kollarını Steph’e dolayarak onu ayağa kaldırdı; o güne kadar Tom’la yaptığı sayısız pratik için minnet hissetti. Öne doğru ilerleyemeden önce, düşecekmiş gibi ileri geri sallandılar.

“Ah. Ben lanet olası bir sakat değilim, Steph!”

Hannah yan yan ilerlemeye çalışırken, Steph elini sıkıca Hannah’nın kafasının üzerine koydu. Bir şekilde Hannah ikisini de tuvaletin bir tarafında dizili duran lavabolara ulaştırdı. Bir anlığına durup son derece acımasız aynalardaki görüntülerine baktılar. Steph zil zurna sarhoş olan insanların ani berraklığıyla kendine bakıyordu.

“Nasıl bu kadar yaşlandık, Han?” Elini aynadaki bir kırışıklık üzerinde gezdirdi. “Cidden. Nasıl oldu bu?”

Hannah ışığın göz altı torbalarını ne kadar güzel bir şekilde ortaya çıkardığını fark etti. “Emin değilim.” İç çekti. “Ama belki de Botoks fikrinde haklıydın.”

Steph güldü ve yere kapaklanmaktan son anda kurtuldu. “O kadar yaşlı hissediyorum ki.” Omuzlarında alışılmamış bir yenilmişlik çöküklüğüyle lavaboya doğru eğildi.

“Gerçekten. Bazen nereye gittiğimizi merak ediyorum. Anlıyor musun?”

Hannah başını salladı. “Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.”

“Ne yapacaksın?” Steph burnunu buruşturuyor. “Artık istifa ettiğin ve özgür olduğuna göre planın nedir?”

“Bilmem. Evin borcunu düşünüp panikleyeceğim...”

Steph onu dinlemiyordu. “Bazen sadece sevişecek birisini istiyorum.”

“Ne kadar romantik.”

“Acaba o oralarda bir yerlerde mi diye düşünüyorum.”
Steph iç çekti. “Demek istediğim, göğüs fikrine kendimi alıştı-
rabilsem kadınlara ilgi duymaya başlardım.”

“Ne olmuş göğüslere?”

“Onlara dokunmaktan hoşlanmıyorum.”

“Anladım.” Hannah başını salladı.

Steph dönüp büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. “Cidden Han,
planın nedir? Ne yapacaksın?”

Hannah ona baktı.

Kendini Tom’un gülümseyişini düşünürken buldu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Steph kolunu omzuna attı. “Çünkü ‘Teach the World’ hâlâ
öğretmen arıyor. Bu yaz için.”

“Öyle mi?” Hannah bir an için gözlerini yumdu. Valizini
topladığını hayal etti. Uçağa bindiğini, uçak kalkarken karnın-
da hissettiği heyecanı düşündü.

“Haydi.” Steph ona daha çok sarıldı. “Benimle gel. Bronz
ten, gerçekten öğrenmek isteyen çocuklar. *Filler*.”

Hannah gözlerini açtı. “Fil varsa tamam...”

“Cidden gelecek misin?”

Hannah başını sallarken anlık bir pişmanlık duydu. “Ha-
yır.”

Steph’in suratı asıldı.

“Mesele Tom, değil mi?”

“Ne?”

“O yüzden gelmiyorsun.”

“Hayır, ben...”

“Bana yalan söyleme, Hannah. Ona nasıl baktığını gördüm. Ona yine âşık oldun, değil mi?” Hannah Steph’in sesindeki suçlayıcı tona anlam veremedi.

Başını salladı. “Hayır.”

Steph gözlerini kıstı. “Hâlâ çok kötü bir yalancısın.”

Hannah telefonunun sesini duyup kim arıyor diye baktı.

Mesaj Tom’dandı. “Güzel popo.”

Yanakları kızardı ve başını kaldırdığında Steph’in gözlerindeki endişeyi gördü. Keyif duygusu yerini bir anda kızgınlığa bıraktı.

“Yine ne oldu, Steph?”

“Ne olduğunu biliyorsun. Eskiden nasılsan, yine öyle olacaksın. Olan her şeyi unutmuş gibisin. Sana tüm dediklerini. Sana kendini ne kadar kötü hissettirdiğini.” Hannah bir anda sinirlendiğini hissetti.

“Steph, haksızlık ediyorsun. Tom’un bana ihtiyacı var.”

Steph ters ters ona baktı. “Hazır konu inkâr etmekten açılmışken.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sana ihtiyacı olduğunu söylüyorsun; ama bence sen ona yeniden âşık oldun. Evet, biliyorum, onunla hâlâ evlisin ve inan bana senin mutlu olmanı istiyorum.” Steph ruj sürmeye çalıştı; ama sonuç pek parlak olmadı. Ruju bırakarak burnundaki pembe lekeyi silmeye çalıştı. Sonunda vazgeçip lavaboya yaslandı. “Onun gerçekten de değişmiş olmasını umuyorum,

Han. Gerçekten. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Beni en çok üzen şey ne biliyor musun?”

“Sanırım bana söyleyeceksin.”

“İsteklerinden onun için vazgeçeceksin. *Yine.*”

“Yine, demekle neyi kastediyorsun?”

“Yapma. Bana Japonya’dan bahsetmiştin.”

Hannah’nın soluğu kesildi. “Annesi ölüm döşeğindeydi, Steph. Gelmek zorundaydım.”

“Tabii ki, ama sonrasında İngiltere’de kalmak zorunda değildin. Ayrıca...” Steph ellerini yıkadı. “Manchester’daki o bölüm başkanlığı işini onun için reddettin.”

“Steph, ben evliyim. Bu kararlar sırf benimle ilgili değil.”

“Bu kararlar hiçbir zaman seninle ilgili değil. Ne zaman ondan bir şey istediysen seni reddetti. Hem sana kendini o kadar kötü hissettirdi ki denemekten vazgeçtin.”

“Ben...” Hannah aklından geçenleri söyledi ama ağzından hiçbirisi çıkmadı.

“Bak, Han. Benim için tüm bunlar bir sorudan ibaret. O ne zaman senin için bir şeyden vazgeçecek?”

İçeri gülüşen bir grup kızın girmesiyle birlikte Hannah sesini alçalttı.

“Tom hasta. Şu anda bir şeylerden vazgeçemez.”

“Bunu anlıyorum.” Kızlardan biri sendeleyerek kabinlerden birine girerken Steph başını salladı. “Benim merak ettiğim hiç bunu isteyip istemeyeceği. Beni endişelendiren şey bu.”

Hannah sıkı sıkı lavaboya tutundu. Kalbi hızla atıyordu ve içinde onu korkutan bir öfke hissediyordu. Beyninin zonklaması arasında kızlardan birinin konuştuğunu duydu. Sesi yüksek-

ti. Küçümseyici bir edayla konuşuyordu. "Bastonla yürüyen o adamı gördün m  ?" Uzun kıızıl saçlarını parmaklarıyla taradı.

Arkadaşı kalkık burnunu pudralıyordu. "Evet. Ne olmuş?"

Kızıl saçlı kız aynada dudaklarını büzdü. "Düzgün yürüye-bilse gerçekten seksi bir adam olurdu, değil mi?"

"Evet. Jake Gylenhaal'a benziyor."

Kızıl sa   parmaklarını   ıtlattı. "Evet, bahsettiğim o. Tam olarak çözemedim." Göğüslerini açık yakalı bluzunda yukarı doğru itti. "Onunla sevişmek nasıl olurdu acaba?"

"Ba  arabilece  ini sanmam."

Hannah'nın damarlarında buz gibi     ke dalgalanmaya başladı.

"Haklısın. Büyük bir ihtimalle kaldıramıyordur bile."

Bu kadarı yetti. Hannah patladı.

Hızla başını çevirdi. "Siz ikiniz, kapayın   enenizi. O adam benim kocam. O adam sizin gibi iki gerze  in asla olamayacağı kadar iyi ve cesur."

Titreyen elleriyle çantasını aldı.

"Tamam, tamam." Lavabodaki kız şaşkın bir şekilde başını sallıyor. "Tanrım. Sakin ol biraz."

Hannah ya  ların gözlerini yaktığını hissetti. Kızlara döndü. "Ayrıca bilginiz olsun diye söylüyorum, yatakta bomba gibi. Tamam mı?"

Kapı arkalarından kapanırken Steph'in sesini duydu. "Han, Han?"

"Steph, bir defol git, lütfen."

Hepsinden uzaklaşmak istedi. Herkesten.

Sadece Tom'la kalmak istiyordu.

Steph'e hoşça kal demeden gidince, gecenin geri kalanı eski günlerdeki gibi geçmeye başladı. İkisi birlikteydi. Şirin barlarda patates kızartması ve birayla geçen günlerdeki gibiydiler. Malteser'lerin neden Revel'lerden daha iyi olduğunu ya da dışarı çıktıkları bir akşam Ant'ın mı yoksa Dec'in mi daha eğlenceli olacağını tartıştıkları günler gibiydi.

Caddede yürürlerken Hannah Tom'un koluna girdi ve bastonunu rahatsız edecek gevşek kaldırım taşı var mı diye yere baktı.

"Şimdi nereye?" Caddenin karşısındaki gümbür gümbür bir kokteyl barını işaret etti. "Oraya gitmek ister misin?"

"Pek değil."

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" Hannah Tom'un gözlerine bakmaya cesaret edemeyerek etrafa bakındı. Geceyi sokakta geçirecek olanlar High Road'da köşelerine çekilmeye başlamışlardı. Yolun karşı tarafında, gece otobüsü durağa yaklaşıyordu.

"Eve gidebiliriz." Büyük bir dikkatle kaldırım taşlarına baktı.

Hannah tüm benliğiyle evet demek istiyordu. Ama ona söylemesi gerekiyordu. Her şeyden önce geleceklerinin bir yalan üzerine kurulmasını istemiyordu.

"Tom, sana söylemem gereken bir şey var."

"İstemiyor musun?"

"Hayır." Ne dediğinin farkına vardı. "Yani, evet. İstiyorum. Ama..."

"Ama ne?" Tom bastonuyla kaldırım taşlarını dürtüyordu. "Artık beni çekici bulmuyor musun?"

Tanrım. “Tabii ki buluyorum, Tom.” Cesaretini toplayıp parmağıyla Tom’un çenesini kaldırdı.

“Tom... Bir şey oldu... O kötü dönemde. Sana bundan bahsetmem gerek... Biz... Biz yeniden başlamadan önce.”

“Ciddi bir şeye benziyor, H.” Dikkatle ona baktı. “Sonra konuşalım...”

“Hayır.” Neyi kaybetmek üzere olduğunu düşününce mide-si bulandı. Ama bunu yapması gerekiyordu.

“Tom, ciddiym. Ben...”

“Ağlıyorsun, H.” Parmağını uzatarak gözyaşlarından birini sildi.

“Biliyorum.” Hannah titriyordu. Ayakta durabilmek için Tom’a tutundu. Titrek bir nefes çekti içine.

“Bak, ben...” Tom parmağını dudaklarına götürdü. “Ben zaten biliyorum.”

Hannah yaşlar gözlerini yakarken ona baktı. “Ne?”

“Biliyorum dedim.”

Hannah korkuyla donakaldı. “Neyi biliyorsun?”

“Seni ve onu.” Hannah Tom’un yüzündeki acıyı görebiliyordu.

Hırkasını omuzlarına iyice sardı; ama titremeye devam etti. “Çok üzgünüm, Tom.”

“Ben de.” Tom’un yüzündeki acı Hannah’yı delip geçti.

“Yani... Tüm bu zaman boyunca... Biliyor muydun?”

“Evet.”

“Neden bir şey söylemedin?”

Tüm kalbiyle Tom’un cevabını bekledi.

“Çünkü seni kaybetmek istemedim.”

“Yani... Ben... Şey yapmış olsam bile mi?” Söyleyemedi.

“Evet.” Tom ona yardım etti. “Başkasıyla yatmış olsan bile.”

“Ama bu seni rahatsız etmiyor olamaz, değil mi Tom?”

“Tabii ki hayır.” Yüzünden bir öfke bulutu geçti ve Hannah ona çektiği acının boyutunu anladı. “Ama bu oldu. Tıpkı felç gibi. Benim adı bir herif olmam gibi. Ama hâlâ ayaktayız. Birlikteyiz. Sen ve ben bir aradayız.” Hannah’nın buklelerinden birini öptü.

Hannah Tom’un sözlerinde ciddi olmamasından korktu. Kendine yalan söylediğinden çekindi. “Ama...”

“Hayır.” Tom’un sesi nazik ve sakindi. “Aması falan yok. Eve gidelim.”

“Eve gitmek harika bir fikir.” Hannah Tom’a yaslandı, kollarıyla onu sardı ve kendini dünyanın en şanslı insanı gibi hissetti.

Eve vardıklarında kaçınılmaz şey gerçekleşti.

El ele tutuşarak yatak odasına gittiler.

Doğum günü kartı:

“Sakin ol o kadar da yaşlı değilsin.”

Aralık 2014

Tommo. Paraya ihtiyacım var. Gönderebilir misin? 100 yet. olur. Tşk. J x

Tom alçak sesle küfrederken, ağrıdan şakakları oyuluyordu. Son seferinde Julie bir daha para istemeyeceğine söz vermişti. Tıpkı bir önceki sefer olduğu gibi. Ve ondan önceki sefer olduğu gibi. Her miktarda aralarındaki mesafe daha da açılıyordu ve Tom bu mesafenin bir daha kapanamayacağından korkuyordu.

“Tom.” Patronu kapı eşiğinde belirdi.

Kahretsin. Kapıdan çıkıp gitmek için can atıyordu. Cuma günü saat gecenin onuydu ve en kısa zamanda Hannah’nın otuzuncu yaş gününe gitmezse Hannah onun orada olduğunu fark edecek kadar ayık olamayacaktı. Saatlerdir çıkmak için uğraşıyordu; ama bu isteği müşterilerin Imperion anlaşması evraklarında yapılmasını istedikleri talepler tarafından engelleniyordu.

“Evet, Silas?” Sesindeki bıkkınlığı yumuşattı. Sene başındaki altı aylık işsizlik döneminden sonra, aldığı maaş çeki için herhangi bir asilik yapmayacak kadar şanslı hissediyordu.

“Tom, merak ettiğim bir şey var...”

Bu şirkette çalışmaya başladığından beri Tom Silas’ın “merak”ının genelde geceyi ofiste geçirmek ve güneş doğarken bir Red Bull içmek anlamına geldiğini öğrenmişti.

“Evet?” Silas’ın mesajı alacağını umarak çantasını omuzuna attı.

Maalesef. Aksine patronu onda bariz ve derin endişe uyandıran bir evrağı okuyarak elini kaldırdı. Aceleye getirilmekten hoşlanmayan bir adamdı. Tom şakaklarındaki ağrıyı elleriyle masaj yaparak geçirmeye çalıştı. Ağrı gittikçe kötüleşiyordu. Şakaklarındaki baskının artması durumunda başının patlamasından ciddi şekilde endişe duyuyordu.

“Evet. Aynen tahmin ettiğim gibi. Durum tespiti hususunda sorun var.”

Silas başını evraktan kaldırdı ve parlak ofis ışıkları başının ihtişamlı, pembe kubbesinin üstünde parıldadı. “Görevlendirme aktifleri hususunda. Rakamları bir daha kontrol etmen gerekiyor.”

“Öyle mi?” Tom yorgun gözlerini kırıştırdı. Rakamların üzerinden zaten birkaç sefer geçmişti. Endişe duygusu içini kaplayıverdi. “Emin misin?”

“Evet.” Silas ona buz gibi bir bakış fırlattı. “Eminim.” Tom feci bir panik duygusu hissetti. İşleri yeniden berbat edemezdi. Yeniden iki iş arasında, oraya buraya öz geçmiş yolladığı ve ipotek yüzünden kâbus gördüğü bir ‘dönemi’ daha kaldıramazdı. Arkadaşlarının acıyan bakışlarını da öyle.

Silas Tom’un ofisinde ilerleyerek iskeletimsi bedenini çalışma masasının ağır, koyu renkli, ahşap gövdesine dayadı. Çi-lekeş gözlüklerini elinde çevirerek “Bildğin gibi bu anlaşma pazartesi sonuçlanıyor. Ve senin o zamana kadar ilgili herkesle irtibata geçip bu sorunu düzeltmen gerekiyor.” dedi.

“Elbette.” Tom eğlenmeye hazır ruh hâlinin neredeyse fis diye uçup gittiğini duydu. “Konuyla hemen ilgileniyorum ve alt devreden insanları yardım için çağırıyorum.”

Silas ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Sana güvenebileceğimi biliyorum, Tom.”

Tom bu sözlerin arkasında yatan tehdidi duydu.

“Evet, bana güvenebilirsin.”

“Güzel, güzel.” Silas döndü ve adımları kalın, bej halının üstünde hiç ses çıkarmadan odadan çıktı.

“Lanet olsun.” Tom çantasını yere bıraktığında Hannah’nın doğum günü şampanyasının yerle temas ettiğinde çıkardığı tok sesi duydu; bu ses ona son günlerde nadiren akşam yemeğine eve gittiğinde Hannah’nın adımlarının mutfak zemininde çıkardığı o kırıgın, tokadı andıran sesini hatırlattı.

Başının her tarafı ağrımaya başlamıştı. Masadaki poşetten birkaç tane daha ağır kesici alarak bunları bir yudum Red Bull’la yuttu. Kaşlarını çatarak can sıkıcı evraklara baktı. Karısının onunla bir daha konuşmayacak olması belli ki şirketin umurunda değildi. Her hafta sonu onu dışarı çıkarıp beraber zaman geçirmeye niyetleniyordu. Aksine, her hafta sonu kendini burada buluyordu. İçini çekti. Her geçen dakika bir şekilde Hannah’nın gözlerine bakmayı daha da güçleştiriyordu. Onunla konuşmaya çalışmıştı ama ne söylese Hannah’nın gücüne gidiyordu. Artık hiçbir çaba göstermeyerek zamandan kazanıyordu. Bu gece büyük bir giriş yapmayı planlamıştı. Arkadaşlarına içki ısmarlayacaktı. Hannah istediği takdirde onunla dans edecekti. Bunun yerine geceyi en az üç saat telefonda geçirecekti. Partiye yetişebilmeyi diledi. Ama seçim şansı yoktu.

İçten içe Hannah’nın neden orada olamadığını anlamayacağını biliyordu. Bu ona öğretmen arkadaşlarına Tom’un ne kadar kötü olduğu hakkında sızlanması için yeni bir sebep verecekti. Onu ne kadar mutsuz ettiği hakkında. Masasındaki resmine baktı. Yunanistan. Birkaç yıl önceydi. Saçlar deniz tuzuyla kalınlaşmıştı. Elinde havaya kaldırdığı bir kokteyl kadehi duruyordu.

O gülümsemeyi özlüyordu.

Ama işini kaybedemezdi.

Ona bir özür mesajı yazmak için telefonunu cebinden çıkardı.

Üzgünüm, diyerek başladı.

“Tom?”

Mesaj yazmayı bırakarak başını kaldırdı.

Silas tuhaf bir ifadeyle başka bir dosyaya bakıyordu. “Belki, hazır buradayken bütün Imperion evraklarına baksak iyi olur.”

“Ama benim...”

“Senin ne?” uzun devlet okulu eğitiminden sonra hor görme sanatında ustalaşmış kaşını kaldırdı.

Havadaki buz etkisine rağmen Tom devam etti. “Arayıp açıklama yapmam gerek, bu...” Sesi Silas’ın yüzünün hoşnutsuzlukla kırışması giderek azaldı. Silas otuzuncu yaş gününü yüzlerce yıl önce kutlamış gibi görünüyordu. Ve belli ki partide alkol servisi yoktu.

Silas gözlüklerini kemikli burnunun üzerinde düzeltti. “Bu anlaşmayı aldığımızdan emin olmalıyız Tom.”

“Kesinlikle.” Tom yeniden masasının arkasına çöktü.

Evrakları bulduğunda yanlışlıkla gönder tuşuna basmış olduğunu fark etti. “Üzgünüm” aslında duygularını çok güzel özetliyordu. Dosyayı açarak çalışmaya başladı.

Saat sabahın biri olduğunda gözleri artık odaklanmakta güçlük çekiyordu. Mutfaktaki demlikten bir fincan kahve yuvarladı ama kahve iğrenç bir şekilde ılıktı ve başındaki ağrıyı arttırmak dışında hiçbir etkisi olmadı. Ayağa kalktı, gerindi ve

eve gitmek için taksi çağırdı. Eğer birkaç saat uyuyabilirse, hafta sonunun geri kalanını geçirmek üzere buraya gelmeden önce sabah Hannah'ya yatakta kahvaltı hazırlayabilirdi.

Taksi geldi, taksi gürültülü cuma gecesi sokaklarından geçerken zonklayan başını cama dayadı.

Londra'daki herkes ondan daha fazla eğleniyordu. Mini etekli kızlar bir kebab dükkânının önünde dolanıyor, patates kızartması ve bira tenekeleri eşliğinde gülüşüyorlardı. Kilolu bir adam elindeki telefona yüksek sesle güldü.

Tom kendini yapayalnız hissetti.

Öne doğru eğildi.

"Nightingale'in oradan geçebilir miyiz? High Road üzerinde?"

"Elbette." Taksi sağa döndü ve köşedeki kulübe doğru sendeleyerek kalabalık bir grup erkeğin yanından geçtiler. Hepsinin başlarında Viking miğferleri vardı ve kebab yiyorlardı.

Tom bir zamanlar kendisinin de onlar gibi olduğunu hatırladı. Sonu olmayan geceler. Ertesi günün önemini olmadığı geceler.

Hannah'nın gülümsemesini düşündü. Gülüşünü.

Onu görmek için sabırsızlanıyordu.

"Biraz hızlanabilir misin dostum?"

Şoför homurdandı ve itaatkâr bir şekilde sarı ışıktan hızla geçti. Nehri de geçtiler. Köşedeki ATM makinelerinin yanından. "Sainsbury's" in oradan.

"Burada durabilir misin, lütfen?"

Tom hevesle camdan dışarı baktı. Şansı yaver giderse Hannah hâlâ içeride olurdu. Barın üzerinde dans ediyor ve önüne ne gelse içiyor olurdu.

Belki gelir diye gözü kapıda onu bekliyordu.

Böyle olmasını diledi.

Elini kapının koluna uzattı.

Sonra onu gördü.

Daha doğrusu onları gördü.

Donmuş bir şekilde ellerinin başka bir adamın beline sarışını izledi. Adam Hannah'nın iş arkadaşlarından biriymiş. Onu birkaç hafta önce gittikleri bir bardan hatırlıyordu. Neydi adı... Raj mıydı? Uzun boylu. Esmer. Arsenal taraftarı. Adi herif.

Tom'un midesi yanıyordu. Raj'ın kollarını karısına dolayışını izledi. Karısının ona bakışını. Öpüşmeye başladıklarında parmak uçlarında yükselişini.

Hissettiği acı onu mahvetti.

"İnecek misin dostum?"

Tom camdan dışarı baktı. Kendi yerinde duran adama baktı. Yumruklarını sıktı. İnecekti. Onlarla yüzleşecekti. Hemen... Hemen o anda.

"Kapıyı açacak mısın, açmayacak mısın?"

Tom kapı kolunu itti. Durdu.

"Hayır." Geri koltuğa çöktü. "Tanrım hayır. Beni buradan götür."

Eve vardığında kapıyı anahtarla açarak içeri sessiz bir şekilde girdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Mutfaktan geçti ve viski şişesini buldu. Bardağı buz için yer kalmaymıcaya kadar doldurdu. Dört büyük yudumda bitirdi. İrkildi. Biraz daha doldurdu. Telefonuna baktı. Mesaj yoktu.

Kaltak.

Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Ardından Hannah'nın her zaman buzdolabının üzerindeki demlikte sakladığı sigara pa-

ketini aldı. Hannah hâlâ bıraktığını iddia ediyordu. Bir yalan daha. Balkon kapısıyla bir süre boğuştuktan sonra kapıyı buz gibi gece havasına açtı, ciğerlerine hava çekti ve gördüklerini düşünmemek için kendini zorladı.

Şu anda Hannah'nın ne yapmakta olduğunu.

Kaltak.

Yüzündeki yaşları fark edince öfkелendi. Ondan nefret ediyordu. Ama ağlamasını durduramıyordu.

Sonradan çok sayıda içeceği sigaralardan ilkinı yaktı ve bardağına viski doldurarak kafasındaki öpüşme görüntüsünü kovmaya çalıştı. Ama her yudumda Hannah'nın yüzü aklında daha büyük canlanıyordu. Çektiği her nefeste ya kahkahasını duyuyordu ya da adamın elini tutuşunu hissediyordu.

Sonunda görebildiği tek şey oydu. Onun Hannah'sı. Karısı. Artık onun değildi.

Ertesi sabah en sonunda eve geldiğinde ona söyleyeceklerini düşünerek kalan son viskiyi de bardağına doldurdu. Tutacağı boşanma avukatını düşünerek. Nasıl sahip olduğu her şeyi ondan alacağını düşünerek. Hak ettiği buydu, hiçbir şey.

Ama ertesi sabah kapıdan süzüldüğünde hiçbir şey demedi. Başı çok ağrıyordu. Kalbi çok yaralıydı. Soluk yüzü ve konuşmak için açtığı ağzıyla Hannah kendisine doğru yürürken, oldukça rahatsız bir uyku çektiği koltukta yatmaya devam etti. İtiraf etmek üzere olduğunu farkındaydı. Onu terk ettiğini de öyle. İşte, buna dayanamadı. "İşe gitmem gerek." Onunla aynı havayı solumaya katlanamayarak ayağa kalktı.

Çıkıp ofise gitti.

Kapı arkasından çarptığında Hannah ağlıyordu.

Bu onu memnun etti.

Onlar hiç de filmlerdeki gibi değildi. Dudakları onun-
kilerin üstündeydi.

Bastonu baldırına batıyordu.

“Tom.”

“Hannah. Ah, Hannah.” Onu öpmeye devam etti.

“Tom, bir saniye...” Kendini bastondan kurtardı ve baston
yere düştü.

Tom dengesini kaybedip bir şekilde sola doğru sendeledi.

“Ah, Tanrım.” Dengesini sağlamak için omzuna tutundu.
“Üzgünüm.”

“Önemli değil.” Hannah nazikçe ceketinin düğmelerini
açtı.

“Kendim yapabilirim.” Sesinde vahşi bir gurur vardı.

“Biliyorum.” Sesi alçaktı. “Ama bırak ben yapayım. Lüt-
fen. Eskiden yaptığım gibi. Olur mu?”

Tom tamam der gibi başını eğdi. Nefesi hırıltılı çıkıyor, ya-
nakları sahanlıktan yansıyan ışığın altında alev alev parlıyordu.
Hannah onun ceketini çıkarıp yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

“Biraz daha rahatlayalım mı?” Gülümsedi.

“Olur.” Tom yutkundu ve destek almak için ona yaslandığında Hannah onun titrediğini hissetti. Onu nazıkçe öperek yatağa oturmasına yardım etti.

Hannah onu yastıkların üzerine yatırırken, Tom ona baktı. Uzanıp bir eliyle yanağına dokundu.

“Çok güzelsin, H.”

Hannah Tom’un gözlerindeki hayret ifadesi karşısında sarıldı.

Burnunu kırıştırdı. “Pek değilim. Hâlâ dün giydiğim pantolonu giyiyorum.”

Tom fırsatı kaçırmadı. “Bu soruna bir el atmam gerekebilir.”

Hannah gülümseyip ona eğildi. Uzun uzun öpüştüler; Hannah ona daha yakın olmak için şiddetli bir istek hissetti. Tom’un sağ eli vücudunu sarmaladı, biraz tereddütle elini elbisesinin V yakasının üstünden görünen yumuşak tenine değirdi. Eli aşağıya doğru inerken bir düğmeyle karşılaştı. Açmaya çalıştı. Olmadı. Tekrar denedi.

Yine başaramadı.

“Kahretsin.” Elini indirdi.

“Üzülme Tom. Hallederim.” Hannah güveninin geri geldiğini hissetti. Gözlerini gözlerinden çekmeden düğmelerini açtı. Bir. İki. Üç. Çıplak vücudu ortaya çıktıkça Tom’un gözleri daha da irileşti. Ardından elbisesini başından çıkararak yere bıraktı. “Nasıl, bu daha iyi mi?”

Hannah yavaşça Tom’un boynunu öpmeye koyuldu. Tom inlemeye başlayınca, Hannah onun tişörtünü kaldırarak üst bedeninin pürüzsüz tenini öptü. Dudaklarının altında kaburgalarını hissedince, onu daha da çok arzuladı. Tom’un bu noktaya

gelebilmek için ne kadar çok savaştığını düşündü. Ne kadar cesur olduğunu. Tom'un belinden yukarısında her yerini öpüp tişörtünü çıkardı. Tom'un elini tuttu ve gece lambasını açmak için uzandı.

"Yapma." Sesi gergindi.

"Ama biz hep ışığı açık tutarız."

"Artık değil."

"Ama ben seni görmek istiyorum. Her şeyini görmek istiyorum." Sessizlik oldu.

"Tom?"

"Yapamayacağım."

"Ama..." Hannah Tom'un heyecanını hissedebiliyordu. Onu ne kadar arzuladığını. Tom nazikçe onu itti. "Bu, bana doğru gelmiyor. Yapamam. Yapamam işte. Tamam mı?"

Hannah lambayı açtı ve yeniden Tom'a doğru uzandı. "Çok farklı hissettiğini biliyorum... Farklı olması yanlış olmasını gerektirmiyor. Farklı sadece. O kadar. Buna alışabiliriz. Birbirimize yeniden alışabiliriz."

"Tom." Hannah Tom'un yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen işe yaramaz değilsin. Sen inanılmazsın. Sen benim tanıdığım adamsın. Âşık olduğum adamsın."

Tom başını sallayıp önüne baktı, parmaklarını yorganın kenarındaki gri çizgi üzerinde gezdirdi.

Hannah denemeye devam etti. "Bana inanmalısın Tom. Her şeyin üstesinden gelebilmen... İnanılmazsın."

Tom'un sesi kısık çıktı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülerek Hannah'nın eline düştü. "Ama artık hep farklı olacağım. Yani, lanet olası elim... Ve bacağım..." Sustu ve bir hıçkırık tüm bedenini sarstı. "Ya hiç iyileşmezlerse?"

“İyileşecekler.” Hannah içinden haklı olmayı diledi. “Çoktan daha iyiler. Olabildiğince hızla iyileşiyorlar.”

“Bence yeterince hızla olmuyor.” Tom’un sesi fısıltı hâlinde çıkıyordu. “Bütün bu egzersizlerden bıktım. Bazen bir daha hiç eskisi gibi olamayacakmışım gibi geliyor.”

“Biliyorum.” Hannah Tom’un elini bırakmadı. Onu yavaşça öptü. “Dinle Tom. Sana söylemek üzere olduğum şeyi dinle.”

“Sesin kulağa tehlike dolu geliyor.”

“Aynen öyle. Çenesini kapayıp beni dinlemeyen kocalar için düşündüğüm cezalar var.”

Tom’un gülümsemesi geri geldi. “Kulağa oldukça cazip geliyor.”

“Eh, hazır bastonun da buradayken, istersen daha da cazip hâle getirebiliriz.”

“Vay canına.” Tom kaşlarını kaldırdı. “Hem de bu kadar masum görünürken.”

Hannah bakışlarını aşağıya, çıplak bedenine çevirdi. “Pek sayılmaz.”

Tom sağlam elini uzatarak Hannah’nın göğsünü hafif daireler çizerek okşamaya başladı.

Hannah onu itti. “Anlaşıldı, artık beni dinlemediğine kesin eminim.”

“Üzgünüm.” Tom pişman olmuş gibi görünmeye çalışsa da tek yapabildiği Hannah’nın göğüslerine bakmak oldu.

“Eminim.” Tom başparmağıyla göğüs ucunu okşamaya başladığında, Hannah’nın nefesi kesildi.

“Düşünmen gereken tek şey şu ana kadar ne kadar cesur

davrandığın, ne kadar cesur olduğun ve şu andan itibaren her geçen gün ne kadar cesur olacağın. Bu yüzden...”

Eğilerek hafifçe Tom’un göğsünü ısırdı.

“Ve bu yüzden...”

Daha da aşağıya kaydılar.

“Ve bu yüzden...”

Dudaklarını daha da aşağılara indirdi.

“Evet?” Tom güçlkle konuşabiliyordu.

“Seni daha da çok arzuluyorum.”

Ardından pantolonunun fermuarını açtı ve onu tam olarak ne kadar arzuladığını gösterdi.

Sonrasında, yorganın altında sıcacık bir yumak hâlinde yat-
tılar. Tom mutlulukla iç geçirdi. “Bunu neden daha sık yapma-
dığımız hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Biliyorum.” Hannah gülerken, suratı Tom’un göğsünde sarsıldı.

“Bu konuda çok da iyiyiz.”

“Öyleyiz.” Hannah onun gülümsediğini hissedebiliyordu.
Tom başını yastıktan kaydırarak Hannah’ya baktı. “En son ne
zaman fırsat bulmuştuk?”

“Hatırlayamıyorum.” Hannah ona daha da sokuldu.

“Bu, kötüye işaret.”

“Öyle.” Hannah iç çekti. “Önceden çok iyi bir yerde değil-
dik, değil mi?”

Tom titredi. “Doğru.” Nefesini dışarı verdi. “Değildik.”
Hannah’nın başının tepesini öptü. “Kaldığın için çok mutlu-
yum.”

Hannah başını salladı. “Bana teşekkür etmene gerek yok.” Derin bir nefes aldı. Cesaretini topladı. “Bilmeni isterim ki... Diğer adam yüzünden...”

Tom gerildi.

“Bu yüzden kendimden her gün nefret ettim.”

Tom bir şey demedi.

“Sana o kadar kızgındım ki Tom.”

Bir sessizlik anı daha oldu. “Evet.” Tom onu kendisine çekince, Hannah rahatladı. “Biliyorum.” Hannah Tom’un nefes alış verişini, içinin ılıdığını hissedebiliyordu. Tom’un vücudunun kıvrımlarına yeniden yerleşti. Gözlerini yumdu. Tam uymak üzereyken, Tom saçlarının arasından “Seni Seviyorum.” dedi.

“Ben de seni seviyorum.”

Dediğinin gerçek olduğunu fark ettiğinde Hannah’nın gözleri açıldı.

Tom’u gerçekten seviyordu.

Tom’un kollarının arasında uykuya daldı.

Hastane bilekliği: Tom Ellison

Ocak 2015

Tom Hannah’nın onu terk etmesinden o kadar çok korkuyordu ki.

“Tom.” Hannah öne doğru eğildi. Tom Hannah’nın parmaklarının kendi parmaklarını kavradığını görebiliyordu. Ama onları hissedemiyordu. Onları hissetmek istiyordu. Hissetmek zorundaydı.

“Su.” Kendi sesini güçlkle duydu. Boğazı kurumuştı.

"Al bakalım." Hannah uzanarak plastik bardağı aldı ve Tom'un dudaklarına bir pipet uzattı. Kendini o kadar işe yaramaz hissediyordu ki. Bozuk bir alet gibiydi. Işıklar çok parlaktı ve çaycı kadın bile ona göre çok hızlı hareket ediyordu. Tom korkuyordu. Her saniye. Aldığı her nefeste yine aynı şeyin olmasından korkuyordu. Pipeti emdi, yutkundu ve tepesindeki tavan panellerine baktı. Yatağının üzerinde on tane panel vardı ve istediğinden de uzun bir zamanı onlara bakarak geçirmişti. Gri lekeler. Sarı kenarlar. Ona annesinin Somerset'teki evindeki hatırlatıyorlardı... Nasıl arkalarındaki boşluğa votka sakladığını. Sigara ve bira sakladığını anımsıyordu.

Bir daha hiç bira içip içemeyeceğini düşündü. Canının hiç bira isteyip istemeyeceğini merak etti.

Hannah saçlarını okşuyordu, suratı endişeliydi.

Sol elini kaldırarak Hannah'nın yüzüne dokunmak istedi. Eli hareket etmedi.

Ani bir dehşet duygusunun içini kapladığını hissetti.

"Öbür taraf." Sözcükleri kulağa hantal geliyordu. Sarsak.

"Ne?" Peltek konuşmasını anlamaya çalışan Hannah'nın alnındaki kırıksıklığı gördü.

"Öbür taraf."

"Ha. Tabii ki." Hannah ayağa kalkarak yatağın sağ tarafına geçti. Tom onun zahmetsizce hareket etmesine gıpta etti. Kolayca burnunu kaşıyabilir ya da uzanıp bir bardak alabilirdi. Artık herkese gıpta ediyordu. Hareket edebilen herkese. Konuşabilen. Bir adımını diğerinin önüne atabilen. Hannah sandalyedeki çantalara ve paltoları kaldırarak oturdu. Sağ elini eline aldı,

Tom aralarındaki bağı ve teninin sıcaklığını hissetti.

Bir mucize gibiydi.

Akmak üzere olan gözyaşlarını gizlemek için gözlerini yumdu, Nightingale'in önündeki görüntüyü aklından atmaya çalıştı. Hannah'nın ellerinin başka birinin belinde olduğu görüntüyü.

Unutması gerekiyordu. Olanları geride bırakması gerekiyordu. Hannah'yla devam etmeliydi. Çünkü ona ihtiyacı vardı. Bundan nefret etse de gerçek buydu.

Hannah gittiği takdirde, bir daha hiçbir zaman ayağa kalkamayacağını biliyordu.

Sahne yeniden gözünde canlandı; ama bu sefer aklından hemen attı.

Hannah'ya baktı.

Hannah'sına.

Tom uykuya dalana dek el ele tutuşmaya devam ettiler.

17

“İkiniz bir saniyeliğine sırnaşmayı kesip bir şeyler ısımarlar mısınız lütfen?”

Hannah isteksizce Tom’dan uzaklaştı ve Julie’nin barmene gözlerini devirdiğini gördü. “Yani gören de Hollyoaks’un bir bölümünü çektiğimizi sanır.” Barmen bir bardağa portakal suyu doldurarak barın öbür tarafına itti.

“Senin daha beter hâllerini de gördük, Julie.” Uzakta köşede duran deri koltuğu işaret ederken kahverengi gözleri ışıldadı: “Sanırım, en sevdiğin çapkınlık yeri orası, yanılıyor muyum?”

Julie’nin kızardığını görmek Hannah’nın hoşuna gitti. “Kapa çeneni, Stefan.” Meyve suyundan bir yudum aldı.

Stefan kalm kaşını kaldırdı. “Karının mı duymasını istemiyorsun?”

“Onun gibi bir şey.” Julie biraz daha meyve suyu içip suratını buruşturdu. “Tanrım, alkolü çok özledim.”

“Ne yapalım.” Tom kendisi tutamayıp güldü. “Sadece dört ayın kaldı kardeşim.”

Julie somurttu.

“Hatırlattığın için teşekkürler.”

Tom Stefan'a sırtıttı. "Half of Best, lütfen. Bu muhteşem kız için de beyaz şarap." Hannah'yı uzun uzun dudaklarından öptü.

"Bööö." Julie arkasını dönerek cam kenarındaki masalardan birine doğru gitti. Oturup ayağının dibindeki Mothercare torbalarını karıştırırken, arka planda kırmızı otobüsler High Road boyunca tıngırdarak geçiyorlardı.

"Keşke Zac'le konuşsa." Hannah tezgâhın sert ve gri taş yüzeyine yaslandı.

"Bence de." Tom kolunu Hannah'nın beline doladı.

Hannah Tom'un sıcaklığından hoşnut bir şekilde ona yaslandı. Son birkaç hafta ilk tanıştıkları kadar büyülmü geçmişti. Birbirlerini yeniden keşfetmişlerdi.

Hannah içeri girdiğinde, Tom'un gözlerinin ışıldamasına bayılıyordu. Onunla beraber gülmeye ve elini uzattığında orada olacağını bilmeyi de öyle.

"İyi misin, H?" Tom usulca yanağından öptü.

"Evet." Bir anda ağzını kocaman açıp esneyince kaskatı kesildi. "Sadece biraz yorgunum."

Tom'un gözleri parıldadı. "Neden acaba?"

"Ha-ha."

Hannah yorgunluğunun seks yüzünden olmadığını biliyordu. Ya da tek sebebin seks olmadığını. Gün boyunca çok mutluydu; ama geceleri uyuyamıyordu. Yattığı yerden Tom'un nefes alıp verişini dinliyor, gelecekte onu nelerin beklediğini merak ediyordu. Beraberlerken çok mutluydu; ama Tom'dan ayrılır ayrılmaz; isteyken, bisiklet sürerken ya da dişlerini fırçalarken, kendine dair hiçbir planı olmadığını fark ediyordu. Kendini kaybolmuş hissediyordu. Amaçsız. Tom bir de Nick

için çalışmaya başlayacaktı. Çalışma saatleri daha kısa olsa da yine de bir maaş çeki ve belli bir amacı olacaktı. Onunsa... Hiçbir şeyi yoktu.

Kafasından bu düşünceleri atmak için kendini zorladı ve yine içinde bulunduğu ana döndü. Tom'un kollarının arasındaydı. Şarabı kadehinde duruyordu. Hayat güzeldi.

"İyi görünüyorsun, Tom." Stefan bira bardağını tezgâha koydu.

Tom başını salladı. "Sen de"

Stefan güldü. "Evet, öyle. Kasımda bıyık ayı için uzattığım o korkunç bıyığı kestiğimden beri herkes aynı şeyi söylüyor."

Tom ürperdi. "Evet ya, sana çok yakışan bir stil değil, dostum." Stefan eline bir havlu alarak şat bardaklarını parlatmaya başladı. Bir tutam uzun, sarı saç atkuyruğundan kurtularak yüzünün önüne düştü.

"Peki ya sen nasılsın?"

"Gayet iyiyim."

"Yani, yakında bastona ihtiyacın kalmayacak, öyle mi?"

Tom gülümsedi. "Öyle olsa iyi olur."

Hannah korkunun iğne gibi tenine battığını hissetti. Yeniden birlikte olmaya başladıklarından beri Tom o kadar güvenli görünüyordu ki. "Bir bakalım doktorlar ne diyecek, olmaz mı?"

"Elbette." Tom umursamaz bir havayla başını salladı. "Ama bacağı çok daha iyi. Eminim Noel'e kadar her şey düzelecek."

"Kesinlikle." Hannah başını salladı. Ona sol elini hatırlatmadı. Elinin istemsiz kasılmalarından ya da buz gibi parmaklarından bahsetmedi.

Cesaretini kırmak istemedi.

Tom onu yanağından öptü. "Gidip Jules'a katılalım mı?"

"İyi fikir." Masaya doğru yürürlerken Hannah içkileri taşıdı. Jules öne doğru eğilmiş, elinde üzeri uçak desenleriyle kaplı külah şeklindeki açık mavi bir kumaş parçası tutuyordu.

"O nedir?" Hannah içkileri masaya koydu.

"Bir çiş çadırı sanırım." Julie kaşlarını çatı. "Bebeğin bezi ni değiştirirken yüzüne çiş gelmesini önüyor."

"Öyle mi?" Hannah gözlerini kırptırdı. "Nasıl?"

"Bunu bebeğin... Şeyine koyuyorsun."

"Bir tek erkek bebeklerin herhâlde?"

"Evet." Julie saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp, yine torbalara daldı.

"O zaman erkek olacağını biliyorsun."

"Hayır." Julie başını salladı. "Ama hazırlıklı olmakta fayda var. Öyle değil mi?" Torbadan önünde parlak yeşil harflerle Parti Benim Beşikte yazan beyaz bir tulum çıkardı. "Buna bayılıyorum." Sırıttı. "Teşekkürler, Ronald McDonald."

Hannah gülümsedi. Tom yardım etmeyi teklif etmişti; ama tüm masrafları Julie karşılamak istemişti. Hannah kadehinden bir yudum şarap içti. "Bu da ne?" Julie torbadan Orta Çağ işkence odalarına yaraşır garip görünümlü plastik bir alet çıkardı. Julie etiketine baktı. "Göğüs pompası." Aleti göğsünün üstüne tuttu. "Tabii, bunun nasıl takılacağını Tanrı bilir."

"Bence bu biraz acayip bir durum." Tom, Julie aleti kaldırana dek başka yöne baktı. Sağ eliyle sandalyesinin ahşap kolunu tutarak kendini sandalyenin yumuşak kahverengi minderine dikkatlice indirdi. Son anda tehlikeli bir şekilde sende-

leyince, Hannah yardım etmeye hazır bir şekilde dikkat kesildi. Sonra, Tom sandalyesine yerleşti. Hannah da onun yanındaki sandalyeye oturup rahatladı ve sol elini tutmak için uzandı. Eli soğuktu. Her zamanki gibi.

Tom Julie'ye baktı.

"Bir sonraki randevun ne zaman, Jules? İstersen seve seve seninle gelirim. İstersen tabii."

Julie'nin ifadesi yumuşadı. "Bu, çok hoşuma gider, Tommo." Hannah aralarındaki güvenin arttığını görerek gülümsedi.

Tom'un ifadesi ciddiydi. "Gerçekten yardım etmek istiyorum, Jules. Bizde kalabilirsin. Ya da neye ihtiyacın varsa onu söyleyebilirsin." Hannah Julie'nin genellikle kuru kalmaya kararlı gözlerindeki yaşları gördü. Julie gözlerini kırıştırarak yaşların akmasını engelledi. "Tamam Tommo. Duygusallaşmanın âlemi yok."

Julie meyve suyunu büyük bir höpürtüyle bitirdi. "Evet, evet, her neyse." Bardağını hızla masaya vurdu. "Bilin bakalım ne oldu? Yine tuvalete gitmem gerekiyor. Ne büyük sürpriz." Ayağa kalktı. "Ne kadar çok işediğime ben bile inanamıyorum. Dün tam on beş kez çiş yaptım. ON BEŞ."

Hannah ve Tom, Julie elinde telefonu odadan çıkarken birbirlerine kaşlarını kaldırdılar. Tom içkisini yudumladı. "Bize en küçük ayrıntısına kadar her şeyi anlatacak, değil mi?"

"Evet." Hannah başını salladı. "Hem de hiçbir kısıtlama olmadan."

"Vay be." Tom gözlerini devirdi. "O zaman, onunla doğumdan sonra bir araya gelmesem iyi olur."

"İyi fikir."

Tom gülümsedi. "Çocuk sahibi olacağımız günü iple çe-

kiyorum.” Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Belki bir futbol takımımız olur?”

Hannah karnında hissettiği endişeyi umursamadan ona geri gülümsedi.

“Belki olur.” Tom’un elini sıktı. “Ama sanırım önce bir iş bulacağım.”

“Ha, elbette. Şu mesele.” Tom öne doğru eğildi. “Söylemeyi unuttum... Hâlâ ilgileniyorsan Nick Beaumont’taki arkadaşıyla bağlantı kurdu.”

“Tabii, olur.”

Tom’un yüzü hevesle parıldadı.

“Anlaşılan tesisler çok harika değil. Ama her yerden öğrenci alıyorlar... New York, İtalya. Çok seveceksin.”

“Eee... Kulağa harika geliyor.” Gözlerini Tom’unkilerden kaçırarak önüne dikti.

Hayatı boyunca hiçbir zaman özel bir okulda öğretmenlik yapmak istememişti. Hiçbir zaman.

Tom’un bunu bilmesi gerekirdi.

Bunu ona söylemesi gerekiyordu.

Başını kaldırdığında güneş pencereden içeri sızıyordu ve Tom bu dâhiyane fikrine çok heyecanlanmış gibiydi.

Ona söyleyemedi.

Tom elini sıktı. “Buna eminim.”

“Sadece sorumsuz davrandığımı düşünmeni istemiyorum.”

“Neden böyle bir şey düşüneyim ki?”

“Yani, eskiden hep öyle derdin.” Gülümsemeye çalıştı; ama çok gergindi.

Tom ona doğru eğildi. "Sana kaç kere daha söylemem gerekiyor? Ben artık o değilim. O Tom değilim."

Hannah'nın daha çok soru sorması gerekiyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Neyi? Değiştiğimi mi?"

"Evet." Karnındaki adrenalin akımını hissedebiliyordu. Artık büyük sorulara yaklaşıyorlardı. Sabahın üçünde tavana baktıran türden sorulara. Hannah doğrudan Tom'un gözünün içine baktı.

"Demek istediğim ya daha çok iyileşemezsen, iş fazla gelmeye başlarsa ve baskı yüzünden eskisi gibi olursan?"

"Bundan mı korkuyorsun?"

Hannah Tom'un gözlerine bakmaya devam etti. "Elbette bundan korkuyorum. Korkmamak için deli olmam gerek."

"Seni gerçekten çok mutsuz ettim, değil mi?"

Hannah başını salladı.

"Çok üzgünüm H."

Hannah ona inandı; ama yine de konuşamadı. Elleri titreyince, şarap kadehini masanın üstüne koydu.

Tom yutkundu. Hannah dikkatle Tom'un yüzüne, ağzının kenarındaki derin çizgilere baktı. Almindaki kırıskılığa. Acı çizgilerine. İyileşme çizgilerine. Koyu saçlarındaki gri pırıltılara.

Tom iç çekti.

"İşten çıkarıldığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Haklısın." Tom ellerine baktı. "Biliyorum. Ama o konuda bilmediğin bir şey var."

Hannah ellerini dizlerinin altına yerleştirerek öne doğru eğildi.

“Nedir?”

Tom Hannah’nın gözlerinin içine baktı. “Seni suçladığımı.”

“Beni mi?”

“Evet.” Başını salladı.

Hannah’nın ağzı kupkuru kesildi. “Neden?”

“Dikkatimi dağıttığın için. Hafta sonları meşgul ettiğin, çalışmadığım ve pazartesileri azar işittiğim için.”

“Ne?”

“Evet.” Tom dudaklarını büzdü. “Tatil yapılmasını tasvip etmiyorlardı.”

“Bana hiç söylemedin.”

“Doğru.” Tom başını salladı. “Sana söyleyebileceğimi düşünmedim. Anlayacağını sanmıyordum.”

“Neden?”

“Yanlış düşünmüşüm. Bunu şimdi biliyorum.” Omzunu silkti. “Ama o zamanlar onlar için müsait olmadığım zamanlarda ne kadar olay çıkardıklarını bilsen işimi daha az seveceğini düşünüyordum. Zaten şirketi en baştan çok sevmemiştin.”

“Şirketinden nefret etmiyordum. Sana yaptıklarından nefret ediyordum.”

Tom gülümsedi. “Arada çok fark yok sanki değil mi? O zamanlar seninle işle ilgili hiçbir şeyi konuşamazmışım gibi hissediyordum.” Nefesini dışarı verdi. “Hissettiğim herhangi tür bir baskı hakkında.”

Hannah’nın içini ani bir başarısızlık duygusu kapladı. “Üzgünüm.”

“Hayır, demek istediğim bu değil.” Başını salladı. “O zamanlar senin ne kadar güçlü olduğunun farkında değildim. Sanıyordum ki sana işlerin ne kadar zor olduğunu söylesem, belki ne bileyim, buna dayanamazsın diyordum içimden.”

“Neden?”

“Doğrusunu istersen...” Birasından bir yudum aldı. “Bilmiyorum. Belki de her konuda çok duygusallaştığın içindir. Sorunlarla başa çıkamayacağını sanıyordum. O yüzden seni korudum. Ama sonrasında da öfkelen dim; çünkü seninle hiçbir şeyi paylaşamıyordum.”

“Benimle konuşabilirdin.”

“Bunu sonradan fark ettim.” Tom başını salladı. “Ama o zamanlar yapamadım. Her şeyin iyiye gideceğini umarak çalışmaya devam ettim ve böylelikle sana olan kızgınlığım arttı. Ama şimdi...”

Öne doğru uzanıp Hannah’nın ellerini tuttu. “Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum.”

Hannah gözlerinin dolduğunu hissetti.

“Benim için çok güçlü durdun. Ben de senin için aynı şeyi yapmak istiyorum.” Tom Hannah’ya baktı. “Bana inanıyor musun?”

Hannah ayaklarının altındaki halının üzerindeki pembe mor çiçeklere baktı. “Sanırım inanmaya başlıyorum.” Sesi fısıltı hâlinde çıktı.

“Tanrı’ya şükürler olsun.” Tom’un gözleri parıladı. “Yani zaten bir sürü şeyin üstesinden geldik biz. Biraz iş peşinde koşmayı da kaldırabiliriz.” Birasından büyük bir yudum aldı. “Haydi, seni bir güzel sarhoş edelim.”

“Peki ya sen?”

“Ben hâlâ ağırdan alıyorum. Daha bunlar ilk günlerim.” Sırtıttı. “Beyaz şarap?”

“Evet, lütfen.”

Tom ayağa kalkıp, topallayarak bara doğru yürüdü.

İki saat sonra ikisi de sandalyelerine tünemiş, aralarındaki masanın üzeri beş cips paketi, hamburger ve salata artıklarıyla kaplı tabakla doluydu.

Tom son patates kızartmasını da aldı. “Sence Julie evde iyi olacak mı? Tek başına idare edebilir mi?”

“Evet.” Hannah gözlerini devirdi. “O hamile. Hasta değil.”

“Evet, ama...”

“Aması yok Tom. O iyi.” Hannah elini sıktı. “Bir elinde aşerdiği çikolatalı içecek, yatağında Her An Bir Yenisi Doğuyor programının milyonuncu bölümünü izliyordur.”

“Ayy.” Tom irkildi. “O programı izleyemiyorum.”

“Öyle mi? Benim çok hoşuma gidiyor.” Hannah köşede oturan ve birbirlerinden hoşlandıklarını belli etmemek için çaba gösteren çifte baktı. Çift gümüş rengi balonlar ve kocaman çikolatalı kekin eşliğinde birilerinin doğum gününü kutlamak için bir araya gelmiş bir grupla beraberlerdi. Hannah kızın bir şey söylemek için çocuğa doğru eğilişini, çocuğun başka bir arkadaşıyla konuşmak için arkasını döndüğünü gördü. Kız da tam çocuk ona bakarken arkadaşlarının yanına döndü.

“Steph nasıl?” Tom parmağının ucuyla bir peynir parçasını aldı. Hannah tehlikenin yaklaştığını sezdi. İstifa ettiği gün bardaki kavgalarından sonra Steph’le hiç konuşmamıştı. Çay odasındaki rastlaşmaları hep çok soğuktu ve artık Steph bölüm toplantıları sırasında arka sırada onunla oturup kıkırdaşmadığı için toplantılar hiç bitmeyeceklermiş gibi geliyordu.

“Bilmiyorum.” Barın hoparlöründe çalmaya başlayan “Size of a Cow” şarkısıyla birlikte kafasını salladı.

“Öyle mi?” Tom şaşırmıştı. “Genelde aranızdan su sızmaz.”

“Evet ama Steph meşgul. Yolculuğuna hazırlanıyor.” Hannah, telefondaki bir resme bakarak gülüşen kızları izledi.

“Tanzanya mıydı?”

“Evet.” Hannah başını salladı. “Temmuzda gidiyor.”

“Kulağa muhteşem geliyor.”

“Evet.” Hannah hâlâ kızlara bakıyor, ne tür bir resmin bu kadar gülüşmeye sebep olabileceğini merak ediyordu. “Gitmeyi çok isterdim.”

“Dur.”

Yüksek sesle söyledim.

Kahretsin.

Hannah Tom’a baktı. Tom’un gözleri şoktan irileşmişti.

“Neden?”

Artık dürüst davranırsa da olurdu. “Çünkü bir kereliğine bile olsa işe yaradığımı hissederim. Hem hep Tanzanya’da yaşamayı istemişimdir.”

“Ama ben sanmıştım ki...” Tom’un beti benzi attı.

Hannah onu sakinleştirmek için telaşla devam etti. “Ama şu anda istemiyorum.” Yutkundu. “Elbette artık gitmeyeceğim. Çünkü burada olmak istiyorum. Seninle. Çünkü seni seviyorum.” Artık ne diyeceğini bilemiyordu. “Seni bırakıp gidemem ki.” Güldü. Gülüşü daha çok bir kuş çığlığını andırıyordu. “Berbat bir şey olurdu. Sabah ekmeklerimi kim kızartırdı?”

Tom kıpırdamadan onu izliyordu.

“Zaten yolculuk günlerim geçmişte kaldı.” Hannah Tom’un

gözlerine bakamıyordu. “Tek yapmak istediğim seninle burada kalmak.”

“Burada kalmak, dedin.” Hannah Tom’a baktı. Tom endişeli görünüyordu. Kırılgan bir hâli vardı. “Sanki bir yerlere gitmeye niyetleniyormuşsun gibi konuşuyorsun, H.”

Kahretsin. Gülerek geçiştirmeye çalıştı. “Bir şişe şarabı devirdiğim zaman dediklerimin üstünde durma, olur mu?”

“Peki.” diye başını salladı. “Durmam.”

Hannah Tom’un tereddüt ettiğini fark etti, ona eğildi ve öptü. “Şimdi ikna oldun mu?”

“Yüzde yüz.” Tom Hannah’nın yanağını eliyle sardı. “Çok mutluyum.”

“Ben de.” Kendini Tom’un gülüşünde kaybetmeye çalıştı. Ama içinde bir yerlerde üşüyordu. Üzgündü.

Bitkindi.

Teach the World Mektubu

Mayıs 2015

“Buldun mu?”

“Evet.” Tom elindeki mektuba baktı. “Bir dakikaya iniyorum.”

“Tamam.” Tom Julie’nin mutfakta çıkardığı sesleri duydu.

Elindeki kâğıdı çevirince, bakışları üstündeki logoya takıldı. Mektubu bir daha okudu. Emin olmak istedi.

Sevgili Bayan Ellison,

Bu Temmuz bizimle Tanzanya’ya yapacağınız seyahat hak-

kındaki başvurunuzu geri çektiğinizi duymaktan büyük üzüntü duyuyoruz.

Tarihe bakıyor. O senenin Şubat ayıydı.

Felç geçirmesinden hemen sonra.

Evet, burada işte. Gerçek.

Hannah onu terk etmeyi planlıyordu.

Tekrar halının üstüne oturdu, başını yatağa yasladı ve Hannah'nın başının üstündeki dolapta asılı duran elbiselerine baktı. Nişanlandıkları akşam giydiği kırmızı elbise. Bir Noel'de annesinin verdiği yulaf ezmesi rengindeki biçimsiz hırka. Çocukluğunda süslerini kutusunda sakladığı ve artık resmî olarak onun karaoke ayakkabıları hâline gelen altın rengi şeritleri olan sandalet.

Hannah'nın tarafında bir sürü renk varken, onun tarafında bir sürü siyah renkli takım elbise duruyordu.

Mektubu dikkatle katlayarak yanına, yere koydu. Mektubu askısından düşmüş bir gömleği almaya çalışırken bir ayakkabı kutusunun yanında burulmuş bir hâlde görmüştü. Yerden almış, üzerinde Hannah'nın ismini görmüştü. Daha düşünmeye fırsat bulamadan ilk cümleyi okumuştı. Doğal olarak ondan sonra da duramamıştı.

Gözlerini yumdu. Onu kaybetmenin eşiğine gelmişti. Ne söylerse söylesin, artık gerçeği biliyordu. Hannah'nın bir yanı gitmek istiyordu. Başka bir yerde olmak istiyordu.

Ondan uzakta olmak istiyordu.

"Neler karıştırıyorsun Tommo?" Julie elleri kalçalarında eşikte belirdi. "Gardıroba falan mı sıkıştın diye gelip bakayım dedim."

Tom mektubu alarak havada salladı. “Sadece bunu okuyordum.”

“Ha, tamam.” Julie yatağa çöktü, otururken hızla nefes verdi. Şiş karnı tüm ihtişamıyla sarı tişörtünün altında duruyordu. “Buldun demek.”

Tom gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Bundan haberin var mıydı?”

“Evet.” Bir tutam saçını parmaklarının arasında döndürdü. Kısa bir süre önce ödünç alacak ayakkabı ararken buldum. Niyetim ayakkabı kutusuna geri koymaktı.”

“Başaramadın.” Tom korkunun yavaş yavaş içini sardığını hissetti. “Neden bana söylemedin?”

“Neden söyleyeyim?” Omzunu silkti.

Tom Hannah’yla barda konuştuklarını düşündükçe kaşlarını çatı. Tanzanya’dan bahsederken gözlerinde parlayan yıldızları hatırladı. “Çünkü karımın beni terk etmeye niyetlendiğini bilmek benim için faydalı olabilirdi.”

Julie ona en acıma dolu bakışlarından birini fırlattı.

“Tabii. Çünkü bu o zamanlar tam da ihtiyacın olan morali sana verirdi.” Julie gözlerini devirdi. “Sersem.”

“Eh, şimdi de çok iç açıcı olduğu söylenemez, değil mi?” Yeniden mektuba baktı. Elindeki bu kâğıt parçası her geçen saniye daha uğursuz bir hâl alıyordu. “Bu, çok berbat bir durum. Tam da ortadan kaybolmak üzere olduğuna inanamıyorum.”

Julie iç çekti. “Anlamıyorsun değil mi?”

“Neyi anlamıyorum?” Küçük kız kardeşi elini omzuna koydu. Altın rengi ojeleri parladı.

“Bunun iyi bir şey olduğunu.”

Tom sabrının taşıdığını hissetti. “Hannah’ın başka bir kıta-ya taşınmak istemesinin neresi iyi?”

“Tanrım, bazen çok salak olabiliyorsun.” Kızgınlıkla çık çık etti. “İyi olan Hannah’ın Afrika’ya gitmemesi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gerçekten senin için tane tane anlatmamı mı bekliyorsun?” Julie kollarını iki yana açtı. “Şu odaya bir bak, ne görüyorsun?”

Tom’un Julie’nin ne anlatmak istediğine dair en ufak bir fikri yoktu. “Bilmem. Yatak. Gardırop?”

“Onlar değil.” Başını salladı. “Duvardaki Japon resim hakkında ne düşünüyorsun?”

“Baykuşlar mı?” Aylardır ilk defa tam anlamıyla yüzlerine baktı ve en küçüklerinin bariz bir şekilde Sue Teyzesi’ne benzediğini fark etti.

“Evet.” Julie camın yanındaki dar duvarı işaret ediyordu. “Veya şurada asılı duran pirinç tablo hakkında. Vietnam’dan gelen.”

“Ne var bunlarda?”

Julie şifonyeri gösterdi. “Ya da Hannah’ın içine makyaj malzemelerini koyduğu kâse?” Tom tedirgin olduğunu hissetti. Huzursuz olmuştu. “Ne demek istiyorsun?”

“Hannah’ın seyahat etmeye *bayıldığı*. O senin için bu fırsattan vazgeçti.”

“Ben...” Tom olaya hiç bu açıdan bakmamıştı. “Büyük ihtimalle bana acıdığı içindir.”

“Tabii ki sana acıdı.” Julie gözlerini devirdi. “Tanrı aşkına, felç geçirdin. Herkes sana acıdı. Köşede duran ve kendi ismi-

ni hatırlayamayan adam bile acıdı sana. Ama önemli olan bu değil.”

“Değil mi?”

“Hayır, kalın kafalı.” Julie’nin suratı sinirden kızarmıştı. “Önemli olan Hannah’nın doğru olanı yapmış olması. Hatırlaman gereken şey bu. O, burada kaldı. O, sana yardım etti. O, sana yeniden âşık oldu.”

Tom’un beyninin içinde şüpheler fısıldaşmaya başladı. “Öyle sanırım.”

Julie’nin ensesine patlatmasıyla irkildi. “Ne kadar şanslı olduğunu biliyorsun. Çoğu kadın kaçardı. Özellikle önceki senenin büyük bir bölümünü ona karşı tam bir alçak gibi davranarak geçirdiğini düşünürsek.”

Tom başını eğiyor. “Vay be. Lütfen açık konuş benimle Jules.”

“Öyle yapıyorum zaten.” Julie yavaşça nefes aldı ve elini Tom’un omzuna koydu. “Biliyorum ondan her zaman çok hoşlanmadım ama...”

“Yok canım.” Tom şaşırmış numarası yaparak gözlerini açtı. “Hiç de belli etmedin. Japonya’dan benim için döndüğünde bile ona bir şans tanımadın.”

Julie kızardı. “Biliyorum.” Ama o sırada hayatımda başka şeyler vardı. Biliyorsun. Neyse... Dik dik Tom’a baktı. “Şu anda senden bahsediyoruz, bilmem hatırlıyor musun? Ben artık Hannah’nın harika olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden o aptal mektubun bir şeyleri mahvetmesine izin verme. Tamam mı?”

Tom mektuba son bir kez daha baktı. Julie’nin haklı olduğunun farkındaydı. “Tamam.”

Julie ayağa kalkıp kollarını başının üzerinde kaldırarak gerindi. "Tamam. Haydi, şimdi sinemaya gidelim. Filme girmekten seç karıştır menüsünden olabildiğince faydalanmak için yeterli zamanım olsun istiyorum." Karnını okşadı. "Bebek için her şeyin en iyisini istiyorum."

Tom öne doğru eğildi ve mektubu bulduğu yere tıktırdı. "Bunlar bugünlerde durmadan okuduğun o çılgın bebek kitaplarında mı yazıyor? Seç karıştır menüsünün en mükemmel hamilelik diyeti olduğunu mu söylüyorlar?"

Julie başını salladı. "Hayır. Bu, tamamıyla benim fikrim."

Tom kendini yukarı doğru itmek istedi. Geri düştü.

"Senin şu bacak ne durumda?"

Tom yeniden denedi.

"İyi." Onun yardımını istemiyordu.

"Emin misin?"

"Evet." Aslında hiç de emin değildi. Her geçen gün bacağı gergin bir hâle geliyordu. Daha da tuhaflaşıyor, her adım daha çok acı veriyordu.

Bu konuyu düşünmek istemiyordu.

Denemeye devam etti ve sonunda ayağa kalkmayı başardı. Julie elleri kalçalarında ona baktı.

"Tommo? Hani biz küçükken çatıdan düşmüştün ve bacağını kırmıştın da acıdığını itiraf etmeden önce kupa finalini izlemek için ısrar etmiştin. Onun gibi bir şey mi?"

"Hayır." Evet, öyleydi. "Ben iyiyim, Jules. Muhtemelen fizyoyu biraz fazla abarttım."

Julie hâlâ inanmaz gözlerle ona bakıyordu. Tom ona sarıl-

dı. “Haydi, gidelim; meyan köklü şekerler kendilerini seçecek değiller ya?”

Odadan çıkarken gardıroba baktı. İnce ve beyaz kâğıt parçasına baktı. Hannah’nın onu terk etmesini istemiyordu. Hiçbir zaman istemiyordu.

Artık yapması gereken tek şey Hannah’nın onunla kalacağından emin olmaktı.

18

Hannah zeminde oturduğu yerden yukarı baktı. “Burada ne işin var? Benimle konuşmadığını sanıyordum.”

“Evet, öyle ama zamanla bu durum sıkıcı olmaya başladı.”

Steph omuzunu silkti. “Görünen o ki etrafta esprilerimin komik olduğunu düşünen başka kimse yok.” Tekrar kucağındaki kitaba baktı. Hâlâ kızgındı. Hâlâ yargılandığını düşünüyordu.

“Ne okuyorsun?” Steph aşağı baktı.

Hannah kitabın sayfalarını eliyle örttü. “Seni hiç ilgilendirmez.”

“Lütfen, Han.” Steph çantasını karıştırdı. “Minstrel getirdim.” Sayfalardan birinin üzerine kahverengi, yuvarlak bir şeker düştü.

Hannah bunu eliyle hızlıca itti. “Bundan daha iyisini yapman gerek.”

Bütün paket kitabın üzerine düştü. “Bu nasıl?”

Hannah elinde olmadan gülümsediğini hissetti. Kararlı bir şekilde ifadesini düzeltti ve okuyormuş gibi yapmaya devam etti. Torbadan bir şekerleme çıkardı, dişleriyle sert kabuğunu çıkırdattı. Bu noktadan sonra yemesinde bir sakınca yoktu. Gücünü toplaması gerekiyordu.

Steph'in onu izlediğini fark edince, sayfadaki kelimelere bakmaya devam etti. "Bir dakika daha ve..."

"Bak Hannah, üzgünüm, tamam mı?" Her zamanki gibi Steph'in özür dileme ses tonu üzerinde çalışması gerekiyordu.

Hannah bir saniye kadar daha onu affetmeyi erteledi. "Öyle mi? Söylediğin bazı şeyler oldukça sertti."

Steph hiç olmadığı kadar kızgın gibiydi. "Ben sadece senin için gerçekten çok endişeleniyorum, kendimi iyi ifade edemedim ve..."

Hannah yumuşadı. Yanındaki yeri işaret etti. "Sorun değil. Gel poponu buraya park et."

Steph tereddüt etti.

"Sorun yok." Hannah sıırttı. "Burası temiz. Güzelim krem rengi elbisen artık bundan sonra hiç kirlenmeyecek." Steph şüpheyle ona baktı.

"Glastonbury'e gittiğimizde de böyle demiştin; ama sonra güzelim taşlanmış kısa pantolonum ne hâle gelmişti." İç çekip yavaşça yere çöktü.

Hannah gözlerini devirdi. "Steph çok sarhoştun. Hem, Tanrı aşkına. Glastonbury'deydik. Oradan temiz çıkan görülmemiştir. Ayrıca..." Bir sayfa çevirdi. "O kısa pantolonları sevmiyordun bile. Ertesi gün onları yoga çadırının yanındaki bayrak direğine asmamış mıydın?"

"Sırf kirli oldukları için." Steph halıya oturdu, Hannah'ya dil çıkardı. "Tabii, tabii." Hannah bir sayfa daha çevirdi. "Belki de o örgülü saçlı çocuğun yaptıkları yüzündendi. Hani şu evleneceğini söylediğin çocuk."

"Ay, evet." Steph bacaklarını öne doğru uzattı. "Bana o kadar çekici geliyordu ki. Ta ki bitli olduğunu anlayana kadar. Bu, gerçekten de bardağı taşıran son damla oldu."

“Bu anlaşılır bir şey.” Hannah başını salladı. “Kaşınmak bana göre bir şey değil.” Parmağını sayfa boyunca gezdirdi.

“Bu arada burada olduğumu nereden bildin?”

Steph burnuna dokundu. “Çok basit.”

Hannah kaşlarını kaldırıp yanıt vermesini bekledi.

“Mutsuz olduğunda hep buraya gelirsin. Nightingale yolu üzerindeki Always Finch Kitapçısı. Her seferinde hemen şurada rahat koltuklar dururken yerde otursun.” Eliyle ileride köşede duran turuncu, parlak koltukları gösterdi.

Hannah etrafına bakındı. Etrafındaki rafların hepsine ren-gârenk kitaplar yerleştirilmişti. Kendini kitaplar tarafından kuşatılmış ve güvende hissediyordu. Kokuyu içine çekti. Kâğıt. Mürekkep. Orası ona babasının evdeki çalışma odasını hatırlatıyordu. Babası onun odaya koşarak girmesine, boynuna sarılıp ona sözcükler gibi koktuğunu söylemesine bayılırdı.

Başını salladı. “Evet; sanırım, öyle yapıyorum.”

“Ama yine de şunu söylemem gerek...” Steph uzandı ve paketten bir Minstrel çıkardı. Hevesle çikolatayı dişlerinin arasında çıtırdattı. “Normalde farklı bölümde olurdun.”

“Hangisinde?” Hannah bir sayfa daha çevirdi. Kitabın dili oldukça küstah ve ağdalıydı. Yazarıyla tanışma fırsatı bulsa onu kitabın arkasındaki resminde taktığı kırmızı kravatıyla boğmak için büyük bir istek duyacağını biliyordu.

“Seyahat.” Steph imalı bir şekilde ona baktı. Ne demek istediğini gayet açıkça belli ediyordu.

Hannah onu duymazdan geldi ve kitaba yoğunlaşmış, kitap çok ilgisini çekmiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

“Bugün farklı bir şey yapıyorum.”

“Bunu görebiliyorum.” Steph kitabın kapağını çevirdi ve yüksek sesle başlığını okudu. “*Eğitim, Eğitim, Eğitim: Çocukları Heveslendirmenin Yolu.*”

Hannah tepki vermedi. “Lanet olsun. Bunlar da ne böyle?” Hannah’nın etrafına yığıldığı kitapların ciltlerine baktı “*Zekiler Çetesi? Umut Okulu? Aklımızdan Çıkanlar: Nasıl Yaratıcı Olunur?*” Tanrı aşkına ne yapıyorsun? Başbakan olmaya mı niyetleniyorsun?”

Hannah başını salladı. “Hayır. Bir iş görüşmem var.” Heyecanlı bir ifade takınmaya çalışsa da başaramadı.

“Öyle mi? Nerede?”

Hannah cesaretini topladı. “Beaumont Koleji’nde.”

“Ne?” Steph’in suratı tıpkı Hannah’nın beklediği kadar şüpheli bir ifadeye bürünmüştü. “Şu Clapham’daki deli kızların okulu mu? Hani şu yeşil hırkalar giyip gereğinden uzun saç örgüleri olan kızların okulu?”

Hannah savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturdu. “O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum.”

“İddiaya girerim en azından iki katı daha beterdir.” Steph ürpermiş gibi yaptı. “Hepsinin Latince öğrenmesi gerekmiyor mu?”

“Bilmiyorum.” Hannah konuşmaya devam etti. “Ama bir işe ihtiyacım var, tamam mı?”

“O kadar da ümitsiz değilsin.”

Hannah kaşlarını çatı.

“Steph. Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Tamam, tamam.” Hannah Stephen King’in iki romanı arasında kalan bir adama bakarken, Steph bir Minstrel daha yedi. Sonunda adam karar veremeyip iki kitabı da kasaya götürdü.

Steph Hannah'ya baktı. "Peki, bu kimin fikriydi? Beaumont yani?"

Hannah başka bir kitap açtı. Steph'in gözlerine bakamadı.

"Aslına bakarsan, Tom'un." Daha Steph bir şey söyleyemedi devam etti. "Nick'in orada bir tanıdığı var; ona benden bahsetmiş. Parası iyi, tatilleri harika. Ben de bir bakayım bari dedim." Bakışlarını yukarı kaldırdı, Steph'in ağzının açıldığını fark edince devam etti. "Orada çalıştığım takdirde Tom'la beraber olabilirim." Bir kitabı daha kapattı. "Benimle tartışmanı istemiyorum, tamam mı?" Hâlâ arkadaşının gözlerine bakamıyordu. Baktığı anda gördüğü tek şey kendi şüphelerinin yansıması olacaktı. "Çünkü ne düşündüğünü biliyorum, neden öyle düşündüğünü biliyorum; ama işin aslı şu ki onu seviyorum. Evet, Tanzanya'ya gitmek istiyorum." Elini havaya kaldırdı. "Konuşma Steph, lütfen." Ciğerlerine derin derin nefes çekti. "Ama her iki şeyi de yapamam. Bu yüzden onu seçiyorum tamam mı?" Haftalar boyunca biriktirdiği endişeler taşmaya başladı. "Buna mecburum. Çünkü onu seviyorum ve iyileşmesini istiyorum. Sadece bastonla sekerek yürümesini kastetmiyorum, futbol oynamasından ve beni kollarında daha iyi taşımasından bahsediyorum. Bana ihtiyacı var." Sonunda Steph'in yüzüne baktı. "Onun yanında olmazsam kendimi asla affetmem." Bakışlarını yukarı doğru kaldırdı, bir an için tereddüt etti. Steph'in konuşmak için ağzını açmadığını görünce kafası karıştı. Steph onu haksız çıkarmaya veya karşı çıkmaya çalışmıyordu.

Tam aksine, arkadaşı kollarını onun boynuna dolayarak ona sarıldı. Bir kitapçının tam ortasında, cinsellik eğitimi raflarının tam yanında. Steph'in saçlarına doğru fısıldadı. "Seni özleyeceğim." Ağzından kocaman, gürültülü bir hıçkırık kaçtı.

“Biliyorum.” Steph geri çekildiğinde, Hannah onun gözlerinin kızardığını fark etti. “Şimdi kim seninle oturup üç şişe şarap eşliğinde duygusal bozukluk hikâyelerini paylaşacak?”

“Haklısın.” Hannah başını salladı. “Hayatımda kocaman bir boşluk bırakacaksın.”

“Biliyorum.” Steph gülümsemeye başlamadan önce ciddi bir edayla başını salladı. “Seni e-postalarım ile sinir edeceğim. Instagram’la da. Twitter’a bile üye olabilirim.”

“Vay canına.” Hannah güldü. “Bildiğimiz Twitter’dan mı bahsediyorsun? Hani önümüzdeki yüzyılın sonu itibarıyla medeniyetin sonunu getireceğini ilan ettiğin?”

“Evet.” Steph sırtıttı. “Ben bile denizaşırı bir ülkede yaşamının modern teknolojiyi kabul etmek anlamına geldiğini biliyorum.”

“Şükürler olsun. Skype’ı da denemen iyi olabilir.”

Steph gözlerini devirdi. “Evet. Her neyse. Kendini çok kap-tırma.” Etraflarındaki çok sayıdaki iştah kaçırmaya baktı. “Peki. Seni bu görüşme için hazırlayalım o hâlde.”

Hannah gözlerini kıstı. “Sen kitap öğretmekten nefret edersin.”

Doğruydu. Steph gülümsedi. “Gördün mü? Seni ne kadar çok seviyorum, Hannah. Ben de o zaman senin için...” Kitap-lardan birini eline aldı. “*Çocuk Kelimesine Ben’i Ekleme* kitabını okuyacağım.”

Hannah’nın gözleri yine yaşardı. Elini kalbinin üzerine koydu. “Bu, çok asil bir fedakârlık, Steph.” Ardından arkadaşının elini sıktı. “Teşekkür ederim.”

Steph gözlerini kaçırmadan “Senin için her şeyi yaparım. Biliyorsun.” dedi. Kitabı açtı. “Haydi, şimdi eline defterini al da başlayalım. Hızlı gidersek saat 9 gibi barda olabiliriz.”

“Tamam, patron.” Hannah başını önüne eğerek yazmaya başladı. Sonra, Steph kitapçıdan biraz hava almak için dışarı çıktığında, Hannah telefonunun biplediğini duydu. Nick’ti. Tom’un en hasta olduğu zamanlardan beri hiç mesaj atmamıştı.

T iyi mi?

Yanıt verdi. *Sayılır. Neden?*

Biraz merak ediyorum.

Yine yanıt yazdı. *Ne oldu?*

Bugün maçta yerinden hiç kalkmadı; çok sarhoş gibiydi. Tıpkı ocak ayında olduğu gibi.

Hannah midesinin bulandığını hissetti. Tom birkaç haftadır farklı gibiydi. Hâlsizdi. Daha tutarsızdı. Sanki sol eli hantal ve ağır bir pençe gibi kasılıyordu.

Ama Tom artık ona karşı dürüst olacağına dair söz vermişti. Gerçekten yolunda gitmeyen bir şeyler olsa, ona söyleyeceğinden emindi. Bir mesaj daha yazdı.

Sanırım sadece yorgun. Ama önümüzdeki hafta bir uzmanla görünmeye gidecek. Eminim o zaman daha çok bilgi sahibi olurum.

Teşekkürler. Bana da haber ver.

Tamam.

Tekrar mesaja bakıp iç çekti.

Ardından Beaumont Koleji’ndeki işi alabilmek için iki katı çaba sarf etmeye koyuldu.

Hannah'nun domates lekeleriyle kaplı olduğu fotoğraf
Haziran 2015

"Steph." Tom aşağıya baktı ve havlusunu belinden daha da yukarıya çekiştirmeye çalıştı. "Bu ne sürpriz."

"Selam. zgnm, çok erken geldim." Uzun, sarı saçlarını gözlerinin önünden çekti ve çantasını omzuna yerleştirdi. "Hannah saçlarını mı kestiriyor?"

"Evet."

"İyi." Gülümsedi. "İçeri gelebilir miyim?"

Tom merakla gözlerini kırpıştırdı. "şey... Tabii."

Steph oktan yanından geçip gitmişti bile.

Tom onun arkasından kapıyı kapattı ve burada ne işi var diye düşündü. Steph yüzünde gayet endişeli bir ifadeyle koridorda duruyordu. "Seninle bir konuda konuşmam lazım."

"Tamam." Tom'un içinde duyacaklarından hoşlanmayacağına dair bir his vardı. "Harika. Gidip üzerime bir şeyler giyeyim."

"Tamam." Steph topuklu ayakkabılarını ayaklarından fırlatarak mutfaka geçti. Tom onun çaydanlığı aldığını duydu.

"ay?"

"Evet, lütfen." Tom kısa bir süre önce yine misafir odası olarak kullandıkları odaya giderek yerde duran kirli giysiler yığınınndan bir tişört aldı. Tişörtü giymek iin başından geçirirken mutfakta bir sürü kapağın açılıp kapandığını duydu. Sol eli tişörtün kolundan geçmeyi reddedince, Tom tişörtün içinde hiçbir şey göremeden, el yordamıyla kolunu delikten çıkarmaya uğraşıp küfretti.

En sonunda odadan çıktığında bir bisküvi paketinin aılır-

ken çıkardığı umut dolu sesi duydu; hissettiği panik hissini sol elinin parmaklarını gererek ve kıvrarak geçirmeye çalıştı. Bir kere. İki kere. Sonra parmakları kasıldı. Korkusunu yenmeye çalıştı. Günün birinde işe yarayacaktı. Tek yapması gereken denemeye devam etmektir.

Bir eşofman altı buldu ve bastonuna dayanıp mutfığa yollanmadan önce pantolonu üstüne geçirdi. Giyinmenin üzerinde düşünülecek bir faaliyet olmadığı zamanları hatırlıyordu. Ama artık daha günün ilk çayını bile içmeden kendini yakın savaş eğitim parkurundan çıkmış gibi hissediyordu.

Steph ellerini bir fincanın etrafına dolamış, masada oturuyordu. Masanın diğer ucunda, Hannah'nın balayındayken verdiği "Damat" fincanının yanında bir resim duruyordu. Hannah'nın La Tomatina'da çekilmiş bir resmiydi; beyaz tişörtünün önü kırmızı meyve lekeleriyle kaplıydı. Yüzü ve saçları da öyleydi. Eğitim sertifikalarını aldıkları sene, Hannah Steph'le beraber yemek savaşı festivaline katılmıştı. Tom Hannah'nın suratına baktı. Ne kadar da aydınlıktı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını geriye atmıştı.

Bir sandalyeye oturdu. "Güzel resim." Çayına uzandı. "Neden buraya getirdin?"

Steph omzunu silkti. "Hafızanı tazelemek için."

"Anlıyorum." Ortalığa sessizlik çöktü. Steph kaşları çatık bir şekilde fincanına bakıyordu.

"Bana neyi hatırlatıyorsun?" Teneke kutudan çikolatalı bir bisküvi alarak ısırdı. "Sabahın 9:30'unda hem de. Kahvaltıda bisküvi yemek için harika bir mazeret, ama..."

Steph başını kaldırdı ve mavi gözleri onu delip geçti. "Hannah için endişeleniyorum."

“Peki...” Yavaşça lokmasını çiğneyip bekledi.

Steph dudağını kemirdi. Tom daha önce onu hiç tedirgin görmemişti. Gerçekten çok sinir bozucu bir histi. Steph bir an için bocaladı, ardından yüzü aydınlandı ve doğrudan konuya girdi. “Bak, söylemek üzere olduğum şey için gerçekten üzgünüm. Ne kadar zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ve büyük ihtimalle ihtiyacın olan son şey bu.”

Utandığını hissetti. “İdare ediyorum.”

Steph başını salladı. “Biliyorum. Onu kastetmedim.” Çayına baktı. Yeniden denedi. “Hannah seninle gerçekten gurur duyuyor.”

“Ben de onunla gerçekten gurur duyuyorum.”

Steph derin bir nefes aldı. “Bak, sorun şu ki Hannah son zamanlarda biraz yolunu kaybetti. Bence ona yardım etmelisin.”

“Elbette.” Bisküvisini çayına batırdı. “Lütfen lafı dolandırma Steph, olur mu?”

Steph çayına bir kaşık şeker koydu. “Daha başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum. Beni tanırırsın. Hemen sadede gelirim.” Yüzünden anlık bir şaşkınlık bulutu geçti. “Aşlına bakarsan, haftalarca seninle konuşup konuşmamam gerektiğini düşündüm.”

“Neden?”

“Hannah artık eskisi gibi değil, değil mi? Resmi işaret etti. “Gerçek Hannah bu.”

Çay fincanını elinden bıraktı. “Neden söz ediyorsun?”

Neden söz ettiğini çok iyi biliyordu. O lanet olası Teach the World mektubunu bulduğundan beri, Hannah’ın ne kadar sessiz olduğunu fark etmeye başlamıştı. Ya sürekli camdan dışarı

bakıyor ya da sonu gelmeyen çay fincanlarının içine dalıp gidiyordu. Hannah'ya baktıkça onun orada olduğunu fark etmeden önce yüzünde beliren anlık hüznün daha çok farkına varıyordu.

Steph de artık orada olduğuna göre bu duyguyu inkâr etmesine imkân yoktu.

Steph gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Seninle böyle konuşmak zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Gerçekten. Hannah burada olduğumu duysa beni öldürür. Seni o kadar çok seviyor ki."

Gözle görülür bir şekilde cesaretini topladı. "Ama mesele şu: Ocak ayında plan yapmıştı. Gitmek için. Şeyden önce..." Tom onun acaba felç kelimesini yüksek sesle söyleyebilir mi diye düşündüğünü fark etti.

Steph'i bu işkenceden kurtardı. "Tanzanya'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet." Steph donup kaldı. Ardından başını salladı. "O zaman başvurduğunu biliyorsun."

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Ama Hannah'nın bundan haberi yok, öyle mi?"

"Evet." Tom iç çekti. "Kendini kötü hissetmesini istemedim."

"Öyle mi?" Steph'in ağzı bir karış açık kaldı.

Konuşmuyordu.

Hiç normal bir durum değildi.

Parmağının ucuyla bir bisküvi kırıntısını aldı. "O kadar heyecanlanıyordu ki. Aylarca orada yapacaklarını planladı."

Tom giderek öfkелendiğini fark etti. "Bu, onun suçu değil.

“Evet, ama şartlar değişti, değil mi?” Gülmeye çalıştı; ama sesi sert ıktı. “Her şeyi berbat ettiğim için zgnm...”

Steph başını salladıkça gümüş küpeleri ışıkta parladı. “Biliyorum. Her şeyin değiştiğinin de farkındayım. İnan bana. Ama seninle konuşmak zorundaydım. Çünkü gerçekten istediği tek şeyden vazgeçiyor. Senin için.”

“Bak Steph.” Yeterince sayıda sözcük bulabilirse, belki de Steph’in haklı olduğunu düşünen tarafını susturabileceğini düşündü.

“Hannah beni seviyor. Ben de onu seviyorum. Biz evliyiz... İkimiz için de en iyisini yapmalıyız. Ortak bir noktada buluşmamız gerek.”

Steph’in suratındaki hzn onu çok şaşırttı. “Tabii, ama yıllardır Tanzanya’ya gitmek istiyor. Bunu sen de biliyorsun. Peki, o ne zaman istediklerini yapmaya başlayacak?”

Terlediğini hissetti. Huzursuz oldu. Steph’e verebileceği bir yanıt yoktu.

Steph yeni bir bisküvi aldı ve yemeden geri koydu. “Korktuğum şey şu: Oraya gitmezse, bir daha hiçbir zaman gerçek anlamda kendisi olamayacağı. Bu, onun için büyük bir fırsat. Güvenini geri kazanmak için.”

“Bana gayet kendisine gveniyormuş gibi gözüküyor.” Hannah’nın pazartesi sabahları n kapıdan çıkarken takındığı asık suratını hatırladı. “Bu yüzden...” Sesi titredi.

“Aslında böyle düşünmüyor.” Steph öne doğru eğildi. “İkiniz sorunlarınızı hallettiğiniz iin çok mutlu ama hep sessiz duruyor. Toplantılarda hiç lafa karışmıyor. Fikirlerini ifade etmiyor.”

“nk yakında ayrılıyor. Oradan nefret ediyor.”

“Biliyorum, ama olsun. Eskiden hiç durmazdı. Artık hiçbir şey söylemiyor.”

Steph’in haklı çıkmasını istemiyordu. “Savaşmaya devam ediyor.”

“Belki Beaumont Koleji ona...”

“Hayır.” Steph’in gözleri çelik gibi parladı. “Bunu söylediğim için yine üzgünüm; ama o işi sırf senin için istiyor.”

“Nereden biliyorsun?”

Tom’a baktı ve hafifçe gülümsedi. “Sen nereden biliyorsan, ben de oradan biliyorum. Dünyanın en kötü yalancısı olduğu için.”

Lanet olsun. Tom Steph’in dediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Ne zaman iş görüşmesinden bahsetse Hannah’nın gözleri donuklaşıyordu. Gülümsemesi sırf onun içindi, içten değildi.

Midesi bulanmaya başladı. Hannah’nın gittiğini düşünmek bile istemiyordu. Hayatı onsuz olamazdı. Yataktan çıkmazdı. Her sabah onun suratını özlerdi. Her gece gülüşlerini özlerdi.

Nereye baksa onu özlerdi.

Buna katlanamazdı.

Gözlerini yumdu. İçine bir nefes çekti. Gözlerini yeniden açtığında, Steph’in gözlerinin dolduğunu fark etti.

Bu, onu her şeyden de çok korkuttu.

Gözlerini kırıştırdı.

“Neden Tanzanya ki zaten? Neden?” Gülümsemeye çalıştı.
“Neden Brighton değil?”

“Çünkü bu onun hayali.”

Evet. Öyleydi. Bunu anlayabiliyordu. Bunu, Hannah ilk

tanıştıklarında ona odasının tavanında duran haritayı gösterdiğinden beri biliyordu.

“Ama...” Hannah’nın günlerini nasıl planladığını düşünerek duraksadı. Her gece elbiselerini giymesi kolay olsun diye sıraya dizişini düşündü. İlaçlarını şarja takılı telefonunun yanına masanın üzerine koyuşunu. Uzaktan kumandayı hep koltuğun sağ tarafında bırakışını.

Dünyası onun etrafında dönüyordu.

Her zaman da öyle olmuştu.

Tom bunu fark ettiğinde resme baktı ve inkârının son isyan kırıntıları da kaybolup gitti. Hannah’nın yeniden yaşamasını istiyordu. Gerçekten *yaşamasını*.

Onunla gidip gidememesinin bir önemi yoktu. Orada kalması ve Hannah’nın binlerce kilometre uzaklıktaki maceralarının sadece resimlerine tıklaması gerekse bile bu bir sorun değildi. Hannah onu bırakıp gitse de bir önemi yoktu.

Hannah’sız bir hayat.

Buna katlanamazdı bile.

“**A**lo? Hannah Ellison ile konuşabilir miyim, lütfen?” Hannah oturduğu yerde kıpırdandı. Beyaz bluzunun yakası boynuna sürtündü ve giydiği siyah renkli iş görüşmesi takımı her zamanki etkisini göstererek ter bezlerini AÇIK konumuna getirdi.

Başını kaldırınca, okul sekreterinin bir yandan mükemmel kırmızı tırnaklarıyla klavyede yazarken kendisine sert sert baktığını gördü. Masasındaki plaket isminin mutluluk anlamına gelen Joy olduğunu söylese de o ana kadarki tecrübesi Hannah’ya sekreterin ismine yaraşır bir şekilde davranmaya hiç niyetli olmadığını söylüyordu.

Hannah Joy’un sert hatlarına doğru dudaklarıyla bir özür işareti yaparken, bir yandan da oturduğu yerde iki büklüm oldu ve sesini bastırmak için elini ağzının üzerine koydu. Orası Queensdale’den çok farklıydı. Orada ofis o kadar gürültülü olurdu ki Hannah sürekli olarak çalan telefonların ve öğrencilerin son marifetleri dosyalanırken evrak dolaplarından çıkan tangirtılar arasında kendi sesini duymakta zorlanırdı.

Orada, yani Beaumont’ta tek duyabildiği duvar saatinin sesiyle temizlik elemanının sessizce camları temizlerken çıkardığı garip tiz sesi.

Camın kenarında duran bitki yeni Chelsea Çiçek Şovu'ndan fırlamış gibiydi; yanındaki duvarda yeşil üniformalı öğrencilerin yaptıkları akla zarar çeşitlilikteki okul gezilerinin resimleri sergileniyordu. Ürdün. Dubai. Avustralya.

“Sizi Teach the World'den arıyorum.” Hannah gerildi, nabızı hızlandı. “Normalde bu yaptığımız bir şey değil, ama bize temmuz ayında müsait olabileceğiniz söylendi; biz de sizi Tanzanya'da açılan yeni bir pozisyon için aramıştık.”

“Pardon?” Hannah bacaklarını bir taraftan alıp öbür tarafa attı. Çorapları baldırlarını hiç de dostane olmayan bir şekilde sıkmaya devam ediyordu; saçlarının her geçen dakika daha da kıvrırcıklaştığını hissedebiliyordu.

Telefonun öbür ucundaki ses alçaktı. Kararlıydı. “Kısa bir süre önce boşalan yeni bir pozisyon var. Tüm Tanzanya çapındaki eğitim programımızın müfredatının koordinasyonunun yapılması gerekiyor. Sizi bizimle bir görüşme yapmanız için ikna edebileceğimizi umuyoruz.”

“Ben...” Hannah Joy'a, Joy ona baktı.

Hannah odadan çıkmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi.

Telefonu çenesinin altına sıkıştırıp koridora çıktı.

“Bakın.” İki kız ona gençlere has buz gibi bir küçümseme ifadesiyle bakarak yanından geçerken sesini alçalttı. Buklelerini alnından geriye doğru itti. “Bunu nereden duyduğunuzu bilmiyorum; çünkü temmuzda müsait değilim.” Öbür taraftaki ses sanki bunu çok komik bulmuş gibi “Bize böyle diyeceğiniz söylenmişti.” dedi.

“Nasıl yani?” Hannah acaba peşinde onu takip eden birileri mi var diye etrafına bakındı. “Bunu kim söyledi?”

Ardından jeton düştü. Steph.

Hannah Steph'i öldürmeyi düşündü. Üzerindeki döpiyesi yakar yakmaz, onu öldürecekti.

Terden kaşındı. Telefonunu omzuyla tutarak elini gömleğinin içine soktu ve terini silmeye çalıştı. Pek başarılı olamadı.

"Mesele şu ki Hannah, Teach the World'ün senin gibi birisine çok ihtiyacı var." Hannah içinden o sırada onu görseler böyle düşünmezlerdi diye geçirdi. Saatinin kayışı gömleğinin üst düğmesine takıldı ve ancak üç seferde elini gömleğinden ayırabildi. Koridorun sonundan gülüşmeler duydu; iki kızın onu izlediklerini gördü. Döndüğünde kızlar saçlarını aynı tarafa savurup kusursuz ve tıpatıp adımlarla uzaklaştılar.

Neyse artık. En azından onu kaydetmemişlerdi. Şu anda ihtiyacı olan son şey YouTube'a çıkmaktı.

"Ne dersin, Hannah? Gelip bizimle konuşmak ister misin?"

Tom'u düşününce, bunu yapamayacağını anladı.

Kelimeyi telaffuz etmek için kendini zorladı. "Hayır. Ben..."

"Bizi arayan şahıs senin gelip bizimle çalışmak için çok hevesli olduğunu söyledi." Ses kulağa cazip gelecek bir biçimde yükseldi. "Herhangi bir sorumluluk olmaksızın. Sırf sohbet için."

"Bilemiyorum." Hannah koridorda koyu yeşil renkli bir kapının açıldığını ve muhtemelen başka bir adayın dışarı çıktığını gördü. Koyu saçları kusursuz bir topuz biçiminde toplanmıştı ve çantasında her zaman yedek çorap bulunduran kadınlara benziyordu. Çıkışa doğru koridorda salına salına yürüdü. Sırtı dikti. Başı yukarıdaydı.

Hannah anında kendini küçücük hissetti. Dağınık ve yetersiz hissetti.

“Hannah?” Karşı taraf devam etti. “Oradaki çocukların inanılmaz olduğunu biliyorsun; yürekten gülümserler ve onlara sunulan en ufak bir bilgiye minnet duyarlar. Orada iki yıl yaşadım ve geri geldiğimde âdeta yaylanarak yürüyordum.”

Hannah en son ne zaman yaylanarak yürüdüğünü hatırlamıyordu. Tom’a rağmen. Onu bu kadar sevmesine rağmen.

“Hannah, bizi arayan kişi, senin öğretme aşkını yeniden keşfetmek istediğini söyledi. Sana söz veriyorum, bunu yapmanın en iyi yolu bu.

“Kim?”

“Bunu sana söyleyemem.”

“Hannah Ellison?”

Kapı yeniden açıldı ve çiçekli, yeşil bir kravatla çizgili takım elbise giymiş bir adam beklentiyle ona baktı.

Hannah geleceği önünde bir yol ayrımındayken elinde telefon öylece duruyordu.

Bu işe ihtiyacı vardı. Beaumont’ta olması gerekiyordu. Teach the World’le konuşmasının bir anlamı yoktu.

“Lütfen gel ve bizimle tanış, Hannah.”

Lanet olsun. Gidip sadece neymiş, ne değilmiş diye bakabilirdi. O kadar. “Ne zaman?”

Kendisine bir gün ve saat söylenince, bunları tükenmez kalemle eline yazdı.

“Gitmem gerekiyor. O gün görüşürüz.”

Kendisiyle mülakat yapacak olan kişi gözünü dikmiş ona bakıyor, parmaklarıyla kapıya vuruyordu. Sabırlı bir adam olmadığını belli idi.

“Hazır mısın, Hannah?”

“Tabii ki.” En güzel mülakat gülümsemesini takınarak içeri girdi.

“Burada ne işin var?”

“Etkileyici.” Steph geniş, beyaz, taş merdivenlerden çıkarak Hannah’nın yanına geldi. “İki saatlik ders arasında kendimi buralara sürüklüyorum ve aldığım teşekküre bak.”

“Pardon.” Steph yanında yürümeye başladığında, Hannah hâlâ telefon konuşmasını düşünüyordu.

“Nasıl geçti? Altın kaplı çay fincanları var mıydı?” Steph uzaktan görünen yemek binasının yakınında bulunan köknar ağaçlarının yanındaki süs havuzunu işaret etti. “Orada Koi balıkları var biliyor musun? Hem de sahici.”

Hannah başını salladı. “Okul arazisini gezmeye pek vaktim olmadı.”

Steph bir kolunu omzuna attı. “Eee, istediğin gibi gitti mi?”

Hannah suratını buruşturuyordu. “Dürüst olayım mı?”

“Tabii.” Steph onunla beraber ferforje kapılardan geçerek gerçek dünyaya çıktı. Önlerindeki yoldan vızıldayarak bir motosiklet geçti ve Hannah düğmeye basarak ışıkların değişmesini bekledi.

“Çok kötüydü.”

Steph şüpheyle ona baktı. “Hannah Ellison’a göre mi kötü, yoksa dünyada yaşayan diğer insanlar için mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, bir şeyleri iyi yaptığın zamanlarda bile bunun farkına varma konusunda berbatsın.”

Yeşil ışık yandı ve Hannah yolu geçmeye başladı. “Bu, doğru değil.”

“Öyle mi?” Steph peşinden geldi. “Peki, Ofsted teftişi olduğu zaman sana zayıf not vereceklerine emindin, ama sonra sana olağanüstü notu verdikleri zamana ne dersin?” Hannah kaldırıma ulaşmadan önce rehber bir köpeğe çarpmamak için yolunu değiştirdi. “Ya da tüm eğitim sertifikası eğitimimiz boyunca oradaki en kötü öğretmen olduğunu söyleyip durmana ne demeli?”

“Böyle bir şey yapmadım.”

Hannah sitemkâr bir ifadeyle ona baktı. “Matt’in benden kötü olduğunu düşündüğünden eminim.”

Steph başını salladı. “Hannah, Matt kesme işaretinin ne olduğunu bilmiyordu. Sen bile ondan kötü olduğunu düşünemezsin.”

“Peki. Tamam.” Hannah utandığını hissetti. “Neyse... Bugün gerçekten kötüydü. O kadar saçmaladım ki.” Üçüz bebek arabasını itmekte olan bir anneye yol vermek için yanlamasına yürüdü. “Mesela, tek kusurumun mükemmeliyetçi olmam olduğunu söyledim.”

“Eyvah.”

“Aynen. *Sırça Fanus*’u kimin yazdığını unuttum. O kadar çok terledim ki deri koltuğa yapıştım. Ayağa kalktığımda plaster sökülüyormuş gibi bir ses çıktı.”

Steph kısık sesle ıslık çaldı. “Tamam. Sen kazandın. Kötü bir gün olmuş.”

“Teşekkürler.” Hannah başını salladı. “Demiştin.”

“Ne oldu? Bu iş için ‘tüm sistemler ileri’ modundaydın hani?”

“Biraz dikkatim dağınıktı.”

“Neden?”

“Çünkü hemen öncesinde Teach the World’den bir telefon geldi. Tanzanya’da bir iş için gidip onlarla görüşmemi istediler.” Şüpheyi arkadaşına baktı. “Ama tabi senin bundan zaten haberin vardır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yapma. Onlarla irtibata geçen sen olduğunu biliyorum.”

Steph ellerini havaya kaldırdı. “Suçsuzum.”

Hannah inanmamış gibi başını salladı. “Gerçekten mi? Bunu başka kim yapmış olabilir?”

Steph gözlerini kaçırmadı. “Bilmiyorum. Ama o kişi ben değildim.” Hevesle Hannah’yı dürttü. “Peki, aklın çelindi mi? Aradıklarında ne oldu?”

“Hayır, çelinmedi.” Bu konuyu kapatmak en iyisiydi.

“Gerçekten mi?” Steph onu kaburgalarından dürttü. “Gerçekten mi?”

Hannah bu konuda konuşma fırsatının cazibesine ancak bir salise kadar karşı koyabildi. Ardından hemen bülbül gibi öttü.

“Evet.” Yutkundu. “Görüşmedeyken bunu düşünmekten kendimi alamadım. Soruları doğru dürüst dinlemiyordum bile.”

“Zaten orayı seveceğini hiç düşünmemiştim.”

“Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz, değil mi?” Hannah Tom’u düşündü ve suçluluk duygusu bir an için onu delip geçti. “Kahretsin. Şimdi ben ne yapacağım?”

“Bilmiyorum.” Steph ellerini önünde birleştirdi. “Ama madem bu konuyu açtın... LÜTFEN TANZANYA’YA GEL, LÜTFEN GEL, LÜTFEN GEL!”

Hannah başını salladı. “Yapamam.”

Steph devam etti. "LÜTFEN GEL, LÜTFEN GEL, LÜTFEN GEL."

Hannah gülmeden edemedi. "Zaten farklı bir pozisyon dan söz ettiler. Artık seninle aynı çamurdan kulübede kalabileceğimden emin değilim. Hatta aynı yerde kalıp kalamayacağımdan bile emin değilim."

"Sorun değil." Steph omzunu silkti. "Zaten dost canlısı birkaç hamam böceğiyle aynı eve çıkmayı planlıyordum."

"İğrenç." Hannah suratını buruşturdu. "Böcekleri hiç sevmem. Arjantin'deki pansiyonu hatırlıyor musun?"

Steph öğürüyormuş gibi yaptı. "Evet. O olay çok iğrençti ama. Senin çamaşır çantana yuva yapmaları..." Suratı buruş buruş bir kadın engelli motosikletiyle yanlarından geçerken, sola doğru adım attı. Ardından Hannah'nın kolunu çekiştirdi. "Aman Tanrım. Şu anda gerçekten heyecanlı görünüyorsun. Senin senelerdir böyle göründüğünü görmedim."

"Evet. Neyse. Gidemem." Hannah ayağıyla kaldırımı tekmeledi.

"Niye?"

"Şapşallaşma. Tom'u seviyorum da ondan."

"Hâlâ ülkeden çıkabilirsin. Duyduğuma göre yasalmış."

"Peki, ama ona kim bakar?"

Steph'in yüzü ışıltı ışıltı. "Bu hızla giderse gelecek hafta Everest'e koşarak tırmanacak. Onu merak etme."

"Daha çok erken." Hannah saatine baktı. "Kahretsin. Geç kaldım."

"Nereye?"

"Tom'un uzman randevusuna. Acele etmem gerek, sonra görüşürüz." Hannah caddede koşmaya başladı. "TAKSİ!"

Bir mucize sonucu biri durdu. "King's Lane Hastanesi'ne lütfen."

Hannah taksiye bindi ve kapıyı ardından hızla kapattı. Taksi hareket etmeye başladığında arkasına yaslandı ve eski püskü bir minibüs ve bir Ford Fiesta'dan oluşan şahane manzaraya baktı.

Tanzanya'ya gidemezdi. Bunun farkındaydı.

Ama pekâlâ da camdan dışarı bakıp hayal kurabilirdi.

Klinik Mektubu

Haziran 2015

Tom bekleme odasında oturmuş, Hannah'nın kapıdan girmemesi için dua ediyordu. Ona randevu zamanı olarak farklı bir saat söylemişti; ama Hannah'nın hayatında ilk kez o gün bir yere erken gitmeye karar verdiği takdirde uygulayacağı bir B planı yoktu. Hannah gelmeden doktorun onu çağırması şarttı. Ancak bu şekilde planı işe yarardı.

Sol kolunu ovuşturdu ve bir daha gerçekten onu bir parçasıymış gibi hissedip hissetmeyeceğini düşündü. O an için kolu, Tom'un uyanık geçirdiği her anı sanki ona karşı bir kampanya başlatmış gibi davranıyordu.

Hannah'nın fark ettiğini biliyordu. Endişe ettiğini de biliyordu. O yüzden, şu anda onu Dr. Malik'in yakınından bile geçirmemesi gerekiyordu. Hannah'nın bir bakışı onun kararlılığını bozabilirdi ve buna izin veremezdi. Bu durum ona ne kadar çok acı verse de.

Etrafına bakındı; sıralı sandalyelerin önünde duran beyaz ekranın ona kliniğin yarım saat gecikmeli olarak hizmet verdiğini söylediğini fark etti. Kahretsin. Parlak, sarı sandalyesinde

arkasına yaslandı; bir tıkanıklık sorunu yaşadığı bariz olan dışarıdaki tuvaletlerin pis kokusunu ciğerlerine çekti.

Etrafındaki sandalyeler, kendisinden yaşça oldukça büyük insanlar tarafından işgal edilmişti. Duyma cihazı kullanan beyaz saçlı insanlar, bir ömürlük tecrübe ve kahkahayla kırışmış yüzler. Yaşlı bir kadının bastonsuz yürüdüğünü gördüğünde içinde öfke duygusunun kabardığını hissetti. Ardından kadının yüzünden akan yaşları gördü ve utanarak oturduğu yerde öne doğru iyice eğildi.

Mavi üniformalı hemşireler çeşitli kapılardan içeriye girerek başkalarını çağırıyorlardı. Arada sırada etraflarındaki hastaların şaşkın bakışlarına ve sabırsızca iç çekmelerine aldırmadan ellerindeki bir listeyle aralarında konuşup gülüşüyorlardı. Hasta Kabul bölümünde çalışan genç adam çeşitli odalara farklı mesajlar taşıyıp duruyor, arada sırada pantolonunun arka cebinden sarkmakta olan cep telefonuna göz atıyordu.

“Tom Ellison?”

Tom başını kaldırdı.

“Evet.”

Beyaz tahtanın yanında duran hemşire onu duyduğuna dair herhangi bir işaret vermeden ve bir kelime etmeden yeniden ortadan kayboldu.

Gerçekten çok yardımcı olmuştu. Tom onu takip edip etmemekte kararsız bir şekilde oturduğu sandalyesinde doğruldu.

Hemşire geri gelmeden önce iki dakika geçti.

“Tom Ellison?”

“EVET.” Cevabı resmen bağırarak söylemişti. Tom yanında oturan ve şaşkınlıkla zıplayarak bluzuna kahve döken kadından özür diledi.

“Buradan buyurun.” Hemşire arkasındaki kapıyı işaret etti.

Tom son kez Hannah geldi mi diye kontrol etti. Görünürlerde yoktu.

Planının birinci bölümü tamamlandı ve o kapıya doğru tek başına topalladı. Yürürken lekeli, mavi pijamalar giymiş uzun boylu bir adamın kliniğin yanından geçtiğini gördü. Adam peşinden bir serum sürüklüyor, adımlarını yavaş ve tereddütlü atıyordu. Omuzları kamburlaşmıştı. Gözleri parlıyordu.

Tom ürperdi.

“Merhaba, Tom.” Dr. Malik yanına gelip onunla samimi bir şekilde tokalaştı. Tom’un hatırladığından daha uzun boyluydu.

“Nasılsın?”

“Eh işte... Bildiğiniz gibi.” Tom bastonunu gösterdi. “Daha iyi olabilir.”

“Anlıyorum.” Dr. Malik dar masasının arkasına geçti ve önünde duran ve içinde notlar bulunan sarı dosyanın sayfalarını karıştırdı. Tom telefonun yanında gri bir çerçeve içinde üç küçük çocuğun resmini gördü. O kadar sağlıklı görünüyorlardı ki. Gayet tasasız bir hâlleri vardı.

“Son zamanlarda kendini nasıl hissediyorsun bakalım?” Dr. Malik uzun parmaklarını birbirine kenetledi ve yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üzerinden Tom’a baktı.

“Fena değilim.” Tom başını salladı. Artık burada olduğundan şüphelerini dillendirmek içinden gelmiyordu. İçinde bunu yaptığı takdirde doktorun cevabından hiç hoşlanmayacağına dair korkunç bir his vardı. Devam etmek daha iyiydi. Umut etmek de öyle.

Hayır. Gerçeği öğrenmenin tam zamanıydı. Yavaş yavaş konuya girdi. Kelimelerini tartarak konuştu. “Fizyo programı-

ma çok sıkı çalışıyorum ve işe yarıyor gibi görünüyor. Sol elim daha hareketli. Yeniden kavrayabiliyorum.” Önüne baktı. İhtiyacı olan samimiyeti bulmaya çalıştı.

“Ama bazen hiçbir şeyi hiçbir şekilde tutamıyorum. Biraz da bacağım için endişeleniyorum... İlk başlarda iyileşiyor gibiydi.”

“Ama?”

Cesaretini topladı. “Ama bazen sanki kendine ait bir beyni varmış gibi. Esnediğimde şöyle bir şey yapıyor. Sanki... Darlaşıyor.”

“Anlıyorum.” Dr. Malik gözlerini kıstı, sonra da kaşlarını çattı.

Bu, çok umut vadeden bir yüz ifadesi değildi. Tom’un kalbi endişeyle çarpmaya başladı.

Dr. Malik öne doğru eğildi. “Evet, elimde fizyo notların var ve görüyorum ki ilk hedeflerinin çoğuna ulaşmışsın. Bir fincan çay demlemek. Dükkânlara yürüyerek gitmek.”

“Evet.” Kulağa çok önemsiz geliyordu. Eskiden uykusunda yapabileceği şeylerdi.

“Ayrıca işe geri dönmeyi planladığımı görüyorum.”

“Evet.”

“Yakında mı?”

“Evet.” Tom terlemeye başlamıştı.

“Anlıyorum.” Doktor yavaşça başını salladı. “Gerçekten hazır olduğunu hissediyor musun?”

“Umuyorum.”

“Umuyor musun?”

“Ee, tabii ki. Ama...” Nefes aldı. Sakinleşmeye çalıştı.

"Hâlâ çok yoruluyorum. Çok ağrım oluyor. Kolumda. Bir de omzumda." Bir anda kendine acımaya başladı. "Ben sadece şimdiye kadar çok daha iyi olmayı ummuştum."

Dr. Malik'in yorgun suratı anlayışlı bir ifadeyle aydınlandı. "Daha altı ay oldu, Tom. İyileşmen açısından daha bunlar ilk günler."

"Öyle mi?" Tom başını salladı. "Bana aradan sanki seneler geçmiş gibi geliyor." Hannah'yı düşündü. "Normale dönmem gerek. Daha önce nasılsam, öyle olmam gerek."

Dr. Malik dudaklarını sıktı. "İşin aslı Tom, normal sözcüğünü yeniden tanımlaman gerekebilir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Dr. Malik bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Demek istediğim, fonksiyonların tam olarak önceki hâline dönmeyebilir; neler olacağını bilemeyiz. Umutlanman gayet doğal; herkes eskiden olduğu gibi olmak ister. Ama bazen bu... Mümkün olmaz." Tom gözlerini dikmiş doktora bakıyor, beyni tüm gücüyle bu laflara direniyordu.

"Mümkün olmaz mı?"

"Maalesef, hayır." Dr. Malik'in bakışları ondan ayrılmadı.

Tom bunu kabullenemedi.

"Ama..."

Dr. Malik araya girdi. "Tom bağımsız bir şekilde yürüyor olman ve sol elini az da olsa kullanıyor olman hep umut olduğuna dair işaretler. Umut her zaman vardır."

"Yani gerçekten tam olarak iyileşebilir miyim? Eskisi gibi olabilir miyim?"

Dr. Malik iç çekti ve elini kırılgan saçlarının arasında dolastırdı. "Pek olası değil, Tom. Senin iyileşmekten kastettiğin şekilde değil."

Tom öfkелendiğini hissetti. “Yani bana vazgeçmemi mi söylüyorsunuz?”

“Tabii ki hayır.” Dr. Malik başını salladı. “Sana bunu hiçbir zaman söylemem. Sadece beklentilerini gerçeğe uydurmanda fayda var. Eski işine dönmek için acele edersen iyileşmeni yaşıatabilirsin.”

“Ama çalışmam gerek.” Bundan sonra tutunabileceği tek şey işi olacaktı. Hannah’yla konuştuğundan sonra. Onu hayata bağlayan tek şey buydu. “Kendimi o kadar... Lüzumsuz hissediyorum ki.”

“Anlıyorum. Ama belki biraz daha beklesen, daha iyi olur. Bu büyük kazanımlara devam etmen gerek; ayağının sıçraması gecikmiş bir irtibata işaret ediyor olabilir. Tedavin için şimdi yavaştan almazsan fonksiyonlarını yeniden kazanma konusunu riske atabilirsin.”

Tom yumruklarını sıktı. Daha doğrusu, birini sıkabildi.

“Beni merak etmeyin.”

“Tom.” Dr. Malik omuzlarını dikleştirdi. “Gerçekten de cesaretini kırmaya çalışmıyorum. Şu ana dek inanılmaz derecede iyi gelişme gösterdin. Ama sol tarafın hiçbir zaman eskisi gibi olmayabilir. Senin için alçı deneyebiliriz. Ya da biraz botoks elinin ve kolunun hareketine yardımcı olabilir. Ama eskisi gibi bir özgürlük ve esneklikle hareket etmen pek mümkün görünmüyor. Üzgünüm.”

“Ama daha çok fizyoterapi yapabilirim.” Buna karşı koymasına gerekiyordu. “Daha çok çabalayabilirim.”

“Mesele sadece daha çok denemek değil. Kendini çok zorlarsan, daha fazla zarar verebilirsin.” Dr. Malik başını salladı ve Tom engel olamadığı bir öfke hissetti.

Dr. Malik'in bakışları yumuşaktı. "Tom, lütfen. Lütfen, bana kulak ver. Biraz daha zamana bırakman gerek. Uyum sağlaman gerek. Ailene sana zaman tanımalarını, sana yardımcı olmalarını söyle. Sana destek olmalarına izin vermelisin."

Tom Hannah'yı düşündü. Hannah onun için günlerini planlarken alnında oluşan o derin çizgiyi düşündü.

Yaptığı fedakârlıkları düşündü.

Artık yapmayacaktı.

O anda, buna karar verdi.

"Tamam." diye başını salladı. "İşe ne zaman geri döneceğimi bir süre daha düşünürüm." Elinden geldiğince dik oturdu. "Ama pes etmeyeceğim. Asla. Bundan çok daha iyi duruma gelebileceğimi biliyorum."

"Harika." Dr. Malik konuşmanın başından beri ilk kez samimiyetle gülümsedi. "Şimdi, seçeneklerini konuşalım."

"Harika bir fikir." Tom başını sallayıp dinlemek için hafifçe öne eğildi.

Yarım saat sonra, bir soluklanma ihtiyacı hissederek dışarı çıktı. Toparlanmak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ama fırsat bulamadı. İsmi duydı ve Hannah'nın koşar adımlarla yanına geldiğini gördü. Omzunda yeşil renkli sırt çantası asılıydı. Saçları bağlı değildi. Taytının dizinde kocaman bir delik vardı.

Suratındaki sevgi ifadesi Tom'un nefesini kesti.

"Topuklularla koşabildiğimi bilmiyordum."

"Kayboldum." Hannah aniden durunca, ayakkabıları gıcırdadı. "Pediatri bölümüne gitmişim. Bunca zamanı burada seninle geçirdikten sonra yolumu bulabilmem gerekirdi." Parmak uçlarına yükselip onu dudağından öptü.

“Nasıl gitti? Doktor ne dedi?”

Bakışları öylesine hevesliydi ki. Ona o kadar inanıyordu ki.

Tom duraksadı. İç sesini dinledi.

Sonra, konuşmaya başladı.

20

Tom solgundu. Konuşmaya başlamıştı; ama bir anda durdu. İçine bir nefes çekti.

Hannah endişelendi. “Tom? Her şey yolunda mı?”

Tom’un suratında farklı duyguların belirip silindiğini fark etti. Sonra, ifadesi duruldu. Netleşti.

Tom gülümsedi. “Eski halime hızla geri dönmeye başladığımı söyledi.”

“Sahi mi?” Hannah gözlerini yumdu. Henüz bu habere tam olarak inanamıyordu. Fazla iyimser bir haberd. Çok iyimserdi. Gözlerini açtığında Tom hâlâ gülümsüyordu. “*Sahi mi?*” dedi yine.

Tom “Evet.” diye başını salladı. “Harika bir haber, değil mi?”

Hannah hızla başını salladı. Bir şeyi kontrol etti.

Hayır. Hayal görmüyordu.

Tom onu öptü. “Tüm o fizyoterapi seansları işe yaramış. Kolumun ve bacağımın yakında tamamıyla normale döneceğini söyledi.” Bu sözlerin ardından, Hannah’yı felçten sonra ayakta tutan kararlılık silinmeye başladı. Gözleri dolunca, ağlamamak için gözlerini kırptırdı.

“Harika bir haber!” Hannah’nın mutluluğu Tom’un yüreğini kabarttı. “Eskisi gibi yürüyebilecek misin?”

“Evet.” Mutlulukla ona baktı.

“Kolun da daha mı iyi olacak?”

“Doktor öyle dedi.”

“Ya elin?”

“Evet!” onu tekrar öptü.

“İnanılmaz bir şey.” Hannah ona sarıldı. “Aferin sana.”

“Teşekkürler.” Hannah’nın elini sıktı. “Gidip kutlayalım mı?”

“Kesinlikle.” Hannah çıkışa doğru yanında ilerlerken, açık mavi renkli bir önlük giymiş, hastane ayakkabıları kan lekeleleriyle kaplı bir doktora çarpmamak için yana çekildi.

Kollarını havaya kaldırdı ve son altı aydır hissettiği tüm endişenin ve baskının omuzlarından kalkmaya başladığını hissetti. “Buna inanamıyorum.”

“Ben de.” Tom sağ kolunu sıkıca beline sardı. “Ben de inanamıyorum. İşe geri dönebileceğimi de söyledi.”

“Muhteşem.” Onun için öyleydi. Hannah Tom işe geri döndüğünde, kendisinin ne yapacağını merak etti. Sonra, kendisini suçlu hissetti. Bencillik ediyordu. Kendisini düşünmenin sırası değildi. Bu, Tom’un günüydü. Mutlulukla seke seke yürürken, bir hemşire tarafından tekerlekli sandalyede bahçeye çıkarılan mor gecelikli bir kadına çarpmaktan son anda kurtuldu.

“Çok özür dilerim.” Hemşire onu azarlar gibi cık cık etti. Hannah Tom’a döndü. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Sen tekerlekli sandalyedeyken insanların nereye gittiklerine bakmalarına çok kızdığımı hatırlıyorum.”

“Ben de.” Tom hafifçe öksürdü ve çıkışa yaklaşırlarken bakışlarını başka yöne çevirdi. Sesindeki bir şey Hannah’yı endişelendirdi.

Hannah durup ona baktı. “Tom? Bana her şeyi anlattığına emin misin?” Tom gözlerinin içine baktı. “Evet.”

Hannah hâlâ emin değildi. “Gerçekten mi? Her şey kulağa biraz fazla iyi geliyor.”

“Evet.” Tom ciddiyetle başını salladı. “Daha iyiye gideceğim. Tıpkı eskisi gibi olacağım.” Sırıttı. “Ama belki de futbol da daha da iyi olabilirim.”

“Mümkün değil.” Hannah onu öptü. “Vay canına. Ne güzel bir gün. Güneş bile senin için parlıyor.” Hastanenin kapısından çıktılar ve göğşe baktılar. “Harika olduğunu biliyor muydun?”

“Teşekkürler.” Hannah’nın başını öptü. “Sensiz asla başaramazdım.”

“Hayır, başarabilirdin.”

“Hayır.” Başını salladı. Hannah’nın bakışlarındaki aşk nefesini kesti. “Teşekkür ederim.”

“Affedersinizzzzz.” Kıvrık, sarı saçlı bir çocuk göğsüne sıkı sıkı bastırıldığı plastik bir su şişesiyle hızla yanlarından geçti. Annesi de hemen ardındaydı ve çocuk otoparka fırlamadan önce onu yakalamak için koşarken atkuyruğu arkasında sallamıyordu. Koşarken arkasına dönüp özür diledi.

Tom ve Hannah birbirlerine bakıp gülümsediler. Hannah ona hiç o denli yakın hissetmemişti ve asla o kadar sevildiğini hissetmemişti.

Bunlar yeterdi. Tanzanya konusunu telafi için olanlar yeterliydi. Tom onu mutlu edebilirdi. Artık buna emindi.

Hannah otoparkta bir ninni duyunca kulak kesildi. Hastanenin etrafını çeviren çitlerin orada park hâlinde duran beyaz renkli bir minibüs görene dek etrafına bakındı.

“Dondurma!” Tom’u kolundan çekiştirdi. “Gidip birer dondurma alalım.”

Tom burnunu kırıştırdı. “Aklımdan bira geçiyordu.”

“Ay, haydi. Bir tane. Lütfen?”

“Tamam, peki.” Minibüse doğru yürüdü. “Ben alırım.”

Hannah tereddüt etti. “Emin misin? Taşıman biraz zor olabilir.”

“Hannah.” Elini kaldırdı. “Yapabilirim, tamam mı? Artık durumum tıbbi olarak da onaylandı.”

Hannah başını salladı. “Pardon. Hâlâ bu habere alışmaya çalışıyorum.” A&E tabelasının önündeki dar bahçeyi işaret etti. “Seni orada bekliyorum.”

Tom topallayarak giderken bir süre ardından baktı. Uzun boylu ve esmer kocası.

Cesur kocası.

Sevgili Tom’u.

Çimlere doğru yürürken aldığı güzel habere bir tılsım gibi sarıldı. Hastane personeli kimlik kartlarını çıkarıp güneş gözlüklerini takarken, ufak yeşillik alana yayılmaya ve güneşlenmeye başlamıştı. Boş bir alan görünce oraya yöneldi.

Arkasından bir sondaj çalışması sesi geldi.

Demek bu yüzden etraf sakindi.

Yine de yere uzandı, solundaki güllerin kokusunu içine çekti ve kaldırımdaki çalışmadan üstüne doğru esen sarı renkli tozlara aldırış etmemeye gayret etti. Dirseklerinin üstüne da-

yandı, yaşlıca bir adamın tek yönlü sistemde dikkatle yanlış yönde ilerlediğini gördü. Adam boynunda bir stetoskop olan bir yayayla burun buruna geldiğinde, güneş arabasının gümüş renkli tamponunda parıldadı.

Reflektif yelekler giymiş işçiler etraftan çöp topluyorlardı ve kırmızı renkli bir vinç Tom'un onca ay önce kaldığı yeşilli siyahlı binanın tepesinde mahmur mahmur sallanıyordu. Hannah o pencerelerden birinden temiz hava almak için yanıp tutuşurken dışarı baktığını hatırlıyordu. Umuda aç olduğu zamanlardı.

Çok şanslıydı.

Bunu biliyordu.

Artık Tom iyiye gittiği için ne yapacağına karar verebilirdi. Her şeyi yeni baştan düşünebilirdi. Bir plan yapabilirdi. Hayatını onunla birlikte yeniden inşa edebilirdi.

"99 Flake?" Tom tepesine dikildi.

Hannah elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Tom sallana sallana yanına oturmaya çalıştı. Hannah elini onun dizine koyup dondurmasını yaladı.

"Hımm, harika." Dondurmasının külahını ısırdı. "Hayat bu işte, değil mi?"

Tom dondurmasının üstündeki çikolata parçasını bir ısırıkta bitirdi. "Öyle." Çenesine minik bir parça çikolata yapıştı.

Sondaj çalışması yine başladı.

"BELKİ DE DEĞİLDİR." Elleriyle kulaklarını kapattı.

Hannah kıkırdadı.

Gürültü yine kesildi.

"Eee, mülakatın nasıldı?"

Eyvah.

“Şey...” Hannah ayağıyla çimleri eşeledi.

“Anlatsana.” Tom’un gözlerine bakamadı. İşi alsa, onun ne kadar mutlu olacağını biliyordu. İşini eskisi gibi çok sevmesini istediğini biliyordu.

Hayır. Yalan söyleyemezdi.

“Aslında, çok iyi geçmedi.”

“Öyle mi?” Tom sakın sakın dondurmasını yalamaya devam etti. “Neden?”

Çünkü dikkatim fena hâlde dağınıktı.

Yok. Bunu söyleyemezdi.

Hannah dikkatini dondurmasına verdi. “Bilmiyorum. Olmadı işte. Benim için doğru olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?” dedi Tom burnunu kırıstırarak.

“Beaumont’un fark yaratabileceğim bir yer olduğunu sanmıyorum. Oradaki çocuklar zaten dünyayı yönetecekler.”

“Ama orada *daha* faydalı olabileceğine eminim.” Tom ona kaçamak bir bakış fırlattı. “Daha ufak sınıflar. Daha iyi kaynaklar.” Omuzlarını silkti. “Nick’in arkadaşı oraya bayılıyor.”

“Biliyorum.” Hannah dondurmasını bitirip külahını yemeye koyuldu. “Ben de sana ve Nick’e bu mülakatı ayarladığınız için minnettarım. Ama içimden orada olmak istemenin geldiğine emin değilim. Belki de artık...” Elini uzatıp çimlerin arasından bir papatya kopardı. “Farklı bir şey yapma vaktim gelmiştir.”

Tom ona baktı. Doğrudan suratına baktı. Merakla onu süzdü. Hannah’ysa huzursuz oldu. “Neyin var, Tom?”

“Sana bir şey söylemem gerek.”

Hannah hava sıcak olduğu hâlde ürperdi. Ciddi ifadesiyle dalga geçmeye çalıştı.

“Ne oldu? Yine en sevdiğim kurabiyeleri mi aşırdın?”

“Onlar benim canımdan değerli.” Tom başını sallarken gü-lümsedi. “Buna cesaret edemem.”

“Eee?”

Tom tişörtünün kenarını kıvrırıp duruyordu. Sesini alçalttı. “Bugün Teach the World’ü aradım.”

Hannah şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ne yaptım de-din?”

Tom ona baktı. Bakıp hemen başını çevirdi. Tereddütlüydü. “Onları senin için aradım, H.”

Hannah buna bir anlam veremedi. “Onları *sen* mi aramış-tın?”

Tom gülümsemeye çalıştı. “Evet.”

Hannah’nın aklı fena hâlde karıştı. Heyecanlandı. Şaşırdı. “Ama neden? Hem oradan nasıl haberdar oldun? Ne zaman...”

Tom uzanıp elini tuttu. “Sana yolladıkları mektubu bul-dum. Birkaç haftadır biliyorum.”

Eyvah. Hannah suçluluk duygusundan midesinin bulandı-ğın hissetti. Dondurma her an midesinden fırlayacak gibiydi.

“Çok özür dilerim.” Tom’un parmaklarını sıktı. “Bu şe-kilde öğrendiğin için çok üzgünüm.” Ona güven vermeliydi. Bir yere gitmediğini anlatmalıydı. “Ama endişelenecek bir şey yok.” Tom’un elini kaldırıp öptü. “Sen felç geçirmeden önce başvurmuştum. Biz... Birbirimize yeniden âşık olmadan ön-ceydi.”

“Biliyorum.” diye başını salladı. “Kendini kötü hissetmeni gerektirecek bir şey yok.”

Hannah'nın gözleri doldu. "Ama kötü hissediyorum. Bunu öğrendiğin için kendimi berbat hissediyorum."

Tom huzurlu gözüktüyordu. Kararlıydı. "İyi ki öğrenmişim."

Hannah başını salladı. "Hayır, iyi değil."

"Hayır. Bilmem gerekiyordu."

Tom ona döndü ve samimi bir ifadeyle ona baktı. Suratına bir kararlılık çökmüştü.

"Gitmeni istiyorum, H."

Hannah ona bakakaldı; kalbi bir an duracak gibi oldu ve Tom'un dediğine inanamadı.

Tom elini tuttu. "Bir uçağa atlayıp gitmeni istiyorum."

Papatya zinciri

Haziran 2015

Tom'un sözleri Hannah'da umduğu etkiyi yaratmadı.

Hannah suratını buruşturdu. "Yani, yaşadığımız onca şeyden sonra bir anda benden kurtulmaya mı karar verdin?" Gözleri doldu ve dondurma külâhının ucu yere düştü.

Bu, kötüye işaretledi. Hannah asla yediği bir şeyin yere düşmesine izin vermezdi.

"Tanrım, hayır." Hannah ağlamaya başlayınca, kolunu omzuna attı. "Hayır. Senden asla kurtulmak falan istemiyorum."

Kalmasını ne kadar istediğini bilseydi keşke diye düşündü.

"O hâlde, neden?" Gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Beni sevmiyor musun?"

Tom dişlerini sıktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Birlikte ge-

çirdiğimiz son birkaç hafta hayatımızın en güzel zamanıydı. Bunu biliyorsun.”

Hannah suratında şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Tom onu yanağından öptü. Yanağı tuzluydu.

“O zaman, neden bunu söylüyorsun?”

Merakla ona baktı.

“Çünkü mutlu olmanı istiyorum.” Hannah’nın yanağından aşağı akan rimel lekesine baktı. “Ama planladığım gibi olmadı.”

“Ama ben mutluyum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Artık istediğim tek şey bu.”

Tom onun parmaklarını sıktı. “Ama öyle değil, değil mi?” Doğru sözcükleri düşündü. “O yüzden de gitmen gerektiğini düşünüyorum. Artık kesinlikle iyi olacağımı biliyoruz. Şimdi sıra sende.”

“Hiç mantıklı değil.”

“Gayet mantıklı.” Bu durum Tom’u mahvediyordu. O konuşmayı yapabilmek için gerçekten de içki içmek istemişti. Bir Cadbury dondurması aynı işi görmemişti.

Yutkundu. “Bence gitmek istiyorsun. Kendine karşı gerçekten de dürüst olursan bunu anlarsın. Birlikte geçirdiğimiz hayatın ötesine bakarsan, bence daha fazlasına ihtiyacımız var. Bence büyük bir yanın gitmek ve bu işi yapmak istiyor.”

“Ama bekleyebilirim, Tom.” Taytındaki deliği çekiştiriyordu. Delik hızla ayak bileğine doğru ilerliyordu. Omuzları Tom’un kolunun altında öylesine gerilmişti ki her an kopacak gibiydi. “Sen daha iyi olana dek bekleyebilirim. Birlikte gidebiliriz.”

Bakışlarını taytından ayırdı ve papatyaları koparmaya koyuldu. Bir. İki. Üç.

Yüreği kurşun gibi ağırlaşmıştı. Tom'un o tür bir yolculuk yapması muhtemelen seneler alacaktı.

"Hayır. Şimdi gitmeni istiyorum."

İstemiyordu. Hem de hiç istemiyordu.

Ona gerçeği söylemek için yanıp tutuşuyordu. Dr. Malik'in gerçekte neler söylediğini anlatmak istiyordu.

Hayır.

"Bak, sensiz olma düşüncesine dayanamıyorum." Güçlkle konuşuyordu. "Ama mutlu olmanı istiyorum."

Hannah inatçı bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Güzel. O zaman, burada kalıyorum."

"Hayır." Tom başka ne diyebileceğini bilemiyordu. "Benimle mutlusun. Ama işinde mutlu değilsin. Ya da bir işin olmadığı için."

"Gayet iyiyim."

"Seni tanıdığımı unutmuyorsun, değil mi H? Mutsuz olduğunun belirtilerini görebiliyorum."

"Hangi belirtiler?"

Tom içinden gelmediği hâlde neşeli davranmaya çalıştı. "Televizyonda safariler gördüğünde gözlerinin doluşu. Steph her seyahatinden söz ettiğinde gözlerinin parıldayışı. Sen de gitmek istiyorsun."

"Hayır." Hannah başını salladı. "Senden vazgeçmek istemiyorum."

"Benden vazgeçmiyorsun ki. Sadece bir seneliğine. Hem belki seni ziyaret edebilirim." Bunu yapamayacağını biliyor-

du; ama Hannah'nın evet demesini istiyordu. Kalbi paramparça olacaktı; ama iyi bir şey yapmak istiyordu. Onun için bir şey yapmak istiyordu.

"Ama..."

"Tom lafını kesti. "Hannah, oraya gitmezsen kendimle asla barışık olamam. Anlıyor musun?"

"Ben de gidersem asla olamam."

Hannah'nın sesi hayır, gözleri evet diyordu. Tom gözlerinin parıldamaya başladığını fark etti.

Hannah başını salladı. "Hayır, Tom. Olmaz. Bunu yapmayacağım."

Onu ikna etmeliydi. Bunu *mutlaka* yapmalıydı.

Hannah'ya biraz sokuldu. Hannah o sırada papatya zinciriyle uğraşıyordu. İncecik, yeşil saplarında delikler açıyor, çiçekleri birbirine geçiriyordu.

"Hayatın bir tek benden ibaret olamaz. Daha fazlası olması gerek. Sana ait bir şey olmalı."

Hannah son saptada da bir delik açtı.

"Sadece bu konuyu düşün, Hannah. Lütfen."

Hannah papatya zincirini Tom'un avucuna koydu.

Tom ısrarla devam etti. "Seni seviyorum, H. Ama bir sene dilediğini yap. Gidip eski Hannah'yı geri getir. Kıkırdayan, parlak kırmızı giysiler giyen ve sürekli konuşan o cıvılcıvılcı kadını geri getir."

"Pardon." dedi Hannah suratını asıp. "Arada sırada da olsa susuyorum."

Tom onun hafiften gülümsemeye başladığını gördü.

İstediklerini neredeyse elde etmişti.

İçinden ağlamak geliyordu.

“Ben de burada kalıp iyileşmeye bakarım.”

Ya da bunu yapamam.

Hannah şaşkın şaşkın ona baktı. “Julie ne olacak? Bebek? Ya sen? Hepinize kim bakacak?”

Tom’un hiçbir fikri yoktu.

“Bana kimsenin bakması gerekmiyor. İyileşiyorum. Unuttun mu?”

“Tamam.” Hannah’nın bakışlarından ona inanmaya başladığını fark etti. “Ama...”

“Şimdi ne oldu?” Tom buna daha fazla devam edemeyecekti?

“Ama seni özleyeceğim.”

O anda, sesinden bir şeyi anladı. Son cümlesindeki ses tonu bir şey anlatıyordu.

Kabulleniş.

Başarmıştı. Hannah gidecekti.

Tehlikeli bir an için, Tom tereddüt eder gibi oldu. Hannah’nın fikrini değiştirebilirdi. Bunu yapmak çok kolaydı.

Ama yapmadı. Yapmayacaktı.

“O zaman, bir yere gidip bunu kutlayalım.”

“Peki.” Parmaklarıyla Tom’un dudaklarını okşadı. “Teşekkür ederim, Tom. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Tom ağlamamak için dudağını ısırdı.

21

Hannah telefonuna baktı. Mesajlar peş peşe ve büyük bir hızla geliyordu.

Kahretsin. Fermuar bozuldu. Ödünç alabileceğim fazla sırt çantan var mı? Sadece evimin yarısını alsa yeter.

Hannah gülüp Steph'e geri mesaj yazdı. Şey... Tabii. Dans etmek için yanıma aldığım şu ufak gümüş renkli çanta var. Cüzdanın ve CİDDEN denersen birkaç sakız sığar.

Yatak odalarındaki büyük gardırobu açtı. Kapak hafifçe yere sürtündü; Hannah parmağını dolabın kapağında gezdirirken, Tom'un insanın gözüne birkaç yüz tane gibi gözüken parçaları birleştirip monte ettiği gün geldi. Tam beş saat sürmüştü ve talimatlarda söylenenden çok daha fazla bira içmesi gerekmişti. O öğleden sonra, Tom'un sürekli olarak savurduğu küfürler arasında GCSE deneme sınavlarını okuduğunu hatırlarken gülümsedi.

Bir mesaj daha geldi.

Çok teşekkürler. Uçuşta Malteser vereceğim kişiler listesinden çıktın.

Hannah yanına ne almaya karar vermeye çalışırken, gardırobundaki giysilere göz attı. Gri eteğini ve siyah döpiyesini keyifle bir kenara itti. Artık bunlara ihtiyacı yoktu. Parlak

pembe ve mavi renkli yazlık elbiselerini ve şortlarını çıkardı. Uzun, mor renkli bir etek. Gümüş renkli bir fular. Şıpidık terliklerini ve turkuaz renkli sarongunu da alıp hepsini yatağın üstüne fırlattı.

Evet. Valizi neredeyse hazır sayılırdı.

Steph'ten bir mesaj daha geldi. Ama bana gelirken kahveyle bir kek alırsan seni affedebilirim.

Hannah yanıt verirken yatağa oturdu. Anlaştık.

Telefonunu cebine koydu ve Tom'la son dört senedir paylaştığı yatak odasına göz gezdirdi. Ayak parmaklarını kalın ve beyaz renkli halıya gömdü, onu o korkunç sabah yerde yatar-ken bulduğu noktaya baktı.

Bu olay sadece altı ay önce olmuştu; ama her şey değişmişti. O sabah kollarında nasıl uyandığını düşündü. İkisine de birer fincan çay yapmak için sessizce yataktan çıkmadan önce nasıl uyurken onu izlediğini düşündü. Çayını içmek için doğrulduğunda nasıl ağır ağır gülümsediğini. Nick onu işe geri döndüğü ilk gün almak için geldiğinde nasıl el salladığını.

Artık her an değerliydi.

Tom arabaya binerken çok daha iyi gözüküyordu. Hâli aynı eskisi gibiydi. Yine avukat Tom gibi gözüküyordu. Koyu renkli bir takım elbise. Parıldayan gözler. Bir tarakla karşılaşmış gibi gözükken saçlar. Güçlü ve kendine yetebilecekmiş gibi gözüküyordu.

Onsuz iyi idare edecekti.

Onca hafta birlikte o kadar çok vakit geçirdikten sonra, bir yanı bir parça hüznünlendi.

Ama bir yanı da oradan gitmek için can atıyordu.

Yatağa uzandı ve odanın kokusunu içine çekti. Odalarının kokusunu içine çekti.

Telefonu titreşime geçti. Yine Steph'ti. İyi misin, kızım? Duygusallaşmıyorsun, değil mi?

Yanakları kızardı. Olabilir.

O zaman derhâl doktora git. Aşı vakti. Oralarda tifo falan kapıp keyfimi kaçırmamı istemiyorum.

Hannah saatine baktı. Steph haklıydı. Evden çıkmalıydı. Koridora çıktı ve etrafa bir daha baktı. Tom'un kancada asılı olan paltosunu gördü. Yıpranmış spor ayakkabıları yerde duruyordu. Çok sevdiği plak çantası da radyatöre yaslanmıştı. Hannah onu ilk gördüğü günü hatırlayıp gülümsedi. Frith Sokağı'ndaydı. Çok seneler önce.

Steph yine mesaj attı. "Han? Doktora gitmek için yola çıktın mı? Çıkmadıysan, derhâl gözlerini sil ve evden çık."

Hannah gülümsedi; ama bir şey biraz daha orada kalmasına neden oldu. Tom'un tıraş losyonunun kokusunu hissetti. İlk ve en büyük yiyecek kavgalarını hatırladı... Birbirlerine krema ve limonlu turta fırlatmışlardı. Nasıl güldüklerini hatırlıyordu. Sonra da temizlenmek için nasıl birlikte duş aldıklarını.

Bir anahtar sesi duyunca umutlandı. Belki de Tom eve erken gelmişti. Bir içki içmeye ve konuşmaya gidebilir, her saniyeyi değerlendirebilirlerdi.

Hızla kapıya gitti.

"Seni gördüğüme sevindim." Julie'den birkaç saniye önce şişkin karnı içeri girdi. Suratı kızarmıştı; çantasını yere bırakmadan önce eliyle suratını yelpazeledi.

"Selam." Hannah Tom gelmedi diye biraz hayal kırıklığına uğramıştı. "N'aber?"

“Fena değil.” Julie hafifçe karnına vurdu. “Bu etten kemikten jimnastik topunu taşıyorum işte.”

“Harika.” Hannah huzursuz oldu. Doğal davranamayacağını hissetti. Julie’nin Hannah’nın gidişine verdiği tepki en hafif ifadeyle sessiz olmuştu.

Hannah anahtarlarını bacağına vurdu. “Tanzanya için birkaç aşı olmaya gidiyorum.”

“Tabii.” Julie omuzlarını silkti. “Demek hâlâ gidiyorsun?”

“Evet.” Hannah kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Tamam.” Julie başını sallayıp mutfağa yöneldi.

Hannah da dönüp peşinden gitti. “Bak, Jules. Yoksa gidiyorum diye endişeli misin? Bildiğin gibi bu Tom’un fikriydi.”

Julie sakın bir tavırla su ısıtıcısını çalıştırdı. “Evet. Biliyorum.” Ona baktı. “Çay?”

“Hayır, teşekkürler.” Hannah anahtarlarını hiperaktif bir çocuk gibi salladığını fark etti. Hemen cebine tıktı.

Julie dolaptan bir çay poşeti aldı. Omuzlarının duruşu Hannah’nın savunmaya geçmek istemesine, yargılanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

“Bak.” Julie çayına şeker atıp büyük bir hızla karıştırırken durdu.

“Ne oldu?” Julie başını çevirip ona baktı.

Hannah’nın söylemek istediği her şey dudaklarında donakaldı. Julie’nin yanağından bir damla yaş süzülüyordu.

“Jules?” yanına gitti. “İyi misin?” Nabızı hızlandı. “Bebek iyi mi?”

“Evet.” Julie omuzlarını sarkıttı. “Bebek iyi.” Sonra da hiç kırarak ağlamaya başladı.

“Neden biraz oturmuyorsun?” Hannah Julie’nin kolunu tuttu. “Çayını ben getiririm.” Fincana baktı. “Ama çayı iyi karıştırdın doğrusu.” Julie’yi mutfak masasına götürdü.

Julie inleyerek oturdu ve eliyle suratını yelpazeledi. Daha da fazla gözyaşı akitınca, Hannah kurabiyelere bir zarar gelmesin diye kurabiye kutusunu kaldırdı.

Bir sandalye çekip karşısına geçti. “Sorun ne? Ne oldu?”

Julie’nin verdiği yanıt ağlama sesleri arasında kayboldu. Hannah’nın ilk olarak anladığı tek şey ‘yüksek’ sözcüğü oldu.

İyi bir başlangıç olmanıştı. Julie’nin elini tuttu.

“Bak, bir daha sormak istiyorum. Bebek iyi mi?”

Julie başını evet anlamında sallar gibi oldu.

“Şükürler olsun.” diye derin bir oh çekti. “Ne oldu peki?”

“Tansiyonum. Çok. Yüksek.” Julie sözcükleri hıçkırıkları-
nın arasından güçlükle söyleyebilmişti. Sonra, Hannah’ya bak-
tı ve suratını buruşturdu. On beş yaşındaymış gibi gözüküyordu. “KORKUYORUM.”

Hannah Tom’un geçirdiği felci düşününce, içini bir korku kapladı. Julie’ye sarıldı, onu öylece tuttu ve hıçkırıkları dinmeye başlayana dek uzun saçlarını okşadı.

“Sana ilaç verdiler mi? Yüksek tansiyon için yani.”

“Evet.” dedi Julie tiz bir sesle. Güçlükle konuşuyordu.

“Güzel.” Hannah geri çekildi. “Ne yaptıklarını biliyorlar. Baksana, Tom’a ne kadar faydalı oldular. Tamamıyla iyileşecek.”

Julie ağzını açtı. Vazgeçip kapattı. Gözlerinden yine yaşlar aktı. “Hâlâ korkuyorum.”

Hannah cebinden tortop edilmiş bir kâğıt mendil çıkardı.

“Tabii ki korkuyorsundur. İçinde minnacık birisi var.” Julie’nin karnını elledi. Çok sertti. Çok da ılıktı. “Ben de çok korkardım.” Julie biraz rahatlar gibi oldu. Burnunu silip ona baktı. “Ya sen ne durumdasın? Gideceğin için korkmuyor musun?”

“Evet.” dedi Hannah başını sallayarak. “Çok korkuyorum.”

“Neden?”

Hannah iç çekti. “Buradan gidip Tom’u geride bırakmanın yanlış şey olabileceğinden korkuyorum.”

Julie gözlerini kâğıt mendille sildi; ama bir şey demedi.

Hannah devam etti. “Benden bir şey gizlediğinden endişeleniyorum.” Hannah bunu söylediği anda doğru olduğunu fark etti. “Dediği kadar iyi durumda olmadığından şüpheleniyorum.”

“Neden öyle yapsın ki?” Julie çayından uzun bir yudum aldı. “Resmen çılgınlık olurdu.”

“Biliyorum, ama...” Dikkatle Julie’nin suratını süzüp, haklı olup olmadığını anlamaya çalıştı. Julie istifini hiç bozmadı. Başını önüne eğdi. “Ben sadece... Hatalıymışım, bencilmişim gibi hissediyorum.”

Julie dudaklarını sıkarak ona baktı. Sonra, hafifçe gülümsemi. Hannah Julie’nin gülümsemesinin ne kadar bulaşıcı olduğunu unutmuştu.

“Git ve keyfini çıkar, olur mu? Tom’un istediği bu. Onu mutlu edecek şey de bu.” Parmaklarını fincanının etrafına doladı. “Beş senelik bir evlilik bir felç olayından sonra normal olmayabilir, ama kimin umurunda? Normal denen şeye inanmıyorum artık.” Şişkin karnına baktı. “Düşünsene, ağabeyimin evinde babası ortada olmayan bir bebek dünyaya getireceğim.” Başını kaldırdı. “Bunun neresi normal?”

“Zac’e haber vermek istemediğine hâlâ emin misin?”

“Evet.” diye başını salladı Julie. “O gemi çoktan kaçtı.”

“Ama ona söylemediysen...”

“Söyleyemem.” Julie elinin tersiyle alnını ovuşturdu. “Şimdi olmaz.”

Hannah Zac’in ziyarete geldiğinde ne durumda olduğunu hatırlıyordu. İncinmiş ve keyifsizdi.

“Muhtemelen, hâlâ kızgındı. Buraya geldiği zamanı diyorum.”

“Artık bir önemi yok ama değil mi?” Julie’nin gözleri meydan okurcasına parıldadı. “Çok geç.”

“Jules, sen...”

“Bak.” Elini kaldırdı. “Bunu konuşmak istemiyorum. Tanıyonuma iyi gelmiyor, tamam mı?”

Hannah iç çekti. “Ben sadece senin için endişeleniyorum.”

“O zaman endişelenme.” Julie gözlerini devirdi. “Herkes için endişelenmeyi kes artık. Git ve azıcık eğlen. Bir fark yarat ya da siz öğretmenler ne yapıyorsanız onu yap.” Kaşlarını havaya dikti. “Ayrıca, hayır. Alay falan etmiyorum.” Kollarını havaya kaldırıncaya, renkli bilezikleri çınladı. “Belki günün birinde, ben ve ufaklık seni ziyaret ederiz. Onlara gerçekten de bir şeyler öğretiriz.”

“Ne zaman istersen gelebilirsin.” Hannah ayağa kalktı.

“Cidden mi?” Julie’nin suratı aydınlandı. “Harika olur.”

Hannah bir an için bebeklerle ve tropik hastalıklarla ilgili ani bir korkuya kapıldı. Bunu aklından atmaya karar verdi. “Güzel. Eh, gerçekten de gelmeyi istersen bana haber verirsin. Sanırım, orada internet bağlantımız olacak. Çoğu zaman en

azından.” Son derece ücra ve yepyeni bir yerde olma fikri onu gülümsetti. “Neyse, ben gidip aşılarımı olayım.”

“Sonra görüşürüz.” diye el salladı Julie. “Hannah bir de...”
“Evet?”

“Tom için endişelenme.” Julie gözlerinin içine baktı. “Ona göz kulak olacağım.” Hannah aylardır ilk kez ona inandı.

Çalışma izni: Sutton ve Ortakları

Temmuz 2015

“Ne dedin?” Nick başını hafifçe yepyeni ‘Patron benim’ masasına vurdu. Kuru maundan yapılmıştı ve ofis boyunca göz ürkütücü bir biçimde uzanıyordu. “Bugün ofiste ‘mahsusçuktan’ çalışma günü müydü? Hannah’yı neredeyse normale döndüğüne inandırmak için mi?” Başını kaldırıp, dirseklerine dayandı. “Ne yapmaya çalışıyorsun, dostum?”

Tom, Nick’in başının arkasında St. Paul’un kubbесinin kararmakta olan göğе doğru yükseldiğini görebiliyordu. Doğrudan dışarı koşup, geceyi içine çekmek istiyordu. Bir içki içmek. Gülüp eğlenmek. Güneş batarken, Hannah’nın elini tutmak istiyordu.

Tanrım. Birden bitkin düştüğünü hissetti ve kahverengi deri sandalyelerden birine çöktü.

“Tom?” Nick endişeyle onu izliyordu. “İyi misin?”

Tom nefes almaya çalıştı. “Evet. İyiyim sanırım.” Kalp atışları yavaşlamaya başladı. “Ne yaptığımı bilmemem haricinde iyiyim.”

“Eh, ben biliyorum.” Nick’in BlackBerry’si titreşime geçti. Bir kere. İki kere. Duymazdan geldi. “Tamamıyla kafayı sıyırmak üzeresin.”

“Olabilir.”

Tom ağlamak üzere olduğunu hissedince dehşete kapıldı.

“Fikrini de değiştirmeyeceksin, değil mi dostum? Hannah’yı uzaklara yollamak konusunda farklı bir şey yapmayacağsın, öyle mi?” Nick sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Yani, bu ikisi senin için aynı şey olabilir; ama seni iyi tanıdığım için bunu yapmayacağını biliyorum.”

“Çok haklısın.” Tom gözlerini ovuşturdu. Ofiste tek bir gün geçirmişti; ama çökmüş hâldeydi. Bedenindeki bütün kemikler sızıyor gibiydi. “Öyle bir şey yapmayacağım.”

“Tabii ki yapmayacaksın.” Nick masaya yaslandı. “Peki, dur da durumu bir özetleyeyim. Hannah’yı seviyorsun, o da seni seviyor, doğru mu?”

“Evet.”

“Ona geçen sene çektirdiğin çılgınca suçluluk duygusu yüzünden, onu fillerle oynaması için Afrika’ya yollamaya karar verdin.”

Tom kendisini savunmak istermiş gibi öne eğildi. “Hannah’nın oyun oynadığı falan yok, Nick. Çocuklara bir şeyler öğretecek. Oraya lanet olasıca bir tatil yapmaya gitmiyor.” Tom ona Hannah’nın seneler boyunca pek çok kere söylediği sözleri tekrarladığını fark edince içinden buruk buruk güldü.

“Anlıyorum.” Nick’in göğsünde kavuşturduğu kolları, Tom’a onun hiçbir şey anlamadığını anlatıyordu. “Sen daha yeni kolunla bacağımın bir daha asla eskisi gibi olamayacağını duyduğun hâlde, bunun hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Yani, ona doğruyu söylemedin mi?”

“Hayır.”

“Tanrım.” Nick gözlerini tavana dikti. “Sanki bu sene yeteri kadar sıkıntı çekmemişsin gibi davranıyorsun.” Tom bir şey demedi.

Nick parmaklarını masaya vurmaya koyuldu. “Tüm bunların bir sene sonra geri döneceği, seni hâlâ sevdiğini ve senden çocuk sahibi olmak istediğini söyleyeceği gibi çılgınca bir aşk gösterisi olarak mı yapıyorsun?”

“Aslında, ‘seni seviyorum’ kısmı bana yeter. Ama evet. Planım bu.” Tom oturduğu yerde kıpırdandı. O kadar bitkindi ki önünü bile doğru dürüst göremiyordu. “Yüksek sesle söylemediğinde daha iyi bir fikirmiş gibi geliyor.”

“Eminim öyledir.” Nick aşırı parlak ayakkabılarından birinin ucuyla kalın, bej renkli halıyı eşeledi. “Bunları önceden benimle konuşmayı da düşünmedin mi?”

“Hayır.”

“Sana *kafayı sıyırdığını* söylediğim için mi?”

“Öyle sayılır.” diye başını salladı Tom. Bacağı sızlayınca, eliyle ağır ağır ovuşturdu.

“Peki, bunu neden şimdi söylüyorsun?” Nick dikkatle ona baktı.

Tom iç çekti. “Çünkü bir içkiye ihtiyacım var. Sen de benim bir numaralı bar arkadaşısın.”

Nick ekrana şöyle bir baktı. “Şu anda mı?”

“Şu anda.”

Nick suratını ekşitti. “Şu anda bir yere...”

Tom çaresizliğinin arttığını hissetti. “Lütfen?”

Nick saatine baktı. “Hannah ne olacak?”

Tom başını salladı. “Bence şu sıralar Hannah’nın yanında içki içmem son derece kötü bir fikir. Kusura bakma, dostum. Yapacak çok işin olduğunu biliyorum. Ama...”

“Tamam.” Nick harekete geçti. Masasının ardına geçip bilgisayarını kapattı.

Tom onu izledi. Nasıl odaklandığına, ne kadar enerjik hareket ettiğine baktı.

Bir daha hiç öyle hissedebilecek mi diye düşündü.

“Ha, dostum, bir de...”

“Evet?” Nick dikkatini ona verdi.

“Ne yaptığım konusunda dürüst davranıyor olsam da henüz işe geri dönmeye hazır olduğumu sanmıyorum.”

“Gerçekten mi?” Nick’in sesi keskindi. Şaşırmıştı. “Bugün yorulduğun için mi?”

Tom yutkundu. “Henüz burada olmam için biraz erken.”

Raflardaki yeşilli siyahlı hukuk kitaplarına baktı. Dışarıda çalıp duran telefonları düşündü. Aşırı dolmuş gelen kutularına düşen e-postaları düşündü. “Burası çok telaşlı.”

“Ama bugün harikaydın. Şeyi hiç bilmiyordum...” Nick duraksadı. Tom’un sandalyesine yaslanmış olan bastona baktı. “Yani...” ondan beklenmedik derecede kafası karışmış gibiydi. “Ses tanıma programında ‘sıklık’ ve ‘şillik’ sözcüklerinin karışması dışında her şey gayet yolunda gitti.”

Tom başını salladı. “Pek bir şey yaptım sayılmaz. Sana biraz yardım etmeye çalıştım sadece.” Gülümsedi. “Hem bir gün kesin geri döneceğim.” Duraksadı. “Ama şimdilik sadece daha iyi olmaya odaklanmam gerek. Birikimlerimle biraz daha idare etmem gerek. Ama merak etme.” Başını salladı. “Beni ikna

ettin. Tekrar hukuk dünyasına girdiğimde, senin için çalışacağım.”

“Kesinlikle öyle yapacaksın.” dedi Nick de başını sallayarak.

“Sen de bir Man City hayranı olarak bayağı iyi bir patron çıktın.”

“Dikkatli ol.” dedi Nick parmağını sallayarak. “Aramızdaki o azılı futbol rekabetini ofis dışında bırakmaya söz verdin.”

“Pardon.” Tom arkadaşına baktı.

“Sorun değil.” Nick BlackBerry’sini cebine koydu. “Tamam. Hazırım. İçmemiz gereken içkiler var.” Parmağını havaya kaldırdı. “Ama bir şartım var.”

“Nedir?”

“Bütün paranı bir tarikata bağışlamak gibi çok aptalca bir şey yapmadan önce, benimle konuşacağına söz ver. Bir tür İyi Vatandaş alanına girmiş gibisin. En azından, evini kaybetmeye çalış, olur mu?”

“Tamam, söz.” Tom gülümsedi. “Zaten bunu yapmam gerekiyor. Julie kalıcı olarak bana taşınacak. Bebek doğduğunda, yanıma gelecek.”

“Ne?” Nick bir iPad yutmuş gibi ona baktı. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey demedi, sonra bir anda toparlandı. “Aman Tanrım, sen ciddi azizlik mertebesine oynuyorsun. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?”

“Evet.” diye başını salladı Tom. “Eminim.”

“Vay be.” Nick gökte uçan bir domuz görecekmiş gibi endişeyle pencereden dışarı baktı. “Seni gözlemlemem gerek. Yani, keman çalmaya veya lanet şiirler yazmaya başlamadan önce.”

“Hiç şansın yok.” Tom ayağa kalkmak için kendisini yukarı iterken, bacağı onu zorladı.

Nick dikkatle ona bakıyordu.

“Ne oldu?” Tom üstünde bir leke var mı diye gömleğine baktı. Bir şey yoktu.

Nick elini uzattı ve Hafifçe Tom’un omzunu sıktı. “Umarım her şey dilediğin gibi olur, dostum. Hannah’yla olan durum istediğin gibi gelişir.”

“Ben de öyle umuyorum.”

Nick cüzdanını aldı. “Bunun kesinlikle doğru şey olduğuna emin misin?”

Tom evet der gibi başını salladı. “Evet. Onun benim için neler feda ettiğini biliyorum. Şimdi, sıra bende.”

“Tamam, sen öyle diyorsan öyledir.” Nick silkinip ceke-tini üstüne geçirdi. “Peki, endişelenmiyor musun? Yani, o...” Sustu.

“Başka birisiyle tanışır diye mi?” Tom Raj’ı düşününce keskin bir acı hissetti. “Ödüm kopuyor.” Omuzlarını silkti. “Ama bildiğin gibi tek elle yazdığım e-postalarda gayet iyi idare ettim; o yüzden, ona olan aşkıyı yüzlerce kilometre öteden bile hissettireceğime eminim.” Gülmeye çalıştı; ama söylediği komik değildi.

Nick kolunu Tom’un omzuna attı ve onu kapıya doğru götürdü. “Bira saati.” Kapıyı açtı. “Ama bunu Hannah’nın bilmesini sağla. Yani... Senin bildiğini.” dışarı çıktı.

“Onu sevdiğimi mi?”

“Aynen öyle.”

“Tabii ki öyle yapacağım.”

Tom kendi kendine sırttı. Çok özel bir şey planlıyordu.
Hannah için.
Birlikte geçirecekleri son gün için.

“Tamam. Bugün için tek bir kural var. Yarından, söz etmek yok, tamam mı?”

“Tamam.” Hannah elini uzatıp hafifçe onun suratına dokundu.

Öylesine ılıktı ki. Çok gerçektir. Ertesi gün kendisinin binlerce kilometre uzakta olacağına inanamıyordu. Ona dokunamayacak, öpemeyecekti.

Her saniyenin keyfini çıkarmak istiyordu.

Tom başını çevirip Hannah’nın parmaklarını öptü. “Keyifsiz görünmek de yok.”

Hannah duygularını yutkunarak bastırdı. “Anlaştık.” Parlak, pembe kamışı ağzına aldı ve böğürtlenli ‘milkshake’inden içti. Kıvamı yoğundu. Kremalıydı. Bağımlılık yaratan bir şeydi.

“Beni tekrar buraya getirdiğine inanmıyorum.” Kamışını bardağın kenarına hafifçe vurdu ve ucundan akan kıvamlı ve pembe renkli damlaya baktı. “Milkshakeler hep böyle...” Sesi ni alçalttı. “... Şekerli miydi?”

“Evet.” Tom kolasından bir yudum aldı. “Peşinden koşarken birkaç dişimi bu yüzden kaybettim.”

“Zavallı Tom.” Hannah geriye yaslandı. “Eskiden erkeklerin sevdikleri kadını elde etmek için sadece canlarını riske atması çok daha kolaydı sanırım. Dövüşmek. Mızrak savaşları. Sabah ilk iş bir düello yapmak.” Hannah yine onu geride bırakacağını düşününce, içine kötü bir his yayıldı.

Elini masanın gümüş renkli kenarında dolaştırdı ve kafe müdürü Anton’ın keyifsiz olduğunda onlara nasıl masaları cilalattığını hatırladı. “Bunlar yerine, saatlerce poponun üstünde oturup göbek yapmak zorunda kaldın.” Onu gülümsetmek çok hoşuna gidiyordu. “Çok asil.”

Tom başını salladı. “Biliyorum. Ama popomu koyduğum yerden manzara çok güzeldi.” O yaz vaktinin büyük bir kısmını onunla konuşmak için cesaretini toplamaya çalışarak geçirdiği ama başarısız olduğu köşedeki masaya baktı.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Hannah siparişlerini alan, minnacık etekli ve dar, pembe bluzlu garson kıza baktı. “Eskiden korkunç göründüğümü düşünürdüm. O lanet beyzbol kasketinden nefret ederdim.” Ürperdi ve dizginlenemeyen bukleleri işaret etti. “Saçlarımı içine tıkmam yarım saat alırdı; sonra eski hâline getirmeye çalışmak için de on kere yıkardım.”

“Eh, ben hep çok seksi göründüğünü düşünürdüm.” Tom sağ elini uzatıp Hannah’nın kalçasını sıktı. “Çok göz alıcı olduğunu düşünürdüm.”

Tom’un gururlu ifadesini gören Hannah’nın içinden ağlamak geldi.

Toparlanmak için tırnaklarını avuçlarına batırdı ve garson kız yemeklerini önlerine koyarken kırmızı kareli kutudan bir peçete aldı. Yemekleri kocaman beyaz tabaklarda gelmişti. Beş kişilik bir aileyi doyuracak kadar büyük porsiyonlardı.

Mükemmeldi. Hannah tabağındaki sosisli sandviç ve çıtır çıtır soğan halkalarına bakarken midesi guruldadı. Tom'un tabağından bir patates kızartması alıp ısırdı.

"Seni gidi." Tom elini uzattı. "Bunu yaptığın için bana bir soğan halkası borçlusun."

"SICAK." Hannah elini beceriksizce ağzının önünde salladı. "Ağzım yandı."

"Dersini aldın işte." Tom gözlerini devirdi. "Ya da almadın."

Hannah biraz buzlu su içti ve gözleri sulandı. "Affedersin." Patates kızartmasını yutmaya çalıştı. "Neredeyse boğulacaktım. Beni merak etme." Nihayet yuttu ve sessizce oturdu. İçine derin nefesler çekti. Yine aklına ertesi gün geldi. Konuşmaya devam etmeli ve yaklaşan ayrılıklarını aklından çıkarmalıydı.

Müzik kutusunda yeni bir şarkı çalmaya başlayınca rahatladı. Tom'a dönüp gülümsedi.

"Bizim şarkımız!" Parmaklarını masaya vurdu. "Everyday."

"Evet." Tom onun elini tuttu. "Sen ilk geldiğimizde tuvalete gittiğinde ben ayarladım." Bakışlarını masaya dikti ve yanakları pembeleşti. "Anılara yolculuğumuzda günümüzün ikinci kısmı."

Buddy Holly'nin sesi etrafa yayılırken, Hannah Tom'un parmaklarını sıktı.

"Anılara yolculuğumuzda mı?" Heyecanlandığını hissetti. "Planın bu mu?"

"Evet."

"Harika." Onu öptü. "Teşekkür ederim."

“Benim için büyük zevk.” Hannah onu tekrar öpünce, Tom hem çok şaşırdı hem de çok keyiflendi.

Gülümsedi. “Peki, Londra Köprüsü yakınlarındaki yerde fıstık ve bira; sonra, Borough Pazarı turtaları ve bu gece bir final olarak gizemli bir işimiz daha olacak.”

“Vay canına.” Hannah bir soğan halkasını kemirmeye koyuldu. “Kulağa kusursuz geliyor.”

“Buna çok sevindim.” Tom tabağına biraz ketçap koydu, Hannah da onun burgerini ufak ufak kesti. “Son günümüz için yeteri kadar klas olup olmadığını merak ediyordum.”

“Bayıldım.” Hannah sosisli sandviçini aldı. “Biliyor musun, sana tuhaf gelebilir, ama sen büyük paralar kazanmadan önce yaptığımız şeyleri her zaman tercih ettim.”

“Öyle mi?” Tom buna pek inanmamış gibiydi.

“Evet.” dedi Hannah başını sallayarak. “Patates kızartmaları ve Chardonnay benim için havyardan ve Veuve Cliquot’tan çok daha büyük bir anlam ifade ediyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Tom’un patateslerinden birini daha aldı. “Gerçi Veuve’a da hayır demem.”

“Demezsın.”

Şarkı devam ederken, Hannah dalgın dalgın lokmasını çiğnedi.

“Sadece eski günlerde kendimi hep daha rahat hissettiğimi düşünüyorum.”

“Eski günlerde mi?” Tom güldü. “Kaç yaşındasın, yüz mü?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Sosislisinden bir ısırik daha aldı. Çiğnedi. “İlk günlerimizi diyorum.”

“En güzel zamanlarımızdı, değil mi?” Tom sırtıttı. “Elini tuttuğuma bile inanamamıştım.”

Hannah Tom’un suratındaki aşk dolu ifadeyi doyasıya izledi. Sonsuza dek hatırlayacağı bir anıydı. Hem de...

Düşünmeyi kesti. Toparlandı ve gülümsedi.

“Dans figürlerimizi hatırlıyor musun? Hani şu yaptığımız ilk danstakileri diyorum.” Şarkıyı mırıldanmaya koyuldu. “Neler yapmıştık?”

Tom hafifçe güldü. “Bence ‘figürlerimiz’ sallanmak, dönmek, sallanmak ve dönmekten ibaretti.” Garson kızıdan bir kola daha istedi. “Ya da benimkiler öyleydi.”

“Kendini o kadar da küçümseme.” Hannah peçetesiyle ağzını sildi. “Arada bir beni döndürdüğüne de eminim.”

“Hayır.” Tom burgerinden bir parça aldı. “Kesinlikle döndürmedim. Bu tür şeyler yapamayacak kadar erkektim.”

“Saçmalama.” Hannah yan yan ona baktı. “*Günün Maçı* şarkısı çalmaya başladığında neler yaptığını gördüm. Ayağını yere vurman. Dikkatle sallanmaya çalışman.” Tom’un bozulduğunu görünce güldü. Bir zamanlar, bunları söylemek onu korkuturdu. Ama artık yeniden tanımişti. Tom’un onu ne kadar sevdiğini biliyordu.

“Tamam.” Tom burgerini bıraktı. “Bu kadar yeter. Beni aşagılamaktan vazgeçmezsen, seni dans etmeye zorlayacağım. Hem de hemen.”

Hannah gözlerini kıstı. “Belki de yaptığım şey daha ziyade *Günün Maçı* koltuk dansı gibi bir şeydi...”

Tom sandalyesinden kalkmaya koyuldu. “Seni uyarmıştım.”

Hannah ona baskı yapmak istemediğinden başını salladı. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Tom. Bir yerini incitmeni istemem.

“İncitmek mi?” Tom iki ayağının üstünde durup, sağ elini uzattı. Hannah elinde ketçap olduğunu fark etti. Ama umursamadı. “Neden kendimi inciteyim ki? Sen topu topu bir kilo kadarsındır.”

Hannah ayağa kalkıp karşısına geçti. “Eh, havada bu kadar romantizm kokusu varken, seni nasıl reddederim?”

Tom bir şekilde sol kolunu Hannah’nın beline doladı ve onu sağ eliyle döndürmeye başladı. Bir an için sendeleyecek gibi olunca, Hannah ikisinin de *Strictly* jüri panelinden hiçbir puan alamayacak kadar sallandıklarını hissetti. Arkalarındaki beş kişilik aile başlarını patates kızartmalarından kaldırdılar ve masanın ucundaki küçük çocuk onlara bakıp heyecanla ellerini çırpıttı. Bekledikleri tek cesaret verici şey de buydu.

Tom dengesini sağladı ve Hannah zarif bir biçimde dönme-ye gayret etti. Masaların arasındaki daracık alanda dönüp durdu; Tom’un gözlerinin içine baktı, onunla birlikte gülümsedi ve hayatlarının en mutlu anını yaşadıklarını anladı.

Şarkı sona erince, birbirlerine bakakaldılar. Gülmeye başladılar.

Tom omuzlarını silkti. “Sanırım, felç geçirmeden önce deneseydim daha iyi dans ederdim.”

“Olabilir.” Hannah bir an için dudaklarını sarkıttı. “Ama nedense bana öyle gelmedi. O kadar da koordineli dans etmedin.”

“Seni ukala.” Tom dik dik bakıp onu belinden kavradı. “Şimdi, konuşmayı kes de öp beni.”

Hannah dediğini yaptı.

Birbirlerine dolanırlarken, gözyaşlarının akmaya başladığını hissetti.

Ertesi gün hızla yaklaşıyordu. Zaman daralıyordu.

“Buraya annemle geldiğimiz günü hatırlıyor musun?”

Hannah karamelli dondurmasını yalarken ona baktı. Gece esintisi Tom’un saçlarını dalgalandırıyor ve yeşil gözleri karanlık ve ciddi gözüküyordu. Hannah o günü düşündü. London Eye. Julie.

“Hatırlıyorum. Onu son kez o gün görmüştüm.”

“Evet.” Tom ellerini ceplerine soktu. “Keşke onunla daha fazla vakit geçirebilseydin.”

“Keşke.” Hannah nehir kenarında yürümeye başladıklarında, Tom’un koluna girdi. Tom sol bacağına yere sürtmeye başlamıştı. Yorulduğunun ilk işareti buydu.

“Ben de onunla daha fazla vakit geçirmiş olmayı isterdim.”

Tom’u bir banka götürdü. Birlikte oturup Thames’e baktılar. Bir sürat motoru ardına bembeyaz köpükler bırakarak ilerliyordu. Bir anne teknelere bakakalmış kızı için balonlar üflüyordu. Bir adam cep telefonunda birisine ona biraz daha zaman tanınması için yalvarıyordu. Sadece bir gün. Bir saat.

Hannah adamın ne hissettiğini çok iyi anlıyordu. Günleri hızla geçmişti ve geriye sadece birkaç saat kalmıştı. Birkaç saatlik Tom kalmıştı. Elini tuttu. “Bence Londra’ya taşınıp kendine bir hayat kurduğun için mutluydu.”

Tom ona dönüp dikkatle baktı. “Neden öyle dedin?”

Hannah onu hafifçe öptü. “Her anne bunu istemez mi?” Yine geriye yaslandı. “Bence benim annem de bunu istiyor.” Şıpıdık terliğini usulca ayağına vurdu. “Kendine göre tabii.” Gülümsedi. “Eminim ki bana o yüzden bugün, veda hediyesi olarak bir ilk yardım seti yollamıştır.”

Tom ofladı. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Ben inanabiliyorum.” Hannah kaşını havaya dikti. “İşin iyi yanı, bu hediyeği görmek beni bir zamanlar yaptığım gibi avaz avaz bağırtnadı.”

“Bu iyi işte.” Hannah Tom’un sesindeki şefkati duyunca, ona biraz sokuldu. “Sen kusarken saçlarını geride tutmam kadar iyi.”

Hannah cık cık etti. “Bir de bir saniyemi bile boşa harcamak istemedim. Seninle birlikte geçireceğim her saniyenin keyfini çıkarmak istedim.”

Tom’un gözleri doldu ve onu dudaklarından öptü. “Ne demek istediğini çok iyi biliyorum.”

Tom nihayet geri çekildi ve Hannah başını onun göğsüne yaslamış bir hâlde âdeta diledikleri kadar vakitleri varmış gibi yan yana oturdular.

Hannah ona eğildi. “Başka ne isterdin?”

“Nasıl yanı?” Tom onu kendisine çekince, Hannah onun avucunu öptü.

“Keşke yapsaydık dediğin şeyleri diyorum. Ya da...” Aklı-na Raj geldi. “Yapmasaydık dediğin.”

Önlerinden cıvıl cıvıl bir grup erkek öğrenci geçerken Tom bir şey demedi. Hepsinin üstünde sarı renkli tur tişörtleri vardı ve saçları One Direction’daki çocuklar gibi kesilmişti.

Hannah tekrar Tom'a baktı. Suratındaki hüznü gördü.

Tom en sonunda yanıt verdi. "Keşke onunla yatmamış olsaydın."

Hannah büyük bir suçluluk hissetti. Acının ne zaman dinceğini merak etti. Tabii, günün birinde dincek olursa.

"Ben de, Tom." Gerildiğinde, Tom'un elini çekeceğini sandı. Ama Tom onu daha da kendisine çekti.

Tom devam etti. "Keşke kaybolmasaydık." Saçlarını öptü. "Keşke neler olduğunu fark edip, daha önceden bir şeyler yap-saydık."

"Ben de."

"Ve..." Hannah onun gözlerinin parıldadığını gördü. Söyleyeceği şey her neyse önemli olmalıydı.

Derken, Tom telefonu çalmaya başlayınca lafını tamamlayamadı. "Sweet Child of Mine" çalıyordu. Julie kendisinin aradığı belli olsun diye bu şarkıyı Tom'un telefonuna kayıt etmişti.

"Pardon." Tom telefonunu çıkardı. "Buna bakmam gerek. Her ihtimale karşı yanıt versem iyi olur."

"Tabii." Julie muhtemelen gelirken patates cipsi getirmesini isteyecekti. Ya da turşu. Ya da o gün yedi aylık hamileliğinde ne aşeriyorsa. Hannah geriye yaslandı ve geceyi izledi. Tepelerindeki ağaçlarda parıldayan ışıklara baktı. Thames'de yükselip alçalan teknelere, uzakta kaykay kayan çocukların figürlerine baktı.

Sonra, Tom'un yana çekildiğini hissetti. Ona baktı. Tom'un beti benzi atmıştı. Endişeliydi.

"Ne oldu? Sorun ne?"

Tom çılgınlar gibi yürüyüş yoluna baktı. “Bir taksi bulmamız gerek. Hemen.”

“Bir yere geç mi kaldık?” Tom hâlâ ona o gece için ne planladığını söylememiştir.

“Hayır.” Bastonuyla kendisini yukarı itti ve Ulusal Tiyatro’ya ve Waterloo İstasyonu’na doğru yürümeye başladı.

Hannah korkuya kapıldı.

“Ne oldu?”

“Julie.” Tom son derece ciddi gözükmüyordu. “Hastaneye gitmemiz gerek. Hemen.”

Sonra döndü ve koşmak için elinden geleni yaptı.

Matilda Müzikali’ne kullanılmamış biletler

Temmuz 2015

Tom Hannah’nın ardından gri hastane koridorunda topallayarak ilerlerken sol bacağına daha da küfretti. Hannah koşarken ve sağındaki büyük pencerelerden birinin altına bırakılmış sarı renkli bir temizlik tabelasının yanından geçerken saçları ardında savruluyordu. Tom da hemen peşinden hızla gitmeye çalışıyordu.

Ona yetiştiğinde, Hannah soluklanmaya çalışarak doğum ünitesinin kırmızı kapılarının orada iki büklüm hâldeydi.

“Gel.” Elini uzatıp zile bastı. Kimse yanıt vermedi. Tekrar denerken suratı gerilmişti.

Yanıt gelmedi.

“Neden kapıyı açmıyorlar?” Tekrar zile basacakken, Tom elini uzatıp onu durdurdu.

“Otur bir saniye.”

Hannah geri çekildi. "Hayır, ben..."

Tom onu nazikçe omzundan tuttu ve ishal rengini andıran birkaç plastik sandalyenin oraya götürdü. Tom neden sandalyeleri duvara mihladıklarını merak etti. Kimse bunları çalmayı istemezdi.

Hannah otururken, Tom geri gitti ve endişe hissi damarlarında yayılırken zili tekrar çaldı.

Yanıt gelmedi. Başını eğip yıpranmış mavi renkli zemine baktı. Aklından bin tane şey geçiyordu. Julie. Bebek. Gelecek.

"Umarım iyidir."

"Umarım." Hannah'nın sesi gergindi. "Ya bayılırken başını vurduysa?"

"Bunu ben de düşündüm." Tom Julie'yi yerde yatarken hayal edince içini büyük bir korku kapladı. Baygın ve yapayalnız yerde yattığını düşündü.

Zili çalmaktan vazgeçip Hannah'nın yanına gitti ve oturdu. Hannah kolunu onun omzuna attı ve birbirlerine sokuldular. Tom onun kalbinin en az kendisinininki kadar hızlı çarptığını hissetti. Onun Julie'yi bu denli umursamasına bayılıyordu.

"Ona bir şey olursa, ne yaparım bilmiyorum. Ya da bebeğe." Çift kapılara baktı. Kapılar milim oynamamıştı.

Hannah Tom'un sırtını okşadı. "Çok üzgünüm."

Koridor dünyanın çekirdeği kadar sıcak olacak biçimde ısıtılmış olduğu hâlde, Tom ürperdiğini hissetti. Yanlarındaki boyası kalkmış radyatörden dışarıdaki ılık havaya rağmen dalga dalga sıcaklık yayılıyordu.

"Ben de öyle." Elini cebine soktu, "Bu gece seni bunu izlemeye götürmek istiyordum." İki bilet çıkarıp ona uzattı.

“*Matilda.*” Hannah ona bakınca, gözleri parıldadı. “Vay canına. Senelerdir bunu izlemeyi istiyordum.”

Tom başını salladı. “Eh, planım işe yaramadı.” Karşılarındaki duvarda asılı olan kocaman tabloya baktı.

“Hayır, yaradı.” Tom’un elini sıktı. “Muhteşem bir gün geçirdim. Şu anda da...” Ona biraz daha sokuldu. “Başka bir yerde olmayı istemezdim.”

“Teşekkür ederim.” Tom geriye yaslandı ve karşılarındaki tabloya baktı. Bir kahverengiler ve yeşiller denizi gördü. “Bu da ne?” Başını yana eğdi. Faydası olmadı. “Büyük tuvaletini yapan birisi mi?” Hannah bir kahkaha attı. “Sanırım, bir inek olması gerekiyor.” Öne eğildi. “Ya da birisinin akşam yemeği olabilir.” Tom’u yanağından öptü. “Her hâlükârda yakılması gerek.” Gülümsedi. “Cidden. Teşekkür ederim. Anılar yolculuğumuz için. Bayıldım.”

Tom başını salladı. “Ben de.”

“Biletleri alman da çok hoş.” Ona baktı. “Gidip bir müzikal izlemenin senin için ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu bilmediğimi de sanma.”

Tom burnunu kırıstırdı. “Bundan pek emin değilim. *Casablanca*’yı izledikten sonra, bir sonraki doğal adım olduğunu düşündüm.” Yine kapılara baktı. Hiçbir hareket yoktu.

Endişelendi. “Tanrım, umarım bebek iyidir.”

“İyi olacak.” dedi Hannah kararlılıkla başını sallayıp.

“Çok emin değilim.” Tom kollarını göğsünde kavuşturdu. “Koruyucu meleğimiz son altı aydır gayet ısrarlı bir biçimde çay partilerinde eğleniyor gibi.”

“Aynen öyle.” Hannah tırnağını kemirmeye koyuldu. “Bir şey söylemek istiyorum.”

“Nedir?”

Hannah sesini alçalttı. “Seve seve kalabilirim.”

Tom onun ne demek istediğini hemen anlayamadı. “Ne?”

Hannah’nın suratındaki sevgi dolu ifade onu çok duygulandırdı. “Seve seve burada seninle kalabilirim. Yardım etmek için. Eğer Julie...”

“Hayır!” Tom o kadar sert bir tepki verdiği için şaşırdı.

“Hayır. Gidiyorsun.”

“Ama...”

“Hayır, H.” Başını salladı. “Biz idare ederiz.” Espri yapmaya çalıştı. “Hem senin de Steph’e göz kulak olman gerek.”

Hannah kıkırdayınca, Tom onu ikna etmeyi başardığını anladı.

Tatlı acı bir histi.

İç çekti. “Tanrım, bundan nefret ediyorum. Olanları hatırlıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Felci mi?”

Tom başını salladı. “Evet ve... Buraya son gelişimizi. Jules’ı o kliniğe şey için götürdüğümüz zamanı... Biliyorsun işte.”

“Korkunçtu.” Hannah çenesini ellerinin üstüne dayadı. “O günden sonra asla aynı olmadığını düşünüyorum.”

“Haklısın.” Tom kız kardeşinin ne kadar çok şey atlattığını düşündü. “Hem o durum hem de annemin hastalığı yüzünden çok zor günler geçirdi.”

“En azından, güvenilebileceği sen vardın.”

Tom bunu duyunca utandı. “Bu konuda çok başarılı olamadım.”

“Kes şunu.” Hannah büyük bir inançla ona bakıyordu. “Tanrı aşkına, yanına taşınacak. Ona bir yuva veriyorsun. Senin gibi bir ağabeyi olduğu için şanslı.”

“Hayır.” Tom nefesini dışarı verdi. “Daha fazlasını yapabildim. Ben...” Koridorun diğer ucunda ardında bir kovayı sürükleyen bir temizlikçi belirdi. Kadın kovayı bir kağıdı hızında çıkararak onlara doğru ilerledi ve tam sandalyelerinin önünde durdu. Güçlkle, âdeta kesinlikle öldürmek istediği birisinin boğazını sıkıyormuş gibi kovanın yan tarafında sıktı.

Kadın o anın duygusallığına başışıklığı varmış gibi hırıltılı bir biçimde gülünce, Tom sesini yükseltti. “Ben...” Kadının kocaman burnunu çekip elinin tersiyle silişini ve üstüne bulaşanları parlak, turuncu renkli üniformasına silişini büyülenmiş gibi izledi.

İç çekip ağzını kapattı.

“Ne diyecektin, Tom?”

Sözcükler zihnine akın etti; ama hiçbirini uygun değildi. “Önemli değil.”

Temizlikçi paspası onlara doğru itince, Tom hızla ayaklarını yerden kaldırdı. Kadın silik, gri renkli bir temizlik bezi çıkardı ve Hannah’nın oturduğu sandalyenin sırt kısmını silmeye koyuldu. Hannah kadının ne demek istediğini anlayıp ayağa kalktı.

Temizlikçi kovanı gürültülü bir biçimde koridorda ardından sürüklerken, bir doktor nihayet çift kapılarda belirdi. Beyaz önlüklü doktorun asık suratı Tom’un midesinin gerilmesine neden oldu.

“Siz Julie Ellison’ın ailesi misiniz?”

Tom “Evet.” diyerek ayağa kalktı. “Durumu nasıl?”

Doktor gri renkli saçlarını kulağının arkasına attı. “Şu anda iyi.” Hafifçe gülümsedi. “Bayağı konuşkan sanırım.”

Tom ve Hannah bir şey demeden birbirlerine baktılar.

Temizlikçi kovağını duvara çarpmak için o anı seçmeye karar verdi.

Harika.

Doktor temizlikçiye dik dik bakıp kalın gözlüğünü burnundan yukarı itti. “İçeri girip onu görebilirsiniz.”

Tom Hannah’ın elinden tutup doktorun peşinden gitti. Karısının duvara yaslanışını çaresizlik içinde izleyen bir adamın bulunduğu bekleme odasına geçtiler. Çığlıklar ve inlemeler gelen odaların kapılarının önünden geçtiler. Karılarının odasına geri girmek için kahve yudumlayan endişeli adamların yanından geçtiler.

Bu, hiç de Tom’un planladığı gibi geçen bir gece değildi.

Doktor bir kapıyı açtı ve onun yatakta oturduğunu gördüler. Jules oradaydı. Küçük kız kardeşi.

İçinin sevgiyle dolduğunu hissetti, yanına gidip ona sarıldı.

Onu bir türlü bırakamadığını fark etti.

“Tamam, Tommo.” Julie onu nazikçe itti. “Sakin ol.” Sesindeki sabırsızlık ifadesi Tom’u umutlandırdı. “Bu kızı biraz rahat bırak bakalım.”

Tom geri çekildi. Julie’nin saçları solgun suratının gerisine atılmıştı. Göğsüne kadar bembeyaz örtüler çekilmişti ve duvarda siyah bir monitör duruyordu. Tom bebeğin hızlı kalp atışlarını duydu. Çılgınlar gibi atıyordu. Güçlüydü.

Kararlıydı.

Şükürler olsun.

Hannah Julie'nin yanına gidip onu öptü. "Nasılsın?"

"Şu anda daha iyiyim." Julie'nin sesi kendinden emindi; ama Tom onun bir bardak suyu alırken ellerinin titrediğini fark etti. "O kadar çok bebek giysisi taşımamalıydım. Lanet olasıca Primark mağazası."

"Evet, bunun Primark'ın hatası olduğu belli." Tom hafifçe kardeşinin koluna vurdu. Ona yakın olmak istiyordu. Her ihtimale karşı yanında olmalıydı. "Bir dahaki sefere bırak da sana yardım edeyim, olur mu?" Kendisinin de başının döndüğünü hissetti ve aniden yatağın kenarına çöktü.

"Sen mi? Bir giysi mağazasında mı?" Julie kıkırdadı. "Dalga geçiyorsun herhâlde."

"Deneyebilirim."

Julie Hannah'ya baktı. "Sanmıyorum. Sen?"

"Ben de sanmıyorum." Hannah'nın surat ifadesi itiraza yer bırakmıyordu. "Onu M&S'e bir sandviç almak için götürdüğümde çarpıntısı tutuyor."

"Aynen." diye başını salladı Julie.

"Tamam, hanımlar, mesaj alındı." Tom daha fazla bilgi edinmek istedi. "Bebek nasıl?"

Julie gülümsedi. "Kızım gayet iyi. Nabızı bir atınki kadar güçlü." Tom onun bakışlarından bebeğiyle ne kadar gurur duyduğunu görebiliyordu. "Ama monitörden gelen seslerden anladığınızdır zaten."

"İçerisi o kadar gürültülü ki İskoçya'dakiler bile duyuyor." Tom duraksadı. Julie'nin ne dediğini düşündü. "Bir dakika. Az önce kızım mı dedin?"

"Doğru duydun" dedi Julie gözlerinde bir parıltıyla.

“Yeğenim kız olacak demek, ha?” İçine muazzam bir mutluluk yayıldı. Minnacık bir kız yeğeni olacaktı.

Yeni başlangıçlar.

Yine kontrol etmek istedi. “Cidden mi?”

Julie gözlerini devirdi; ama suratında kocaman bir gülümseme vardı. “Cidden. Bir kızım olacak.” Parmağını ağabeyine doğrulttu. “Sakın pembe şeyler almaya başlama. Dantelli şeyler de istemem.”

Tom ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam.” diye başını salladı. “Pembe renk yok.”

“Güzel.” Julie gülümsedi. Hâlimden memnundu. “Sen bir daha sormadan söyleyeyim: Evet, Zac’e mesaj attım.” Birden ciddileşti. “Bugün olanlardan sonra, doğrusunun bu olduğuna karar verdim.” Nefesini dışarı verince, Tom Julie’nin gözlerinde birazcık umut ışığı görür gibi oldu. “Bu gece buraya geliyor. Ama birlikte falan değiliz.” Başını salladı. “O yüzden, hemen heyecanlanmayın, tamam mı?”

“Tamam.” Tom Hannah’yla göz göze geldi. Hannah mutluluktan ışıldıyordu.

Derken, Hannah’nın gözleri yaşlarla doldu.

Tom bunun sebebini biliyordu. Hannah asla veda etmeyi becerememişti. Ağlamaya başlayınca, bunun geri dönüşü de yoktu. Japonya’ya gitmeden önceki akşam, bir yemeğin ortasında ortadan kaybolmuş, sonra ona telefonda mesaj atıp özür dilemiş ve ağlamak için eve gittiğini yazmıştı.

Bu sefer de farklı bir şey olmayacaktı.

Hannah’nın ona kaçamak bir bakış fırlattığını gördü; Hannah arkasına döndü ve gözyaşlarını Julie’den gizlemeye çalışarak çaktırmadan bir kâğıt mendille gözlerini sildi.

Julie bunu gözden kaçırmadı. “Seni görebiliyorum, Hannah.”

“Özür dilerim.” Hannah ona döndü. “Sadece...”

Julie beklenmedik derecede sevecen bir ses tonuyla lafını kesti. “Burada veda edeceğin aklına gelmemiş miydi?”

Hannah burnunu sildi. Sesi cılız ve boğuk çıktı. “Öyle sayılır.” Gülümsemeye çalıştı. “Ama dahası var.” Etrafına bakındı. “Sanırım, gerçekten gideceğimi şu anda idrak ettim. Bebeği duyunca...” Yutkundu. “Neler kaçıracağımı anladım.”

“Her zaman Skype’tan haberleşebiliriz.” Julie neşeli bir sesle konuşuyordu; ama Tom onun ne kadar duygulandığının farkındaydı.

“Biliyorum.” Hannah ona gülümsedi ve bir karar vermiş gibi durdu. Tom onun kâğıt mendili çöpe atarken ellerinin titrediğini fark etti. Julie’ye eğildiğinde, suratının ne kadar solgun olduğunu gördü.

“Senin için gerçekten de çok mutluyum, Jules.” Tom’a kasten bakmıyordu. “Zac’le yeniden karşılaşmayı dört gözle bekliyorum. Bebekle de öyle. Bir sonraki...” Cümlesini tamamlayamadı. Omuzları gerildi ve bir hıçkırığı daha bastırmak için eliyle ağzını kapattı.

Bir sonraki sene.

Çok ileride.

Dikkatli olmazsa, Tom da ağlamaya başlayacaktı.

Julie konuşuyordu. “Bakın, siz gidebilirsiniz. Lütfen. Bu, son geceniz. Burada kalmanıza gerek yok, Tommo. Buna hiç...”

“Hayır.” dedi Hannah kararlılıkla. “Kalması gerekiyor. Ağabeyler böyle yaparlar. Değil mi, Tom?”

Tom kız kardeşine baktı. Sonra, Hannah'ya, saçlarına ve güzel suratına baktı.

İçini müthiş bir özlem kapladı.

Ama Hannah haklıydı.

"Evet." dedi başını sallayarak. "Öyle."

Julie gözlerini devirdi; ama Tom onun derin bir oh çektiğini fark etti. "Eh, en azından vedalaşmak için dışarı çıkın. O kadarını da görmeme gerek yok."

Hannah ona uzun uzun sarıldı. Tom'un elini tuttu ve birlikte dışarı çıktılar.

Yan odadaki bir kadından gelen çığlıklardan doğum yapmak üzere olduğunu anladılar; kadın o kadar yüksek sesle inliyordu ki Tom Hannah'nın ne dediğini zor duyuyordu. Hannah onu köşeye götürüp döndü ve ona baktı. Suratını ellerinin arasına alıp onu dudaklarından hafifçe öpmek için parmak uçlarına yükseldiğinde, Tom boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Hoşça kal, Tom." Hannah'nın sesi titriyordu.

Tom'un söylemek istediği o kadar çok şey, paylaşmak istediği o kadar çok umut vardı ki.

"Hannah, ben..."

Hannah'ya bakınca, aklındaki tüm sözcükler silindi.

Yutkundu. "Seni seviyorum."

Hannah ona sıkı sıkı sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

Hannah geri çekildi ve gülümsemek için kendisini o kadar zorladı ki Tom'un yüreği parçalandı. Hannah onu son kez öperken dudakları titredi. Dudakları yumuşacık ve çok narindi.

Öpücüyse bir son gibiydi.

"Hoşça kal." Hannah arkasına döndü ve çıkış düğmesine bastı. Tom kapının açılmaması için dua etti. Bir alarmın çalma-

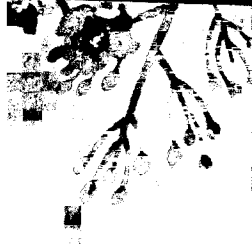
sını diledi. Onu orada tutacak, yanında kalmasını sağlayacak herhangi bir şeyin olmasını istedi.

Ama olmadı.

Kapı açıldı ve Hannah çantasından bir kâğıt mendil daha çıkararak gitti. Tom onun hızla yürüyüşünü izlerken, geriye dönüp bir dakika daha geçirmediğine inanamadı. Bir an bile olurdu. Ama Hannah koridorun ucuna varıp gözden kaybolana ve giderek ufalana dek yürümeye devam etti.

Sonra gitti ve Tom'u onun yokluğunun derin sızısını hissederek bastonuna yaslanır hâlde orada bıraktı.

23

“**B**uyurun, hanımefendi.” Garson Hannah’nın önündeki cam tezgâha kırmızı renkli bir kahve kupası koydu. “Afiyet olsun.”

Kahverengi saçları iki yandan örülmüş küçük bir kız tezgâhın diğer yanından uzanıp çörek öbeğinin altından son derece leziz görünümlü bir Danimarka çöreği alınca, adamın gülünsemesi silindi

“Santana. Hayır.”

“Ne dedin, anne?” Kız dönüp yumuşacık çörekten bir ısırik alırken, vitrinde üst üste dizilmiş çörekler ağır ağır devrildi.

Annesi hoparlörlerden sürekli olarak anons edilen uçuş bilgilerinin arasında sesini duyurmaya çalıştı. “Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun.”

Santana bir salise kadar bunu düşündü. “Karnım acıktı.”

Kızın annesi yorgun gözlerini incecik eliyle ovuştururken, Hannah yanlarından uzaklaştı. Santana ve ailesi için epeyi uzun bir uçuş olacağı belliydi. Hannah onların Tanzanya’ya gitmediğini umdu.

Güvenlik kontrolünü aşmanın rahatlığıyla torba torba alışveriş yapmış yolcuların bulunduğu masaların ve sandalyelerin

arasından geri döndü. Havaalanı pistine bakan bir tabureye oturdu ve ufak kanvas sırt çantasını önündeki tezgâha koydu.

Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu.

Orada olmayan bir yere koşturan yüzlerce insana baktı. Tişörtlü ve eşofmanlı, elbiseli ve marka güneş gözlüklü insanlara baktı. Tartışan ve gülen çiftlere veya çıkış kapılarını bulmak için dolanan yolculara baktı. Sakız çiğneyen, döviz bozduran veya yüzüncü kez belgeleri kontrol eden insanları izledi.

Bir yerlere giden insanlardı.

Nihayet, kendisi de bir kez daha onlardan biriydi.

Büyük sırt çantasını bagaja vermişti. Pasaportu ve binış kartı da çantasındaydı. En sonunda, yola çıkıyordu.

Veda ettiklerinde Tom'un surat ifadesini düşündü ve telefonunu çıkarıp son bir mesaj yazmak istedi. Çok az sözcükle bir sürü şeyi nasıl söyleyeceğini düşünürken, başparmağı bir an için ekranın üstünde asılı kaldı. Sözcükleri bulduğunu hayal etti ve birden gözleri yaşlarla doldu. Yine. Kahretsın.

Telefonunu önce tezgâha vurdu, sonra onu aramaya karar verdi. Öylesi daha hızlı olacaktı. Hem Tom'un sesini de uçağa binmeden önce son bir kez duymak istiyordu.

Tom'un cep telefonu yanıt vermeyince, yeni sekreterinin olduğunu söyleyip ona verdiği numarayı aradı.

Kadın telefonun ilk çalışında yanıt verdi. "İyi günler. Sutton ve Ortakları. Size nasıl yardımcı olabilirim."

"Selam, Winnie. Tom'la görüşebilir miyim, lütfen? Ben Hannah."

"Merhaba, Hannah. Özür dilerim; ama Tom şu anda bir toplantıda."

“Haber vermen mümkün mü?”

“Özür dilerim, ne yazık ki değil.”

Hannah tekrar denedi. “Şey, az sonra uçağa bineceğim ve onunla gerçekten konuşmak istiyordum.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Şu anda dışarıda.”

Hannah kaşlarını çatı. “Ama az önce toplantıda olduğunu söylememiş miydin?”

Yine bir sessizlik oldu. “Winnie?”

“Ben...”

Hannah korkuya kapıldı. “Winnie. Neler oluyor? Tom iyi mi?”

Sessizlik.

“Winnie?” Hannah ayağa kalkmış, Tom’un ona ihtiyacı olabileceği bir yere koşarak gitmeye hazırdı. Ya yine felç geçirdiyse? Ya da daha kötü bir şey olduysa?

“Kendisi burada değil.”

Hannah tekrar tabureye oturdu. “Ne demek istiyorsun? Bugün pazartesi. Orada olması gerekiyordu.”

Sessizlik.

“Winnie. Dünyanın diğer ucuna gitmek üzereyim. Bana neler olduğunu anlat.”

Kadının içine bir nefes çektiğini duydu. Hannah telefonunun sesini açtı ve solunda bağırp duran çocuklardan Winnie’nin söyleyeceklerini duymaya çalıştı.

Winnie iç çekti. “Hannah. Nick sana söylediğimi öğrenince, beni büyük bir ihtimalle kovacak; ama işin aslı şu ki... Tom aslında burada çalışmıyor. Henüz çalışmıyor.”

“Ne?” Hannah başının döndüğünü hissetti. Taburesine

çöktü ve elini alnına götürdü. Bir terslik olduğunu anlamıştı. Tom'un bir şeyler gizlediğini anlamıştı. "Neden?"

Ama bir yanı bunun sebebini biliyordu.

"Henüz kendisini hazır hissetmiyor."

"Ama..."

"Tüh." Winnie hafifçe öksürdü. "Bak, senin öğrenmemen gerekiyordu. Daha doğrusu, oraya gidene dek söylemeyeceklerdi. Ama sanırım Tom, Steph'e bir mektup vermiş. Her ihtimale karşı diye. Anlatabiliyor muyum?"

"Ne? Steph mi? Bundan haberi var mı?" Hannah panik içinde terminale baktı; ama Steph'in uzun, sarı atkuyruğunu hiçbir yerde göremedi. "Yemin ederim öldüreceğim onu."

"Onunla konuş." Winnie telefonu kapatmak üzereydi. "Lütfen, Tom senden bunu istiyor. İyi yolculuklar diliyorum."

Artık kesinlikle bir yere gidemezdi. Hannah kalabalığı süzdü. Steph herhangi bir yerde olabilirdi. Havaalanlarında alışveriş yapmaya, her gün yanından geçip de dönüp bakmadığı mağazaları orada görünce saatler harcamaya bayılırdı.

"Hannah?" Başını kaldırıncı Steph'i gördü.

"Bir maceraya hazır mısın?"

"Hayır." Yaşlarla dolan gözlerini kırıştırdı. "Değilim."

"Ne oldu?" Steph ufacık bir alışveriş torbasına kocaman bir Toblerone'u tıkmaya çalıştı. Beceremedi.

"Neler oluyor?" dedi Hannah öfkeyle. "Az önce, Tom'u ofisinden aradım. Orada değil. Hatta orada çalışmıyormuş. Sekreter seninle konuşmam gerektiğini söyledi. Bana bir mektup mu vereceksin?" Sırt çantasını kapıp güvenlikten geçerek evine dönmeye hazır bir biçimde ayağa fırladı.

“Evet.” Steph kolunu tuttu. “Sana söylemediğim için çok özür dilerim, Han. Hepsi Tom’un fikriydi.”

Hannah titremeye başladı. “Mektubu ver lütfen.”

“Tabii.”

Steph çantasını karıştırdı ve kalın, krem renkli bir zarf çıkardı. Bunu Hannah’nın heyecanla uzattığı parmaklarından uzakta tuttu. “Şimdi, senden bunu mektubu okur okumaz paniğe kapılıp eve dönmeyeceğine söz vermeni istiyorum... Çünkü Tom bunu yapmanı istemiyor.”

“Ya dönmek istersem?”

“Ciddi söylüyorum, Han. Önce ne yazdığını oku.”

Hannah büyük bir endişeye kapılmıştı. Zarfı kaptı ve parmaklarının arasında çevirdi.

“Hemen şurada olacağım. Biraz daha çikolata alacağım.” Steph kalabalığa karıştı. “Buna ihtiyacın olabilir.”

Hannah zarfı açtı ve içindeki katlı kâğıdı çıkardı. Yazı incecikti. Eğri büğrüydü. Tom’un el yazısıydı.

H

Kahretsin. Öğrendin. Seni kandıramayacağımı, onca sene pazar geceleri okuduğun Poirot öykülerinin ben istemesem de işe yaracağını tahmin etmeliydim.

Şimdi. Sırayla gideyim. Sakın arkanı dönüp de eve dönmeye kalkışma. Julie’yi üstüne salarım. Ya da doğduğunda bebeği. Her hâlükârda, bu çok kötü bir fikir.

Asil bir davranışta bulunduğumu düşünüyor olabilirsin; ama işin aslı öyle değil. Bence bir süre ayrı kalmalıyız. Gerçekten. Bundan böyle kim olacağımı anlamam gerek. Senin de

buna ihtiyacın var. Sürekli olarak çalıştığımız, asla birbirimizin gözlerinin içine bakmadığımız eski düzenimize geri dönmemizi istemiyorum. Bundan daha fazlası olabiliriz. Bunu biliyorum.

Felç beni değiştirmiş olabilir; ama senin için hâlâ çıldırıyorum. Buklelerinin yastığının üstüne yayılışına bayılıyorum. Haliya kırmızı şarap döktüğünde, lekeyi gizlemek için eşyaların yerini değiştirmene bayılıyorum. Basmakalıp pop şarkıları çalarken, elinde bir parça kızarmış ekmekle, suratına vuran gün ışığının altında dans etmene bayılıyorum.

Gülüşüne bayılıyorum. Yüreğine de öyle. Cesaretini ve başkalarını önemsemeni çok seviyorum. Keşke benim gördüğüm Hannah'yı görmeni sağlayabilsem. Onu görebilseydin, o Hannah'yı benim kadar severdin.

Felcim beni engellemeyecek, seni de engellemesini istemiyorum. O yüzden, sakın eve dönme. Bunu aklından bile geçirme. O çılgın, turkuaz renkli güneş gözlüğünü takıp uçağına atla. Uçak kalkarken, benim için bir kadeh şampanya iç. Steph denen o kızın da etrafta yakışıklı erkekler varken tuvalete gitmesine izin verme. Daha oraya varmadan tutuklanması iyi olmaz.

Ama dünyalar güzeli Hannah'cığım, en çok da sakın benim için endişe etme.

Seni seviyorum,

Tom.

“Han?”

Hannah suratından süzülen gözyaşlarını sildi.

“Han?” Steph'in gözlerini endişe bürümüştü. “İyi misin?”

Hannah ayağa kalktı.

“Geri dönmüyorsun, değil mi?” Steph endişeyle kaşlarını çatı. “Çünkü Tom bunu deneyecek olursan, seni yakalayıp yere yıkmam için bana tam yetki verdi.”

“Ragbi hareketlerini bilmezsın ki.” Hannah çantasını omzuna astı.

Steph çenesini hafifçe kaldırdı. “Biliyorum. Kaç kere John Wilkison’ı izledim.”

“Ayy, çok korktum.” Hannah dikkatle arkadaşına baktı. Ne yapacağını düşündü. Yüreğinin ne dediğini dinledi. Karar verdiğinde, Tom’un sözleri zihninde yankılanıyordu.

“Gitme vakti, Steph. Yakalamamız gereken bir uçak var.”

Steph sırtı ve Hannah o anda maceranın başladığını anladı. “Şuradan.”

Hannah döndü, elinde Tom’un sıkı sıkı tuttuğu mektubu ve ona karşı dile getirdiği aşkını taşıyarak biniş kapısına gitti.

Gümüş kutu

Temmuz 2015

Hannah her yere notlar bırakmıştı. Su ısıtıcısının üstüne. Buzdolabının üstüne. Tom’a hiç gitmedikleri yerleri hatırlatan Post-itler ve kartlar vardı. Hiç yemedikleri yemeklerle ve sevdikleri şarkılarla ilgili notlar her yeri kaplamıştı.

Tom evin dört bir yanında bu anıların izini sürdürdü. Mutfaktan oturma odasına geçti. Tırabzanlardan yukarı çıkıp çalışma odasına girdi. Çorap çekmecesine, çantasına, ceketinin cebine baktı. Duş jelinin üstüne yapıştırılmış bir not bile vardı. Bunu da topladığı öbeğin üstüne koydu.

Huysuz bir martının yanında kumsalda uyanmak.

İspanya, 2006.

Sırıttı; suratına vuran ılık güneşi ve martının gözündeki o meşum parıltıyı hatırladı. Müzik festivalini, birlikte çıktıkları ilk seyahati düşündü.

Bir an için Hannah yanı başındaymış, ona gülüyormuş ve dalgalar Tom'un ayaklarına vururken dans etmesi için ona meydan okuyormuş gibi hissetti.

Sonra, etrafına bakındı ve Hannah'nın diş fırçasını her zaman koyduğu yerin boş olduğunu gördü. Pembe renkli sabahlığı da kapının arkasında asılı değildi.

Hannah gitmişti.

Tom gözlerini yumdu ve direnmeyi kesmeye karar verdi. Sadece bir an için. Yalnızlık bir yumruk gibi suratına inince, sağlam eliyle lavabonun kenarına tutundu ve canı yanana dek lavaboyu sıktı.

Sonra, musluğu açıp cildini hissedemeyene dek suratına soğuk su çarptı.

Doğruldu ve suyun yanaklarından süzülmesine izin verdi. Aynadaki aksine baktı, korkunç görüldüğünü fark edince de az kalsın hâline gülecekti.

Birinci gün. Soğuk. Islak. Hüzünlü.

Başını sallayıp, ihtiyaç duyduğu enerjiyi toparlamaya çalıştı.

Hayat devam ediyordu.

Bunu ona Hannah öğretmişti.

Aşağı kata inerken, başı tutuk ve isteksizdi. Oturma odasında, Fransız pencerelerinin kilidini açtı, dışarı çıktı ve içine

güneşli havayı çekti. Gökyüzü berraktı ve sonradan Nick'in onu davet ettiği efsanevi Deneme Maçı barbekülerinden birine gidecekti. Arka plandan sadece cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu. Günün esas olayı, Nick'in bir 999 çağrısına gerek kalmadan kaç bifteği barbeküye sığdırabileceğini görmektir.

Tom annesinin ona vasiyetinde bıraktığı banka oturdu. Tom'un sayısız yazı bir futbol topunu uzun süredir yıpranmış olan çitlere atarak geçirdiği ufak arka bahçesindeki tek lüksü bu olmuştu. Bank artık içinde birkaç cesur maydanoz öbeği bulunan bir saksının ve Hannah'nın son iki haftadır her sabah arayıp da bulamadığı kenarı kırık Jane Austen fincanının yanındaydı.

Tom elini bankın sert ahşabının üstünde gezdirirken, annesinin nadiren vakit bulup da bir fincan çayla ve bir kurabiye kutusuyla on dakikalığına bankta oturduğu zamanları düşündü. Onun ağır ağır incirli bir çöreği veya bir parça kurabiyeyi nasıl yavaş yavaş kemirdiğini, o keyfi uzatmak için elinde sadece kırıntılar kalana dek oturduğunu hatırladı. Keşke onunla konuşabilse, ne kadar korktuğunu, Hannah'nın bir daha geri dönmeyeceğinden ve asla iyileşemeyeceğinden ne kadar korktuğunu anlatabilse diye düşündü. Hayatının en büyük hatasını yaptığını söyleyebilse diye düşündü.

Bunları aklından atmaya çalıştı.

Sonra, parmakları bir şeye değdi. Bir başka nottu. Üstünü kaplayan bir streç film parçasının altına iliştirilip bankın kenarına yapıştırılmış bir nottu.

Heyecanla notu oradan aldı.

Tom. O tembel kıçını kaldır da gardıroptaki gümüş kutunun içine bak. Koleksiyonum orada. En güzel ve en kötü zamanları-

mızı hatırlatan her şey orada. Sırf beni unutmaman için onları oraya bıraktım. H x

Tom ayağa kalkıp oturma odasından geçti ve ağır ağır basamakları çıktı. Bacağındaki ağrıyı unuttu. Geleceği unuttu. O an için, Hannah yine oradaydı. Yatak odasına gidip gardırobu açarken ve bastonunu kapıya yaslayıp gümüş kutuyu ararken kalp atışları hızlandı.

Kutuyu göremedi. Paniğe kapıldı.

Belki de Hannah kutuyu oraya koymayı unutmuştu. Belki de...

İşte, oradaydı. Bir askıdan düşmüş mavi renkli bir gömleğin altından gümüş renkli parıltısını gördü. Yere eğilip bunu bir çift çizmenin ve Hannah'nın nafle yere saçlarını düzleştirmek için satın aldığı o korkunç aletin yanından aldı. Hannah kutuya üstünde siyah kalemle 'Biz' yazılmış beyaz renkli bir kart yapıştırmıştı. Yazıyı parmağıyla okşadı. Hannah gitmek üzereyken bile onu düşünmüştü demek.

Kutuyu dizlerinin üstüne koydu ve kapağını açarken nefesini tuttu. Kutu ağzına kadar doluydu. İçinde ufak tefek nesneler, hatıralar ve geçmişleri vardı.

Bunları yavaş yavaş çıkardı. Coco's'dan bir bardak altlığı. Ashdown Ormanı'nın bir haritası. Bir yaş günü pastası fotoğrafı. Kesin kes sigarayı bırakacağını söyledikten hemen sonra sık sık kullandığı Union Jack çakmağı. Tom çakmağı çakarken, suratında kocaman bir gülümseme belirdi; ama çakmak her zamanki gibi yanmadı.

Koleksiyonu karıştırdı. Ev anahtarları. Bir Yarasa Adam maskesi. Bunu suratına götürüp paylaştıkları partileri, kahkahaları ve ekstra şatları düşündü. Sonra, ona otuzuncu yaş günü

için yazdığı kartı gördü. İç çekti. Her ikisinin de sonsuza dek pişman olacağı geceydi. Parmakları annesinin cenaze töreni programının yazılı olduğu kalın karta denk geldi. Gözlerini yumdu.

Annesinin o gün onunla gurur duymuş olmasını diledi.

“Tanrım, sulu gözlülük etmeyeceksin, değil mi?” Gözlerini açınca, Julie’nin kapıda durduğunu gördü.

“Hayır.” Kutuyu hemen kapattı ve çabucak gözlerini sildi.

Julie ellerini beline dayadı. “Çok kötü bir yalancısın.”

“Evet.” Tom doğrulmaya çalıştı; ama bastonu kutudan sarkan birkaç kâğıt fenere takıldı ve Tom geriye doğru sendeledi. Yatağa tutunmayı başarıp yatak örtüsünün üstüne oturma dek döndü. Bastonunu fenerlerden kurtardı, parmaklarını minik ampul öbeğinin üstünde gezdirdi. Bunları o kadar iyi hatırlıyordu ki. Hannah ampulleri onun dairesine taşındığında şöminenin üstüne asmıştı ve nedense bir daha oradan indirmemişlerdi. Tom bunlardan her zaman nefret ettiğini, bunların kız işi olduklarını söylemişti; ama yeni evlerine taşındıklarında nedense onları özlemişti. Hannah’ysa onları çatı katma kaldırmıştı.

Ampullerin fişinin üstünde de bir not vardı.

Gelecekte kullanabileceğimiz bir şey olabilir belki, ne dersin? H x

Tom gülümsedi. Etrafına bakındı. Onca ay önce düşüp kaldığı noktaya baktı.

Orayı işaret etti. “Her şey şurada başladı, Jules.”

“Ne başladı?” Julie karnını iki eliyle tuttu. “Kâbus mu?”

“Hayır.” diye başını salladı. “İkinci şansım.”

“Öyle diyorsan öyledir.” Julie başını salladı. “Yine de şapşalın tekisin.”

“Doğru.” Tom kendisini yukarı itip kalktı. “Ama en azından, artık bunu ben de biliyorum.” Gerindi. “Sen ne yapıyorsun? Doktor yatak istirahatı dedi. Hemen yatağa geri dön. Hemen.”

“Tamam, tamam.”

Julie gözlerini devirdi. “Ama ancak bana bir fincan çay yaparsan.”

Tom başını salladı. “Aaa, demek şimdi böyle olacak, ha?”

“Evet.” Julie güldü. “Artık sözünden çıkmayacaksın. Bununla başa çıkmak zorundasın, Tommo.”

“Zorundaysam, yapacak bir şey yok.” Tom onu ne kadar çok sevdiğini hissedince, yanına gidip sarıldı.

“Ne içindi bu?” Julie’nin sesi Tom’un gömleği yüzünden boğuk çıktı; ama ona sıkı sıkı sarılışından, ağabeyinin orada olmasından dolayı mutlu olduğu belliydi.

“Çayını hak ettiğinden emin oluyorum.” Tom onu bıraktı.

“Eee, yap haydi o zaman. Su ısıtıcısı kendi kendini açmaz.” Beklentiyle Tom’a baktı.

“Tamam.” Tom huysuzluk edecekmiş gibi rol yapmaya çalıştı; ama içinde bir değişiklik olarak kendisi birisine bakacağı için çok mutluydu. Ona ihtiyacı olan birisine. Bir mucize gibiydi. “Çay yapayım bakalım.”

Julie birkaç saniye onu izledi, sonra öne çıkıp yanağından hafifçe öptü. “Teşekkürler, Tommo.” Kapıda arkasına dönüp çekingen bir tavırla gülümsedi. “Biraz kurabiye de alırım.”

“Bana köle de yeter.” Tom gözlerini devirdi. “En azından, Zac gelene dek.”

“Gelirse tabii.” Julie paytak paytak yatak odasına gitti.

“Yapma, Jules. Adamın senin için deli olduğu belli.”

“Ya da çatlak.” Julie yürümeye devam etti. “Kim bilebilir ki?”

Tom kız kardeşinin belli ettiğinden çok daha heyecanlı olduğunu tahmin ediyordu. Hastanede nasıl gülümsediğini, Zac’ın elini nasıl tuttuğunu görmüştü.

Julie parmaklarını şaklattı. “Çay!” Başını yana eğdi. “Belki de seni çağırmak için bir zil almalıyım.”

“Tanrı korusun.”

Tom bastonuna yaslandı ve merdivene doğru gitti. Tepede sahanlık penceresinden dışarı bakınca, bir uçağın göğe yükseldiğini gördü. Hannah’nın koltuğuna kıvrılmış, çenesini ellerinin arasına almış, sonsuz maviliği izlediğini hayal etti. Olacakları ve yaşayacağı macerayı düşündüğünü hayal etti.

O senenin buna değeceğini biliyordu. Hem de bedeli ne olursa olsun.

Öne ilerledi. Bir adım. İki adım.

Oraya varacaktı.

Başaracağını biliyordu.

SON SÖZ

Onu pencereden izlerken, orada olduğunu ne zaman fark edeceğini merak etti. Geceleyin hava Tanzanya'nın kuru ikliminden sonra tenini hoş bir biçimde ferahlatıyordu ve üstüne birkaç yağmur damlasının düştüğünü hissedince de sevinmişti. Eve geri dönüşü için mükemmel bir karşılamaydı.

Ön patikada durdu, Londra'nın etrafında atan nabzını hissetti. High Road trafiğinin gürültüsü arasında bir siren sesi duydu ve burnuna köşede açılan yeni barın dışındaki barbeküden soğan kokuları geldi. Gülümsedi. Kendisini dinç hissetti. Kendine güveniyordu ve hazırды.

Tekrar pencereye bakıp her ayrıntının keyfini çıkardı. Sürme pencerenin kabarmış beyaz boyasına; Tom'un yerde duran Spurs tabağında duran bir sandviç artığına; omzunun kıvrımına, okurken kirli sakalını nasıl kaşıdığına baktı. Her şey aylarca ayrı kaldıktan sonra bile içini sızlatacak kadar tanıdıktı ki.

Tom kucağına *The Times*'ın spor sayfasını açmış koltukta oturuyor, arada sırada sağındaki fiskos masasındaki Malteser kupasındaki içeceğini yudumluyordu. Klasik bir cumartesi günü geçiriyor gibiydi. Suratı daha dolgun, ifadesi daha rahat gözüküyordu. Sakindi. Hannah'nın bakışları Tom'un yanında duran yeni bir bastona kaydı. Açık kahverengiydi. Gözlerini

kısıp daha iyi görmeye çalıştı ve bastonun tepesindeki üç minik futbol topunu gördü. Nick'in hediyesi olmalıydı.

Tam pencereyi tıklatacakken, turkuaz renkli bir elbise giymiş ufak bir çocuğun oturma odasının kapısında durduğunu gördü. İri, mavi gözleri dikkatle odayı taradı ve keyifle Tom Dayısı'nda kilitli kaldı.

Bebek kararlılıkla ona doğru emekledi ve bastonun hemen yanında durdu. Belli ki en sevdiği oyuncak oydu. Tombul kollarını uzattı ve parmaklarıyla ahşap bastonu dikkatle kavrar-ken, dudaklarını sarkıttı.

Hannah Tom'un eğilip minik kızı sağ koluyla kucağına aldığı-
nı görünce gülümsedi. Tom onu gıdıklamaya başladı ve kız büyük bir keyifle kıvrılırken sarı saçları yana kaymış bir mohikan saçı gibi havaya dikildi. Tom soluklanmak için durunca, minik kız bunu tekrar yapması için kollarını havaya kaldırdı.

Tom onu yine gıdıklamaya koyuldu.

Minik Rosie. Neredeyse on aylıktı ve çoktan dayısını parmağında oynatıyordu.

Hannah büyülenmiş gibi onları izlerken, Tom masadaki öbekten parlak renkli resimleri olan bir kitap aldı ve küçük kızı dizlerine oturttu. Tom'un sabırla ona sayfaları gösterirken ve Rosie'nin resimlere bakarken parmaklarını emişini izlerken sabırsızlandığını hissetti. Hannah bakışlarını onlardan, gelecekte onları beklediğini umduğu manzaradan ayıramıyordu. Bir gün. Yakında.

Tom tam son sayfayı çevirirken başını kaldırdı. Pencereden dışarı baktı. Dosdoğru Hannah'ya baktı.

Hannah ona yakalanıp doğrulurken, içi umutla doldu.

Tom'un surat ifadesi değişmedi.

Hannah nefes alamadığını hissetti. Tek elini havaya kaldırdı. Sonra, indirdi. Belki de çok geç kalmıştı. Belki de...

Derken, Tom gülümsedi ve aylardan oluşan o mesafe silinip gitti. Hannah aşına olduklarıyla bilinmeyenlerin arasına sıkışmış bir hâlde patikada kalakaldı. Sonra her ne olacaksa onu bekledi. Tom'u bekledi.

Kapı ağır ağır açıldı. Hannah içeri baktı ve geleceğe doğru yürüdü.

Yazarın Notu

İngiltere’de her üç buçuk dakikada bir bir felç meydana gelir ve ne yazık ki bir çoğumuzun hayatını etkiler. Bu kitap için araştırma yaparken, Different Strokes, Headway ve Felçliler Deneği’nin oldukça faydalı bilgi kaynakları ve destekleri olduğunu gördüm. Okuduğum tavsiyeler ve öyküler hayır kurumlarının, klinisyenlerin ve bireylerin felç sonrasında kişilerin hayatla yüzleşmesini sağlamak için yaptıkları çalışmalar ve tabii felçten sağ kalan kişilerin cesareti ve azmi daha da çok etkilenmeme neden oldu.

Katie Marsh kocasıyla ve kızıyla birlikte Güneybatı Londra'da yaşamaktadır. Roman yazarlığı dışında, sağlık alanında da kariyer yapmıştır. 'Mandalina ve Umut'un yazılarında felçle ilgili hizmetler alanında çalışırken tanıştığı hastalarının cesaretinden ilham almıştır.

Katie sert kahve içmeyi, kocasının kızarmış ekmeklerini yürütmeyi ve boş bir sayfanın yarattığı hissi sever. Ona sık sık kızından daha yetişkinmiş gibi numara yaptığı yerel parklarda rastlayabilirsiniz.

Kendisini Twitter'da @marshisms ismi altında takip edebilirsiniz.